

RAPORTUL BISERICII LIBERE

*Dedicată în memoria sudoarei,
sângelui și lacrimilor credincioșilor,
vărsate în căutarea neîncetată
a Împărăției lui Dumnezeu
și a Neprihăvirii Sale.*

Fratele Gregory

Publicată de His Holy Church © 2006

Reeditat © 2008

Reeditat © 2010

Tipărit în Idele lunii Ianuarie, în anul DOMNULUI nostru 2010

În colaborare cu:

His Church la Summer Lake

Cutia poștală 10

10 Anna Ln.

Summer Lake, Oregon 97640-0010

541-943-3133

Contents

Raport despre Biserica și Congregația Liberă	1
<i>Elemente de sprijin și ajutor pentru un Slujitor al Bisericii Sale</i>	1
Studierea acestui material	2
Biserica.....	3
Preceptele lui Hristos definesc Biserica	4
<i>Guvernările lui Dumnezeu și ale altor dumnezei</i>	7
<i>Biserică, Capelă și Congregații</i>	10
<i>Conversație în Cer</i>	11
<i>Asociațiile neîncorporate</i>	13
<i>Altarele vii ale oamenilor</i>	14
<i>Pietre Vii ale unui Altar Viu</i>	15
<i>Un singur Trup, un singur „Corpus,” o singură Biserică</i>	17
<i>Încrederea în Împărăție</i>	19
<i>Pacta servanda sunt – Acordurile trebuie respectate</i>	20
<i>Alegerea, Acceptarea, Recunoașterea și Numirea în Biserică</i>	22
Misiunea Bisericii His Church	27
<i>A rândui și a hirotoni Împărăția și Biserica</i>	29
<i>O Numire Ex Officio</i>	31
<i>Alegații de autoritate prin referință</i>	34
Investind în Împărăția lui Dumnezeu	36
<i>Biserica Autonomă</i>	39
<i>Supraveghetorii Săraci ai unei Biserici Libere</i>	39
<i>De la David și Mesia până astăzi, puterea de a destitui</i>	41
<i>Serviciile de închinare ale poporului</i>	43
<i>Împărăția, o Societate sub Dumnezeu</i>	44
<i>Preluarea și Dăruirea Împărăției</i>	45
<i>O credință și responsabilitate biblică fundamentală</i>	46
<i>Religia Curată a lui Hristos vs. Religia Întinată a lui Nimrod</i>	47
<i>Congregația din, pentru și prin Poporul lui Dumnezeu</i>	50
<i>Bătrânii Libertății sunt Altarele de Pământ</i>	51
<i>Alegerea de a Dărui este Euharistia lui Hristos</i>	52
<i>Corpusul Bisericii Libere</i>	53
<i>Biserica este definită de Hristos</i>	54
<i>Desfrânarea Hasmoneeană și multitudinea de zei</i>	56
<i>Prinții săraci ai Împărăției</i>	58
<i>Bogățiile slujirii</i>	60
<i>Împărăția lui Dumnezeu, Întrebări și Răspunsuri</i>	62
<i>Biserica Lui și Congregațiile Sale – Întrebări și Răspunsuri</i>	63
<i>Ce este un Ordin Religios? – Întrebări și Răspunsuri</i>	65
Înlăturarea solzilor: Eseuri Suplimentare	68
<i>Hrănirea Oilor</i>	68
<i>Corbanul Nicolaiților</i>	69
<i>Cu Susul în Jos sau cu Josul în Sus</i>	71
Temple și Biserici.....	72
<i>Investind în Diana</i>	74
<i>Devalorizarea Împărăției</i>	75

<i>Temple, Bănci și Case de Brokeraj</i>	76
<i>Mâna Dreaptă și Mâna Stângă</i>	78
<i>Împărăția dinlăuntru</i>	79
<i>Banca Vițelului de Aur</i>	81
<i>Bogățiile Sărăciei</i>	82
<i>Trezoreria Regală</i>	83
<i>Templele Satanei</i>	85
<i>Alungarea schimbătorilor de bani</i>	86
<i>Fiii lui Belial</i>	88
<i>Tatăl nostru care nu e în Roma</i>	89
Încheiere	92
<i>Anexa 1. Comuniunea Împărăției</i>	93
<i>Anexa 2. Nicolaiții</i>	95
<i>Anexa 3. Formele Bisericii</i>	97
<i>Declarație de Scop Sacru</i>	99
<i>Instrucțiuni pentru Declarația de Scop Sacru a Bisericii</i>	100
<i>Notificare privind Informațiile Ministerului</i>	102
<i>Instrucțiuni pentru Formularul de Informații Ministeriale</i>	103
<i>Formular de Informații 2Cor6:8 – Raport Anual</i>	105
<i>Anexa 4. Declarație de Poziție pentru Slujitori aflați sub Jurământ de Sărăcie</i>	108
<i>Statutul de „fără moștenire în lume”</i>	110
<i>Statutul slujitorilor hirotoniți sau al familiilor lor în slujire</i>	110
<i>Anexa 5. Sprijin Biblic pentru Jurăminte</i>	112
<i>Jurământul de sărăcie</i>	112
<i>Jurămintele Slujitorilor Bisericii</i>	113
<i>Jurământul de Castitate</i>	115
<i>Legământul Credinței</i>	117
<i>Legământul Ascultării</i>	118
<i>Anexa 6. Articolele de Guvernare</i>	120
<i>Anexa 7. Un Acord pentru un Ordin al Sfintei Sale Biserici</i>	129
<i>Anexa 8. Un Crez</i>	137
<i>Anexa 9. Declarație de Poziție</i>	138
<i>Îndatoriri, Obligații și Cerințe</i>	139
<i>Reguli Speciale și Biserici</i>	140
<i>Scrisoarea de Determinare</i>	141
<i>501(c)(3) vs. 508</i>	141
<i>Încrederea în Biserică</i>	143
<i>Numere speciale pentru o Biserică?</i>	144
<i>Beneficiarul Real</i>	145
<i>„Clientul”</i>	146
<i>Supraveghetorii și Ordinele</i>	147
<i>Trustul Ordinațional (Hirotonit)</i>	147
<i>Scop și Obligații</i>	147
<i>Appendix 10. Ghidurile Bisericii His Church, Altare și Auxiliare</i>	151
<i>Appendix 11 - Linii Directoare Ministeriale ale Bisericii His Church</i>	153
<i>Anexa 12. Exemplu: CHEMARE ȘI CONSIMȚĂMÂNT CU PRIVIRE LA LINIILE DIRECTOARE</i>	161
<i>Încetare, Decomisionare și Distribuire</i>	161
<i>Anexa 14. Criteriile Bisericii His Church și ale Congregațiilor</i>	163
<i>Anexa 15. Organizarea Bisericii</i>	164
<i>Anexa 16. Termeni Generali</i>	170
<i>Anexa 17. Preambul la Articolele și Acordul Bisericii</i>	174
<i>Legați de Îndrumările Domnului nostru</i>	174
<i>Anexa 18. Sigilii</i>	176

Raport despre Biserica și Congregația Liberă

Acest raport este conceput pentru a aborda edificarea, asistența și menținerea unei Biserici și congregații libere în cadrul activităților drepte ale Împărăției lui Dumnezeu, așa cum se observă în Biserica primului secol.

His Holy Church oferă un plan în trei etape pentru formarea unei Biserici libere. Alte proceduri, procese și practici suplimentare sunt disponibile bisericilor care constată necesitatea de a transfera, păstra sau converti proprietăți pentru scopuri bisericești sau pentru a interacționa cu sau a accesa serviciile instituțiilor lumii dintr-o poziție separată și distinctă, specifică Bisericii întemeiate de Hristos, care este în *lume*, dar nu din ea.

Ar putea fi necesare unele explicații, alături de o analiză specifică a definițiilor anumitor termeni, așa cum sunt utilizați exclusiv în acest document. Informații suplimentare, cu caracter mai detaliat, sunt disponibile în alte publicații, documente sau pot fi solicitate de la slujitorii Bisericii.

Elemente de sprijin și ajutor pentru un Slujitor al Bisericii Sale

Biserica nu este ceea ce spunem noi că este, ci ceea ce spune autoritatea care a stabilit Biserica. Biserica a fost înființată acum aproape 2000 de ani de omul numit Yeshua sau Yahushua.¹ El este cunoscut astăzi sub multe nume și titluri, Isus, Hristos, Mesia, Salvatorul etc. El a chemat anumiți bărbați și i-a învățat tainele sau secretele împărăției.² El i-a numit,³ iar aceștia au numit alți bărbați, care au fost aleși de popor pentru a sluji nevoile unei societăți drepte.⁴ Sarcinile lor erau multe, misiunea lor vastă, dar întotdeauna au venit să propovăduiască împărăția cerurilor fiind la îndemână și legea perfectă a libertății bazată pe credință, speranță și caritate.

Există elemente ale lumii și elemente ale Bisericii care sunt destul de distincte și unele care sunt similare. Starea actuală a Bisericii este rezultatul lipsei de cunoștințe sau înțelegeri a acestor diferențe. Pentru a înființa o biserică liberă, există câteva condiții biblice fundamentale necesare de a fi în conformitate cu Hristos, pentru protecția bisericii împotriva intruziunii lumii.

Biserica primară s-a numit Calea. Cuvântul „*ekklesia*,” tradus ca Biserică, este unul dintre cele aproximativ o duzină de cuvinte grecești care însemnau parțial o *adunare*. *Ekklesia* înseamnă o adunare „chemată afară.” Întreaga omenire este chemată să iasă din păcat care aduce moarte trupului și sufletului. Isus și-a chemat ucenicii din „lume” pentru a-i învăța cum să slujească și să servească congregațiile oamenilor care caută neprihănirea Sa.

Pentru a funcționa eficient în *lume*, dar fără a fi ai *lumii*, există multe activități care pot sau nu să fie potrivite pentru Biserici individuale și/sau auxiliarele acestora. Aceste elemente au fost luate în considerare la alcătuirea unei proceduri simple pentru înființarea unei congregații și a unei Biserici libere, dar aplicarea zilnică a preceptelor lui Hristos va fi salvarea Bisericii libere.

¹ În litere ebraice: יהושוע; care, citite, sunt: Yud-Hei-Vav-Shin-Vav-Ayin, sau Yhvsva ori Yahushua.

² Matei 13:11 „... Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.”

Luca 8:10 „... vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru ceilalți se vorbește în pilde...”

³ Luca 22:29 „și Eu vă rânduiesc o împărăție, așa cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie;”

⁴ Faptele Apostolilor 6:3 „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i punem peste această lucrare.”

Biserica înființată de Hristos și Biserica din pustie nu trebuiau să stea vreodată între Dumnezeu și popor. Ele trebuiau să ajute și să servească poporul în dorința lui arzătoare de a avea o relație cu Dumnezeu în duh și adevăr.

Ele trebuiau să ajute poporul să rămână suflete libere sub Dumnezeu. Poporul trebuie să devină asemenea Bisericii primului secol pentru a hrăni oile Sale și pentru a menține o intrare în Împărăția veșnică la îndemână,⁵ făcând voia Tatălui, rugându-se Lui și împlinind poruncile lui Hristos de a-l iubi pe Tatăl și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, cu toată inima, mintea și sufletul nostru.

Încurajăm pe toți să citească și să studieze acest material cu o minte deschisă. Caută să înțelegi precept cu precept împărăția și Biserica lui Dumnezeu pentru a vedea Biserica în contextul credinței, istoriei și legii.⁶

Studierea acestui material

Raportul Bisericii Libere este susținut de alte materiale publicate de Biserică. Pe parcursul *Raportului Bisericii Libere* vom repeta multe informații și precepte. Există mai multe motive pentru aceasta. Un motiv este că au fost repetate timp de multe secole concepții greșite, distorsiuni și chiar minciuni despre Evanghelia Împărăției și despre ce ar trebui să fie Biserica. Prin urmare, repetarea adevărului este necesară, dacă nu chiar obligatorie.

A existat un efort din partea unora de-a lungul secolelor de a ascunde adevărul găsit în preceptele căii lui Dumnezeu. Oamenii au fost înșelați, distrași și au pierdut din vedere mult prea multe dintre aceste adevăruri care ar trebui scrise în inimile și mințile lor. Scrierea adevărului în sufletul fiecărui bărbat și al fiecărei femei poate fi realizată numai de mâna lui Dumnezeu. Cuvintele acestei cărți au rolul doar de a depune mărturie despre aceste adevăruri.

Repetiția facilitează, de asemenea, procesul de învățare, iar a învăța este o misiune a Bisericii. De asemenea, ne dorim să redactăm fiecare secțiune a acestei cărți astfel încât să poată sta singură în prezentarea către fiecare și către lume. Fiecare secțiune poate face referire la informații suplimentare care să extindă înțelegerea și percepția noastră asupra preceptelor lui Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre.

În final, secțiunile acestei cărți abordează subiectele Bisericii și ale Împărăției din numeroase puncte de vedere. Există aspecte spirituale, morale, istorice, practice și juridice de considerat în formarea unei Biserici libere. Toate acestea trebuie să fie în conformitate cu Hristos pentru ca Biserica să îmbrace întreaga armură a lui Dumnezeu.

Diferitele perspective și concluzii din această carte vor părea șocante pentru unii la început. Alții nu vor înțelege sau vor respinge materialul pur și simplu pentru că nu este în acord cu ceea ce ei aleg să creadă. Materialul din această carte ar trebui citit asemenea unui copil mic, care este dornic să exploreze idei și învățături noi. Tatăl este cel pe care dorim să-L înțelegem și să-L urmăm, iar acest material este scris doar pentru a împărtăși spiritul Tatălui din ceruri, care este Creatorul tuturor.

Mult mai multe informații se găsesc în cărțile „Legămintele zeilor,” „Vie Împărăția Ta” și „Manualul slujitorilor,” împreună cu zeci de documente ale Bisericii și proceduri pentru autentificarea înregistrărilor.

⁵ „Căci astfel vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” 2 Petru 1:11

⁶ Alte cărți care completează acest raport sunt: „Legămintele zeilor” și „Vie Împărăția Ta.”

Biserica

El a venit predicând „Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” Aceasta a fost Evanghelia Lui, vestea cea bună a guvernării Sale. Cum diferă Împărăția lui Dumnezeu de alte guvernări? Ce era această entitate numită Biserică? Cum se raportează Biserica la această Împărăție a lui Dumnezeu? Și de ce era persecutată? Care era rolul sau scopul Bisericii și cum se raportează ea la oamenii care caută Împărăția? Cum ar trebui să arate ea și ce ar trebui să facă pentru a-și îndeplini misiunea?

Există mii de opinii despre ce este Biserica și ce ar trebui să facă, dar există o singură opinie care contează, cea a Omului care a instituit-o. Biserica a fost înființată de omul numit Yahushua Mesia, cunoscut ca Isus Hristos. Doar El poate defini scopul și natura acestei entități numite Biserică. Este creația Sa, instituția stabilită de El. Este Biserica Sa Sfântă.

Este responsabilitatea fiecăruia dintre noi să ne străduim să aflăm ce este sau nu este Biserica. În această carte vorbim despre Biserica Liberă, în contradicție cu ceea ce adesea *pare* a fi o biserică înființată de Hristos. De fapt, multe biserici au fost înființate de alte autorități care au dezvoltat o autoritate exercitată prin aplicare și participare la guvernările lumii și o neglijare a urmării indicațiilor lui Hristos. Biserica poate fi legată doar sub acea numire originală a lui Hristos, sub legea perfectă a libertății. Dacă o Biserică este legată sub orice altă autoritate, încetează să fie Biserica înființată de Isus Hristos, Biserica Sa.

Simplu și Complex

Mesajul Evangheliei împărăției este simplu ca iubirea, dar relațiile pe care le creează sunt la fel de complexe ca viața însăși. Același lucru este valabil și în formarea și întreținerea Bisericii libere. Procedurile simple și legale au implicații juridice care acoperă relații complexe ale indivizilor comuni în organismele guvernante. Există publicații, documente, scrisori, certificări și asistență ministerială continuă disponibile care pot clarifica acest statut unic al Bisericii.

Biserica este recunoscută de guverne nu datorită numelui sau denumirii sale ca biserică, ci datorită naturii libere și voluntare a acestor relații bazate pe credință, speranță și caritate, și datorită statutului separat unic al slujitorilor ordonați (hirotonisiți). Aceste relații temporale nu sunt lipsite de o contrapartidă și efect spiritual. Virtutea necesară pentru a menține statutul unic al Bisericii nu trebuie niciodată ignorată. Alte sisteme pot face *cuvântul lui Dumnezeu fără efect*.

Informațiile conținute în acest material pot diferi adesea de ceea ce oamenii au auzit în mod obișnuit despre natura Bisericii și Evanghelia lui Hristos în ceea ce privește sistemele juridice ale lumii. Foarte puțin este oferit fără cercetare extinsă și verificare prin scriptură, legile țării și alte resurse istorice sau academice. Limitarea spațiului, precum și natura comprehensivă și controversată a subiectului, necesită să lăsăm unele întrebări doar parțial rezolvate în această carte. Căutarea adevărului este o călătorie care include durere și bucurie, răbdare și umilință, rugăciune și împlinire.

Nu există intenția de a submina credința individuală a vreunui suflet prin defăimarea sau atacarea vreunei denominații sau credințe religioase specifice. Principiile fundamentale prezentate în această carte sunt oferite cu speranța de a apropia oamenii de Hristos, trezindu-le inimile și mințile la alternativa pe care Biserica ar trebui să o ofere oamenilor ca suflete libere sub dominația lui Dumnezeu.

Împărăția lui Dumnezeu este întemeiată în inimile congregației libere a oamenilor care se adună în comuniune și iubire, căutând să cunoască și să îndeplinească voia Tatălui. Slujitorul lor este ales și încredințat cu o ofrandă de către oameni printr-o alegere în consens de către bătrânii fiecărei unități familiale.

Slujitorul hirotonit al lui Dumnezeu, care s-a separat de lume dedicându-se misiunii și slujirii lui Isus Hristos, recunoaște și acceptă reciproc supunerea față de Slujirea Lui, prin și pentru oameni. Preceptul iubirii reciproce, așa cum ne-a iubit Hristos, nu este limitat doar la congregația Bisericii locale. Pentru a face parte din întreg trupul Bisericii este esențial ca fiecare congregație și Biserică să aibă grijă de alte biserici în aceeași măsură în care are grijă de ea însăși.

Isaia 28:10 „Căci dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.”

Preceptele lui Hristos definesc Biserica

Dumnezeu vede inima și mintea omului, dar lumea adesea cere ceva mai tangibil drept dovadă. His Holy Church oferă un sistem pentru edificarea și protecția Bisericii libere și a congregației, care poate ajuta la menținerea și cultivarea unui popor liber sub Dumnezeu.

Biserica nu este o clădire.⁷ Este o instituție a lui Hristos formată din suflete vii care caută să facă voia lui Hristos și a Tatălui. Misiunea ei este impusă de Hristos asupra inimilor și minților noastre.

Documentarea formării Bisericii nu este diferită de marcarea limitelor unei proprietăți sau granițelor unui domeniu. Acea înregistrare ajută și la identificarea și protejarea bisericii în îndeplinirea datoriei sale față de Dumnezeu Tatăl, stabilind intențiile, obligațiile, drepturile și responsabilitățile tuturor celor care compun Biserica, precum și autoritatea prin care biserica acționează. Acea înregistrare trebuie să fie o predicare sau publicare⁸ adevărată și exactă a Împărăției lui Dumnezeu.

Lumea ne oferă o definiție consistentă a unei Biserici în Black's Law Dictionary:

„În sensul său cel mai general, societatea religioasă fondată și stabilită de Isus Hristos, pentru a primi, păstra și propaga doctrinele și orânduirile Sale.”

„Un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare prin profesarea unei singure credințe și respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”⁹

În primul rând, Biserica este văzută ca fiind *fondată și stabilită* de Hristos. Rugăciunea noastră este să ne conformăm lui Hristos, îndeplinind cerințele Lui, menținând și edificând Biserica Sa în dreptate și adevăr, evitând acele pietre de poticnire, *mâncărurile înșelătoare*, capcanele și cursele care sunt o recompensă pentru noi și Biserica.¹⁰

Biserica este un *corp* și o *comunitate* și este *sub o singură formă de guvernare*, separată și diferită de alte guvernări, pentru a rămâne Adunarea Sa Sfântă. Orânduirile și doctrinele Bisericii sunt dictate de Dumnezeu. Este interzisă *exercitarea autorității* unul asupra altuia, totuși ea trebuie să fie binefăcătorul oamenilor. Prin respectarea poruncilor Sale, prin ritualul căilor Sale,

⁷ 1 Corinteni 3:9 „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.”

⁸ Kerusso este cuvântul grecesc pentru „a predica.” Este tradus și prin „a publica” sau „a vesti: ” 1) a fi un crainic, a ofiția ca un vestitor 2) a proclama public...

⁹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pagina 325. De asemenea, edițiile a 4-a, a 5-a, a 6-a...

¹⁰ Romani 11:9 „Și David zice: Masa lor să le fie întinsă ca o cursă, ca o capcană, ca o piatră de poticnire și ca o răsplătire.”

prin ceremoniile faptelor Sale, în slujirea oamenilor Săi și a lumii, ne declarăm credința ca trup al lui Hristos prin iubire.

Toate documentele oferite contribuie ca dovezi *prima facie* [dovadă aparentă] ale separării de căile lumii și ale credinței noastre în calea lui Hristos. Aceste ritualuri și ceremonii, rânduiri și servicii, forme și protocoale au scopul de a menține Biserica liberă de dominația lumii, rămânând totuși în lume. Scopul lor, evidențiat de această documentație, este de a facilita individul în căutarea sa pentru împărăția și neprihănirea Sa. Înregistrarea acestor evenimente și documente este o mărturie față de lume în slujba oamenilor, a Bisericii și a lui Hristos și Tatălui nostru din ceruri.

„Leagă mărturia, pecetluiește legea printre discipolii mei.” Isaia 8:16

Schimbarea care vine din botezul în spiritul lui Hristos Isus, primindu-L ca Domn al vieții tale, este vizibilă doar celor care au ochi să vadă. *Lumea*, nevăzând aceste lucruri ale duhului, are nevoie de dovezi vizibile oamenilor lumii. Fiecare membru al unei congregații și slujitorul trebuie să-și definească lucrarea conform duhului Tatălui în inimă și minte.¹¹ Fiecare slujitor ordonat al lui Hristos trebuie să recunoască și să fie recunoscut, să accepte sau să respingă conform conștiinței date de Dumnezeu. Formularele și înregistrările furnizate sunt oferite în acest scop pentru a exista o mărturie uniformă față de lume, dar prin iubirea noastră unii față de alții și prin roadele acelei iubiri vom fi cu adevărat cunoscuți.

Piatra pe care Hristos își va construi Biserica¹² este credința noastră. Acea revelație divină prin Duhul Sfânt al Tatălui va construi Biserica Sa Sfântă, în, pentru și prin cei care au credință în El.

Liturgia Bisericii

Liturgia este definită ca „o formă prescrisă sau un set de forme pentru cultul religios public.”¹³ Cuvântul „*liturghie*” provine din grecescul *leitourgia* și *leitourgos*, însemnând *serviciu public* și respectiv *slujitor public*. Liturgia desemna modul în care Biserica își oferea serviciul public către congregație.

Iuda 1:4 „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, pe Isus Hristos.”

Când oamenii au depins de ofrandele de caritate ale Bisericii în loc de contribuțiile forțate din Egipt, Roma, Iudeea sau Babilon etc., ei trebuiau să se schimbe. Ei aveau un nou stăpân căruia i se rugau. Acest stăpân operează un sistem bazat pe iubire, nu pe forță. Ioan Botezătorul și Isus au propus o cale diferită de cea a lumii acelor vremuri.¹⁴ Este o cale diferită și de cea a lumii de astăzi. Este Calea lui Hristos.

De-a lungul secolelor, serviciul efectiv corporal și spiritual al bisericii către popor a devenit puțin mai mult decât ceremonii religioase superstițioase menite să ofere oamenilor sentimentul că sunt îndreptățiți în iluzia că Îl adoră pe Dumnezeu. În realitate, ei sacrificau pe altarele Nicolaiților.¹⁵ Aceasta este eroarea lui Balaam și antiteza lui Hristos.

¹¹ Filipeni 2:12 „...Lucrați la mântuirea voastră cu frică și cutremur, nu numai când sunt de față, ci cu atât mai mult acum, în lipsa mea.”

¹² Matei 16:17,18 „Isus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”

¹³ Dicționarul The American Heritage® al limbii engleze, Ediția a patra.

¹⁴ Matei 11:12 „Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția Cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.”

¹⁵ Nicolaiții sunt „oamenii cucerți,” cei care și-au pierdut dreptul dat de Dumnezeu de a alege. (Consultă Anexa 2 pentru detalii.)

În primele secole, oamenii depindeau de rețeaua Bisericii pentru a supraviețui vremurilor grele ale prăbușirii romane și iudaice. Astăzi, multe Biserici predică zeciuiala, dar trimit oamenii la binefăcători care exercită autoritate unul asupra celuilalt, contrar preceptelor lui Hristos. His Holy Church nu are autoritatea de a dicta o „liturghie unificată.” Cu alte cuvinte, noi nu putem obliga modul de slujire publică, așa cum fac alte guverne, și nici să exercităm autoritate asupra alegerii și libertății celorlalți.

Biserica are însă obligația de a avea grijă de nevoile turmei lui Hristos, a oamenilor care aud glasul Lui și caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Ea are o misiune de a sluji oamenii astfel încât aceștia să nu fie nevoiți să se roage binefăcătorilor lumii. Această carte tratează despre acea rețea folosită de Avraam, Moise și Isus Hristos pentru edificarea Împărăției lui Dumnezeu, care este la îndemâna noastră.

Fiecare bărbat și femeie trebuie să se străduiască să urmeze preceptele lui Hristos, protejându-se reciproc ca altare vii ale lui Dumnezeu. Slujitorii Bisericii—care renunță la o parte din libertatea lor personală pentru a-L sluji pe Dumnezeu, slujind poporului Său—sunt pietrele vii ale altarului Său, îndeplinind o funcție importantă de reprezentare. Biserica Sa trebuie să predice împărăția iubirii și a libertății. Ea facilitează comuniunea oamenilor în credință, speranță și caritate, astfel încât aceștia să învețe și să trăiască Evanghelia împărăției ca suflete libere sub Dumnezeu. Trebuie să uităm modurile și practicile lumii care sunt contrare căilor lui Hristos și Bisericii Sale sfinte din primul secol, ce s-au strecurat în gândirea noastră în ultimele două milenii.¹⁶

Trebuie să examinăm sensul unor expresii precum *serviciile de închinare*, *Împărăția lui Dumnezeu*, *Biserica primului secol*, *congregația poporului* și *religia curată*. Trebuie să privim directivele precise ale lui Hristos și să manifestăm credință adevărată în toată Evanghelia Împărăției.

Ni se spune să nu fim precum binefăcătorii și slujitorii publici ai „lumii” care stăpânesc asupra modului și mijloacelor sacrificiilor oamenilor, dominând oamenii, care la rândul lor domină vecinii lor, exercitând autoritate în asigurarea propriei bunăstări. Un astfel de sistem a fost întotdeauna o capcană și un obstacol pentru popor, de la David¹⁷ până la Pavel¹⁸ și chiar până astăzi. Prin lăcomie, astfel de sisteme transformă oamenii în resurse umane,¹⁹ sclavi meniți să slujească voinței despoților și tiranilor.

Liderii Bisericii sunt opusul acestor instituții ale oamenilor care exercită autoritate unul asupra celuilalt. Ei își demonstrează credința în Hristos prin furnizarea unui serviciu bun.²⁰ Oamenii care caută neprihănirea lui Hristos și împărăția Sa au grijă unii de ceilalți prin legături de iubire, într-o rețea de caritate administrată de acele pietre vii ale altarului lui Dumnezeu, alese de ei.

¹⁶ Galateni 2:4 „Și aceasta din pricina fraților mincinoși, care s-au strecurat cu vicleșug, ca să spioneze libertatea pe care o avem în Hristos Isus, cu scopul de a ne aduce iarăși în robie.”

¹⁷ Psalm 69:22 „Să li se prefacă masa într-o cursă înaintea lor și ceea ce trebuia să le fie spre bine, să le fie o capcană!”

¹⁸ Romani 11:9 „Și David zice: Să li se facă masa o cursă și o piedică, o piatră de poticnire și o răsplătire!”

¹⁹ 2 Petru 2:3 „Și, din lăcomie, vor încerca cu cuvinte înșelătoare să vă facă negustorie; osânda lor nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.”

²⁰ Luca 22:26-29 și Dar între voi să nu fie așa: ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, și cel ce conduce ca cel ce slujește. Căci cine este mai mare: cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Nu este oare cel ce stă la masă? Dar Eu sunt în mijlocul vostru ca unul care slujește. Voi sunteți cei ce ați rămas neclintii cu Mine în încercările Mele. Și Eu vă rânduiesc o împărăție, cum Mi-a rânduit-o și Mie Tatăl Meu.” – Luca 12:37 „Ferice de acei robi pe care stăpânul, când va veni, îi va găsi veghind! Adevărat vă spun că se va încinge, îi va pune să se așeze la masă și va veni să le slujească.”

Printr-un proces de iertare și comuniune în mulțumire, Duhul Sfânt va scrie liturghia lui Dumnezeu pe mințile și inimile întregului trup al lui Hristos, oferind mântuire în această lume și în cea viitoare.

Guvernările lui Dumnezeu și ale altor dumnezei

Dumnezeu a spus: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20:3). Cuvintele „dumnezei” și „Dumnezeu” provin din traducerea unui singur cuvânt, *elohiyim*,²¹ care este la plural. Termenul *elohiyim* este definit ca „stăpânitori, judecători”²² și „ocasional aplicat ca deferență față de magistrați,”²³ în timp ce în Noul Testament, cuvântul „Dumnezeu” provine din grecescul *theos*, care figurativ înseamnă „magistrat.”²⁴

Dumnezeu continuă explicând această poruncă spunând: „Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești.”²⁵ Împărații Romei erau adesea numiți „dumnezei” folosind cuvintele *Apo Theos*. Acest lucru nu se întâmpla deoarece cineva ar fi crezut că ei au creat cerul și pământul, ci pentru că ei reprezentau principala magistratură și autoritatea supremă asupra oamenilor, numind judecători în întregul imperiu.²⁶ Împărat²⁷ și *Principas Civitas*²⁸ erau funcții în care Augustus Cezar a fost ales. Al treilea titlu pe care l-a solicitat era cel de „*Apo Theos*” al Imperiului. Aceste cuvinte înseamnă literalmente „inițiatorul dumnezeilor,” ceea ce indica faptul că el numea magistrații imperiali în întregul imperiu.

Puterea Romei provenea inițial de la popor, de jos în sus. Era o societate liberă, cu o armată formată exclusiv din voluntari neplătiți. Însă, odată cu apariția prosperității și apatiei, a lăcomiei și indiferenței, lucrurile s-au schimbat. Lumea s-a răsturnat cu susul în jos prin transferarea drepturilor poporului către funcțiile statului. Dorința de a primi darurile, gratificațiile și beneficiile acestor binefăcători tot mai puternici, care exercitau autoritate, i-a supus pe oameni sub noi zei.

„Duceți-vă și strigați la dumnezeii pe care vi i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea necazului vostru!” (Judecători 10:14)

„Rămâneți, deci, tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei.” (Galateni 5:1)

Cuvântul „**Patronus**” în latină era o modificare a cuvântului latin *Pater*, care înseamnă „tată.” În dreptul roman, dreptul lui Cezar la autoritate sau dominație asupra cetățenilor săi, în calitate de împărat, provenea din poziția sa de „vicarious pater,” adică *tată substituit*.

Dumnezeu a acordat drepturi oamenilor, iar oamenii, la rândul lor, acordă drepturi guvernelor pe care le creează. Dumnezeu a instituit căsătoria dintre un bărbat și o femeie, iar toate drepturile guvernamentale își au originea în această uniune, fie că sunt cedate, investite sau abandonate.

²¹ Strong Nr. 0430 ‘elohiyim {el-o-heem’}, pluralul lui 433. Se referă la „zei” sau „Dumnezeu” (în forma plurală în ebraică), adesea folosit cu sens de maiestate sau autoritate supremă.

²² Biblia Online și Concordanța. Woodside Bible Fellowship

²³ Dicționarul Ebraic și Caldeean al lui Strong

²⁴ Dicționarul Grecesc al Noului Testament de Strong

²⁵ Exod 20:5 „Să nu te închini lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos...”

²⁶ Encyclopedia „Ultimul act a fost decretul formal al senatului prin care Augustus, asemenea tatălui său Iulius, a fost adăugat la numărul zeilor recunoscuți de statul roman.” Encyclopedia Britanica, 1953, Vol II, pag. 689b.

²⁷ Emperor înseamnă „Comandant suprem al armatei.” Dicționarul latin Collin’s

²⁸ Principas Civitas – Primul cetățean al Romei, adică ofițerul executiv principal al orașului-stat roman.

„Acciza (tributul), în originea sa, este dreptul patrimonial al împăraților și regilor.”²⁹ Tributul este definit ca „o sumă de bani plătită de un suveran sau stat inferior către un potentat superior, pentru a asigura prietenia sau protecția acestuia.”³⁰

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar cei leneși vor fi supuși tributului.”³¹

Cuvântul „tribut” în cartea Proverbelor provine din ebraicul „*mac*,”³² care înseamnă „corp de muncitori forțați,” „serviciu forțat,” „plată obligatorie.” Primele dăți când vedem acest cuvânt folosit în Biblie sunt în Geneza³³ și Exodul,³⁴ când israeliții au fost supuși robiei supraveghetorilor în Egipt pentru Faraon. Aceștia trebuiau să ofere 20% din venitul lor guvernului Egiptului în fiecare an. Ei aveau doar un titlu legal asupra pământurilor și proprietăților lor, fără să dețină însă un interes benefic.³⁵

Această robie a venit asupra lui Israel deoarece nu și-au iubit fratele ca pe ei înșiși, ci, dimpotrivă, l-au vândut în sclavie. Păcatul și egoismul lor i-au adus, în cele din urmă, în robie. Dacă nu și-ar fi trădat fratele, acesta i-ar fi avertizat despre foametea care urma să vină. Neavând propriile provizii, au fost nevoiți să solicite beneficiile oferite de Faraon. Ceea ce ar fi trebuit să fie pentru bunăstarea lor a devenit o capcană. Ca întotdeauna, astfel de puteri în mâinile guvernelor au dus la abuz și asuprire. După ce Dumnezeu l-a trimis pe Moise să elibereze poporul din acea robie, li s-a poruncit să nu se mai întoarcă *niciodată* la căile Egiptului.³⁶ Moise a instituit un alt tip de guvernare, bazată pe altare vii din piatră.³⁷

„Altarele de pământ” erau, de fapt, oameni adunați în congregații libere. „Altarele de piatră” erau alcătuite din leviți. Traducerile timpurii ale textelor făcute de farisei, care promovau sacrificiile de animale, erau cunoscute ca fiind false în vremea lui Hristos de către mari grupuri de evrei care refuzau să practice aceste ritualuri sângeroase. În schimb, ei vedeau aceste texte ca o metaforă pentru un sistem bazat pe caritate și daruri de bunăvoie, care susținea societatea în vremuri grele. Era un sistem care promova dragostea frățească prin credință, speranță și caritate.

Fără un astfel de sistem de *religie pură*,³⁸ practicat cu credință de către, pentru și din partea poporului prin alegere liberă, în vremuri de nevoie și criză va apărea un sistem de asistență socială condus de binefăcători autoritari. Aceste sisteme create de oameni vor lega poporul sub o nouă stăpânire care nu vine de la Dumnezeu, ci de la oameni.

²⁹ Vectigal în sensul său original, este dreptul patrimonial al Cezarilor și regilor [Vectigal, origina ipsa, jus Cæsarum et regum patrimoniale est.]

³⁰ Citat din **Brande, Black's Law Dictionary**, ediția a 3-a, pagina 1757.

³¹ Proverbe 12:24

³² Strong's Nr. 04522 – „ mac, derivat din macac,” însemnând a se stinge, a slăbi; este un substantiv tradus astfel: tribut de 12 ori, tributari de 5 ori, bir de 4 ori, învins și supraveghetori ai muncii. 1) grup sau trupă de muncitori forțați, muncitori de serviciu, bandă de muncă sau gașcă, serviciu forțat, muncă obligatorie, servitute, tribut, tributari, bir, supraveghetori ai muncii, învinși. 1a) bandă de muncitori, gașcă de muncitori, gașcă de sclavi 1b) supraveghetori ai muncii 1c) serviciu forțat, servitute, tribut, plată forțată.

³³ Geneza 49:15 „A văzut că odihna era bună și că țara era plăcută; și-a plecat umărul să poarte povara și a devenit rob supus tributului <04522>.”

³⁴ Exod 1:11 „Și au pus peste ei supraveghetori <04522> ca să-i asuprească cu muncile lor. Și au zidit pentru Faraon cetăți de vistierie: Pitom și Raamses.”

³⁵ Vezi lucrarea „*The Covenants of the gods*,” capitolul Legal vs. Lawful (Legal vs. Legitim).

³⁶ Deuteronom 17:16 „Dar el să nu... facă poporul să se întoarcă în Egipt... căci Domnul v-a spus: ‘Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.’”

³⁷ Vezi cartea „*Thy Kingdom Comes*” sau articolul „*Artifice in Language Land*.”

³⁸ Religia curată vs. religia impură, în cartea Raportul Bisericii Libere.

Pe măsură ce poporul încredințează (sau neglijează complet) din ce în ce mai multe dintre responsabilitățile lor date de Dumnezeu în mâinile instituțiilor create de ei înșiși, accesul la acele drepturi va fi diminuat. În scurt timp, oamenii ajung să fie victimele propriei lor respingeri³⁹ a lui Dumnezeu și devin supuși tiranilor.

Toată autoritatea de care se bucură guvernele nu este altceva decât privilegii acordate, care își au originea în drepturile individuale ale oamenilor, transmise de Dumnezeu prin generațiile de familii. Când oamenii erau eliberați (*manumisi*)⁴⁰ din familiile lor naturale printr-un proces triplu de abdicare în Dreptul Roman — *Novation*,⁴¹ *Tutor*⁴² și *Korban*⁴³ — ei ajungeau adesea sub puterea unor noi părinți nenaturali, sub forma guvernelor. Dumnezeu a instituit familia. Oamenii au instituit guvernele.

În Dreptul roman, „*patria potestas*”⁴⁴ trebuie privită ca un imperium,⁴⁵ și nu ca un drept de proprietate asemănător puterii unui stăpân asupra sclavului său.⁴⁶ Funcția *imperium* era conferită de către popor Împăratului și era numită *Patronus* (Tatăl nostru); senatorii erau numiți *Patres* (tată) sau *Conscripti Patres*, adică *Tații Recrutați*.

Aceste sisteme de putere centralizată a omului asupra omului au existat încă din zilele lui Cain și Lameh, Nimrod și Faraon, și, desigur, Cezar și Irod. Ioan Botezătorul a avut o altă idee,⁴⁷ aceea de a aduna oamenii sub legea perfectă a libertății prin credință, speranță și caritate.⁴⁸ Isus ne-a spus să ne rugăm Tatălui nostru din ceruri pentru orice beneficiu necesar și să nu apelăm la tații substituiți ai națiunilor, care sunt binefăcători ce exercită autoritate unii asupra celorlalți. În Matei 23:9, El merge atât de departe încât spune: „*Și să nu numiți tată al vostru pe nimeni de pe pământ, pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Cel din ceruri.*” (Matei 23:9)

Dacă societatea, prin consimțământ sau cerere, creează poziții de putere, atunci oamenii care caută puterea vor ocupa aceste poziții. Dacă se creează poziții de serviciu, atunci oamenii care caută să servească vor ocupa aceste poziții.

Pentru a căuta împărăția și neprihănirea Lui, credincioșii sunt îndemnați de Hristos să lupte pentru dreptate și milă față de toți, fără a pofti bunurile aproapelui lor prin intermediul acestor binefăcători care forțează contribuțiile oamenilor. Ei trebuie să învețe să se preocupe de drepturile și nevoile aproapelui lor în aceeași măsură în care se preocupă de propriile lor nevoi.

Această practică esențială a religiei curate cere ca virtutea lui Dumnezeu să fie scrisă în inimile și mințile oamenilor, ceea ce reprezintă începutul Împărăției lui Dumnezeu. Avraam și Moise, Ioan și Isus i-au învățat pe oameni cum funcționează această Împărăție.

³⁹ 1 Samuel 8:1–20 „Și Domnul i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spun; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine, ca să nu mai domnesc peste ei.”

⁴⁰ „*Patria potestas* nu putea fi dizolvată imediat prin *manumissio* (eliberarea din sclavie), deoarece era considerată un imperium, nu doar un drept de proprietate precum stăpânul asupra sclavului.” Unterholzner, *Zeitschrift*, vol. II, p.139; „*Despre formele manumissio și emancipatio.*”

⁴¹ „Remodelarea unei obligații vechi.” Dicționarul Webster. Această practică a dus eventual la impunerea înregistrării nașterii sub Marcus Aurelius, în 168 d.Hr.

⁴² Tutor / Tutorat – din latină: a proteja, a supraveghea, a păzi – implică beneficii, inclusiv educație.

⁴³ Apropierea de tatăl original sau de „tatăl-surogat,” implicând contribuții făcute ca adult pentru recunoaștere.

⁴⁴ *Patria Potestas* semnifică autoritatea tatălui asupra copiilor, nepoților și urmașilor.

⁴⁵ Imperiumul era inițial puterea fiecărui om de a se proteja pe sine și pe aproapele său, putere care a fost în cele din urmă transferată unui rege sau președinte ca merum militar (putere exclusiv militară) sau în cadrul comunității ca mixtum (putere mixtă – civilă și penală). Ambele forme au fost unificate în acel moment, ca urmare a jurisdicției stabilite prin cerere, contract, sau un anumit tip de legătură (nexus) și/sau consimțământ.

⁴⁶ Unterholzner, *Zeitschrift*, vol. II, p.139; „*Despre formele manumissio și emancipatio.*”

⁴⁷ Matei 11:12 „Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția Cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.”

⁴⁸ Luca 3:11 „El le-a răspuns: Cine are două haine să împartă cu cel ce n-are; și cine are de mâncare, să facă la fel.”

Cunoașterea adevărului Evangheliei Împărăției va elibera oamenii dacă aceștia se vor pocăi și se vor întoarce la virtutea lui Hristos.

„Mă întreb adesea dacă nu ne punem speranțele prea mult în constituții, legi și instanțe judecătorești. Acestea sunt speranțe false, credeți-mă; sunt speranțe false. Libertatea se află în inimile bărbaților și femeilor; când ea moare acolo, nicio constituție, nicio lege, nicio instanță nu o poate salva.”⁴⁹

Declinul aproape tuturor formelor de guvernare se datorează eșecului virtuții în oameni. Despotismul este un sistem al unei societăți rele și complacente, nu cauza ei. Doar un popor cu adevărat credincios, plin de iubire, servire și sacrificiu poate face ca o societate cu adevărat liberă să funcționeze. Doar inimile și mințile egoiste și lacome pot alimenta distrugerea. Prin lene și lăcomie, oamenii s-au predat stărilor de robie, devenind doar resurse umane de-a lungul istoriei.

Dumnezeu l-a creat pe om liber și i-a dat dreptul de alegere, deoarece exercițiul alegerii și consecințele acesteia pregătesc și hrănesc sufletul omului pentru a primi gândirea lui Hristos.

„Libertatea este dreptul de a alege, dreptul de a-și crea alternative pentru alegere. Fără posibilitatea și exercițiul alegerii, omul nu este om, ci doar un membru, un instrument, un obiect.”⁵⁰

Dacă vrem să fim liberi, trebuie să-i eliberăm pe toți oamenii de propriul nostru control voit asupra vieții și muncii lor. Niciun tiran singur nu poate conduce o națiune fără o națiune de tirani care să-i îndeplinească voința.

Alexander Tyler a scris odată: „O democrație va continua să existe până în momentul în care alegătorii descoperă că pot vota pentru a-și acorda daruri generoase din visteria publică. Din acel moment, majoritatea va vota întotdeauna pentru candidații care promet cele mai multe beneficii din trezoreria publică, cu rezultatul că fiecare democrație se va prăbuși în cele din urmă din cauza unei politici fiscale iresponsabile, urmată întotdeauna de o dictatură.”

El a continuat spunând că, pe parcursul existenței lor, marile civilizații urmează, în medie, următoarea secvență istorică:

„De la robie la credință spirituală; De la credință spirituală la mare curaj; De la curaj la libertate; De la libertate la abundență; De la abundență la complacere; De la complacere la apatie; De la apatie la dependență; De la dependență înapoi la robie.”⁵¹

Biserică, Capelă și Congregații

Oamenii s-au adunat împreună în multe feluri și cu multe scopuri, încă de când au început să populeze planeta. Biblia examinează în mod clar relația dintre omul ca suflet liber sub Dumnezeu și omul ca subiect în robia unei forme de guvernământ creat de om (sau a unor instituții zidite de mâinile oamenilor). Hristos ne spune să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa. El poruncește, de asemenea, Bisericii Sale să propovăduiască Evanghelia Împărăției, arătând calea acelei Împărății tuturor instituțiilor lumii.⁵²

Biserica nu este neapărat nici un loc, nici un grup adunat într-un anumit loc sau într-o anumită zonă. Biserica, în general, inclusiv toate congregațiile și comunitățile, precum și Biserica în sens specific, adică slujitorii hirotoniți ai Bisericii, este o adunare de oameni.

⁴⁹ Judecător Learned Hand, din cartea *Spiritul Libertății* (Spirit of Liberty), p.189.

⁵⁰ Archibald MacLeish – poet american, scriitor și bibliotecar al Congresului (1892–1982).

⁵¹ Alexander Tyler, profesor de istorie la Edinburgh, Scoția – scriind despre „Căderea Republicii Ateniene.”

⁵² Marcu 16:15 „și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura.” Cuvântul „făptură” din acest verset este din grecescul „ktisis,” care este tradus și prin „clădire” sau „orânduire,” și este definit ca „actul de întemeiere, stabilire, construire etc... totalitatea lucrurilor create; instituție, orânduire.”

Legăturile care îi unesc pe acești oameni reprezintă o caracteristică distinctivă a Bisericii și definesc în al cui nume este întemeiată Biserica. Împărțirea întregului trup al „Împărăției lui Dumnezeu” sau al Bisericii în congregații și slujitori poate fi importantă pentru a înțelege această Cale a lui Hristos, guvernământul Său și legea desăvârșită a libertății.

„O biserică sau o societate religioasă poate exista pentru toate scopurile în care a fost înființată, independent de orice încorporare formală a corpului... și, este un fapt de notorietate publică că multe există și nu sunt niciodată încorporate.”⁵³

Există o divergență între societățile generale ale lumii și cea care apare din rândul credincioșilor sau dintr-un grup adunat într-o formă de apartenență pentru sprijin caritabil comun și edificare în îndatoriri, omagiu și exerciții religioase de libertate sub Dumnezeu. În astfel de congregații care se bazează pe liberul arbitru, poate părea că există o societate de Familii autonome sub forma unei asociații neîncorporate.

Asociațiile neîncorporate pot fi definite drept „Două sau mai multe persoane asociate pentru unul sau mai multe scopuri comune, nefind de natură comercială, prin angajamente mutuale, fiecare având îndatoriri și obligații reciproce, într-o organizație care are reguli ce stabilesc în mâinile cui se află controlul asupra organizației și a fondurilor ei și în ce condiții, și care poate fi aderată sau părăsită după voință.”⁵⁴ În schimb, o corporație este „O persoană artificială sau entitate juridică creată de sau sub autoritatea legilor unui stat. O asociație de persoane înființată printr-un act normativ drept entitate juridică.”⁵⁵ Atât corporația, cât și *asociația neîncorporată* sunt „...formate din indivizi care există ca un corp politic sub o denumire specială.”⁵⁶

Organele de conducere politică, ce își exercită autoritatea asupra dreptului oamenilor de a alege, constrângând contribuțiile acestora și reglementându-le viața și libertatea prin intermediul unor binefăcători autoritari, nu dezvoltă relații bazate pe credință, speranță și caritate. Odată ce indivizii intră într-o asemenea societate corporatistă, ei își pierd o parte din libertatea lor, crezând că vor rămâne liberi.⁵⁷ Benjamin Franklin avertiza: „Cei care pot renunța la libertatea esențială pentru a obține puțină siguranță temporară nu merită nici libertate, nici siguranță.”

„Mâna celui harnic va stăpâni; iar cel leneș va fi sub bir.” (Proverbe 12:24)

Dacă vom continua să examinăm istoria americană, căutând exemple despre cum omul se îndreaptă fie spre Împărăția lui Dumnezeu, fie spre împărățiile lui Cain, Nimrod și Faraon, putem dezvolta o înțelegere mai profundă a scopului și structurii Bisericii, precum și a misiunii ei, așa cum a fost poruncită de Hristos și intenționată de Dumnezeu.

Conversație în Cer

În Filipeni 3:20, Pavel vorbește despre faptul că „conversația” noastră este în ceruri. Dar cuvântul „conversație” din greacă este „*politeuma*,” care înseamnă de fapt „administrarea treburilor civile... [o] formă de guvernare și legile prin care este administrată... ale cetățenilor.”⁵⁸

⁵³ Murphy v. Taylor, 289 So.2d 584, 586 (Ala. 1974), citând din Hundley v. Collins, 32 So. 575 (Ala. 1901).

⁵⁴ Conservative Central Office v Burrell [1982] 1 WLR 522 Lawton LJ. În cazul Flemyng v Hector (1836) 2 M&W 172, curtea a subliniat lipsa scopului de profit într-o asociație neîncorporată, spre deosebire de un parteneriat.

⁵⁵ Dicționarul juridic Black's, ediția a 6-a.

⁵⁶ Dicționarul juridic al lui Bouvier.

⁵⁷ „Trebuie să ne amintim mereu că, intrând într-o societate, indivizii trebuie să renunțe la o parte din libertate pentru a păstra restul...” Andrew Jackson, 4 martie 1833.

⁵⁸ Politeuma: 1) administrarea afacerilor civile sau a unei comunități 2) constituția unei comunități, forma de guvernare și legile prin care este administrată 3) un stat, comunitate 3a) comunitatea cetățenilor.

Termenul provine din „*politeuomai*,” care înseamnă „a fi cetățean.” Multe dintre aspectele considerate atunci parte a „administrării treburilor civile” în Iudeea, Roma și în majoritatea guvernelor *lumii* în primul mileniu de după Hristos erau gestionate de Biserică și de congregație, mai degrabă decât de binefăcătorii guvernelor care își exercitau autoritatea asupra contribuțiilor oamenilor. Creștinii fuseseră excluși din religia fariseilor, administrată prin templele guvernamentale, iar jertfele (Corban) ale acelor temple anulară efectiv cuvântul lui Dumnezeu printr-un sistem de contribuții forțate, impuse prin lege.

Activitățile guvernării Bisericii timpurii, în jurul anului 150 d.Hr., sunt descrise în Prima Apologie a lui Iustin:

„Iar cei care au o situație materială bună și sunt dispuși, dau fiecare după cum consideră potrivit; iar ceea ce se strânge este încredințat președintelui, care îi ajută pe orfani și văduve și pe cei care, din cauza bolii sau a altor motive, sunt în nevoie, pe cei în lanțuri și pe străinii care se află printre noi, și, într-un cuvânt, are grijă de toți cei nevoiași.”

Biserica primară, chiar și după divergența lui Constantin, continua să îi sprijine pe credincioși prin congregații apropiate, care se reuniau în *mulțumire* sau în Euharistia lui Hristos, prin credință, speranță și caritate, sub legea desăvârșită a libertății. Ei nu ar fi mâncat din ceea ce era jertfit pe altarele binefăcătorilor care își exercitau autoritatea unii asupra altora. Adevărata Biserică a rămas o „religie curată.”

Cetățenia în America se baza inițial pe proprietatea asupra pământului, iar bunăstarea comunității era asigurată prin mâinile și inimile oamenilor. Acest fapt i-a unit într-un singur corp, capabil să reziste amenințărilor și tiraniei. Ei dezvoltaseră legături de încredere născute din practicarea credinței în virtute, spre deosebire de sistemele lacome care transformă oamenii în marfă ori resurse umane. Adevărata revoluție americană a fost o întoarcere la căile iubirii și speranței.

Revenirea oamenilor la drepturile dăruite de Dumnezeu a rezultat din revenirea lor la responsabilitățile primite de la Dumnezeu. Ca în vremea Egiptului, oamenii au depus un efort uriaș de a se sprijini reciproc, ceea ce nu numai că i-a condus spre libertate, dar a și restaurat virtutea esențială pentru menținerea acelei libertăți.

Datorită acelei lupte îndelungate și sacrificiilor reciproce într-o lume nouă, precum și unei rezistențe sângeroase împotriva uzurpării nejustificate, „Oamenii unui stat [erau] îndreptățiți la toate drepturile care aparținuseră anterior regelui prin prerogativele sale.”⁵⁹ „Într-un anumit sens, termenul ‘suveran’ îl are ca termen opus pe ‘supus.’ În acest sens, termenul nu are aplicabilitate; deoarece nu există un astfel de obiect în [Originala] Constituție a Statelor Unite. Conform acelei Constituții, există cetățeni, nu supuși.”⁶⁰

Acest caz timpuriu din 1793, *Chishom v. Georgia*, și alte exemple de jurisprudență americană vorbesc despre o cetățenie liberă și naturală, neaservită. Totuși, până în 1842, deja se discuta despre renunțarea la drepturi și devenirea subiecților voinței unor binefăcători autoritari. „Când a avut loc [așa-numita] revoluție americană, poporul fiecărui stat a devenit el însuși suveran; și în această calitate deține dreptul absolut asupra tuturor apelor lor navigabile și a terenurilor de sub acestea, pentru uzul lor comun, fiind însă supuși numai drepturilor cedate ulterior prin constituție guvernului general.”⁶¹

– Din *politeuomai*: „1) a fi cetățean 2) a administra treburile civile, a conduce statul 3) a face sau crea un cetățean.”

⁵⁹ *Lansing vs. Smith*, 21 D. 89...4 *Wendell* 9, 20 (1829)

⁶⁰ *Chisholm v. Georgia*, 2 Dall. (U.S.) 419, 455, 1 L Ed 440 (1793)

⁶¹ *Martin vs. Waddell*, 41 US (16 Pet) 367, 410 (1842)

Drepturile inalienabile ale oamenilor există în continuare, însă accesul și exercitarea acelor drepturi date de Dumnezeu pot fi împiedicate de contracte, precum și de înțelegerile și obligațiile care decurg din acestea. Acest lucru constituie în mod clar o dovadă și o confirmare a interdicției divine de a nu încheia legăminte sau contracte cu ‘locuitorii în mijlocul cărora mergi.’

Cetățenia modernă „în Statele Unite ‘este o obligație politică’ care nu depinde de deținerea pământului, ci de beneficiul protecției guvernului; și îi ‘obligă pe cetățeni să respecte toate legile’ suveranului lor.”⁶² „Un cetățean al Statelor Unite este un membru al acelei mari societăți pe care o numim Statele Unite ale Americii.”⁶³ Ca membru al unui guvern corporatist, un cetățean poate dobândi obligații de datorie în calitate de garant. Prin cerere și participare voluntară, el se poate supune pe sine și pe descendenții săi unei autorități care poate părea străină și chiar opusă căilor lui Hristos și Împărăției pe care trebuia s-o predicăm ca fiind aproape. Acestea sunt, cu siguranță, contradicții ale legii desăvârșite a libertății și ale credinței, speranței și carității. Ele erau prezente în Egipt, unde Dumnezeu l-a trimis pe Moise să scoată poporul de acolo, și erau prezente în Israel când Dumnezeu a spus că dorința poporului de a avea un binefăcător autoritar însemna o respingere a Sa. Este, cu certitudine, în opoziție cu porunca lui Hristos de a nu fi ca guvernele lumii, care au binefăcători ce își exercită autoritatea unii asupra altora.

Asociațiile neîncorporate

Există dezavantaje evidente în a face parte din orice asociație neîncorporată. Atunci când cetățenii solicită în mod voluntar și încheie înțelegeri cu o autoritate corporatistă a unui (sau sunt sancționați de) guvern pentru a obține beneficii reciproce, se instituie o relație de subordonare. Cetățenii care devin supuși administrației guvernamentale printr-un asemenea consimțământ voluntar conferă putere guvernului, iar libertatea scade.

Există o diferență între asocierea naturală și liberă și o asociație de *persoane*. Deoarece dreptul (legea) comun consideră asociațiile neîncorporate ca fiind non-entități, asociațiile libere de cetățeni ale căror drepturi civile sunt subiect și legate de administrația guvernamentală⁶⁴ prezintă avantaje și dezavantaje față de formele de asociere neîncorporată. Societățile neîncorporate alcătuite din oameni cu adevărat liberi permit libertatea de a lucra împreună fără sarcini, angajamente și restricții legale. Acest lucru se realizează prin relații de încredere bazate pe iubire și caritate.

Din punct de vedere juridic, asociațiile neîncorporate nu sunt entități corporative – ele nu pot angaja personal, nu pot deține resurse financiare, proprietăți, donații, legate [testamentare, adică bunuri personale (excluzând bunurile imobile), cum ar fi bani, obiecte de valoare sau alte active, lăsate printr-un testament.] sau moșteniri și nici nu au capacitatea de a încheia contracte. Există, de asemenea, o răspundere a membrilor sau chiar a membrilor voluntari din comitete pentru contractele și acțiunile intentate împotriva unei astfel de asociații. Dacă parteneriatul creat prin această asociație dorește să realizeze oricare dintre aceste acțiuni, o poate face numai prin intermediul unui organism responsabil.

⁶² Wallace v. Harmstad, 44 Pa. 492; etc. – Vezi Black’s, ediția a 3-a, p. 95.

⁶³ Quincy v. Duncan, 4 Har. (Del.) 383; etc. – (Vezi Black’s, ediția a 3-a)

⁶⁴ „Drepturile civile sunt acelea care aparțin fiecărui cetățean al statului sau țării, sau, într-un sens mai larg, tuturor locuitorilor acesteia, și nu sunt legate de organizarea sau administrarea guvernului. Ele includ: dreptul la proprietate, căsătorie, protecție prin lege, libertatea contractuală, dreptul la un proces cu juriu etc.” Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559.

Prin „organism responsabil” înțelegem o persoană fizică, o entitate sau un corp corporativ creat de o autoritate sau alta, față de care acel organism își asumă răspunderea. Această situație poate pune membrii și personalul organismului responsabil în postura unor loialități conflictuale și poate genera răspunderi inechitabile.

Toți membrii asociațiilor neîncorporate poartă o răspundere în materie delictuală. Dacă membrii sunt considerați răspunzători în calitate de principali, răspunderea lor se va extinde dincolo de resursele asociației, iar orice hotărâre judecătorească va putea fi executată împotriva membrilor în mod personal. Această răspundere, combinată cu incapacitatea membrilor unei astfel de asociații de a intenta acțiuni împotriva acestora pentru despăgubiri, face ca această relație funcțională să fie atât inadecvată, cât și nepotrivită.

În timp ce astfel de asociații oferă libertăți mai mari, ele implică și dezavantaje și deficiențe nedrepte. Pentru a face posibilă întoarcerea fiecărui om la familia sa și la posesiunile sale⁶⁵ și pentru a le permite bărbaților și femeilor să trăiască după legea desăvârșită a libertății,⁶⁶ ca suflete libere sub Dumnezeu, avem nevoie de un organism reprezentativ și responsabil, care să fie separat, dar care, totodată, să nu-și exercite autoritatea asupra oamenilor.

Altarele vii ale oamenilor

Hristos, Moise și Avraam au înțeles această necesitate pentru orice societate care caută libertatea sub Dumnezeu. Altarul lui Avraam și al lui Moise era o metaforă pentru un sistem de caritate⁶⁷ care să se ocupe de nevoile poporului, fără a-i transforma pe oameni în resurse umane – așa cum se întâmpla în Babilon, Ur, Haran, Sodoma și Gomora, Egipt și în orice alt guvern care a urmat această cale a forței, supunerii și controlului, prin care este luată libertatea naturală sau dreptul divin al omului de a alege.

Moise a construit un altar de pământ. Cuvântul pentru „pământ” era, de asemenea, o metaforă pentru fiii lui Adam.⁶⁸ A fost oare altarul din pământ sau din oameni? Cu toții suntem altare de lut. Membrii unei familii, uniți prin căsătorie sub autoritatea lui Dumnezeu, devin o singură „persoană” sub Dumnezeu.⁶⁹ Familia este instituția lui Dumnezeu. Atunci când familiile autonome se unesc fără a-și pierde drepturile acordate de Dumnezeu, acest lucru cere ca oamenii să se îngrijească unii de alții la fel de mult pe cât se îngrijesc de ei înșiși.

Familia este instituția lui Dumnezeu. Ea reprezintă temelia întregii societăți. „Când temelia se prăbușește, totul se prăbușește.”⁷⁰ Dacă autonomia familiei este diminuată, întreaga societate are de suferit. A veni împreună ca grup de familii autonome, fără a se pierde din drepturile pe care le-a dăruit Dumnezeu, presupune să ne pese de aproapele nostru la fel de mult ca de noi înșine. Presupune, de asemenea, să nu râvnim la bunurile aproapelui nostru și să nu i le luăm.

⁶⁵ Levitic 25:10 „Să sfințiți al cincizecilea an și să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei; va fi un jubileu pentru voi: fiecare din voi se va întoarce la moșia lui și fiecare se va întoarce la familia lui.”

– Judecători 21:24 „Și copiii lui Israel au plecat de acolo, fiecare la seminția lui și la familia lui, și s-au dus de acolo, fiecare la moștenirea lui.”

⁶⁶ Iacov 1:25 „Dar cine își va pleca privirea spre legea desăvârșită, care este legea libertății, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, acela va fi fericit în lucrarea lui.”

⁶⁷ Vezi cartea „Vie Împărăția Ta” sau articolul „Artifice in Language Land” pentru o explicație al altarului viu.

⁶⁸ [אָדָם] ‘adamah’ vine din cuvântul „adam,” care înseamnă pământ roșu, din care a fost creat Adam – omul, și întreaga omenire.

⁶⁹ Căsătoria sfântă vs. Căsătoria legală, Capitolul 1 din „The Covenants of the gods,” publicat de His Church Press.

⁷⁰ Maxime de drept – din Dicționarul juridic Bouvier, anul 1856.

Pentru ca Israel să rămână liber, era necesar ca poporul să iubească dreptatea și mila, care reprezintă caracterul lui Dumnezeu, și să-și iubească aproapele ca pe sine însuși. Pentru a practica învățăturile lui Moise în numele lui Dumnezeu, leviții au fost chemați să slujească în „corturile” congregațiilor, adică familiile lui Dumnezeu. Leviții nu formau doar un trib, ci un grup de bărbați chemați să slujească unui popor unit ca un singur neam sub Dumnezeu.

Principala lor lege națională era reprezentată de Cele Zece Porunci, instanțele lor erau formate din congregațiile de oameni împărțite în grupuri de zece, iar instanțele de apel erau congregațiile de slujitori.

Poporul era liber de conducători autoritari, într-o guvernare liberă și voluntară, stabilită de Dumnezeu. Adevărata putere și autoritate a statului se aflau în mâinile poporului. Fiecare individ aparținea familiei sale, iar posesiunile îi rămâneau acesteia. Oamenii se adunau în asociații libere.

Au existat și încercări de a unifica poporul într-un singur corp prin sfidarea lui Dumnezeu. Ei și-au depus bogățiile într-un depozit central, întruchipat de vițelul de aur, care trebuia apărat de toți. Au încercat să se unească sub conducători precum Saul, respingându-L pe Dumnezeu. Singurul sistem binecuvântat de Dumnezeu era cel întemeiat pe caritate voluntară prin congregațiile poporului și prin slujitorii săi.

În guvernarea lui Dumnezeu, oamenii nu renunță niciodată la dreptul divin de a alege. Conducătorii lor sunt doar de formă (titulari) și sunt aleși datorită dorinței și abilității lor de a sluji. Poporul dădea zeciuială slujitorilor lor publici, numiți leviți, în funcție de serviciul pe care îl ofereau poporului.⁷¹ Aceasta era o formă de guvernare care îi răsplătea pe cei harnici, dornici de dreptate și milă, lipsiți de lăcomie, virtuoși și altruști.

Toată societatea vechiului testament era construită astfel încât să mențină oamenii ca suflete libere sub Dumnezeu. Jertfele benevole, cinstirea părinților pentru a-și *lungi zilele pe pământ*, sărbătorile care reuneau oamenii și formau alianțe familiale prin căsătorii în diverse comunități, dependența de caritatea personală și comunitară – toate acestea formau o societate unită prin libertate, prin speranță și prin caritate.

Pietre Vii ale unui Altar Viu

Deși fiecare casă avea propriul preot și rege al familiei, comunitatea avea adesea nevoie de un slujitor (ministru) titular care să îngrijească nevoile comunității extinse. Orice guvern alege – printr-un mijloc sau altul – slujitori care să se ocupe de treburile guvernării. Majoritatea guvernelor au administratori și conducători care stăpânesc poporul într-o anumită măsură, silindu-l să contribuie și să se supună autorității. Astfel de sisteme duc invariabil la corupție, iar legăturile formate în jurul lor se destramă adesea în timpuri de criză.

Sistemul lui Dumnezeu funcționează prin faptul că drepturile și responsabilitățile rămân la popor. Poporul își alege slujitorii care exercită autoritate doar asupra contribuțiilor oferite de bunăvoie de popor, nu și asupra oamenilor înșiși. Atât Moise, cât și Isus, și probabil și Avraam, au cerut ca slujitorii hirotoniți să nu dețină avere în nume personal, ci să aibă toate lucrurile în comun. Există mai multe motive pentru aceasta.

Un motiv este că slujitorii hirotoniți sunt vistiernicii Împărăției. Comoara Împărăției sunt oamenii. În timp ce majoritatea guvernelor transformă oamenii în garanți sau posesiuni, considerându-i supuși, Împărăția lui Dumnezeu îi vede ca suflete libere. Averele rămân în buzunarul și sub puterea omului.

⁷¹ Numeri 7:5 „la [darurile] de la ei, ca să slujească la lucrarea cortului întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

Ceea ce oamenii oferă, o fac de bunăvoie, prin intermediul unei rețele apropiate de slujitori și congregații. Este responsabilitatea tuturor să vegheze ca adevărata milă și dreptate să se înfăptuiască prin alegerea liberă într-o societate liberă, alcătuită, guvernată și susținută de popor, sub legea desăvârșită a libertății.

Oamenii sunt responsabili să contribuie către un bun slujitor, *în funcție de slujirea pe care acesta o oferă*, și să nu contribuie la slujitorii care abuzează sau folosesc greșit aceste fonduri.⁷² A oferi mai multă putere slujitorilor, dincolo de autoritatea lor asupra contribuțiilor oferite și primite de bunăvoie, ar crea un birou de putere.

Lipsa oricărei proprietăți în nume personal și deținerea tuturor lucrurilor în comun, într-o rețea de ordine religioase autonome, creează numeroase relații care îndeplinesc cerințele pietrelor vii ale altarului lui Dumnezeu, așa cum au fost stabilite de Hristos și Moise.

În primul rând, slujitorul hirotonit Îi aparține Dumnezeului Cerului și niciunui alt suveran pământesc. El este străin față de toate guvernele omenești, deoarece se află sub „un singur tip de guvernare,” neavând o avere personală care să-l lege de alte autorități.

În al doilea rând, contribuțiile încredințate acestor slujitori sunt oferite lui Dumnezeu și nu mai intră sub supravegherea domestică obișnuită a guvernelor locale. Pentru că Biserica este întemeiată de Hristos, iar slujitorii Îi aparțin în mod literal lui Hristos (nu lor înșiși), aceștia sunt separați și excluși de la restricțiile și cerințele impuse organizațiilor și corporațiilor interne ori chiar asociațiilor neîncorporate.

Acești slujitori hirotoniți, asemenea congregațiilor, alcătuiesc grupuri apropiate, dar au și autonomia unei familii libere. O rețea formată din numeroase ordine religioase autonome, toate aflate sub ceea ce, în terminologia modernă, s-ar numi un „jurământ de sărăcie,” fiind devotate numai lui Hristos, poate, prin slujirea și angajamentul lor, să mențină o cale de acces către Împărăția lui Dumnezeu – o societate liberă, care trăiește prin credință, speranță și caritate, sub legea desăvârșită a libertății. Aceste ordine, în cadrul unei rețele sociale, nu sunt nici asociații neîncorporate, nici corporații de stat.

Astfel de societăți nu depind de un alt stat pentru a fi încorporate ca *organism* sau *corp autonom*, ci se bazează pe acceptarea și împlinirea rânduielii și direcției stabilite de Hristos. Există o diferență uriașă între o „biserică” ce beneficiază de puterea vremelnică oferită de încorporarea într-un stat creat de Popor și Biserica întemeiată și susținută numai de Hristos.⁷³

Este datoria fiecărei societăți individuale din cadrul întregii societăți a Bisericii să se orânduiască pe sine în acord cu scopurile și învățăturile descoperite lor în cadrul rânduielilor lui Hristos. Astfel de corpuri independente, organizate prin autoritatea lui Hristos, nu doar că nu au nevoie să primească nicio altă sancțiune din partea unui stat ori în temeiul legislației acestuia, ci, la porunca explicită a lui Hristos, este esențial să rămână *în lume*, fără însă a fi *din lume*. Pentru ca Biserica să se încorporeze sub un Stat, să solicite beneficii, să-și exprime supunerea sau să facă orice care i-ar supune pe membri unui alt stăpân, ar însemna să scoată Trupul lui Hristos dintr-o rânduială și să-l introducă în alta. Într-o asemenea situație, Biserica nu ar mai fi Biserica Lui.

⁷² Idem

⁷³ „Se poate face distincție între o corporație religioasă, care este doar o persoană inanimată, o entitate juridică ce nu posedă decât puteri temporale, și o biserică sau corp de credincioși, sau un grup adunat în comuniune pentru sprijin reciproc și edificare în evlavie, închinare și practici religioase, ori o societate de indivizi uniți în scopuri religioase într-un loc (sau locuri) determinat(e). Nu este necesar ca acest grup să fie încorporat pentru a beneficia de clasificarea de „societate religioasă”. Au existat și există multe astfel de organizații neîncorporate. De multe ori, o astfel de societate există fără a avea o corporație ca reprezentant temporal.” Mordecai Ham Evangelistic Association v. Matthews, 300 Ky. 402, 406; 189 S.W.2d 524, 526 (1945)

Hristos a rânduit Biserica, iar „încorporarea” ei prin El este deplină atât timp cât slujitorii Săi rămân separați de „lume” și uniți în același duh. Chiar și un compromis informal se poate ivi dacă membrii trupului Bisericii doar solicită sau acceptă beneficiile oferite de un alt guvern, fie acestea avantaje financiare sau doar recunoaștere ori declarații de apartenență.

Termenul „încorporare”⁷⁴ nu este asociat în mod obișnuit cu relația dintre Biserică și Hristos. Întâlnim mai des cuvintele „*corpus*” sau „Trupul” lui Hristos. Principiile sunt similare, dar fiindcă anumiți termeni sunt folosiți de regulă cu referire la guvernele *lumii*, am putea prefera să-i întrebuițăm numai în comentarii de specialitate privind Biserica. Biserica este un corp, un ordin religios și o societate, în timp ce o congregație este doar o comuniune mutuală sau o asociație liberă care caută să fie sub domnia lui Dumnezeu prin Hristos. Membrii congregațiilor pot fi, în continuare, cetățeni supuși unui stat sau unui guvern, însă slujitorii trebuie să aparțină lui Dumnezeu.⁷⁵

Este limpede că statul are legi manifestate prin constituții și statute, dar pentru a crea asemenea statute, statul se bazează pe un drept preexistent, recunoscut. Biserica rămâne separată și protejată de aceeași lege pe care se sprijină existența statului. Biserica își găsește temeiul încă de la Adam și Set, trecând prin Noe, Avraam, Moise și ajungând la Hristos, păstrând astfel autenticitatea și autoritatea sa.

Împărăția lui Dumnezeu a existat din generație în generație; Biserica rămâne drept guvernare slujitoare și conducător titular pentru oamenii care o caută pe ea și neprihănirea Lui. Biserica este corpul (sau „corporația”) lui Dumnezeu prin Mesia, prin cuvânt și faptă, prin trimitere și proclamare, prin rânduieli și practică.

Un singur Trup, un singur „Corpus,” o singură Biserică

Biserica, organizată în mod corespunzător după rânduielile lui Dumnezeu și ale lui Hristos, cu membrii ei care nu depind de stat, ci unii de alții, nu poate fi supusă arbitrar unui alt guvern. Dacă această Biserică Rânduită își împlinește îndatoririle, omagiul și rânduielile unui sistem de guvernare bazat pe caritate, speranță și dragoste reciprocă – nu doar față de sine însăși, ci și față de congregația pe care o slujește și care caută Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui – atunci nu doar că are dreptul să existe fără vreo altă formă de încorporare, ci și drepturile sale sunt mai presus decât ale guvernelor lumii, care recurg la metodele obișnuite de supunere, inclusiv stăpânire arbitrară și forțată, adică acei „binefăcători care stăpânesc.”

Sunt oare Congregațiile și Biserica Liberă considerate un singur trup în drept (în lege)?

Deși Biserica, în sensul ei cel mai larg, îi include pe slujitorii (ministrii) hirotoniți, pe aceștia care acționează în calitate *ex officio*, precum și pe membrii congregațiilor în asociație liberă, există o relație cu totul aparte stabilită de Biserica hirotonită ca un trup al slujitorilor și al congregațiilor de oameni uniți doar prin caritate și iubire, precum și prin loialitate față de dreptate și milă. Biserica este alcătuită din slujitori hirotoniți, auto-guvernați, aparținând unor ordini autonome conectate printr-o rețea de încredere sacră și fidelitate.

⁷⁴ „O biserică sau societate religioasă poate exista pentru toate scopurile pentru care a fost organizată independent de orice încorporare a corpului conform statutelor statului. Este de notorietate faptul că multe astfel de entități există fără a fi niciodată încorporate. Pentru promovarea religiei și carității, ele își pot îndeplini pe deplin scopurile organizării, nefiind necesară încorporarea, decât eventual pentru facilitarea acestor scopuri. Lipsa încorporării nu le scoate de sub protecția legii în privința proprietăților. Este datoria unei instanțe de echitate să protejeze aceste organizații în ceea ce dețin...” Murphy v. Traylor, 292 Alabama 78; 289 So.2d 584, 586 (1974)

⁷⁵ Numeri 3:12 „Și iată, am luat pe leviți dintre copiii lui Israel în locul tuturor întâilor născuți care deschid pântecul între copiii lui Israel; de aceea leviții vor fi ai Mei.”

– Ioan 17:12 „Cât am fost cu ei în lume, i-am păzit în Numele Tău; pe cei ce Mi i-ai dat, i-am păzit și niciunul din ei nu a pierit...”

O definiție sau o formă de corporație este descrisă astfel:

„*Corporație* (din latină *corpus*, un trup). O entitate artificială creată prin lege și alcătuită din indivizi care funcționează ca un corp politic sub o denumire specială.”⁷⁶

Unii oameni cred că o corporație nu are drepturi fiindcă este o „persoană artificială.” Nimic mai neadevărat: o corporație este adesea investită cu drepturile membrilor săi, care sunt persoane reale. Anvergura, natura și forma acestei investiții schimbă adesea natura corporației. O corporație, inclusiv reprezentanții și membrii săi, este, prin acord, cerere și participare, un corp politic. Toate guvernele naționale implică unele aspecte fundamentale de „încorporare.”

Corporațiile necesită un anumit tip de atribuire, contribuție sau investiție pentru a uni corpul și pentru a-i conferi o existență unitară. În statul corporatist, această investiție constă adesea din însăși persoanele existente în acel stat, sub forma drepturilor promise sau a dreptului de a face (ori de a deține) ceva.

Societățile străvechi se supuneau deseori autorității unui corp conducător care putea, după caz, să ceară cu forța o contribuție echitabilă pentru binele colectivității. Uneori oamenii contribuiau de bunăvoie cu o anumită parte sau puneau ceva de valoare la dispoziția acelei entități, în speranța unei recompense. În primul caz, oamenii ajung prinși într-o *autoritate care exercită puterea* și poate forța contribuțiile. În cel de-al doilea caz, substanța corpului politic este constituită prin donații de bunăvoie, așezate pe altarul aceluși corp politic. Aceasta din urmă este ceea ce vedem că învățau și predicau Avraam, Moise și Hristos. Prima variantă asuprește poporul și este Nicolaită.

Asociațiile sunt deseori considerate corporații din punctul de vedere al Statului civil. Totuși, congregația nu trebuie văzută ca o corporație. Din perspectiva Bisericii, congregația poporului trebuie să rămână liberă. Deși familiile din congregație se pot lega individual de instituțiile lumii, orice împuternicire⁷⁷ a Bisericii de către Statul-corporație ar crea un cadru (nexus) prin care Statul ar putea prelua un rol de autoritate în Biserica lui Hristos.

„*Corporație*. O persoană artificială sau o entitate juridică creată de sau sub autoritatea legilor unui stat. O asociație de persoane creată printr-un act normativ, ca entitate juridică.”⁷⁸

Când Hristos, asemenea lui Moise, Și-a *chemat* și Și-a numit slujitorii, aceștia au devenit un singur corp aparținând lui Dumnezeu, sub condițiile stabilite de Dumnezeu prin Moise și Isus. Orice împuternicire⁷⁹ a slujitorilor hirotoniți de către Statul-corporație ar crea un cadru prin care Statul să-și asume un rol de autoritate în întregul trup sau *corpus* al Bisericii. Chiar Statul recunoaște că, din punct de vedere legal, cererea de beneficii făcută de slujitori hirotoniți trebuie să fie universală și irevocabilă.⁸⁰

Cum se poate forma un mare corp de indivizi, alcătuiți într-o singură adunare, fără a încorpora din drepturile individului? Într-un sens, Biserica este întregul corp al congregației și al celor care îi slujesc. În alt sens, există o separare între Biserică – în special slujitorii ei – și statutul ori starea poporului. Poate oare o parte a corpusului poporului să fie unită în trupul Bisericii fără a diminua drepturile niciunuia?

⁷⁶ Dictionarul de Drept al lui Bouvier

⁷⁷ Enfranchise (vb. tranzitiv) A conferi o franciză; a încorpora într-un corp politic și astfel a investi cu privilegiile civile și politice; a admite la privilegiile unui om liber.

⁷⁸ Black's Law Dictionary, ediția a 6-a.

⁷⁹ (Repetare pentru claritate) Enfranchise înseamnă a acorda drepturi depline de cetățean, a integra într-un sistem politic organizat și a-i conferi privilegiile civile și politice.

⁸⁰ Vezi regulile pentru depunerea formularului SS-16 și Manualul slujitorului Bisericii His Holy Church.

Este important să facem o distincție între congregație ca părtășie și Biserică ca trup (corp) de Slujitori. Există numeroase exemple de „biserici libere” care au estompat această distincție, cu rezultate dezastruoase. Natura acestor distincții a jucat un rol vital în succesul Bisericii încă de la întemeierea ei.

Biserica primară a fost creată prin autoritatea și chemarea lui Isus Hristos și era alcătuită din acei slujitori pe care Isus i-a format pentru lucrarea de a sluji oamenilor care căutau Împărăția Sa și neprihănirea acesteia. Biserica, sau „*cei chemați afară*,” reprezenta un grup specific, unit într-un singur gând, incluzând cei 12 apostoli și alți ucenici, însumând 120 de persoane menționate pe nume. La Cincizecime, vedem mii de oameni botezați în întreaga biserică. Nu toți cei botezați erau și rânduiți (hirotoniți), dar, în sensul cel mai general, formau cu toții un singur trup. Cei care au primit botezul lui Hristos au fost dați afară⁸¹ dintr-un sistem de guvernare autoritar al fariseilor și au intrat într-o guvernare a credinței, speranței și carității, sub legea desăvârșită a libertății.

Încorporarea este adesea realizată printr-un contract social creat prin jurăminte, cereri (aplicații) sau prin acord tacit (și, uneori, explicit). În astfel de condiții, oamenii renunță la o parte din libertatea lor și acordă altora autoritatea de a se exercita asupra lor. Omul este „chemat afară” dintr-o asemenea infidelitate nesăbuită față de Dumnezeu. Pentru a face posibil și durabil acel exod din robie, Moise și Isus au rânduit un corp de Slujitori, care au fost chemați să fie separați. În speranța de a deveni și a rămâne o societate liberă sub Dumnezeu, poporul trebuie să rămână separat de acel trup de slujitori.

Încrederea în Împărăție

Biserica a fost *chemată afară* de Hristos, Împăratul, să îngrijească și să hrănească mulțimile (congregația) poporului din Împărăția Sa, care este prezentă chiar acum, astfel încât oamenii să nu fie nevoiți să apeleze la binefăcătorii altor guverne. Acest „trup chemat afară” sau ekklesia este robul lui Hristos și, prin urmare, slujitorul poporului. Trupul *chemat afară*, sau Biserica, este o *formă de guvernare* în care oamenii rămân liberi. Relația dintre aceștia și Biserică este un contract social unic, în care oamenii pot alege zilnic să se adune, dar își păstrează drepturile și responsabilitățile. Această relație este considerată o formă de încredințare sacră (sacred trust).

Toate guvernele sunt forme de încredințare (trust), însă Biserica se deosebește prin faptul că nu impune niciodată ofrande și nici nu garantează drepturi dobândite (ajutoare/acces la beneficii). Biserica este susținută doar de dăruirile făcute de bunăvoie, asemenea Israelului timpuriu. Ceea ce se oferă se așază pe „altarul viu” al Bisericii, sub forma unei încredințări sacre. Slujitorii publici ai Împărăției lui Dumnezeu sunt legați de Hristos să aibă grijă de cei credincioși. Ei reprezintă „încorporarea” de, către și pentru Hristos, Cel care a venit să slujească. Persoanele libere din congregație sunt legate de Biserică și de Împărăția pe care aceasta o slujește, prin ofranda de bunăvoie a încrederii și a credinței, precum și prin mărturia reciprocă.

Poporul nu are niciun contract social obligatoriu care să-l constrângă să contribuie la Biserică, în afară de legământul care poate fi scris în inima fiecăruia de către Dumnezeu. La rândul ei, Biserica nu are vreo obligație față de congregație, alta decât cea sădită în inimile slujitorilor ei de însuși Dumnezeu.

⁸¹ Ioan 9:22 „Acele cuvinte le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei; căci iudeii hotărâseră deja că, dacă cineva va mărturisi că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.”

Aceasta este o societate cu adevărat liberă, al cărei flux vital nu se bazează pe exercitarea unei autorități, ci pe exersarea zilnică a credinței și încrederii, a speranței și rugăciunii, a carității și iubirii. Societățile întemeiate pe virtute sunt greu de corupt.

Congreganțiile individuale rămân o părtășie neîncorporată, unde *fiecare om se întoarce la familia și la posesiunile sale*. Biserica rămâne constrânsă doar de poruncile lui Hristos și de vigilența și alegerea oamenilor. Împreună, ele formează un corp politic liber, constituit nu prin forță, ci prin virtuțile încrederii reciproce în calea lui Dumnezeu, pentru *a primi, păstra și răspândi învățăturile și orânduilele lui Hristos*.

Oamenii îi recunosc pe slujitorii Bisericii prin alegere liberă și contribuție voluntară. Biserica acceptă alegerea poporului prin libera asumare a însărcinării, așa cum vedem în Faptele Apostolilor, capitolul 6:

„În acele zile... pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la slujirea zilnică. Atunci cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și le-au spus: [...] ‘De aceea, fraților, căutați dintre voi șapte bărbați cu bună mărturie, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i rânduiim la treburile acestea. Iar noi vom stăruia în rugăciune și în slujirea cuvântului.’ Vorba aceasta a plăcut întregii mulțimi; și i-au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, prozelit din Antiohia. I-au așezat înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. Și cuvântul lui Dumnezeu creștea, iar numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți se supuneau credinței...”

Prin acest proces se stabilește o entitate legală care poate funcționa în lume, dar care nu este din lume. Ca o creație străină de „lume,” aparținând lui Hristos, aceasta poate deschide calea spre o societate liberă sub Dumnezeu, nu sub „dumnezeii” lumii.

Pacta servanda sunt – Acordurile trebuie respectate.

Încă de la început, conducătorilor lui Israel li s-a poruncit să nu se asuprească unii pe alții sau să-i asuprească pe străini, să nu râvnească bunurile aproapelui și să nu facă nimic care să-i întoarcă pe oameni la robia Egiptului. Aceste rânduieli divine sunt impuse Bisericii întemeiate de Dumnezeu.

Dacă membrii congregației nu rămân liberi în relațiile dintre ei și cu slujitorii lor, atunci legea desăvârșită a libertății, drepturile lor dăruite de Dumnezeu și „sufletele lor libere sub Dumnezeu” vor fi reduse. Fiecare om trebuie să iubească libertatea aproapelui său ca și cum ar fi a lui. Doar ceea ce aduc ei ca jertfă devine fundamentul solemn al adevărului Bisericii și dreptul de a fi călăuziți de Dumnezeu.

1 Petru 2:16 „Trăiți ca niște oameni liberi, fără să folosiți libertatea ca pe un pretext pentru răutate, ci ca robi ai lui Dumnezeu.”

Fiecare organizație sau guvern al oamenilor are propriile sale ritualuri și ceremonii, rituri și servicii, forme și protocoale. Trebuie să existe un înțeles în spatele acestor forme pentru a da substanță întregii lor creații. Biserica și Împărăția lui Dumnezeu au fost întotdeauna întemeiate pe același principiu: „precept (învățătură) peste precept (învățătură).” Guvernele lumii folosesc adesea aceleași principii.

Oamenii nu ar trebui niciodată să fie puși sub un jug nepotrivit. Până în vremea lui Ioan Botezătorul, oamenii încercau să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu prin forță. Ioan se baza doar pe caritate. „Mamona”⁸² înseamnă un trust sau încredințarea averii către altul. Mamona nedreaptă este bogăția acumulată prin forță și frică. Cei care doresc să trăiască după neprihănirea Lui trebuie să învețe să trăiască prin credință, speranță și caritate.

În slujirea zilnică adusă oamenilor, slujitorii hirotoniți rămân fiecare autonomi în exercitarea conștiinței lor date de Dumnezeu. Prin credință, speranță și caritate, Împărăția neprihănirii Sale prinde viață în lume, dar nu este din lume. Dragostea lui Hristos este pecetluită în sângele jertfei Sale, care oferă tuturor oamenilor intrarea veșnică în Împărăția Lui, care este aproape, pentru acele suflete care o caută.

„Rămâneți, deci, tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei.” Galateni 5:1

Oricum, mulți dintre cei care caută Împărăția sunt deja înlănțuiți în diferite robii, datorii, angajamente și apartenențe (la diverse sisteme). Slujitorii hirotoniți din congregații, care viețuiesc după poruncile lui Hristos, trebuie să fie nelegați în slujirea lor, așa cum ei înșiși sunt legați de Hristos. În Biserica Sa, supraveghetorii congregațiilor (adesea numite „ordine” ale Bisericii) nu își exercită autoritatea și nu se interpun între Dumnezeu și închinarea dreaptă a omului. Însă ei stau în calea celor care ar vrea să devină „dumnezei” peste aproapele sau frații lor. Slujitorul hirotonit trebuie să rămână străin față de „lume,” fiind în lume, dar fără să fie din ea.

În această rânduială divină instituită de Dumnezeu, există un echilibru între alegere și putere.

Acest plan divin al slujirii prin alegere, al frățietății și al comuniunii alcătuiește un singur trup, o singură națiune sub Dumnezeu, concepută în iubire, dezvoltată prin binefacere liberă și sigilată în speranță pentru vecie.

„Căci după cum trupul este unul, deși are multe mădulare, și toate mădularele trupului, multe fiind, alcătuiesc un singur trup, tot astfel și Hristos. Pentru că printr-un singur Duh am fost botezați toți, ca să fim un singur trup: fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am primit de băut din același Duh. De fapt, trupul nu este un singur mădular, ci multe... Acum deci sunt multe mădulare, dar un singur trup.” 1 Corinteni 12:12, 20

Autoritatea prin care se formează o corporație sau un trup aparține jurisdicției originare. Cu secole în urmă, unele biserici au început să se încorporeze sub alte autorități, ca să poată deține proprietăți în propriul lor nume, nu în numele lui Hristos. Însă, prin definiție, Biserica a fost întemeiată și susținută doar de Hristos și rămâne autonomă sub suveranitatea lui Hristos numai dacă îi rămâne credincioasă autorității Sale.

Biserica este trupul sau corpus-ul lui Hristos. Congregațiile sunt suflete libere care urmează căile lui Hristos sub legea desăvârșită a libertății. Ele nu trebuie să poftască bunurile aproapelui prin intermediul instituțiilor omenești, ci trebuie doar să caute să se slujească unii pe alții.

Împreună cu Biserica, ele formează o mamona dreaptă, Împărăția lui Dumnezeu care este aproape (la îndemână).

⁸² „Mamona, un cuvânt aramaic mamon, însemnând ‘avere’... Probabil derivat din Ma’amon, ceva încredințat spre păstrare.” Encyclopedia Britannica

Alegerea, Acceptarea, Recunoașterea și Numirea în Biserică

Cel mai important formular folosit de *His Holy Church* pentru a înregistra edificarea Bisericii este „Church Election, Acceptance, Recognition, and Assignment.”⁸³ Acest formular, deși redus la o singură pagină, atestă un set complex de relații juridice recunoscute, bazate pe principiile Bisericii din secolul I. Scopul, spiritul și preceptele exprimate de acest formular cu multiple funcționalități – împreună cu documentația de susținere – sunt esențiale pentru stabilirea Bisericii Libere în ochii lumii.

Ni s-a dat preceptul biblic de a confirma toate lucrurile „prin doi sau trei martori.”⁸⁴ Formularul este doar un semn exterior folosit pentru a mărturisi și a exprima aceste legături sacre de încredere, credință, speranță și iubire, care alcătuiesc identitatea Bisericii. Formularul este un semn și un început al prezenței Bisericii în lume.

O congregație de oameni ar trebui să fie în consens cu privire la cine va reprezenta pe Hristos în calitate de slujitor (ministru) al Său. Acest lucru poate începe cu două sau mai multe familii în acord. Asemenea Bisericii Primare, care se aduna în grupuri de zece, sute și mii,⁸⁵ se formează o rețea de congregații libere, dar conectate între ele, și astfel ia naștere Biserica.

Dumnezeu cheamă și rânduește slujitorul, însă poporul trebuie să dea mărturie despre această chemare, pentru ca lumea să poată recunoaște adevărul ei. Dovada acestei credințe este secțiunea de „*Election and Conveyance*” a formularului. În același timp, se face o contribuție cu valoare prezentă,⁸⁶ oferită în scopul lui Hristos, în mâinile slujitorului ales, ca o desăvârșire a acelei recunoașteri. Acest gest este o expresie a credinței, a intenției și a alegerii unei persoane desemnate ca slujitor al lui Hristos.

Dacă Slujitorul acceptă această slujire sacră de încredere (sacred office of trust), această contribuție adusă lui Hristos, el trebuie apoi să completeze secțiunea „*Acceptance of His Sacred Purpose Ministry*” a formularului, ca dovadă a *recunoașterii* (credinței) lui.

În cele din urmă, formularul trebuie prezentat unui Slujitor Hirotonit al Bisericii, care a fost separat de „lume” potrivit tuturor cerințelor lui Hristos,⁸⁷ și care va acționa în calitate de supraveghetor slujitor al Bisericii.

Informații despre electorii congregației ar trebui de asemenea înaintate⁸⁸ aceluia supraveghetor ales, pentru ca acesta să poată sluji nevoilor lor. Exemplare certificate⁸⁹ sunt returnate slujitorului. Se așteaptă din partea lui să prezinte cel puțin un raport anual supraveghetorului despre activitățile Bisericii.

Biserica este un sistem de caritate, credință și speranță, sub legea desăvârșită a libertății. Slujitorii hirotoniți și supraveghetorii sunt binefăcători care nu își *exercită autoritatea unii asupra altora*, fiind sprijiniți în funcție de slujirea pe care o împlinesc.⁹⁰

⁸³ Formularul Bisericii His Holy Church A6:3-8-L5:4. Vezi Anexa 3. Formularele Bisericii

⁸⁴ 2 Corinteni 13:1 „Aceasta este a treia oară când vin la voi. Prin gura a doi sau trei martori se va hotărî orice cuvânt.” Matei 18:16 „Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi, pentru ca orice vorbă să fie întărită prin gura a doi sau trei martori.” [1 Timotei 5:19, Deuteronom 17:6]

⁸⁵ Vezi cartea *Vie Împărăția Ta*, publicată de slujitorii Bisericii His Holy Church.

⁸⁶ Valoarea prezentă nu include o notă sau o promisiune. Ar trebui să fie ceva substanțial. Poate fi chiar și ceva atât de mic precum un bănuț, fiecare după posibilitățile sale.

⁸⁷ Aceste cerințe sunt explicate în *Raportul Bisericii Libere* și în alte publicații ulterioare.

⁸⁸ Există formularul J10:37/Ex30:16, care include informațiile de contact păstrate în dosar și actualizate pentru a ajuta supraveghetorul în menținerea unei comuniuni credincioase în slujirea adunării și a slujitorului acesteia.

⁸⁹ Documentele sunt certificate cu sigiliile bisericii, ca parte a unui lanț de autentificare recunoscut internațional.

⁹⁰ O sumă „după slujba fiecăruia.” Numeri 7:5

Fapte 2:46 „și în fiecare zi stăruiau într-un gând în templu, frângând pâinea din casă în casă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.”

Împărăția lui Dumnezeu este despre alegere și despre exercitarea unei discreții divine de către cei care primesc slujirea, potrivit inimii și minții pe care Dumnezeu le-a dat fiecăruia.

Este necesară o relație continuă, susținută, între congregație, slujitor și supraveghetor pentru a menține statutul unic al Bisericii atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea lumii. Aceste principii și relații se manifestă în mii de moduri și reprezintă temelia unui sistem antic de guvernare voluntară, predat de Avraam, Moise și Isus, menit să-i elibereze pe oameni – și să le mențină libertatea sub Dumnezeu. Există resurse ample, puse la dispoziție de Biserică, pentru a sprijini acest demers biblic către libertate.

Pași de urmat pentru a forma o Biserică

Pe lângă documentele constitutive, fiecare Biserică și congregație ar trebui să adopte un Crez scris, o Politică (rânduială de bază) și o Declarație de Misiune generală. Aceste documente reprezintă expresii concise și sinteze ale conceptelor și principiilor generale, credințelor și convingerilor, structurilor și scopurilor Bisericii.

His Holy Church oferă în mod liber exemplare ale acestor documente, împreună cu formulare și servicii. Nicio Biserică sau congregație nu este obligată să folosească exact termenii sau formularele specifice Crezului, Politicii și Declarației de Misiune prezentate în anexe. Totuși, se presupune că orice comunitate este în acord cu principiile de bază privind credința și scopul lor. Orice documente locale adoptate de o Biserică nu ar trebui să intre în conflict cu documentele generale, care se străduiesc să exprime principiile, rânduialile și îndrumările Domnului nostru, Mesia.

Copiile oricăror documente pe care le folosește o Biserică locală ar trebui înregistrate la supraveghetor ca parte a raportului lor, pentru ca el să fie la curent cu orice activitate oficială sau direcție pe care o alege Biserica. Noi credem că fiecare suflet își „lucrează mântuirea cu frică și cutremur.”⁹¹

Unele formulare pentru Biserică se găsesc în Anexa 3. Aceste formulare există spre folosul și protecția voastră, pentru ca nimic esențial să nu fie omis.

Acest material este rodul a ani de muncă, studiu și rugăciune. Este încercarea noastră de a oferi, în mod liber, ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit nouă. Biserica nu este o afacere, dar se ocupă cu „afacerea” lui Hristos – care înseamnă caritate și iubire, alegere și eliberare, slujire și creștere roditoare. Aceasta cere pocăință și responsabilitate, credință și iertare, dragoste și mulțumire. Pe măsură ce ne asumăm înapoi responsabilitățile, ne recâștigăm drepturile. Dacă iertăm, suntem și noi iertați. Dacă ne dăruim viața în iubire și mulțumire, ne îmbrăcăm cu „toată armura lui Dumnezeu” și intrăm în Împărăția Sa.

Nu putem face acest lucru prin voința proprie, ci prin har divin.⁹² Nu suntem propria noastră mântuire.⁹³ Dar dacă Îl iubim cu adevărat pe Mesia, vom **păzi poruncile Lui**.⁹⁴

⁹¹ Romani 12:6 „Și avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: dacă este prorocie, să prorocim după măsura credinței.”

⁹² Romani 3:24 „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.”

⁹³ Faptele Apostolilor 4:12 „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”

⁹⁴ Ioan 14:23 „Isus i-a răspuns: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

În paginile următoare se află instrucțiunile generale în Trei Pași, precum și un Plan Detaliat Numerotat al acelor pași necesari în formarea unei Biserici libere. Este același proces: doi oameni trebuie să recunoască o a treia persoană drept slujitor al lui Hristos. Prin mărturia a doi martori se atestă că există o Biserică acolo unde doi sau trei se adună împreună în Numele Său.

Persoana a treia, aleasă prin mărturia lor și întărită prin oferirea lor solemnă, devine slujitorul Bisericii lui Hristos. Un slujitor hirotonit, aparținând unui ordin, este chemat să fie supraveghetorul acestui act de creație. El și frații săi în Hristos devin martori înaintea lumii că această Biserică nu este din lume.

Relațiile de schimb și de slujire ce urmează întăresc adevărul credinței noastre în Hristos. Rețeaua Bisericii, prin acești slujitori ai slujitorilor, fortifică întreaga comunitate a sfinților lui Dumnezeu, extinzând grija și iubirea lui Hristos peste întreaga națiune de oameni care caută neprihănirea Sa. În Anexele 10 și 11, veți găsi His Church Guidelines pentru a-i ajuta pe slujitori. Fără aceste structuri și relații, supraveghetorii din lume vor pretinde autoritate, vor încerca să reglementeze Biserica și să o supună propriei lor voințe.

„Și, mergând, propovăduiți, zicând: Împărăția cerurilor este aproape.” Matei 10:7

Planul în trei pași pentru organizarea și formarea Bisericii:

His Holy Church își oferă serviciile pentru înființarea unei Biserici sau a unei auxiliare bisericești, a unei inter-biserici și al Altarului Caritabil al Bisericii — toate fiind părți ale „Bisericii His Holy Church.” Acești trei pași și schița prezentată necesită înțelegere, sacrificiu, iertare și rod, pentru a ne conduce pe calea adevăratei Biserici, întemeiată sub autoritatea Împărăției lui Dumnezeu de către Isus Mesia. Oferim această carte și slujirea noastră pentru a sprijini toate sufletele sincere în căutarea lor după Împărăția și neprihănirea Lui. Dumnezeu și legea sunt rațiunea dreaptă, iar multe dintre rațiunile acestor forme sunt explicate în această carte și în alte publicații ale Bisericii. Nicio parte a acestui proces nu ar trebui modificată fără înțelegere.

Primul Pas:

Formularul de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Numire în Biserică [Vezi Anexa 3]

Cel mai important, dar relativ simplu instrument utilizat pentru înregistrarea înființării unei Biserici este **Declarația de Scop Sacru**: Formularul de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Numire în Biserică formularul A6:3-8-L5:4, care este structurat în trei părți:

Alegere și Transmitere [A6:3-8-L5:4]

Completat de electorii congregației (doi sau mai mulți), exprimându-și încrederea într-un slujitor ales pentru congregația lor și oferind un dar cu valoare substanțială în mâinile slujitorului, pentru scopurile Bisericii.

Acceptarea Slujirii și Încredințarea Scopului Sacru [A6:3-8-L5:4]

Slujitorul trebuie să accepte această încredințare a scopului sacru și funcția de slujitor.

Notificarea Slujirii și Raport Anual al Electorilor / Donatorilor [Formulare J10:37 și Ex 30:16, 2Cor6:8]

Transmiterea informațiilor necesare pentru administrarea corectă a Bisericii.

Al Doilea Pas:

Recunoașterea Slujitorilor Hirotoniți ai Bisericii [A6:3-8-L5:4]

Depunerea documentelor semnate atestă recunoașterea Crezului, a Politiei și a Declarației de Misiune ale bisericii His Holy Church.

Acceptarea și Numirea (Acceptance and Assignment) [A6:3-8-L5:4]

Formularul de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Numire în Biserică va fi Sigilat și înregistrat de *His Holy Church*, împreună cu alte formulare suplimentare. Copii sigilate vor fi disponibile.

Primele două etape se realizează printr-un formular de o singură pagină [A6:3-8-L5:4], care este inclus în toate rapoartele gratuite ale Bisericii. Includerea formularelor și instrucțiunilor suplimentare este destinată convenienței congregațiilor și slujitorilor, pentru a nu neglija slujirea zilnică. [Formulare Ministerial Information J10:37/Ex30:16 și Raport Anual 2Cor6:8]

Al Treilea Pas:

Participare continuă și frățietate în cadrul congregației și al întregii Biserici.

Actualizarea Informațiilor Electorale și Raport Annual

Un Raport Anual [2Cor6:8] poate fi depus de toți slujitorii aleși prin încredere, către Supraveghetorul desemnat al bisericii *His Holy Church* sau al Ordinului său respectiv. Menținerea contactului și schimbului de informații este esențială pentru ca toți slujitorii, congregațiile de slujitori și supraveghetorii să păstreze un contact regulat și un schimb de informații continuu. O rețea viabilă de credincioși și o prezență fizică activă a acestui legământ sacru sunt esențiale pentru a proteja în mod practic congregația și darurile oferite în mod liber.

Pași numerotați pentru formarea Bisericii

Trei Pași în Detaliu

- Alegerea, Acceptarea, Recunoașterea și Numirea în Biserică** [Vezi Anexa 3, Formular A6:3-8-L5:4]
 - Fiecare bătrân** al unei familii dintr-o congregație trebuie să aleagă un slujitor (ministru) despre care crede că va împlini lucrarea Bisericii, conform învățăturilor lui Hristos. Acest lucru trebuie consemnat în secțiunea *Alegere și Transmitere* al **Formularului A6:3-8-L5:4**, ca dovadă a acestei alegeri. [Se recomandă cel puțin 2 persoane, ideal 10.]
 - Oferirea în mod liber** și cu bună-credință un dar de valoare prezentă aceluia slujitor ales, ca un simbol, așa cum l-ați fi oferit lui Hristos și lui Dumnezeu, pentru scopurile Sale.
 - Completați** informațiile în Formularul J10:37/Ex30:16 [Vezi Anexa 3]. **Expedierea** acestor trei elemente (formularul completat, darul simbolic și datele formularului J10:37/Ex30:16) slujitorului ales.
- Acceptarea și Numirea de către Slujitorul Ales**
 - Completarea** secțiunii *Acceptarea acestui Legământ Sacru de Încredere și Slujire Bisericească* din Formularul A6:3-8-L5:4, înregistrând primirea unei ofrande, dacă se acceptă obligația de a o sluji în conformitate cu scopurile lui Hristos.

Dacă Slujitorul Ales nu acceptă această responsabilitate sacră, ofranda trebuie returnată. [Înregistrarea raportului detaliat privind valoarea actuală a ofrandei în Primul Raport Anual, Formularul 2Cor6:8. Vezi Anexa 3].

B. Transmiterea acestor formulare unui Supraveghetor în calitate de slujitor hirotonit al Bisericii.

1. Alegere, Acceptare, Recunoaștere [Formularul A6:3-8-15:4].
2. **Notificare privind informațiile despre slujitor** [Formularul J 10:37].
3. Toate **informațiile cunoscute despre alegători** [Formularul Ex30:16], inclusiv informațiile despre slujitor pe fiecare formular suplimentar necesar pentru a include întregul electorat al congregației.
4. Copii semnate și datate ale tuturor **Rapoartelor Anuale** trebuie transmise, împreună cu orice modificări privind alegătorii sau informațiile lor de contact.
 - a. Căsătorii, decese, nașteri și botezuri trebuie incluse, împreună cu orice alte informații care ar putea fi de interes sau ajutor pentru Supraveghetor în luarea deciziilor.
 - b. Toate declarațiile de misiune organizațională, crezurile și politicile care pot diferi de cele conținute în această carte trebuie transmise în primul an, sau la acest moment, sau ori de câte ori se fac modificări oficiale.
 - c. **Acceptarea și Numirea**, odată semnate și sigilate, vor fi păstrate în arhiva Bisericii. **O copie sigilată a numirii va fi returnată slujitorului ales. Copii suplimentare pot fi oferite la cerere.**

3. Slujitorii hirotoniți pot sigila documente și păstra originalele împreună cu o scrisoare de constatare.

A. Cel puțin un Raport Anual [Formularul 2Cor6:8] de la fiecare Biserică, împreună cu actualizările aferente.

- a. **Scopul unui Raport Anual** este pur și simplu acela de a comunica, asista și proteja slujitorul Bisericii, precum și Biserica însăși, și de a asigura în mod corespunzător nevoile congregației.
- b. **Raportul Anual poate fi la fel de detaliat sau general** cum consideră de cuviință slujitorii.
- c. **Originale semnate în dublu exemplar** pot fi păstrate de slujitorii Bisericii locale, dacă sunt furnizate.
- d. **Originalele semnate și sigilate trebuie păstrate** de Supraveghetor și de ordinul său din Biserică.
- e. **Toate originalele aparțin lui Hristos, deoarece Biserica aparține lui Hristos.**
- f. **Copii certificate prin sigiliu pot fi disponibile** congregațiilor cu bună purtare.
- g. **Noii membri ai congregației, precum și plecările** din părtășie, împreună cu toate celelalte evenimente semnificative care afectează viața și sănătatea congregației (și a Bisericii în general), trebuie consemnate în Raportul Anual – Formularul 2Cor6:8, inclusiv orice schimbare de informații care se regăsește de obicei în Formularul 2Pt1-10

Misiunea Bisericii His Church

Există, de asemenea, posibilitatea formării unei Biserici libere prin trimitere (sau misiune) oficială, pentru o anumită lucrare sau atunci când o substanță ori o proprietate urmează să fie donată direct către His Church, și nu Bisericii unei congregații anume. His Church sau o inter-biserică formată din slujitorii ei nu este obligată să fie asociată cu o congregație specifică, dar poate necesita totuși o formă și o procedură recunoscută, bazate pe precepte biblice. Astfel de Biserici și slujiri pot include și un altar sacru creat în beneficiul lui Hristos, dar nu în beneficiul vreunui individ anume. Ar trebui lansată o Chemare la Misiune (Commission Call) și ar trebui stabiliți îngrijitori numerotați (stewards).

O Biserică sau un slujitor prin trimitere (comisionat) are aceeași valabilitate ca orice altă Biserică, dar este de obicei dependent(ă) de o perioadă determinată sau de o anumită lucrare, datorie sau misiune care trebuie îndeplinită. O nevoie tipică pentru o slujire sau Biserică prin trimitere este ceea ce este cunoscut în mod obișnuit drept lucrare misionară. Astfel de slujiri misionare sunt adesea legate de slujitori care merg într-un loc unde nu există o congregație, pentru a învăța sau a converti populația locală.

Toți slujitorii trimiși sunt misionari, în sensul tehnic al cuvântului, iar misiunea lor este specifică chemării și trimiterii lor. Un slujitor trimis poate fi hirotonit sub jurămintele unui ordin sau poate să nu fie hirotonit. Dacă o persoană devine slujitor trimis al bisericii His Church, chiar dacă acționează ex officio, îndeplinind o sarcină specifică în mod voluntar ca slujitor, el nu poate fi plătit de Biserică ca angajat. Poate fi compensat pentru cheltuieli sau pierderi, ori se pot face prevederi pentru a preveni o dificultate sau pierdere nedreaptă. Poate fi binecuvântat de către Biserică.

Slujitorii trimiși trebuie să primească inițial trimiterea lor de la un slujitor hirotonit. Deoarece slujitorii hirotoniți sunt asociați cu un ordin al Bisericii, ceilalți membri ai aceluiași ordin împărtășesc responsabilitățile funcției sale în absența lui. Este esențial, în toate slujirile Bisericii, ca cineva să fie disponibil pentru a supraveghea și a atribui sarcinile unei slujiri, unei trimeri, bisericii His Church sau altarelor acesteia, astfel încât niciun agent străin să nu poată prelua acea poziție sau autoritate în lipsa celui desemnat. Metodele și procedurile trebuie să fie clare, pentru a preveni o uzurpare nejustificată a oricărui corpus al Bisericii sau a oricărei proprietăți aflate pe altarele ei.

„Chemarea la Misiune a bisericii His Church (His Church Commission Call)” prezentată aici este doar un model, iar scopurile pot varia în funcție de nevoile unei chemări și trimeri anume. Vei găsi copii de exemplu ale ghidurilor privind Chemarea și Consimțământul, Chemarea bisericii His Church și o declarație publică a Criteriilor bisericii His Church în Anexele 12 până la 14. Există și alte documente esențiale ale Bisericii – rânduieli (forme de conducere bisericască), acorduri și articole – incluse în anexa acestei cărți, care au fost reunite pentru formarea de congregații, Biserici, ordine religioase ale Bisericii (congregații de slujitori) și multe alte activități și structuri, toate incluzând preceptele Împărăției lui Dumnezeu sub legea desăvârșită a libertății.

Deși avem la dispoziție multe formulare și documente în beneficiul slujitorilor și al celor slujiți, această carte nu poate explica în detaliu protecția oferită într-o „lume” atât de complexă, și nici nu putem explora toate posibilitățile de independență, prosperitate și libertate care decurg dintr-o rețea națională pusă în aplicare de o societate care se bazează pe credință, speranță și caritate în Hristos, între familii și congregații de familii – lăsând astfel familiile ca unități cu adevărat autonome sub Dumnezeu.

Scopul și țelul nostru suprem este de a permite tuturor să devină suflete libere sub Dumnezeu, capabile să fie roditoare și să se înmulțească într-o lume ostilă, la fel ca Avraam, Moise, Ioan Botezătorul și Isus Hristos.

Asistență Suplimentară

Servicii și asistență suplimentare pentru slujitorii și congregațiile recunoscute și desemnate sunt disponibile, inclusive certificate de Căsătorie Sfântă, Naștere, Botez etc. Identificarea slujitorilor și a membrilor individuali este disponibilă pentru Bisericiile și congregațiile active. Libertatea și protecția familiilor din congregație reprezintă o preocupare principală a Bisericii. O familie liberă este temelia tuturor societăților libere, iar stabilirea unui lanț de autenticitate a acelei libertăți sub Dumnezeu este un act de slujire.

Robia naște robie. Responsabilitatea naște drepturi. Libertatea naște stăpânire.

Datorită intimității și flexibilității rețelei acestor biserici și slujiri, este nevoie de puțină documentație suplimentară pentru o slujire viabilă, deși există formulare și proceduri adiționale disponibile în alte publicații și manuale ale Bisericii, precum și pe site-urile sale.

Se încurajează ca un slujitor adjunct sau asistent să fie ales pentru a se ocupa de anumite funcții ale Bisericii. Aceasta ușurează o parte din povară,⁹⁵ dar presupune o mare responsabilitate,⁹⁶ pentru ca aceștia să fie formați în toate funcțiile Bisericii.

Atunci când proprietăți sau bunuri urmează să fie deținute de o Biserică sau de slujitori încredințați, există metode diferite de **protejare a Bisericii și congregației**, atât pe plan extern cât și intern. His Holy Church oferă documente și proceduri suplimentare pentru a proteja scopul sacru al Bisericii, având în vedere natura permanentă a dobândirii și păstrării interesului benefic asupra proprietăților reale.

Ghiduri Uniforme ale Bisericii⁹⁷ și **Ghiduri Administrative**,⁹⁸ scrise în conformitate cu aceleași principii ale libertății și responsabilității, sunt puse la dispoziția Bisericilor pentru administrarea proprietăților și a bunurilor. Proceduri, instruire și asistență suplimentară sunt oferite de slujitori hirotoniți.

Este important de înțeles că, pentru ca o Biserică să fie liberă și autonomă sub Dumnezeu, ea trebuie să aparțină lui Dumnezeu. Nu există precedent pentru a da o ofrandă lui Dumnezeu și totodată a păstra controlul asupra ei. Lucrurile oferite trebuie să fie oferite în întregime. Biserica trebuie să aparțină lui Hristos și Tatălui nostru pentru a fi cu adevărat liberă.

Slujirea unui slujitor hirotonit în mod corespunzător nu se încadrează în definiția angajării și nu este considerată comerț sau afacere de către lume. Orice angajare efectuată de către Biserică care este reglementată de un alt guvern al lumii trebuie gestionată pe cale externă. Există proceduri simple pentru a gestiona astfel de angajări, pentru a proteja autonomia Bisericii.

Biserica nu este un '*consiliu de administrație*,' ci o frăție de congregații autonome sau ordine religioase care sunt pregătite să ofere ajutor. Fiecare familie dintr-o congregație și bătrânul acelei familii sunt autonomi față de poziția Bisericii. Fiecare slujitor este o piatră necioplită în exercitarea îndatoririlor sale.

⁹⁵ 2 Corinteni 12:16 „Fie și așa, nu v-am fost o povară; dar, fiind viclean, v-am prins cu înșelăciune.”

⁹⁶ Luca 22:36 „Și le-a zis: Acum, cine are o pungă, să o ia, tot așa și traista; și cine nu are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere una.”

⁹⁷ Ghidurile fundamentale ale Bisericii – Anexa 10

⁹⁸ Ghiduri administrative – Anexa 11

Despărțirea⁹⁹ este calea noastră de recurs, iar puterea Duhului Sfânt este protecția noastră.

Problemele și soluțiile cu care se confruntă Biserica sunt aceleași din totdeauna, pentru că oamenii sunt aceiași, iar Dumnezeu este același. Nu există o modalitate de a aborda fiecare detaliu, dilemă sau pericol în această carte. Cu cât vei înțelege mai mult bisericile primare, cu atât vei începe să vezi soluțiile disponibile pentru Biserica de astăzi. Ne rugăm ca materialul din această carte să te ajute în căutarea ta a Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale. Duhul și virtutea lui Hristos lucrând în inimile și mințile noastre sunt cheia mântuirii noastre, atât în această lume cât și în cea viitoare.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” 2 Timotei 2:15

A rândui și a hirotoni Împărăția și Biserica

În Noul Testament există 14 cuvinte diferite traduse prin „a rândui” sau „a fi rânduit.”¹⁰⁰ Cinci dintre aceste cuvinte sunt, de asemenea, traduse sau definite ca „a hirotoni.” Într-un pasaj, îl vedem pe Isus rânduind un grup anume de șaptezeci și trimitându-i doi câte doi. El folosește cuvântul *anadeiknumi*.

„După ce acestea s-au întâmplat, Domnul a numit¹⁰¹ și alți șaptezeci, și i-a trimis, doi câte doi, înaintea Sa, în fiecare cetate și loc, unde El însuși avea să vină.” (Luca 10:1)

Cuvântul *anadeiknumi* este definit astfel: „1) a proclama pe cineva ca ales pentru o funcție; 2) a anunța pe cineva ca fiind numit – ca un rege, un general etc.” În Biblie este comun să întâlnim termeni de guvernare. Acest cuvânt, cu sensul de „a numi,” apare din nou în timpul alegerii unui nou Apostol în Faptele Apostolilor 1:24, dar este tradus ca „arată:”

„Și s-au rugat și au zis: Doamne, care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată (numește) care dintre acești doi ai ales.”

Un alt loc unde întâlnim cuvântul „a numi” este în Luca 22:29: „Și vă numesc vouă o împărăție, așa cum Tatăl Mi-a numit mie.” Aici, autorul a ales cuvântul grecesc *diatithemai*, care conține cuvântul *tithemi*, definit astfel: “1) a aranja, a dispune treburile cuiva 1a) pentru ceva ce îi aparține cuiva 1b) a dispune după voință, a face un testament 2) a face un legământ, a intra într-un legământ cu cineva.

Isus își încredințează Împărăția, pe care Tatăl i-a încredințat-o, și numește anumite responsabilități doar pentru câțiva. Aceasta înseamnă că anumite persoane au fost numite, printr-un legământ de încredere, să slujească și să păstreze împărăția în slujire pentru alții. Continuăm să întâlnim același cuvânt *diatithemai* în referire la *legămintele* în Noul Testament, cum ar fi:

„Voi sunteți copiii prorocilor și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut [diatithemai] cu părinții voștri, zicând lui Avraam: În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” Faptele Apostolilor 3:25

„Căci unde este un testament, trebuie neapărat să existe și moartea testamentarului [diatithemai].” (Evrei 9:16) [Vezi și Evrei 8:10, 9:17, 10:16.]

⁹⁹ Matei 18:16, 17 „Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi, pentru ca orice cuvânt să fie întărit prin gura a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să-i asculte, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să-ți fie ca un păgân și ca un vameș.”

¹⁰⁰ Anadeiknumi, diatasso, diatithemai, histemi, kathistemi, protasso, suntasso, tasso, precum și tithemi, apokeimai, epithanatos, keimai, poieo și prothesmios.

¹⁰¹ 322 anadeiknumi din 303 și 1166; vb. AV, tradus ca „a numi” o dată, „a arăta” o dată; 1) a proclama pe cineva ca ales într-o funcție 2) a anunța ca numit rege, general etc. 3) a ridica ceva și a-l expune pentru a fi văzut de toți.

Isus continuă să explice unele dintre limitările acestei funcții de încredere numite în Luca 22:25-26, Marcu 10:42 și Matei 20:25. Fiind regele legitim al Iudeei, rămășița lui Israel, cu *toată puterea primită de la cer și de pe pământ*,¹⁰² Isus a prezis această numire viitoare în Luca 12:32: „Nu vă temeți, turmă mică; căci este plăcerea Tatălui vostru să vă dea împărăția.”

De la început, Isus a făcut o distincție între acea *turmă mică* care a fost *chemată afară* și restul oamenilor pe care îi iubea, îi vindeca, le vorbea și îi binecuvânta. Este clar că cei chemați au primit instrucțiuni speciale pentru o lucrare și un scop specific.

„El le-a răspuns și le-a zis: Deoarece v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, dar pentru ei nu li s-a dat.” Matei 13:11 [Vezi și Luca 8:10.]

Cei aleși de Hristos să fie slujitorii Lui nu sunt mai buni sau mai importanți. În mod clar, acest lucru nu înseamnă că ei pot *exercita autoritate* asupra poporului sau că pot încorona pe alții pentru a *exercita autoritate*, așa cum am văzut că au făcut unele Biserici în trecut. Este clar că Isus a încredințat sarcini specifice unor oameni anume, folosind cuvinte precum *suntasso* sau *tasso*, care înseamnă „a rândui împreună,” „a organiza,” „a constitui,” „a prescrie,” „a desemna” sau „a hirotoni.”

În cadrul Bisericii este clar că slujitorii nu primesc o *autoritate de a domni* asupra poporului, așa cum se întâmplă în alte guverne, dar aceasta nu înseamnă că Biserica nu are autoritate sau rânduială. Vedem cuvântul *tasso* folosit în Luca 7:8:

„Căci și eu sunt un om numit sub autoritate, și am sub mine soldați, și spun unuia: Mergi, și el merge; și altuia: Vino, și el vine; și slujitorului meu: Fă asta, și el o face.”

Isus nu s-a opus soldatului respectiv, ci a găsit înțelegerea lui plină de credință. Când Isus l-a numit pe Pavel în Faptele Apostolilor 22:10, vedem din nou acest cuvânt folosit:

„Și am zis: Ce să fac, Doamne? Și Domnul mi-a zis: Ridică-te și mergi în Damasc; și acolo îți se vor dezvălui toate lucrurile ce ți-au fost numite să le faci.”

Toate guvernele desemnează oameni în funcții de autoritate, iar acest lucru nu este mai puțin adevărat în Biserică. Apostolii și Pavel au fost hirotoniți de Dumnezeu prin Isus, Regele. Diferența constă în faptul că Biserica nu poate „exercita” autoritatea. Centurionul roman și-a tratat slujitorul ca pe un fiu și, fără îndoială, și-a tratat oamenii ca pe niște frați. Deși putea exercita autoritate, aceștia îl ascultau din dragoste și respect. Armata romană originală nu a fost întemeiată printr-un *jurământ de supremație*, ci prin încredere și respect reciproc. În cele din urmă, aceasta a evoluat într-un guvern despotice centralizat — la fel cum a făcut și Israel, atunci când *glasul poporului* a cerut o autoritate centrală în vremea lui Samuel. Însă frățiile sunt uniuni mult mai puternice.

„Ascultați pe cei ce au stăpânire peste voi și supuneți-vă lor, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, ca și cei care vor da socoteală, pentru ca să o facă cu bucurie și nu cu durere, căci aceasta nu vi se face de folos.” Evrei 13:17

Mulți slujitori cred că acest lucru le oferă autoritatea de a conduce poporul. Însă cuvântul „ascultați” din Evrei este „peitho,”¹⁰³ care este tradus de peste 40 de ori ca „a convinge,” „a avea încredere,” „a se încrede” și doar de 7 ori ca „a asculta.” Este definit astfel: 1) a convinge 1a) a convinge, adică a determina pe cineva prin cuvinte să creadă 1b) a atrage prietenia cuiva, a câștiga bunăvoința cuiva, a căuta să câștigi pe cineva, a te strădui să plăci cuiva.

¹⁰² Matei 28:18 „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.”

¹⁰³ Același cuvânt apare în Iacov 3:3 „Iată, punem zăbale în gurile cailor, ca să ne asculte, și le cârmuim tot trupul.”

Hirotonirea de către Dumnezeu este un act nevăzut al unei chemări și al acceptării acelei chemări. Este o comuniune între Dumnezeu și om, bazată pe credință și speranță. Guvernarea acestei uniuni este prin revelație, credință și ascultare. Aceste lucruri nu pot fi văzute cu ochii cărnii, de către cei orbiți de lume. Manifestarea exterioară a hirotonirii unui om de către alți oameni este pur și simplu o acceptare a unei convingeri comune, o încredere și o frățietate împărtășită. Ceea ce numește Biserica hirotonire este doar un semn exterior, vizibil pentru lume, că bărbații hirotoniți de Dumnezeu recunosc duhul hirotonirii lui Dumnezeu în alții. Este o proclamare publică a acelei recunoașteri și nu are nicio putere de la sine, fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

Totuși, prin doi sau trei martori, toate lucrurile se stabilesc. Este o cale prin care oamenii marchează granițele Împărăției, așa cum o văd ei în inimile și mințile celorlalți, prin dragoste și încredere, prin caritate și speranță, prin credință în Dumnezeu.

Pentru că Hristos a predicat o *Împărăție*, a numit-o și a definit modul slujirii ei, orice grup, societate, biserică sau guvern care acționează contrar acestor învățături este anti-Hrist, indiferent de proclamările sau postulațiile pe care le face în lume. Astfel de entități pot chiar servi scopurile lui Dumnezeu prin opresiune, astfel încât, la fel ca în zilele Egiptului, oamenii se vor ruga să revină la Calea Lui.

Iată spiritul de alegere dat tuturor oamenilor: Vor oamenii să trăiască din, prin și pentru autoritatea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale, sub legea perfectă a libertății, prin credință, speranță și caritate? Sau vor oamenii să trăiască din, prin și pentru autoritatea exercitată de împărățiile sau guvernele înființate de mâinile oamenilor, beneficiind de drepturile lor, dar devenind resurse umane, supuse voinței, dorinței și capriciilor tiranilor și ale mulțimilor?

„Atunci Petru și ceilalți apostoli au răspuns: „Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu și nu pe oameni.” Fapte 5:29

Dumnezeu este dătătorul și iertătorul, este drept și milostiv, sincer și răbdător, harnic și roditor, iar slujitorii Lui hirotoniți se străduiesc să fie asemenea Lui, căutând neprihănirea Sa prin jertfă și slujire. Ei *recunosc* același Spirit în ceilalți și proclamă această *recunoaștere* în lume, ca parte a unei fraternități unite, *publicând* mărturia lor pentru ca toți să o vadă.

„Slujitorul Domnului nu trebuie să se lupte, ci să fie blând cu toți, apt să învețe, răbdător, cu smerenie, îndrumând pe cei care se împotrivesc, dacă Dumnezeu le va da pocăința pentru a recunoaște adevărul, și astfel să se salveze din capcana diavolului, care îi prinde după voia lui.” 2 Timotei 2:24

O Numire Ex Officio

În Faptele Apostolilor 6:3,¹⁰⁴ cuvântul grecesc *kathistemi* este tradus ca „a numi,” dar și ca „a face,” „a face conducător” sau „a hirotoni.”¹⁰⁵ Acest cuvânt este definit ca: „a pune pe cineva la conducerea unui lucru (a-l încredința cu administrarea acestuia) și, de asemenea, a numi pe cineva pentru a administra un birou.” Aici, în Faptele Apostolilor 6:3, numirea pentru *administrarea acestui birou* a avut loc după o „alegere” efectuată de popor, pentru a îndeplini slujirea zilnică. Slujirea zilnică în templul guvernării lui Dumnezeu pe pământ includea numeroase îndatoriri, printre care îngrijirea văduvelor, a orfanilor și a celor nevoiași, care aveau nevoie de asistență prin caritatea împărăției.

¹⁰⁴ Fapte 6:3 „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i punem peste această lucrare.”

¹⁰⁵ Vezi Tit 1:5, Evrei 5:1, 8:3

Existau încă mijloace adecvate de asistență în sistemul roman de „Qurban” și în sistemul de „Corban” al templului fariseilor, administrat de evreii care L-au respins pe Hristos. Urmașii lui Hristos erau excluși de la programele de drepturi (entitlements) ale tezaurului fariseilor.¹⁰⁶ Creștinii nu doar că erau dați afară, asemenea celor din zilele Egiptului, dar nici nu se prezentau – adică nu se rugau – la Părinții din Roma sau la fariseii iudaizați din Iudeea, pentru niciunul dintre beneficiile lor nicolaite. Hristos a spus să ne rugăm la „*Tatăl nostru care este în ceruri.*”

Înțelegerea conceptului de numire a celor care au fost deja aleși este cheia menținerii unei Biserici libere, sau a oricărui corp mare de oameni, fără centralizarea puterii. Acest principiu a fost folosit de Apostoli, de David, de Samuel, de Moise și chiar încă mai devreme, de Avraam.

Acest sistem antic includea anumite garanții esențiale. Dacă slujitorii numiți de Hristos ar fi putut exercita autoritate directă asupra administrării fondurilor necesare îndeplinirii acestor îndatoriri ale guvernării bisericii, ei ar fi avut o putere similară cu cea care a corupt fariseii și alte guverne caracterizate prin putere și autoritate. Un birou de putere și autoritate, pe care astfel de administratori îl dețineau, ar fi atras rapid oameni lacomi după câștig și „îndrăgostiți de lucruri moi.”¹⁰⁷

Pentru ca *guvernarea poporului, de către popor și pentru popor*¹⁰⁸ să nu dispară de pe pământ, puterea de a consimți trebuie să rămână în mâinile fiecărui individ, de la contribuție la contribuție, și zi de zi. Nu se poate alege și numi de sus în jos pentru a conduce contribuțiile și poporul. De asemenea, poporul nu poate fi singurul elector al acelor slujitori nominali. Dacă ar fi așa, Biserica s-ar fi înființat de către oameni și nu prin numirea lui Hristos.

Toți slujitorii trebuie să fie numiți, însă numai de către cineva care este cel puțin considerat deja ca slujitor hirotonit al lui Hristos. Funcția lor nominală trebuie, de asemenea, să se încadreze în criteriile de descriere a postului stabilite de Mesia, Hristos. Apostolii au beneficiat de trei ani de instrucțiuni intensive privind *tainele Împărăției* și modul de slujire al acesteia. Ei au început să înțeleagă ceea ce fariseii uitaseră, fie din voință, fie prin neglijență sau înșelăciune.

Până în vremea lui Hristos, fariseii forțau colectarea contribuțiilor de la popor prin impozitare. Dacă nu plăteau suma prescrisă către organul lor de guvernare, scribii – funcționarii contabili ai aceluia guvern – predau cazul instanțelor. Mâna dreaptă a guvernului putea aplica amenzi sau chiar închisoare pentru neplata cotei corespunzătoare într-un tezaur centralizat.

Hristos a învățat că, în Împărăție, dacă plăteai ceea ce credeai că poți suporta, contribuția ta putea fi considerată „plătită integral,”¹⁰⁹ fie că era vorba de o bănuț de la o văduvă, fie de o sumă mare de la cei bogați.¹¹⁰

Într-un sistem autoritar existau granturi garantate, beneficii acordate și asigurare socială. Însă, în aceste scheme ale binefăcătorilor autoritari, exista o tendință de a liniști săracii cu un asistențialism autosatisfăcător, care în realitate îi slăbea.¹¹¹

¹⁰⁶ Ioan 9:22–34 „Părinții lui au spus aceste lucruri pentru că se temeau de iudei; căci iudeii hotărâseră deja că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă. ... și l-au izgonit.”

¹⁰⁷ „Lubitori de lucruri moi” era o expresie folosită de majoritatea esenienilor pentru a descrie slujitorii esenieni care lucrau pentru Irod.

¹⁰⁸ Introducerea la traducerea Bibliei realizată de John Wycliffe în 1382 afirmă că acesta era scopul Bibliei.

¹⁰⁹ Luca 7:41–42 „Un cămătar avea doi datornici: unul îi datora cinci sute de dinari, iar celălalt, cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?”

– Luca 16:1...8 „...Și stăpânul a lăudat pe iconomul nedrept, fiindcă lucrase cu înțelepciune; căci copiii veacului acestuia sunt mai înțelepți față de semenii lor decât copiii luminii.”

¹¹⁰ Marcu 12:43 „Atunci El a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți care au aruncat în vistierie.”

¹¹¹ Ezechiel 16:49 „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: mândrie, belșug de pâine și liniște nepăsătoare avea ea și fiicele ei, dar n-a sprijinit mâna celui sărac și lipsit.”

Binefacerile fiecărei persoane puteau fi forțate, întrucât erau membri contribuabili obligați. Prin lăcomie, oamenii deveneau resurse umane pentru beneficiarii guvernelor. Ideea sacrificiului impus (corbanul) a avut originea influențelor grecești și romane. După ce portarii templului (numiți în greacă schimbători de bani) își luau generosul comision, fondurile aceluia tezaur regal central erau menite să acopere nevoile sociale ale poporului. Acestea puteau include orice, de la ajutoare sociale pentru nevoiași, suplimente pentru pensionari, până la proiecte mari de infrastructură, cum ar fi drumuri sau apeducte pentru aducerea apei în oraș.

Însă corupția, proiectele populiste (proiecte bugetare pentru interese locale) și extravaganta au devenit frecvente, deoarece slujitorii puneau adesea mai mult accent pe clădirile lor de piatră și veșmintele luxoase decât pe nevoile celor pe care fuseseră chemați să-i slujească.

Pentru ca orice guvernare să funcționeze, trebuie să existe participarea poporului la furnizarea și cererea serviciilor. Liderii titulari ai unui guvern liber nu pot primi puterea de a exercita autoritate asupra modului sau momentului în care poporul își încredințează contribuțiile către slujitori. Hristos a poruncit ca slujitorii Săi desemnați să nu „exercite autoritate.” Când poporul își pierde dreptul zilnic de a alege, el devine supus.

Ceea ce este dat, este dat în întregime, asemenea unei arderi de tot sau unei pâini aruncate pe apă, dar alegerea liberă *de a* da trebuie să rămână la popor. Alegerea și modul de slujire oferit prin acel dar trebuie să rămână în întregime în responsabilitatea slujitorului, care este un slujitor al lui Dumnezeu. În esență, această formă de încredințare cu scop sacru, cu slujitorul în rol de îngrijitor (un fel de administrator sau mandatar), stă la fundamentul bisericii His Holy Church.

A devenit un obicei ca un alt grup să supravegheze slujitorii. Desigur, în realitate, adevăratul Supraveghetor al Bisericii este Duhul Sfânt, numit uneori și Mângâietorul.¹¹² Apostolii au îndeplinit cerințele stabilite de Hristos. Ei au fost pregătiți să reprezinte Duhul Sfânt și, când au primit puterea de la acel Duh, au putut să meargă și să predice Împărăția ca reprezentanți fizici ai Mângâietorului. Ei nu au exercitat nicio autoritate prin propria lor putere asupra poporului, ci s-au bazat în întregime pe puterea Duhului Sfânt.

Cerințele pentru hirotonirea slujirii de supraveghere a lui Hristos sunt extrem de controversate în prezent, dar au fost o tradiție atât în vremea lui Hristos, cât și înainte. Ele sunt bine documentate în textul biblic, dar neglijate de mulți slujitori moderni. Leviții nu aparțineau lor înșiși ca oameni liberi, asemenea celor din congregația poporului, ci „aparțineau” lui Dumnezeu. Ei erau slujitorii întâi-născuți ai Săi, desemnați să slujească poporului potrivit cu mișcarea Duhului Sfânt în ei și în popor. Ei nu aveau dreptul de a deține o stăpânire liberă, așa cum Dumnezeu a oferit tuturor oamenilor. Ei nu aveau moștenire în țară ca bun personal. Același lucru era clar valabil și în vremea când Isus Și-a desemnat slujitorii.

În acea vreme, leviții erau în mod nelegiuit lăsați să dețină pământ în nume propriu, iar unii deveniseră bogați datorită corupției hasmoneene, petrecută cu aproximativ 175 de ani înainte. Oameni corupți au fost atrași în ceea ce fusese odinioară o slujire de serviciu sacru. Ceea ce fusese cândva o numire în conducere și demnitate devenise o funcție de conducere autoritară și de putere. Guvernarea, care fusese un sistem al slujitorilor publici, devenise treptat un guvern care cerea slujirea poporului. Donațiile de bunăvoie deveniseră taxe legiferate, impuse fără un consimțământ zilnic și real.¹¹³

¹¹² *Parakletos* tradus de patru ori prin „mângâietor,” și o dată prin „apărător.” 1) chemat, invitat lângă cineva, în special chemat în ajutor
1a) cel care pledează cauza altuia în fața unui judecător, avocat, consilier juridic, apărător.

¹¹³ „Pentru impunerea de taxe asupra noastră fără consimțământul nostru” Declarația de Independență a Celor Treisprezece Colonii.

Împărăția lui Dumnezeu din Iudeea începea să se contopească cu lumea Romei, pe măsură ce liderii centralizați se desfrâneau cu beneficiile oferite de acea putere și autoritate.

În Iacov 4:4 găsim un avertisment, unde cuvântul *kathistemi* este tradus ca „este” în loc de „hirotonit:”

„Preacurvarilor, nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așadar, oricine vrea să fie prieten cu lumea este [hirotonit] vrăjmaș al lui Dumnezeu.”

Cuvântul „lume” din acest text nu are legătură cu planeta, ci este unul dintre cele cinci cuvinte diferite traduse prin „lume” în Noul Testament. Acesta este definit ca „o rânduială sau constituție armonioasă și potrivită, o ordine, un guvern.”

Avertismentul lui Iacov avea legătură cu *ordinea constituțională sau guvernarea* din care Împărăția lui Isus nu făcea parte. Aceasta includea Roma și pe acei iudei care L-au respins pe Hristos, declarând că *nu au alt rege decât Cezarul*. Ei apelaseră la Cezar pentru a fi protectorul sistemului lor de Corban și numitorul preoților lor, în calitate de Pontifex Maximus. Roma era mai mult decât dispusă să trimită și să acorde licență slujitorilor aceluia sistem de guvernare, ex officio. Dar acest Pontifex al puterii nu doar numea, ci și alegea înlocuitorii în funcțiile care, odinioară, se ridicau din „judecățile și satele”¹¹⁴ poporului.

Împărăția Cerurilor oferă și menține poporului puterea de a alege, iar slujitorii hirotoniți au puterea de a accepta sau refuza, de a numi sau retrage alegerea lor. Împărăția libertății este Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Este o împărăție care funcționează doar în mijlocul unui popor virtuos, care caută neprihănirea lui Hristos și dragostea Tatălui. Ea funcționează numai sub legea desăvârșită a libertății. Este un loc unde oamenii sunt la fel de preocupați de protejarea drepturilor aproapelui lor, pe cât sunt de preocupați de drepturile proprii. Nu este un singur loc sau un singur oraș, ci o națiune de oameni aparte, care, ca frați, au învățat să trăiască în lume, dar nu din lume, urmând căile lui Isus Hristos.

Alegații de autoritate prin referință

Legea civilă este legea pe care oamenii și-o fac singuri.¹¹⁵ „Legea este, în general, împărțită în patru clase principale, și anume: legea naturală, legea națiunilor, legea publică și legea privată sau civilă. Privită în raport cu originea ei, este fie lege statutară, fie lege comună. Privită din perspectiva sistemelor sale diferite, este împărțită în lege civilă, lege comună, lege canonică.”¹¹⁶ „Legea civilă,” „Legea romană” și „Legea civilă romană” sunt expresii interschimbabile, care desemnează același sistem de jurisprudență.¹¹⁷ „Legea civilă reduce fostul sclav eliberat cu forța la sclavia originală; dar legile anglo-saxone consideră omul odată eliberat ca fiind liber pentru totdeauna.”¹¹⁸

Biserica este întemeiată sub voia lui Dumnezeu. „Legea naturală este voia lui Dumnezeu în ceea ce privește comportamentul uman, întemeiată pe diferența morală a lucrurilor și descoperită prin lumina naturală (Romani 1:20; 2:14-15).

¹¹⁴ „Curțile și satele” însemnau congregațiile și generațiile sau familiile poporului.

¹¹⁵ Jus civile est quod sibi populus constituit [„Dreptul civil este ceea ce poporul își stabilește pentru sine.”]. 1 Johns. N.Y. 424, 426

¹¹⁶ The Lectric Law Library’s Lexicon. Drept Bouvier’s Law Dictionary, Ediția Revizuită a 6-a (1856)

¹¹⁷ Black’s, ediția a 3-a, pag. 332

¹¹⁸ Libertinum ingratum leges civiles in pristinam servitutem redigunt; sed leges Angliae semel manumissum semper liberum judicant [Legile civile (romane) reduc un libertin (sclav eliberat) nemulțumitor înapoi în robia sa anterioară; însă legile Angliei judecă că, odată eliberat, un om rămâne pentru totdeauna liber]. Co. Litt. 137

Această lege îi obligă pe toți oamenii, în toate timpurile. Este desemnată în general prin termenul de „conștiință” sau prin capacitatea de a fi influențat de relațiile morale ale lucrurilor.”¹¹⁹

Într-un sens, „Legea canonică este un corpus de drept ecleziastic roman, referitor la acele chestiuni asupra cărora acea biserică are sau pretinde că are jurisdicția corespunzătoare.”¹²⁰ Și într-un alt sens, „Legea canonică, corpul de drept ecleziastic adoptat în Biserica Creștină, anumite părți ale căruia (de exemplu, legea căsătoriei așa cum exista înainte de Conciliul de la Trento) au fost aduse în America de coloniștii englezi, ca parte a dreptului comun al țării.”¹²¹

În realitate, legea canonică ar trebui definită doar ca fiind „voia lui Dumnezeu.” Orice abatere de la Legea Naturală, în legea canonică scrisă sau aplicată, este nulă. Ca sistem de drept, adevărata Lege Canonică trebuie să funcționeze diferit față de legile multor alte națiuni care se bazează pe binefăcători care exercită autoritate unii peste alții. Deoarece voia lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie suflete libere sub Dumnezeu, adevărata Lege Canonică, prin natura ei, eliberează oamenii, restaurând atât responsabilitatea, cât și drepturile celor care caută Împărăția lui Dumnezeu. Dacă Biserica, hirotonită de Hristos, este Trupul lui Hristos, atunci, într-un sens necivil, trupul (sau corpusul) lui Hristos este „încorporarea” lui Hristos, și, prin urmare, Dumnezeu este *Judecătorul ei suveran și nu alți dumnezei*.

Majoritatea corporațiilor pe care le vedem astăzi sunt create de Statele instituite de oameni. Aceste State sau STATE nu sunt altceva decât creații ale oamenilor, care investesc acele instituții cu anumite privilegii și drepturi, pe care ei înșiși au ales să le delege sau să le confere acelui corp sau corpus. Acest corp există ca o corporație de oameni sau ca o corporație individuală, sau ambele. O parte din drepturile membrilor săi rămân sub controlul corpului de conducere (congres, parlament etc.) sau al unui rege ori al unei funcții executive (președinte, împărat sau comandant suprem).

Aceste instituții sau creații ale oamenilor pot fi formate prin glasul poporului, dar și prin cererea, apatia sau lăcomia acestuia. Deși aceste instituții nu au viață proprie, ele depind de viața membrilor lor pentru a-și menține existența.

Una dintre definițiile „încorporării” este: „Actul sau procesul de formare sau creare a unei corporații; formarea unui corp juridic sau politic, cu calitatea de existență și succesiune perpetuă, cu excepția cazului în care aceasta este limitată prin actele de încorporare.”¹²²

Documentele folosite de His Holy Church pentru a-și verifica existența vor părea, prin natura lor, diferite de cele ale lumii — și așa și trebuie să fie, căci Bisericii i s-a poruncit să nu fie asemenea celorlalte guverne, așa cum este exprimat în Articolul 10 din Rânduiala sa, adică să fie în lume, dar nu din lume.

S-ar putea spune, de asemenea, că aceste documente sunt noi și nu datează din perioada originii. Însă Biserica există cel puțin de pe vremea lui Hristos, de aproape 2000 de ani. Deși trupul lui Hristos este înzestrat *cu calitatea de existență perpetuă*, hârtia nu este. În Dicționarul de Drept Black’s găsim mai multe concepte legate de încorporare și de modul lor de realizare:

„Metoda prin care un document de orice tip devine parte a unui alt document separat, prin trimitere la primul în cel de-al doilea și declarând că primul va fi considerat parte a celui de-al doilea, ca și cum ar fi redat în întregime în interiorul acestuia.

¹¹⁹ Law – Easton’s Bible Dictionary, 1897

¹²⁰ Law – Bouvier’s Law Dictionary, Ediția Revizuită a 6-a (1856)

¹²¹ – Wharton

¹²² Black’s, ediția a 3-a, pag. 946

Acest proces este descris mai clar ca 'încorporare prin referință.' Dacă un document este reprodus în întregime în celălalt, aceasta se numește 'încorporare efectivă.'¹²³

S-a spus că:

„O afirmație conform căreia o corporație este încorporată trebuie considerată ca fiind adevărată, cu excepția cazului în care este contestată prin declarația pe proprie răspundere a părții adverse, a agentului sau a avocatului său, fie că o astfel de corporație este publică sau privată, și indiferent de modul în care a fost creată.”¹²⁴

Frații din His Holy Church au redactat aceste documente, precum și toate celelalte documente-suport, cu referințe extinse la textele antice, atât în limba engleză, cât și în ebraica și greaca originală. Există multe alte scrieri similare în alte epoci și locuri. Documentația identică nu face Biserica un singur trup, ci preceptul peste precept, regăsit în roadele spirituale ale ritualurilor și ceremoniilor asemănătoare. Hârtia și documentele sunt doar o formă de dovadă a credinței și loialității frăției lui Dumnezeu față de căile Tatălui lor.

„Fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți în credință, așa cum ați fost învățați, și prisosind în ea cu mulțumire.”
(Coloseni 2:7)

Într-un anumit sens, întreaga Împărăție a lui Dumnezeu este o singură Familie, pe care niciun om nu o poate judeca de pe vreun pedestal ancorat în pământul creației Sale. Pe măsură ce fiecare bărbat și femeie caută să cunoască și să facă voia Tatălui nostru, ei se apropie de El ca niște fii și fiice risipitori. Ei caută Casa Lui și locuiesc în Cetățile Sale. Prin aplicare și participare în credință, ei devin tot mai uniți cu domeniul Său, sub autoritatea Sa, printr-un lanț de autenticare, în fața martorilor poporului, prin popor și pentru popor, ca o expresie a voinței lui Dumnezeu, Tatăl poporului.

Luca 11:2 „Iar El le-a zis: Când vă rugați, spuneți: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.”

Investind în Împărăția lui Dumnezeu

Pentru a înțelege cum Biserica gestionează lucruri precum conturile bancare, trebuie mai întâi să înțelegem scopul, funcția și natura completă a Bisericii. În vremea Romei, la fel ca și astăzi, transferul de fonduri dintr-un loc în altul a generat nevoia a ceea ce astăzi numim bănci. În templele lui Irod, Tezaurul Regal depozita rezerve mari de capital, administrate de slujitori în folosul poporului. Mesele schimbătorilor de bani făceau, de fapt, parte din această „bancă”¹²⁵ națională sau tezaur regal,¹²⁶ primind chiar și o ofrandă impusă.¹²⁷ Lucrurile în Împărăția lui Dumnezeu se schimbaseră de la zilele lui Moise. Lucrurile în Împărăția lui Dumnezeu se schimbaseră de la vremea lui Moise.

„Acele cuvinte le-a rostit Isus în vistierie, pe când învăța în templu; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-I sosise ceasul.” (Ioan 8:20)

¹²³ Black's, ediția a 3-a, pag. 946

¹²⁴ Regulile de procedură civilă din Texas, Regula 52: Afirmarea unei corporații

¹²⁵ Cuvântul pentru „masă” a schimbătorilor de bani pe care Isus a răsturnat-o este același cuvânt pentru „bancă” din Luca 19:23. În greaca modernă, cuvântul *trapezia* încă înseamnă bancă. Bank provine din italianul banca, însemnând *bancă* (de lucru).

¹²⁶ Gazophylakion – un depozit de comori, în special tezaur public

¹²⁷ Salome-Alexandra (în jurul anului 78 î.Hr.): partidul fariseic a adoptat o hotărâre prin care tributul pentru Templu trebuia impus prin lege. Cartea *Templul* de Alfred Edersheim. Vezi cartea *Vie Împărăția Ta, Chemarea Hasmoneilor*.

Cuvântul „vistierie” provine din grecescul *gazophylakion*, care înseamnă „tezaur regal” sau „cameră păzită/seif.” Aceasta conținea milioane de dolari în argint, depozitate în lăzi mari care păstrau contribuțiile *colectate* de la cetățeni pentru funcționarea guvernului și susținerea binelui comun.

Chiar și templul Dianei din Efes nu era altceva decât o bancă mondială, construită prin angajamentul a peste 127 de națiuni diferite, care își depozitau fondurile în seifurile sale. Era cel mai sigur depozit din întregul bazin mediteranean și investea în afaceri comerciale și sociale profitabile la nivel internațional.

Efesul, precum și templele lui Irod, administrate de Farisei și Saduchei, practicau obiceiuri pe care Moise și Isus le-au condamnat. Ca Mesia, Isus a vorbit împotriva Corbanului fariseilor, cu drepturile sociale (entitlements) și ofertele impuse. Ei adunau argint și aur într-un guvern centralizat¹²⁸ pentru a furniza beneficiile unei forme de asigurare socială, dar permiteau exercitarea autorității asupra poporului în procesul colectării acestor contribuții. Această putere centralizată a ispitit și corupt slujitorii, subminând Cuvântul lui Dumnezeu prin înlăturarea alegerii caritabile care trebuia să rămână în mâinile poporului.

„Și Isus a șezut în fața vistieriei și privea cum aruncau poporul bani în vistierie; și mulți bogați aruncau mult.”
(Marcu 12:41)

Isus, Regele uns, stabilea politica pentru depozitul tezaurului public. Expresia „în fața” provine din *katenanti*, care înseamnă „în fața cuiva, ca atunci când acesta judecă”. El instruia oamenii din cadrul tezaurului regal, așa cum se arată în Ioan 8:2: „Isus a intrat din nou în templu, iar toți oamenii s-au apropiat de El; El s-a așezat și i-a învățat.” În Ioan 8:2, cuvântul grecesc *kathizo* („s-a așezat”) înseamnă, de asemenea, „a așeza, a numi, a conferi o împărăție cuiva.” Acestea sunt cuvinte specifice de autoritate.

Isus, Regele uns, stabilea politici cu privire la *administrarea vistieriei publice*. Cuvintele „în fața” provin din termenul grec *katenanti*, care înseamnă „în fața cuiva, adică el fiind judecătorul.” El instruia oamenii în interiorul vistieriei regale, așa cum citim în Ioan 8: „Isus... a venit din nou în templu, și tot poporul a venit la El; iar El s-a așezat și îi învăța.” Există multe cuvinte în Biblie traduse prin „a pune,” „a așeza,” dar în Ioan 8:2 expresia „s-a așezat” provine din termenul grec „*kathizo*,” care înseamnă: „a pune, a rândui, a conferi cuiva o împărăție.”¹²⁹ Acestea sunt cuvinte specifice unei autorități reale.

Isus dorea caritate și interzicea *binefăcătorii care exercitau autoritate*. Când existau nevoi grave în rândul poporului în timpul domniei lui Claudius, în loc să apeleze la Cezar,¹³⁰ Biserica a fost cea care a oferit asistență poporului, prin slujirea lui Barnaba și Saul.¹³¹ Slujirea Bisericii față de trupul viu al lui Hristos în lumea modernă trebuie să fie la fel de reală ca cea a Bisericii primului secol. Trebuie să fim la fel de preocupați de alte congregații, așa cum suntem preocupați de propria noastră congregație, într-un mod eficient și global.

¹²⁸ Deuteronom 17:17 „...să nu-și înmulțească nici argintul, nici aurul.”

¹²⁹ *Kathizo* (activ) – 1) a face pe cineva să se așeze 1a) a așeza, a numi, a conferi o împărăție 2) intransitiv

¹³⁰ Fapte 11:28 „Și unul dintre ei, numit Agab, s-a sculat și a arătat prin Duhul că va fi o foamete mare în toată lumea; și a fost într-adevăr în zilele lui Claudiu Cezar. Atunci ucenicii au hotărât, fiecare după puterea lui, să trimită un ajutor fraților care locuiau în Iudeea; și așa au și făcut, trimițându-l la bătrâni prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.”

¹³¹ Deuteronom 19:15 „...prin mărturia a doi martori, sau a trei martori, să se statornicească lucrul.”

– Luca 10:1 „După aceea, Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea feței Lui, în fiecare cetate și loc în care avea să meargă.”

– Matei 11:2 „Ioan, când a auzit în temniță despre lucrările lui Hristos, a trimis doi dintre ucenicii săi.”

– Luca 19:29 „Și când s-a apropiat de Betfaghe și Betania, la muntele numit al Măslinilor, a trimis doi dintre ucenicii Săi.”

Băncile pot deschide un cont pentru Biserică fără numerotare externă din partea altor forme de guvernământ și nu sunt obligate prin lege să solicite sau să obțină astfel de numere. Supraveghetori instruiți corespunzător pot ajuta la gestionarea unor astfel de conturi. Biserica, de asemenea, nu ar trebui să adopte practica de a folosi persoane private pentru a desfășura afacerile Bisericii, chiar și la scară mică. Dacă apare nevoia unui cont în congregație, există instituții financiare alternative care pot fi structurate mai aproape de rânduiala Bisericii decât băncile.

Însă dacă Biserica abordează banca dintr-o poziție corectă, ea poate folosi un cont bancar sub forma unui trust cu sediu străin, ca un cont de tranzit în administrarea slujirii sale sacre și a datoriilor aferente. Biserica poate furniza scrisori de introducere și acreditare, împreună cu alte documente necesare pentru a ajuta în aceste demersuri.

Dacă o biserică are nevoie de un cont financiar, va trebui să selecteze un slujitor responsabil și slujitori alternativi pentru a îndeplini aceste atribuții în cazul în care slujitorul responsabil devine incapabil să le exercite. Trebuie să existe cel puțin un slujitor hirotonit al Bisericii, care să acționeze ca supraveghetor. Duhul Sfânt este Protectorul nostru, însă dacă nu există un protector nominalizat oficial, un funcționar (sau funcționari) al unui stat ar putea fi tentat să preia controlul juridic asupra Bisericii.

Deși am făcut referire la această structură ca la un „trust cu scop sacru,” accentul nu se pune pe cuvântul „trust” (încredințare), ci pe cuvintele „Scop Sacru.” Într-un anumit sens, această structură este precum un altar al lui Dumnezeu și nu trebuie confundată cu un trust statutar, care poate fi reglementat de către Stat. O ofrandă este încredințată în controlul slujitorului, însă statutul supraveghetorului este esențial pentru autonomia aceluia altar al Bisericii.

Întrucât ofrandele sunt date în totalitate lui Dumnezeu, intrând sub controlul slujitorului care le administrează, actul de credință al oamenilor nu este ca un trust al unui grantor. Corpusul darului poate reveni către oameni doar sub forma speranței și carității. Darul este asemenea unei pâini aruncate pe ape sau unei arderi de tot depuse pe altarele din trecut. Odată ce o ofrandă este oferită, slujitorul acestui altar sacru al Bisericii trebuie să aleagă cum va fi ea folosită, întocmai precum acele pietre necioplite și nereglementate ale vechilor altare vii ale închinării.¹³²

Alegerea slujitorilor trebuie făcută cu rugăciune. Protectorul sau supraveghetorul oricărei slujiri bisericești este supus unor restricții importante stabilite de Dumnezeu prin Hristos, Moise și Avraam. Supraveghetorul nu are niciun control asupra administrării proprietății. El poate numi sau retrage numirea unui slujitor ales să administreze darurile încredințate. Oamenii din congregație trebuie să-și aleagă slujitorii și să hotărască asupra ofrandelor lor.

Supraveghetorul trebuie să fie un slujitor hirotonit al Bisericii. Bunurile păstrate în credință nu se mai află sub controlul congregației și nici nu mai sunt proprietatea ei sau a supraveghetorului, ci aparțin lui Hristos. Când se alege pe cineva să slujească în folosul congregației, trebuie să se facă această alegere având în vedere acest precept: *Ei aparțin lui Dumnezeu*. Slujitorii încrederii („ministers of trust”) slujesc pur și simplu ca robi ai lui Hristos.

Slujitorii hirotoniți trebuie să îndeplinească condițiile stabilite de Hristos. Ceilalți slujitori sunt considerați „trimiși” sau „autorizați,” acționând „*ex officio*” prin numirea unui slujitor hirotonit. Scopul acestor structuri este de a-L sluji pe Dumnezeu slujindu-se unii pe alții în credință, speranță și caritate. Adesea, în trecut, oamenii au ales slujitori care exercitau autoritate asupra aproapelui lor și asupra lor înșiși. Ei au renunțat la dreptul lor de a alege din cauza lăcomiei și s-au supus autorității altora.¹³³

¹³² Vezi cartea *Vie Împărăția Ta*

¹³³ 1 Corinteni 6:12 „Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite, dar nu voi fi stăpânit de ceva.”

Solicitarea către alte guverne pentru o scrisoare de determinare reprezintă o modalitate de a acorda acestora puterea de a încheia sau desființa. Biserica trebuie să aibă doar supraveghetori a căror rugăciune este să se supună lui Hristos. Biserica este „o formă de guvernare” stabilită de Hristos, iar nici ea, nici supraveghetorii ei nu trebuie să se supună puterii altora.

Biserica și supraveghetorii ei acționează conform legii desăvârșite a libertății. Oamenii sunt liberi, iar slujitorii au doar funcție titulară. Fiecare om este restituit familiei sale și bunurilor sale. Fiecare familie este un altar de lut, slujind aproapelui său prin inspirația divină a Tatălui nostru. Poporul și slujitorii lor nu exercită autoritate unii asupra altora.

Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu care este aproape. Alegerea liberă implică iertare și mulțumire, dragoste și răbdare, credință și speranță, precum și cunoașterea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale.

Biserica Autonomă

Pentru ca Biserica să fie autonomă, supraveghetorii ei trebuie să formeze un corp de autogovernare sub autoritatea lui Hristos. Aceasta înseamnă să fie în lume, dar nu din lume. Biserica, supravegheată printr-o rețea ordonată de astfel de oameni separați, plini de bunăvoință și slujire, nu numai că nu trebuie să solicite o identificare sau numere speciale din partea lumii, ci chiar îi este interzis să facă acest lucru prin legi și reglementări. Acest aspect este detaliat în declarațiile oficiale de poziție și în alte documente ale sau oferite Bisericii. Este suficient să spunem aici că statutul slujitorilor hirotoniți, ca organism al supraveghetorilor care nu aparțin lumii, este esențial în ordinea naturală a dreptului, pentru a menține autonomia Bisericii stabilite de Isus Hristos.¹³⁴

Supraveghetorii Săraci ai unei Biserici Libere

În Biblie întâlnim termenul grecesc ‘episkopos,’ care înseamnă ‘supraveghetor’¹³⁵ și este adesea tradus ca „episcop.” În Biserica primară, un arhiepiscop era doar un supraveghetor al supraveghetorilor. Această structură făcea parte din organizarea Bisericii în grupuri de câte zece: zece familii și un slujitor, zece slujitori și supraveghetorul lor. Biserica primară utiliza acest model. Însă biserica lui Constantin nu l-a folosit.

La data de 30 aprilie 311, împăratul Galerius a publicat un Edict de Toleranță la Nicomedia, stabilind dispoziții pentru creștini, care „urmăriseră o astfel de capricioasă credință și căzuseră într-o asemenea nebunie încât nu voiau să se supună instituțiilor antice,” care fuseseră stabilite pentru bunăstarea poporului. Edictul de la Milano a dispus ca „locurile unde anterior aveau obiceiul să se adune” să „fie restituite creștinilor,” incluzând restituirea valorii proprietăților luate de la creștini, „fără plată sau pretenție de recompensă și fără niciun fel de fraudă sau înșelăciune.”

Constantin nu a fost primul care a acordat toleranță sau restituire, însă el a fost primul care a oferit favoruri speciale. Convertiților săi instantaneu li se cerea adesea să fie botezați, dar nu neapărat să se pocăiască. În anul 325, o mică parte a Bisericii urma să ia o turnură importantă pe o cale nouă, de la care nu s-a mai întors până astăzi.

Primul Conciliu de la Niceea a susținut noul creștinism al lui Constantin, numit „Episcopul episcopilor.” Majoritatea creștinilor se opuneau multora dintre preceptele sale, însă Constantin a pus capăt persecuțiilor violente.

¹³⁴ 2 Petru 1:11 „Căci astfel vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

¹³⁵ Episkopos – un om însărcinat cu datoria de a se asigura că lucrurile care trebuie făcute de alții sunt îndeplinite corect; un episcop.

Cu toate acestea, o nouă amenințare apărea în umbra automulțumirii create de Pax Romana. Împăratul oferea daruri din prăzile de război și taxarea grea, câștigând astfel favoarea unora și introducând sămânța corupției, până când, în final, Teodosie I a făcut din creștinism „religia de stat” sau, mai exact, a numit religia de stat „creștinism.”

Acești noi creștini au început să creadă fără pocăință. Ei au fost atrași de favorurile și harul împăraților, nu de Hristos. Aceste mită pentru credința lor includeau proprietăți, aur și argint în valoare de milioane, oferite din vistieria Romei. Aceste daruri regale erau acordate episcopilor care participau la conciliile împăratului și rămăneau loiali, sau celor numiți direct prin permisiunea și autoritatea acestuia. Curând, acești noi episcopi emiteau edicte și comenzi, solicitând chiar persecuția păgânilor sau a acelor creștini care nu se supuneau noii biserici instituite.

Cetățenii din Milano au devenit într-adevăr creștini instantaneu. În cele din urmă, l-au ales pe Ambrozie episcop al orașului Milano. Ambrozie, un avocat și guvernator roman, torturase prizonieri și avusese relații cu prostituate. La început a refuzat alegerea, știind puține lucruri despre creștinism sau despre căile lui Hristos. Dar, cu sprijin popular și încurajat de împărat, a cedat și în decurs de o săptămână a fost botezat în apă.

Cu excepția cuvintelor și numelor, a existat o mică schimbare în spiritul acestor noi creștini. Ambrozie și-a luat totuși un concediu din slujba sa în cadrul imperiului pentru a studia unele dintre cerințele de bază pentru slujitorii lui Hristos. Ca episcop al Bisericii, el știa că nu putea deține nicio proprietate pe numele său personal, astfel că și-a distribuit banii săracilor, donând terenurile sale (cu excepția unei prevederi pentru sora sa, Marcellina) și încredințând o parte din proprietățile sale familiei sale, prin intermediul fratelui său.

Toți slujitorii hirotoniți ai Bisericii renunțau la orice avere sau proprietate personală pentru a urma slujirii lui Dumnezeu. Acest lucru a fost adevărat pentru Hristos,¹³⁶ apostoli¹³⁷ și noii slujitori¹³⁸ ai Bisericii, așa cum fusese și pentru Leviții¹³⁹ chemați de Moise să slujească unităților mici ale comunității - corturilor comunitare [Aceste unități mici de câte zece (în special) constituiau structura fundamentală, având lideri locali numiți pentru a menține ordinea socială, juridică și spirituală. Poporul astfel organizat putea să funcționeze eficient și autonom, fiecare lider responsabil pentru mica lui comunitate]. Acest fapt era necesar pentru a menține o guvernare bazată pe slujire, așa cum era rețeaua congregațiilor mici și apropiate.

Adevărații supraveghetori ai Bisericii au rămas fideli, refuzând inițiativele bazate pe credință ale împăratului, atât pentru Biserică, cât și pentru ei înșiși. Ei nu erau stăpâni peste cei pe care îi slujeau, ci slujitori ai lui Hristos, slujind celor cărora le ofereau lucrarea lor. Cel mai înalt supraveghetor este slujitorul slujitorilor.

Adevăratul supraveghetor era un slujitor hirotonit, care îndeplinea cerințele lui Hristos, fiind în lume, dar nu din ea. Credința și fidelitatea lui deplină trebuiau să aparțină în totalitate lui Dumnezeu. Ei nu puteau cere în numele Bisericii sau în nume propriu daruri sau favoruri de la vreun suveran sau guvern. Hristos era regele lor, iar ei erau exclusiv slujitorii Lui.

¹³⁶ 2 Corinteni 8:9 „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că, deși era bogat, pentru voi S-a făcut sărac, ca prin sărăcia Lui voi să fiți îmbogățiți.”

¹³⁷ Matei 13:44; 19:21; Marcu 10:21; Luca 12:33; 14:33; 18:22 „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu.”

¹³⁸ Fapte 4:36... 5:11 „... Iosif, numit de apostoli Barnaba, ... levit, avea un ogor, l-a vândut, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor... Dar un om numit Anania... a oprit o parte din preț... a căzut jos și și-a dat duhul.”

¹³⁹ Numeri 18:20, 24; 26:62; Deuteronom 18:2

Niciun slujitor care Îl urma pe Hristos nu putea solicita protecția Romei, deoarece Împărăția lui Dumnezeu nu este din „lumea” lor, nu aparține „aranjamentului sau constituției lor armonioase și potrivite, ordinii sau guvernării lor.” Pentru a menține o biserică autonomă, același lucru continuă să fie valabil și pentru slujitorii săi hirotoniți.

Slujitorii Israelului aveau un statut similar chiar înainte ca regii să înceapă să îi numească fără a îndeplini cerințele lui Dumnezeu date lui Moise cu privire la leviții chemați. În acele zile, când nu exista rege în Israel,¹⁴⁰ alegerea slujitorilor Împărăției lui Dumnezeu se făcea prin *judcățile poporului*.¹⁴¹ Ei erau plătiți conform slujirii lor,¹⁴² prin ofrandele oamenilor unei națiuni libere sub Dumnezeu. Acest statut special și separat al supraveghetorilor și slujitorilor hirotoniți ai guvernării lui Dumnezeu ar putea fi numit astăzi un jurământ de sărăcie.

Acesta este unul dintre subiectele cele mai controversate privind natura Bisericii primare înființate de Hristos. Ca multe alte lucruri din acele zile străvechi, înțelesul și scopul său au fost învăluite în ritualuri și ceremonii. Puțini înțeleg semnificația deplină a acestui statut unic sau modul în care se aplică astăzi.

Nu cerem nimănui să accepte ceva doar pentru că este scris. Încurajăm pe toată lumea să cerceteze adevărul în alte surse, în propriile inimi și minți, rugându-se Tatălui pentru călăuzire și înțelegere.

În *Raportul Bisericii Libere* am încercat să aducem o nouă lumină asupra modului în care aceste precepte și cerințe străvechi pot avea un rol esențial în biserica liberă și congregațiile libere ale poporului. Fără implementarea acestor precepte peste precepte ale lui Hristos și ale profetilor, Biserica devine vulnerabilă față de puterile și spiritul „lumii.” Există multiple concepte centrate în jurul aplicării corecte a doctrinei biblice „fără moștenire” sau „jurământului de sărăcie” și este important să avem o înțelegere clară, nu doar o credință oarbă, asupra acestor aspecte.

Deoarece cuvintele și expresiile sunt definite în mai multe moduri în funcție de contextul și utilizarea lor, va fi necesar să definim termenii folosiți în această lucrare conform mesajului și doctrinelor lui Hristos. Titlurile precum Episcop sau Supraveghetor și Slujitor sau Bătrân trebuie definite în contextul vremurilor lui Hristos, limitând aceste poziții la instrucțiunile Sale și nu acceptând pur și simplu definițiile bisericilor moderne doar pentru că sunt comune în gândirea sau cercurile religioase și instituțiile actuale.

De la David și Mesia până astăzi, puterea de a destitui

Ca regele să numească administratori peste alegerile făcute de popor ar fi fost o uzurpare a lui Dumnezeu care lucrează prin inimile și mințile oamenilor din Împărăția Sa. În zilele lui David, regele deținea funcția de protector și putea concedia portarii sau paznicii sacrificiului de bunăvoie făcut lui Dumnezeu, administrat prin *Biserica din pustie*, în slujba *unităților mici ale comunității* - corturilor comunitare, acelor grupuri de câte zece. Acest sacrificiu era Corban.

Isus, intrând în Ierusalim și aclamat ca cel mai înalt fiu al lui David, avea de asemenea autoritatea de a destitui portarii aceluia templu. Folosind biciul din funii, El i-a alungat. El nu a numit noi portari fără alegerea poporului.

¹⁴⁰ Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

¹⁴¹ 1 Cronici 9:22 „Toți aceștia au fost aleși ca portari la porți: două sute doisprezece. Ei au fost trecuți în registre genealogice în satele lor, pe care David și Samuel văzătorul i-au rânduit în slujbele lor. Cuvântul 'sate' este adesea tradus 'curți' din ebraicul *chatser*, iar 'genealogie' provine din *yachas*, care avea legătură cu grupul lor familial.”

¹⁴² Numeri 7:5 „Să le iei de la ei, ca să slujească la lucrarea cortului întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

Conform legii, numai Dumnezeu, lucrând prin inimile și mințile poporului, putea alege noi slujitori pentru altarele caritabile ale lui Dumnezeu, prin alegerea liberă a congregațiilor. Acest lucru urma să se facă la adunarea de la Rusalii (Cincizecime), prin împărțirea din inimile lor.

Isus i-a numit pe apostolii Săi prin autoritatea ce i-a fost dată de Tatăl. Aceștia nu trebuiau să fie precum prinții altor națiuni care își exercitau autoritatea. Ei puteau numi doar slujitori aleși de către popor. După Rusalii, apostolii lucrau zilnic în templu, supraveghind Corbanul benevol al lui Dumnezeu, în slujba oamenilor botezați în Hristos și excluși din sistemul Corban al fariseilor.

Poporul avea posibilitatea să aleagă dacă să aducă ofrandele pe altarele de pietre vii ale lui Hristos sau în vistieria fariseilor.

Corbanul fariseilor făcea, conform lui Hristos, „Cuvântul lui Dumnezeu fără efect.” Ioan i-a numit „sinagoga lui Satan.” Cei care urmau căile Regelui Uns, Mesia, Hristos, au devenit cunoscuți drept creștini. Aceste două sisteme diferite erau în conflict în Iudeea.

Pare de necontestat faptul că apostolii și oameni precum Barnaba erau în mod evident slujitori ai templului, deoarece lucrau acolo zilnic [Faptele Apostolilor 2:46 și 5:42]. Știm că sume mari de bani și bunuri erau gestionate acolo și distribuite în perioadele de nevoie [Faptele Apostolilor 11:30]. De asemenea, știm că existau acolo slujitori care nu-L acceptau pe Hristos, dar care fuseseră aleși de popor și desfășurau o activitate similară, având însă metode de colectare și distribuire evident diferite, care puteau fi descrise ca nicolaitane sau eroarea lui Balaam [vezi Anexa 2].

Unii dintre schimbătorii de bani sau dintre portarii templului destituiți de Hristos au fost, evident, realeși de către sate sau de către adunările poporului,¹⁴³ conform genealogiilor lor din congregații. Aceasta este modalitatea prin care Israelul a funcționat eficient ca societate liberă timp de secole, fiind condus de Dumnezeu prin inimile și mințile oamenilor.

Unii oameni, cum ar fi părinții orbului din Ioan 9, doreau să mențină sistemul beneficiilor garantate. Ei nu voiau să fie excluși din Corbanul fariseilor, deși acesta făcea ca „Cuvântul lui Dumnezeu să fie lipsit de efect” [Marcu 7]. Cei care râvneau beneficiile asigurate prin contribuția forțată a semenilor lor încălcau poruncile. Ei nu Îl iubeau pe Hristos, nici pe Moise, nici pe Dumnezeu.¹⁴⁴

Cei care contribuiau la apostoli, ca slujitori ai guvernării desemnate de Hristos,¹⁴⁵ recunoscută de Roma¹⁴⁶ și de mulți dintre cetățenii Iudeei,¹⁴⁷ erau excluși din beneficiile Corbanului [Ioan 9:35]. Atunci când dădeau slujitorilor aleși sub supravegherea slujitorilor lui Hristos, contribuțiile lor erau considerate întotdeauna plătite integral [Luca 16]. Ei nu puteau fi judecați pentru necontribuire în cadrul acestei instituții antice create de Dumnezeu pentru bunăstarea generală a poporului.

Serviciile oferite de apostoli, care reprezentau Biserica întemeiată de Hristos, nu erau o capcană sau o recompensă precum cele ale fariseilor sau ale altor națiuni. Ele nu făceau „Cuvântul lui Dumnezeu lipsit de efect.” Erau o alternativă, calea, ușa lui Hristos care duce la libertatea sub Dumnezeu.

¹⁴³ 02691 **חצר** chatser AV – tradus ca și „curte” de 141 ori, „sate” 47, „orașe” 1; 1) curte, incintă. Aceasta era o unitate colectivă a societății.

¹⁴⁴ Exod 20:6 „Și arăt îndurare până la a mia generație celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.” Deuteronom 5:10; 7:9; 11:1,13,22; 19:9; 30:16; Iosua 22:5; Neemia 1:5; Daniel 9:4; Ioan 14:15–21; 15:10; 1 Ioan 5:3 „Căci dragostea față de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.” Vezi și 2 Ioan 1:6

¹⁴⁵ Matei 21:43; Luca 12:32; 22:16,29; Marcu 1:15; Matei 10:7; 4:17

¹⁴⁶ Matei 27:1,37; Marcu 15:9,12,26; Luca 23:3,38; Ioan 18:39; 19:19–22

¹⁴⁷ Matei 21:9,15; Marcu 11:9,10; Ioan 12:13; Faptele Apostolilor 2:41

Ei acționau sub legea perfectă a libertății, prin credință, speranță și caritate, eliberând poporul, aceasta fiind misiunea Bisericii. Cei care nu urmau această cale sacră deveneau pradă congregațiilor adversarului.

Serviciile de închinare ale poporului

Slujitorul Bisericii numit de Hristos este desemnat ca administrator al lui Dumnezeu. Acest lucru este confirmat sau stabilit de doi sau trei martori, de către poporul din congregație și de un slujitor hirotonit. Oamenii își pot retrage sprijinul, iar supraveghetorul își poate retrage mărturia asupra slujitorului. Toți trebuie să rămână virtuoși pentru a menține un echilibru viabil între drepturi și responsabilități, ca o comunitate și împărăție a iubirii și mulțumirii.

Zece supraveghetori care slujesc o sută de slujitori pot servi o mie de bătrâni și familiile lor. Fiecare este preocupat de nevoile celor uniți prin legături de iubire. Prin comuniunea liberă a lui Hristos, în această rețea sacră poate crește o legătură care unește întreaga Biserică ca o națiune virtuală a carității, prin speranță și credință, cu fidelitate față de Dumnezeu. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu în Duh și în adevăr. Este „Evanghelia Împărăției.” Este calea prin care oamenii pot fi conduși de Dumnezeu ca suflete libere,¹⁴⁸ în loc să fie conduși de binefăcători care exercită autoritate,¹⁴⁹ transformând oamenii în marfă și resurse umane.¹⁵⁰

Oamenii *chemați* și numiți de Dumnezeu pentru a sluji sunt recunoscuți de poporul care caută să se închine cu dreptate la altarele caritabile ale lui Dumnezeu, în locul zeilor lumii. Serviciul de închinare ar trebui să conștina în servicii publice reale¹⁵¹ ale, de către și pentru oameni. Societatea care avea binefăcători ce exercitau autoritate a căzut în corupție și a suprimat libertatea țării. Alegerea poporului a fost diminuată și slăbită. Cei care erau urmașii lui Hristos au format o rețea de suflete pocăite, care îl iubeau pe Dumnezeu și pe Hristos iubindu-se reciproc în dreptate și milă, în caritate și speranță.

Aceasta era mulțumirea sau Euharistia lui Hristos.¹⁵² Această practică cerească și participarea practică au format uniunea fraternă care reprezenta „religia curată” a bisericii. Oamenii erau uniți prin iubirea față de Dumnezeu și unul față de celălalt. În perioada ascensiunii Bisericii primare, guvernele se prăbușeau sub corupția crescândă care însoțește puterea, economiile erau zdruncinate de inflația galopantă după îndepărtarea argintului din monedele imperiului, iar familiile se destrămau pe măsură ce se bazau tot mai mult pe un sistem centralizat de asistență socială și nu pe ajutor reciproc. Puterea se concentra, iar libertatea individuală scădea. Depresiile, foametea și războiul au produs societăți devastate în lume.

Spiritul lui Hristos, trăind în practica Sfintei Sale Euharistii și crescând în inimile și mințile acelor creștini timpurii, a susținut acea societate de suflete libere, cultivate prin responsabilitatea libertății. Cu cât congregațiile Bisericii erau mai excluse și chiar persecutate din cauza geloziei, invidiei și urii lumii, cu atât mai puternice deveneau ele în credință și în acele legături indestructibile ale iubirii.

¹⁴⁸ Geneza 12:5; Ezechiel 13:18,19; 22:25; Apocalipsa 18:13; Numeri 30:2 „Dacă un om face o juruință Domnului sau face un jurământ ca să-și lege sufletul printr-un legământ, să nu-și calce cuvântul: ci să facă tot ce a ieșit din gura lui.” [juruință]

¹⁴⁹ Matei 20:25; Marcu 10:42; Luca 22:25. Vezi și Anexa 2

¹⁵⁰ 2 Petru 2:3 „Din lăcomie vor căuta să vă câștige cu cuvinte înșelătoare; osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pieirea lor nu dormitează.”

¹⁵¹ Vezi *Liturghia Bisericii* în cartea *Raportul Bisericii Libere*.

¹⁵² Euharistie înseamnă recunoștință pentru oportunitatea de a da. Împărțășania în Biserică consta adesea în saci cu grâu sau pâine, nu doar într-o fărâmă sau o hostie. Vezi Anexa 1.

Pentru a sprijini slujirea reciprocă în închinarea către Dumnezeu, ascultând de porunca Lui de a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși, Hristos a întemeiat Biserica. Familiile și congregațiile care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui pot primi o varietate de servicii care contribuie la această căutare dreaptă.

În vremurile străvechi aveau loc adunări mari la sărbătorile anuale, unde oamenii reînnoiau vechile prietenii și afecțiuni, iar tinerii stabileau noi legături sociale în prietenie și Sfânta Căsătorie. Aceste uniuni domestice erau esențiale pentru menținerea corpului social. Ele cultivau loialitatea iubirii și o fraternitate națională.

Tratatul acelei națiuni era încheiat zilnic între familii, prin uniuni intime, rodnice și pline de dragoste. Oamenii nu puteau fi legați prin întâlniri clandestine pe țărături străine.

O națiune a libertății trebuie să fie legată prin credință, speranță și caritate, care înseamnă iubire. Aceasta este Împărăția Cerurilor, care este aproape.

Împărăția, o Societate sub Dumnezeu

Am fost îndrumați să predicăm că Împărăția Cerurilor este aproape. Cuvântul *împărăție*¹⁵³ din Noul Testament este tradus dintr-un cuvânt grecesc care are mai mult de-a face cu dreptul sau autoritatea de a fi guvernat de cineva, mai degrabă decât cu guvernarea unui anumit loc sau spațiu. Dumnezeu a înzestrat fiecare om cu anumite drepturi inalienabile. Împărăția este acea comunitate de bărbați și femei, drepti în generațiile lor, care caută voia lui Dumnezeu, fideli căilor Sale și care nu au alți dumnezei în afară de El. Ei nici nu asupresc străinul și nici nu poftesc bunurile aproapelui lor pentru propriul beneficiu. Ei sunt suflete libere sub Dumnezeu.

Avraam a părăsit Haranul împreună cu multe suflete. Moise a condus poporul afară din robia guvernării egiptene. Israelii au rătăcit prin deșert sub un alt sistem de autogovernare. Oamenii trebuiau să împlinească nevoile acestei societăți a lui Dumnezeu prin ofrande benevole, printr-o rețea de contribuții voluntare. Aceasta este ceea ce au predicat Ioan¹⁵⁴ și Isus. Aceasta este Împărăția.

Poporului i s-a spus să nu se mai întoarcă niciodată¹⁵⁵ la sistemul egiptean de robie¹⁵⁶ și ofrande obligatorii.¹⁵⁷ Astfel de sisteme erau precum cetatea lui Cain și Nimrod, conduse de binefăcători care exercitau autoritate, dominând asupra semenilor lor în sisteme bazate pe lăcomie, care făceau Cuvântul lui Dumnezeu fără efect.

În vremurile străvechi ale împărăției, oamenii au fost eliberați de Dumnezeu prin Avraam și Moise. În Israel nu exista rege, ci fiecare om făcea ceea ce era drept în ochii săi,¹⁵⁸ într-un sistem de autogovernare prin ofrande benevole și slujitori publici care nu puteau exercita autoritate.

¹⁵³ 932 βασιλεύς basileia 1) putere regală, domnie, stăpânire, guvernare; 1a) nu trebuie confundată cu un regat propriu-zis, ci mai degrabă dreptul sau autoritatea de a conduce un regat; 1b) puterea regală a lui Isus ca Mesia triumfător.

¹⁵⁴ Luca 3:11 „El le-a răspuns: Cine are două haine, să dea celui ce nu are; și cine are de mâncare, să facă la fel.”

¹⁵⁵ „Să nu-și înmulțească cai pentru el și să nu facă poporul să se întoarcă în Egipt ca să-și înmulțească cai, fiindcă Domnul v-a zis: Să nu vă mai întoarceți pe drumul acesta.” Deuteronom 17:16, Levitic 26:13

¹⁵⁶ Geneza 47:25 „Și ei au zis: Tu ne-ai salvat viața; să căpătăm bunăvoință înaintea domnului nostru și vom fi slujitorii lui Faraon.” [Ca substantiv, cuvântul עֶבֶד ‘ebed’ este tradus prin: slujitor, rob, om în slujbă, legat, supus – chiar și „închinător,” ca în „închinători ai lui Baal.”]

¹⁵⁷ Geneza 47:24 „La strângerea roadelor veți da a cincea parte lui Faraon, iar celelalte patru părți vor fi ale voastre, ca să semănați ogorul, să vă hrăniți și pe cei din casele voastre, și pe copiii voștri.” [Impozit anual de 20% pe muncă, plătit către guvern.]

¹⁵⁸ Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce era drept în ochii lui.”

Acest sistem a funcționat pentru o întreagă națiune până când poporul l-a respins pe Dumnezeu.¹⁵⁹ Când „vocea poporului” a ales să ofere puterea lor de alegere lui Saul, au renunțat la un drept dat lor de Dumnezeu. Fiind sub robie, au uitat preceptele lui Dumnezeu și curând au fost copleșiți de egoism, lenevie și superstiție.

Hristos a venit ca rege să ia împărăția de la cei care trebuiau să aducă rod și să o dea altora care să le ia locul.¹⁶⁰ Aceștia nu mențineau o intrare în împărăția lui Dumnezeu.¹⁶¹ De fapt, ei împiedicau oamenii să intre pe căile lui Dumnezeu prin rânduiețile lor.¹⁶²

Isus era regele, îndeplinind lucrarea unui rege drept, eliberând poporul. El ne-a spus să învățăm toate națiunile cum funcționează această împărăție, în *numele* lui Dumnezeu,¹⁶³ sub legea desăvârșită a libertății.

Preluarea și Dăruirea Împărăției

A fost plăcerea lui Hristos¹⁶⁴ să ofere această Împărăție ucenicilor Săi, spunând că timpul s-a împlinit. El nu va mai mânca până când vor mânca împreună¹⁶⁵ în Împărăție. Atunci când a mâncat¹⁶⁶ cu ei după înviere, aceasta a fost confirmarea că Împărăția este aproape.¹⁶⁷ Poporul avea acum dreptul să fie guvernat de Dumnezeu.

Isus S-a sacrificat pentru a elibera poporul de sub stăpânirea păcatului impusă de farisei și de Cezar, Faraon și Nimrozii lumii. El a instituit o Împărăție¹⁶⁸ și a explicat că guvernarea Sa, Biserica, nu trebuia să *exercite autoritate* precum binefăcătorii¹⁶⁹ altor guverne.

Aceste declarații directe au făcut parte din împlinirea scopului și mântuirii aduse de Hristos. Chiar și Roma acceptase că Isus era rege.¹⁷⁰ Biserica, slujind oamenilor care căutau Împărăția, îndeplinea multe dintre rolurile guvernelor care supun oamenii voinței altora.

¹⁵⁹ 1 Samuel 8:7 „Și Domnul i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți zic; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine, ca să nu domnesc peste ei.”

¹⁶⁰ Matei 21:43 „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei.”

¹⁶¹ 2 Petru 1:11 „Căci astfel vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

¹⁶² Matei 23:13 „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți Împărăția cerurilor înaintea oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.”

¹⁶³ Matei 28:18–20 „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

¹⁶⁴ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a binevoit să vă dea Împărăția.”

¹⁶⁵ „Căci vă spun că de acum nu voi mai mânca din ea până când nu va fi împlinită în Împărăția lui Dumnezeu.” Luca 22:16, Matei 26:29, Marcu 14:25

¹⁶⁶ „Dar ei, de bucurie, încă nu credeau... și l-au dat o bucată de pește fript și fagure de miere. Și El a luat și a mâncat înaintea lor.” Luca 24:41–43

¹⁶⁷ Fapte 10:41 „...ci doar martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, adică nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El după ce a înviat dintre cei morți.” Ioan 21:13 „Isus a venit, a luat pâinea și le-a dat, la fel și peștele.”

¹⁶⁸ Luca 22:29 „Și Eu vă dau o Împărăție, așa cum Tatăl Meu Mi-a dat Mie una.”

¹⁶⁹ Luca 22:25 „Împărății neamurilor domnesc peste ele; și cei ce le stăpânesc sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa.” [Matei 20:25, Marcu 10:42]

¹⁷⁰ Ioan 18:37 „Atunci Pilat l-a zis: «Ești dar Împărat?» Isus a răspuns: «Tu zici că sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.»” De asemenea, Matei 27:11, Marcu 15:2, Luca 23:3.

– Ioan 19:14–15 „Era ziua Pregătirii Paștelor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis iudeilor: «Iată Împăratul vostru!» Dar ei au strigat: «Ia-L, ia-L, răstignește-L!» Pilat le-a zis: «Să răstignesc pe Împăratul vostru?» Preoții cei mai de seamă au răspuns: «Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar!» [vezi, de asemenea, Ioan 18:39]; „Și Pilat a scris o însemnare și a pus-o pe cruce. Și era scris: ISUS DIN NAZARET, ÎMPĂRATUL IUDEILOR.” Ioan 19:19

Lucrarea Bisericii era o parte esențială a Evangheliei Împărăției adusă de Hristos, având rolul de a elibera oamenii și de a menține această libertate.

Isus a început să le deschidă înțelegerea asupra realității prezente a Împărăției lui Dumnezeu, spunându-le că aceasta era pentru *cei vii, nu pentru cei morți*. Ei trebuiau să aștepte puțin în Ierusalim înainte ca puterea să le fie redată.¹⁷¹ La Rusalii (Cincizecime), acea putere a fost restaurată, dar nu era ca cea a altor guverne.

Evangelia lui Hristos a învățat sufletele virtuozitate cum să trăiască în libertate sub Dumnezeu. Prin iertare și mulțumire, căutând cu dreptate justiția și mila, oamenii se apropie de Împărăția lui Dumnezeu. Cei leneși și necredincioși se îndreaptă spre tribut și tiranie, către robia lui Balaam.

Biserica trebuie să fie slujitoare a lui Dumnezeu, slujind oamenii, pentru oameni și prin contribuțiile voluntare ale oamenilor. Hristos a venit să slujească, și tot astfel trebuie să facă și Biserica Sa. Ea nu face parte din sistemele „lumii,” care poftesc la bunurile aproapelui.

Am pierdut noi oare din vedere înțelepciunea și căile, modelul și practicile Bisericii primului secol? Fariseii răstălmăciseră sensul Scripturilor antice și ajunseseră profund înrădăcinați în ritualuri și doctrine ale propriei neprihăniri, care nu fuseseră niciodată intenționate de Avraam sau Moise.¹⁷²

Hristos a venit să ia împărăția de la cei care nu voiau să aducă rodul iubirii și libertății lui Dumnezeu. El a dat apoi acea împărăție celor ce urmau căile Creatorului, mărturisite de profeții lui Dumnezeu. Frația Împărăției nu este pentru cei care doar spun că cred, ci pentru cei care cred și împlinesc voia Tatălui.¹⁷³

O credință și responsabilitate biblică fundamentală

„Ei au răspuns: *Crede în Domnul Isus Hristos, și vei fi mântuit tu și casa ta.*” Fapte 16:31

Ce înseamnă să crezi? Cuvântul ‘*a crede*’ provine din termenul grecesc ‘*pisteuo*,’ derivat din ‘*pistis*,’ care înseamnă „*fidelitate, credincioșie.*” ‘*Pisteuo*’ înseamnă „a încredința ceva cuiva, bazându-te pe fidelitatea lui.” Credința nu constă doar din cuvinte sau idei pe care le rostim. Nu putem invoca Duhul lui Dumnezeu prin simple cuvinte sau fraze. Trebuie să facem voia Tatălui și nu doar să afirmăm că noi credem. Roadele credinței noastre sunt mărturia convingerilor noastre.

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” Matei 18:20

Trebuie să încredințăm bunăstarea noastră, în duh și adevăr, grijii lui Dumnezeu Tatăl și Împărăției Sale a iubirii. Această credință și fidelitate depind de căile lui Dumnezeu și trebuie să fie, în cele din urmă, în întregime în domeniul lui Hristos. Biserica în ansamblul ei este alcătuită din oameni adunați împreună în comuniunea acestei credințe și speranțe. Niciun om sau familie nu poate constitui singur o biserică. Deoarece un soț și o soție sunt considerați o singură persoană înaintea lui Dumnezeu,¹⁷⁴ o familie nu este o congregație și nici o biserică. Cu toate acestea, a fi frați în Hristos înseamnă a face parte din familia Sa, din Împărăția Sa. A împlini voia Fiului și a Tatălui în dragoste ne face frații Lui.

¹⁷¹ Luca 24:45–49 „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile... Iar voi să rămâneți în cetatea Ierusalimului până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”

¹⁷² Vezi cartea *Vie Împărăția Ta*, publicată de His Holy Church.

¹⁷³ Matei 7:21 „Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” [Luca 6:46, 13:25; 11:2; Ioan 5:30; 12:26; 14:21–23]

¹⁷⁴ Matei 19:6 „Așa că nu mai sunt doi, ci unul singur. Deci, ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.” Marcu 10:8 „Și cei doi vor fi un singur trup. Așa că nu mai sunt doi, ci unul singur.”

Lumea, nevăzând lucrurile duhului, a spus că sunt necesari trei oameni pentru a forma o Biserică.¹⁷⁵ Când doi sau mai mulți oameni sunt de acord și mărturisesc că o a treia persoană este slujitorul lui Hristos, ei pot mărturisi astfel că persoana aleasă este un slujitor al celor „chemați afară” ai lui Hristos, ai Bisericii Sale.

În scopul înțelegerii componentelor bisericii în general, numim **congregație** oamenii asociați liber, iar pe slujitorii hirotoniți îi numim **Biserică**. Slujitorul este cea de-a treia persoană dintr-o congregație, servitorul lui Hristos, care aparține lui Dumnezeu pentru a menține o Biserică autonomă.

Un slujitor al lui Hristos reprezintă oficiul lui Hristos față de lume și, ca *rob* al Domnului, este aici pentru a sluji.¹⁷⁶

Un slujitor ocupă un oficiu care este *titular*, adică doar cu numele, în conformitate cu restricțiile lui Hristos. El este chemat să readucă fiecare bărbat și femeie la posesiunile și familiile lor,¹⁷⁷ și îi este interzis să *exercite autoritate*.¹⁷⁸ El este slujitorul lui Hristos și al poporului Său.

Această structură a fost folosită de Avraam, Moise și Isus. Este temelia a ceea ce numim Împărăția lui Dumnezeu sau a Cerurilor. În acea Împărăție, oamenii sunt conduși de Dumnezeu prin conștiința lor. Ei se preocupă unul de celălalt și de drepturile dăruite lor de Dumnezeu la fel de mult cât se preocupă de propriile lor drepturi. Ei nu mai poftesc bunurile aproapelui lor prin intermediul forței și controlului, ci lucrează zilnic într-un templu format din pietre vii, pe care îl numim Biserică.

Slujitorii sunt doar servitori publici aleși de oameni, provenind din popor și lucrând pentru popor. Biserica este parte a unei forme alternative de guvernare, sub legea perfectă a libertății stabilite de Dumnezeu de la început.

Religia Curată a lui Hristos vs. Religia Întinată a lui Nimrod

Îndatoririle care au revenit Bisericii primului secol, desemnată de Hristos, precum și *bisericii din pustie*, anterior chemată de Moise, rămân în principiu aceleași. Natura păcatului omului și sistemele pe care acesta le creează cu propriile mâini pentru a înlocui Împărăția lui Dumnezeu și pentru a reduce Evanghelia la o religie seculară rămân și ele aceleași. Apostazia rămâne aceeași, iar soluția este tot aceeași: pocăința.

Avraam, Moise și Isus au fost în acord. Dacă vom îmbrăca toată armura lui Dumnezeu, există o cale și o putere care îi va conduce pe cei credincioși spre bucurie și libertate. Trebuie să înțelegem că există diferite poziții și statute dictate de Dumnezeu pentru a-și împlini scopurile pe pământ. Există lucruri pe care Biserica și slujitorii săi nu le pot face și există lucruri pe care trebuie să le facă atunci când se pocăiesc de greșelile și nedreptățile lumii. Neprihănirea lor trebuie să depășească apostazia fariseilor.

Avraam și Moise au instituit altare vii din lut și piatră. Oamenii s-au organizat în mod practic, prin liberă alegere. Contribuțiile erau voluntare. Primii creștini nu au fost diferiți.

¹⁷⁵ „O organizație nu este considerată constituită sau operată exclusiv în scopuri religioase, caritabile sau educaționale dacă deservește un interes privat... (Reglementări fiscale ale Trezoreriei SUA, Secțiunea 1.501(c)(3)-1(d)(1)(ii), Codul 1986)”

¹⁷⁶ Luca 22:27 „Cine este mai mare: cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Oare nu cel ce stă? Dar Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește.” Matei 20:27; Matei 23:11; Luca 22:26; Marcu 9:35; Evrei 3:5 „Cât despre Moise, el a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slujitor, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite.”

¹⁷⁷ Levitic 25:10 „...să vestiți libertate în toată țara pentru toți locuitorii ei. Să fie un jubileu pentru voi: fiecare să se întoarcă la moșia lui și la familia lui.”

¹⁷⁸ Matei 20:25..., Marcu 10:42..., Luca 22:25... Articolul X din Rânduielele Bisericii His Holy Church

În lucrarea sa „Declinul și căderea Imperiului Roman,” Gibbon laudă „unitatea și disciplina republicii creștine.” El subliniază și faptul că „aceasta a format treptat un stat independent și tot mai puternic în inima Imperiului Roman.”¹⁷⁹

Comunitatea creștină timpurie a fost literalmente o republică recunoscută de Roma prin proclamația bătută în cuie pe cruce din ordinul proconsulului Romei, Pilat din Pont.

Toate republicile pure, compuse din bărbați și femei liberi, care trăiesc sub legea perfectă a libertății, „libere de lucrurile publice,” conțin și promovează esența religiei curate.

Religia curată,¹⁸⁰ care nu îl pângărește pe Dumnezeu Tatăl, înseamnă să ai grijă de cei nevoiași din societatea ta, care se află în suferință, fără a participa la sistemele lumii conduse de binefăcători care exercită autoritate¹⁸¹ asupra contribuțiilor oamenilor. Astfel națiunea este lipsită de caritate, iar vecinii poftesc bunurile aproapei lor.

Dacă un om nu mai are posibilitatea de a alege liber, el a pierdut drepturile date de Dumnezeu. Toate drepturile sunt investite întâi în oficiile Omului. Oamenii stăpânesc asupra altor oameni atunci când drepturile personale și libertatea unora sunt reduse. Astfel de bărbați și femei sunt, în esență, un „popor cucerit.” Acesta este sensul cuvintelor grecești *Nicolaitan* și *Balaam*.¹⁸² Acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl urăște. Dumnezeu dorește ca omul să aibă liberă voință în alegerea sa.

„Libertatea este dreptul de a alege, dreptul de a crea pentru sine alternative ale alegerii. Fără posibilitatea alegerii și fără exercitarea alegerii, omul nu este un om, ci doar un membru, un instrument, un lucru.”¹⁸³

Dacă oamenii sunt supuși voinței altora, ei nu pot urma voința lui Dumnezeu. Un asemenea om nu este un suflet liber sub Dumnezeul cerului, ci un supus al dumnezeilor acestei „lumi.”

Definiția religiei curate, oferită nouă în Iacov 1, cere ca îngrijirea noastră față de cei nevoiași din societate să fie nepătată de „lume.” Cuvântul ‘nepătat’ provine din grecescul „*aspilos*,”¹⁸⁴ însemnând „fără reproș, ireproșabil,” iar cuvântul ‘lume’¹⁸⁵ provine din termenul grecesc care înseamnă „un aranjament sau o constituție aptă și armonioasă, o ordine, un guvern.” Termenul derivă din grecescul „*komizo*,”¹⁸⁶ care înseamnă „a avea grijă, a îngriji, a furniza.”

Toți oamenii au o responsabilitate divină impusă de a avea grijă de cei suferinzi din societatea lor, precum și de străinii aflați în mijlocul lor. Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție dreaptă și îndeplinește această datorie divină în modul lui Ioan Botezătorul și al bunului samaritan — prin caritate — și, desigur, prin Hristos și Biserica Sa.

Hristos ne spune să nu fim ca acei binefăcători din alte guverne, care exercită autoritate asupra poporului și forțază contribuții de la vecinii noștri, chiar dacă o fac pentru o cauză bună. Aceasta era calea lui Cain și a lui Lameh, a lui Nimrod și a lui Faraon.

¹⁷⁹ Rousseau and Revolution, Will și Ariel Durant, p. 801, nota 83 Heiseler, 85.

¹⁸⁰ Iacov 1:27 „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntințați de lume.”

¹⁸¹ Luca 22:25 „Isus le-a zis: «Împărății neamurilor domnesc peste ele, și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Dar între voi să nu fie așa.»”

¹⁸² Vezi Anexa 2 din *Raportul Bisericii Libere*

¹⁸³ Archibald MacLeish a fost poet, scriitor și bibliotecar al Congresului SUA (1892–1982)

¹⁸⁴ 784 ἄσπιλος *aspilos* – 1) fără pată 2) metaforic: 2a) fără reproș, ireproșabil 2b) fără vicii, neîntinat

¹⁸⁵ Strong Nr. 2889 κόσμος *kosmos*, probabil din κομίζω *komizo*; AV – lume (186), împodobire (1) [187] 1) o rânduială sau constituție armonioasă, guvernare, ordine

¹⁸⁶ Strong Nr. 2865 κομίζω *komizo* – din verbul primar κομῶ *komeo* (a avea grijă, a întreține): 1) a se îngriji de, a purta de grijă, a asigura/a furniza

În Geneza 10:9 îl vedem pe Nimrod numit „viteaz vânător înaintea Domnului.” Cuvântul „vânător” provine din termenul „*tsayid*,” care este tradus mai des ca „provizii, hrană, sursă de hrană sau merinde.” Nimrod vâna sufletele oamenilor prin faptul că era un puternic furnizor în locul Domnului. De aceea David ne avertizează cu privire la o masă care trebuia să fie pentru bunăstarea noastră, dar care, în realitate, era o capcană. Petru ne avertizează că lăcomia noastră ne va transforma în marfă. Această ofertă de beneficii din partea unor oameni care impun contribuții forțate a fost o sursă de păcat și eroare, răsplată nedreaptă și robie de-a lungul întregii Biblii, de la Cain până la *nebunia* lui Saul.¹⁸⁷

Eroarea lui Balaam¹⁸⁸ și calea Nicolaiților, pe care „Dumnezeu o urăște,” sunt cuvintele ebraice și grecești corespunzătoare pentru „popor cucerit.” *Nico-laicii* erau *oamenii care își pierduseră dreptul de a alege* ce și cum să contribuie la nevoile societății. Ei au devenit marfă,¹⁸⁹ instrumente, lucruri. Au devenit puțin mai mult decât *resurse umane* ale acelor binefăcători care exercită autoritate. Precum câinele care se întoarce la vărsătura lui și porcul la mocirla lui, oamenii s-au întors la robia Egiptului și la căile lui Cain, Lameh și Nimrod, Saul, Roboam, Cezar și Irod.

Toate acestea contrazic ceea ce Hristos i-a spus Bisericii în Matei 20:25, Marcu 10:42 și Luca 22:25. A fost numită respingerea lui Dumnezeu atunci când *glasul poporului* în 1 Samuel 8 l-a ales pe Saul să domnească peste ei. A fost numită *nebunie* în 1 Samuel 13:13 când Saul a forțat contribuțiile oamenilor. A fost numit păcat în 2 Samuel 24:10 când David a instituit recrutarea pentru a putea lua fiii oamenilor și a-i transforma în instrumente de război.

Oamenii mănâncă alături de conducători cu un apetit nestăpânit,¹⁹⁰ devorând acele beneficii furnizate prin sângele aproapelui lor. Ei sunt adunați împreună ca garanție pentru orașele tezaur ale conducătorilor care exercită autoritate.¹⁹¹ Dreptul lor de alegere este cucerit de propria lor lăcomie pentru beneficiile oferite pentru bunăstarea lor¹⁹² și sunt prinși în plasa pe care și-au țesut-o singuri.¹⁹³ Nu sunt legați prin iubire, ci prin poftă și lăcomie, prin constrângere și forță. Oamenii abandonează darurile și căile lui Dumnezeu atunci când nu se mai adună în congregații bazate pe asociere liberă. Dacă oamenii nu vor să fie conduși de Dumnezeu, vor fi condamnați¹⁹⁴ să fie conduși de tirani. Cei leneși vor fi supuși tributului, iar cei lacomi vor fi transformați în marfă; doar cei care sunt sânguincioși în căutarea împărăției lui Dumnezeu vor putea să se conducă singuri sub autoritatea lui Dumnezeu.

¹⁸⁷ 1 Samuel 13:13 „Și Samuel i-a zis lui Saul: Ai lucrat nebunește; n-ai păzit porunca Domnului Dumnezeului tău... căci Domnul ar fi întărit împărăția ta peste Israel pe vecie.”

¹⁸⁸ Apocalipsa 2:14 „...ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să curvească.”

¹⁸⁹ „Și din lăcomie, cu cuvinte înșelătoare, vor căuta să vă câștige; osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.”

¹⁹⁰ Proverbe 23:1–4 „Când șezi la masă cu un conducător, ia bine seama ce este înaintea ta... pune-ți un cuțit la gât dacă ești lacom... căci bucatele lui sunt o mâncare înșelătoare.”

¹⁹¹ Proverbe 17:18 „Omul lipsit de minte dă mâna și se face garant pentru prietenul său.”

Proverbe 22:26 „Nu fi dintre cei care dau mâna și se fac garanți pentru datorii.”

¹⁹² Psalm 69:22 „Masa lor să li se facă o cursă înaintea lor, și ceea ce trebuia să le fie spre bine, să le fie o capcană.”

Romani 11:9 „Și David zice: Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-un laț, într-o piatră de poticnire și într-o răsplătire pentru ei.”

¹⁹³ Proverbe 1:17 „În zadar se întinde plasa sub ochii oricărei păsări.”

¹⁹⁴ 2 Corinteni 3:9 „Dacă slujirea condamnării a fost cu slavă, cu atât mai mult o întrece în slavă slujirea neprihănirii.”

Congregația din, pentru și prin Poporul lui Dumnezeu

Pentru a prezenta întregul trup al Bisericii lumii, este esențial pentru credincioși să nu abandoneze adunarea împreună.¹⁹⁵ Conform obiceiurilor vechi și celor ale Bisericii primare, oamenii și slujitorii lui Dumnezeu se adunau în grupuri de zeci, sute și mii pentru a forma o rețea națională de bunăstare socială bazată pe liberă alegere.¹⁹⁶ Cum avem grijă de cei nevoiași din propria noastră societate?

O mare parte din ceea ce vedem astăzi ca fiind Biserica modernă nu mai asigură bunăstarea poporului. Ei au renunțat la această datorie în favoarea guvernelor centrale, care acționează ca binefăcători autoritari ai populației. Puterea unui astfel de guvern este adesea creată prin oferirea și solicitarea de beneficii sociale, prin contracte civile sau constructive, așa cum s-a întâmplat și în zilele Egiptului.¹⁹⁷

Aceste sisteme, rezultatul propriei noastre lăcomii, sunt menținute prin exercitarea autorității asupra poporului, adesea consumând din propria lor substanță, în loc să întărească poporul printr-un serviciu virtuos.

Împărăția lui Dumnezeu este exprimată în principiile atât ale Vechiului, cât și ale Noului Testament. Putem vedea acest sistem clar în Israelul timpuriu, în Biserica primului secol și în întreaga Europă înainte de apariția unei Biserici autoritare, care s-a bazat pe puterea altor guverne pentru a se promova sau susține.

În guvernarea lui Dumnezeu, slujitorii publici și poporul sunt uniți într-o legătură de speranță, iubire și slujire reciprocă — nu de autoritate, putere sau control. Lista de îndatoriri și servicii practice pentru congregație oferite de o Biserică necoruptă este mult mai vastă decât cea prezentată în multe Biserici. Aceste servicii pot fi similare cu cele oferite de guvernele lumii în ceea ce privește rezultatul, dar nu și în modul sau mijloacele prin care sunt oferite, căci Hristos și Dumnezeu ne-au poruncit să nu poftim.¹⁹⁸

Prin natura planului lui Dumnezeu, ar trebui să vedem modelul celui mai bun slujitor al zecilor, sutelor și miilor devenind ministrul sau slujitorul public al comunității, prin alegerea liberă a unui popor emancipat. Oamenii trebuie să fie uniți prin virtutea loialității, carității și iubirii lor, nu prin contracte sociale, bugete comune sau autorități centrale care exercită control. Această legătură sfântă de speranță și credință îi ține uniți atât în vremuri bune, cât și în vremuri grele. Acest sistem caritabil a îndeplinit un rol esențial în salvarea pământească și spirituală a poporului, pe măsură ce lumea Romei se prăbușea în dezordine, decadență și depravare. Împărăția era calea lui Hristos care ducea la o răscumpărare naturală a trupului și sufletului.

În rețeaua naturală a acestei uniuni este puțin loc pentru fraudă electorală sau corupție ascunsă, dacă oamenii își asumă responsabilitățile și le împlinesc cu virtutea regăsită în Numele Tatălui lor ceresc.

¹⁹⁵ Evrei 10:25 „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.”

¹⁹⁶ Vezi cartea *Thy Kingdom Comes* pentru o istorie și un exemplu al acestui sistem de autoguvernare și unde a deviat de la cale.

¹⁹⁷ Vezi cartea *The Covenants of the gods*. Exodul 23:32 „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.”

¹⁹⁸ Exod 20:17 „Să nu poftesti casa aproapelui tău; să nu poftesti nimic din ce este al aproapelui tău.” [Psalmii 78:7, 89:31, 103:18, 119:4-60-115, Proverbe 3:1, 4:4, 6:20, 7:1-2, Eclesiastul 12:13, Daniel 9:4]; Matei 19:17 „...dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” Marcu 7:9 „...Voi desființați porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră.” Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea; după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

Romani 7:7 „...Să nu poftesti.” [Romani 13:9, 1 Timotei 6:14]; 1 Ioan 2:3 „Prin aceasta știm că îl cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui.” 1 Ioan 3:22 „Și orice vom cere, vom primi de la El, pentru că păzim poruncile Lui...” 1 Ioan 5:2-3 „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui...” Apocalipsa 12:17, 14:12 „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.”

Trebuie să existe un control local intens, individual și intim, cu libertate, milă și dreptate exercitate de oameni, pentru oameni, ca să întărească părtășia unei domnii libere sub Dumnezeu.

Pentru a menține sănătatea unei comunități libere există doar două reguli: oamenii trebuie să iubească Numele sau Caracterul lui Dumnezeu, inclusiv Natura Sa dreaptă de justiție și milă, și trebuie să iubească dreptul dat de Dumnezeu vecinului lor de a alege, la fel de mult cât își iubesc propriul lor drept de a alege.¹⁹⁹

Această formă de rețea la nivel de bază, de autoguvernare în libertate — *a poporului, prin popor și pentru popor* — este uniunea legată prin caritate și credință, predicată de Ioan Botezătorul. Ea L-a condus pe Hristos în Ierusalim ca rege. Sunt aceleași principii învățate de Moise pentru o națiune a lui Dumnezeu, numită Israel, unde nu exista rege și fiecare făcea ce era drept în ochii lui.²⁰⁰ Acestea erau și principiile altarelor de piatră ale lui Avraam, care constau din oameni buni ce acceptau jertfele poporului pentru grija față de societate. Aceste jertfe nu erau arse de foc, ci erau consumate spre binele comunității. Jertfa lor era Euharistia, sau mulțumirea, care permitea unei societăți să rămână liberă sub Dumnezeu Tatăl.

Într-un asemenea guvernământ, drepturile rămân la popor deoarece responsabilitatea rămâne la popor. Drepturile și responsabilitatea sunt la fel de inseparabile ca trupul și sângele unui om. A separa spiritul împărăției lui Hristos de adevărul domniei Sale în viața noastră zilnică este ca și cum ai separa trupul de suflet. Același separare este moartea Bisericii.

Bătrânii Libertății sunt Altarele de Pământ

Congregația poporului este alcătuită din ceea ce Avraam numea *altarele de pământ*, sau „*adamah*.” Fiecare dintre noi suntem altare vii, jertfitoare, din lut — fii ai lui Adam, al cărui Tată este Dumnezeu. Suntem atât preoți, cât și regi ai propriei noastre alegeri libere. Jertfa noastră în cadrul familiei și față de comunitate este prin caritate.²⁰¹

Un slujitor al congregației este mai întâi ales *de către popor*, așa cum vedem în Faptele Apostolilor 6:3.²⁰² Fiecare familie este reprezentată de capul sau bătrânul familiei, care își alege liber propriul slujitor. În documentele și formularele oferite ca serviciu de către His Holy Church, indivizii pot fi numiți *alegători*.²⁰³

Alegătorii au fost numiți individual „bătrâni” ai familiilor sau colectiv laici, derivate din grecescul *laos*, care înseamnă „popor.” În termenii lumii, ei pot părea a fi un electorat sau o circumscripție,²⁰⁴ dar în realitate sunt pur și simplu oamenii care aleg, clipă de clipă, zi de zi, să sprijine conducerea celor care continuă să fie percepuți de popor ca slujitorii lui Dumnezeu și slujitori ai comunității Sale.

Cei aleși în mod liber de către un electorat de bătrâni într-o asociere liberă sunt „pietrele vii” ale jertfei noastre sacre către Dumnezeu *pentru oameni*. Ei sunt slujitorii publici ai congregației.

¹⁹⁹ „Isus i-a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.” Matei 22:37-40

²⁰⁰ Judecători 17:6 „În vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

²⁰¹ 1 Corinteni 13:13 „Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

²⁰² Fapte 6:3 „Alegeți dintre voi șapte bărbați cu nume bun, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i punem în slujba aceasta.”

²⁰³ Fapte 6:5 „Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia.”

– Cuvântul „*au ales*” vine din grecescul *eklegomai*, care înseamnă „*a alege, a selecta, a alege pentru sine*.” 1a) *a alege pe cineva dintre mulți; de exemplu, Isus alegându-i pe ucenicii Săi; 1b) a alege pe cineva pentru o funcție/sarcină*.

²⁰⁴ „un corp de cetățeni care au dreptul să aleagă un reprezentant” Merriam-Webster Dictionary of Law, © 1996

Acești slujitori aleși sunt pietrele necioplite ale altarului sacru al lui Dumnezeu. „Necioplit” este o metaforă pentru „nereglementat.” În slujirea acestui sistem de credință, speranță și caritate, voința bună a poporului pentru popor este administrată prin alegerea poporului. Poporul își păstrează dreptul de a decide cui și cât dorește să contribuie. Orice aleg să ofere este considerat plătit pe deplin.²⁰⁵ Nu există constrângere în Împărăția lui Dumnezeu, decât conștiința dată de Dumnezeu. Slujitorii au autoritate asupra modului în care sunt gestionate acele contribuții, deoarece, odată oferite, ele sunt „arse” pentru popor.

Slujitorii Bisericii au o autoritate nereglementată asupra modului în care folosesc acele daruri, însă dacă nu sunt o guvernare roditoare, care oferă cu dragoste și milă și întărește pe cei săraci, atunci darurile vor merge către alți slujitori. Acest sistem de mulțumire va fi asemenea lui Hristos sau va pieri. Împreună, slujitorii și poporul formează templul lui Dumnezeu, făcut din pământ viu și pietre, formate în inimile lor de Dumnezeu. Aceasta este împărăția neprihănirii Sale.

Alegerea de a Dăruie este Euharistia lui Hristos

Alegerea zilnică, liberă, de a aduce o ofrandă vizibilă lui Dumnezeu din iubire pentru aproapele tău,²⁰⁶ către un slujitor ales ca reprezentant al lui Hristos, este o încredințare sacră care constituie Euharistia lui Hristos. Această ofrandă nu este o taxă sau un impozit obligatoriu,²⁰⁷ ci o donație benevolă, de *orice valoare*, care exprimă măsura și „substanța” credinței și încrederii noastre în capacitatea slujitorului de a împlini lucrarea lui Dumnezeu în folosul unei comunități.

Tot ceea ce este oferit în scopurile rânduite de El este considerat a fi dat direct Lui. Ofrauda a fost una dintre cele mai vechi forme de exprimare a relației noastre cu Dumnezeu. Aceste „jertfe arse” inițiale erau, de fapt, daruri oferite în întregime, în mod liber, sub controlul altor oameni nereglementați.

Odată ce substanța unei ofrande este oferită liber de doi sau mai mulți martori, iar datoria încrederii este acceptată de slujitorul acelei ofrande, un slujitor ordonat al Sfintei Biserici a lui Hristos mărturisește adevărul acestei jertfe și acceptării, documentând-o în fața lumii. Nicio altă autoritate omenească nu poate să anuleze acest legământ și acord solemnizat fără să uzurpe Duhul și Adevărul lui Hristos.

Ioan 8:32, 36: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi... Așadar, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.”

Poporul alege, printr-un consens exprimat zilnic prin sprijin și jertfă liberă, să ofere în mod liber.²⁰⁸ Biserica nu este o democrație în care majoritatea guvernează asupra minorității. Trupul congregației nu este o corporație reglementată de oameni, ci o societate liberă și străină, întemeiată printr-o părtășie a credinței și carității unui popor liber, sub Dumnezeu. Pactul nostru social este scris zilnic în inimile și mințile noastre, în faptele și acțiunile noastre. Noi suntem autorii propriei noastre participări în autoguvernare, după cum Dumnezeu este autorul legii scrise în inimile și mințile noastre.

²⁰⁵ Luca 16:8 „Și stăpânul a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentru că lucrase cu înțelepciune; căci fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți față de ai lor decât fiii luminii.”

²⁰⁶ 2 Corinteni 9:6 „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă din belșug, din belșug va secera.”

²⁰⁷ Un impozit pe cap (poll tax) este un impozit fix, uniform, per persoană.

²⁰⁸ 2 Corinteni 9:7 „Fiecare să dea cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau din obligație, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.”

Corpusul Bisericii Libere

Dacă Biserica este Trupul lui Hristos, atunci Biserica este un singur trup, incorporat sub Regele său.

Există multe definiții, tipuri și forme de incorporare. Aspectele fundamentale ale unei corporații pot fi definite ca două sau mai multe persoane, unite împreună ca una singură, pentru un scop anume, adesea având succesiune perpetuă și numite sub o autoritate preexistentă.

Isus le-a rânduit apostolilor Împărăția²⁰⁹ pentru a o sluji într-un mod diferit de regii neamurilor, care își exercită stăpânirea asupra popoarelor și care se numesc binefăcători.²¹⁰ Atunci când cei 120 de „nume” și cei 12 apostoli rânduiți s-au adunat împreună „într-un cuget,” iar Duhul Sfânt a coborât asupra lor, s-a produs o unire între un domeniu și altul, sub autoritatea preexistentă, pentru scopurile lui Hristos. Ei au devenit astfel un singur trup corporativ.

Adevărul acestui fapt este confirmat în dicționarul juridic modern prin definiția incorporării: „În dreptul civil, unirea unui domeniu cu altul.”²¹¹ Dicționarul Merriam-Webster definește incorporarea în sens tranzitiv ca „a uni sau a integra într-un lucru deja existent, pentru a forma un întreg indistinct.” Incorporarea Bisericii în cadrul statului ar transforma Biserica într-o parte a statului și a familiei statului. Astfel, Biserica ar aparține lumii și nu ar mai fi doar prezentă în lume.²¹²

Există o separare între Biserică și Stat, nu doar impusă de Stat, ci stabilită de Dumnezeu și de Hristos. Unirea Bisericii cu guvernele oamenilor ar diminua, dacă nu chiar ar distruge statutul Bisericii ca trup autonom al lui Hristos. Această unire ar transforma Biserica într-o parte a altui guvern și ar anula-o ca trup sfânt al lui Hristos. Mulți ar putea obiecta față de această gândire, însă chiar statul mărturisește adevărul acestei afirmații prin multe dintre propriile sale statute.

Nu ca sursă de autoritate, ci doar ca exemplu, cităm statul Illinois:

„Orice congregație, biserică sau societate, anterior încorporată conform prevederilor oricărei legi pentru încorporarea societăților religioase, poate deveni încorporată conform prevederilor acestui act referitor la societățile religioase, în același mod ca și cum nu ar fi fost anterior încorporată, caz în care noua corporație va avea dreptul și va fi investită cu toate bunurile imobile și personale ale vechii corporații, în același mod și în aceeași măsură ca vechea corporație, fiind însă supusă tuturor datoriilor, contractelor și obligațiilor acesteia. Cuvântul *administratori* (*trustees*), oriunde este utilizat în acest act, va fi interpretat ca incluzând *wardens* (diaconi administrativi) și *vestrymen* (membri ai comitetului bisericesc) sau alți funcționari care îndeplinesc atribuțiile administratorilor.” (805 ILCS 110/44) Sec. 44. (Sursa: Legile 1871-72, p. 296.)

Ia aminte că orice *congregație, biserică sau societate* care se încorporează în temeiul prevederilor statutelor statului devine o ‘nouă corporație’ și va fi considerată ca și cum ‘nu ar fi fost anterior încorporată’ de Hristos. Tot ceea ce a aparținut anterior acelei ‘congregații, biserici sau societăți,’ precum și autoritatea preexistentă care a creat acel trup, vor trece acum sub autoritatea Statului. Astfel, Statul devine autoritatea originară a noii corporații. Ea nu mai este întemeiată de Isus Hristos și, prin urmare, nu mai poate fi considerată Biserică, conform definiției legale.

²⁰⁹ Luca 22:29 „Și Eu vă dau o împărăție, cum Tatăl Meu Mi-a dat-o Mie.”

²¹⁰ Luca 22:25 „Împărății neamurilor domnesc peste ele și sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...”

²¹¹ Black's Law Dictionary, ediția a III-a, pagina 946

²¹² Ioan 17:11-16 „...Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine. Tată sfânt, păzește-i în Numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, cum și Noi suntem una... Le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, cum nici Eu nu sunt din lume... Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.” Cuvântul „lume” (*kosmos*) este definit în greacă ca „o rânduială armonioasă, constituție, ordine, guvernare.”

Acest principiu pare să fie exprimat de judecătorul din cazul *State v. Corpus Christi People's Baptist Church, Inc.*,²¹³ atunci când a afirmat: „Așa cum a formulat judecătorul de fond – odată ce biserica a decis să intre în domeniul lui Cezar prin constituirea unei corporații, aceasta era obligată să respecte regulile lui Cezar, sau, în acest caz, statutele Commonwealth-ului Kentucky.” Antiteza acestui raționament este că, dacă Biserica nu intră în domeniul lui Cezar, atunci nu este supusă conducerii lui Cezar sau „lumii.” Acest caz s-a referit, parțial, la încorporarea Bisericii de către unii dintre liderii săi.

Deși încorporarea nu a fost realizată printr-o solemnizare formală, așa cum este comun în mediul de afaceri, chiar și acceptarea informală a presupunerii de încorporare a fost suficientă pentru a subordona corpul acelei biserici. Acest act este *irevocabil*.

Acest termen îl regăsim și în reglementările privind securitatea socială a slujitorilor religioși, unde se menționează „o alegere irevocabilă de acoperire pentru toți membrii săi.”²¹⁴

Statul creează corporațiile care fac parte din corpul său, în timp ce Hristos a creat *corpus-ul* sau trupul Bisericii. Corporațiile statului depind de stat pentru puterea, caracterul și, implicit, dreptul lor de a acționa ca un corp. Tot ceea ce aparține corporațiilor statului se află sub autoritatea lui Cezar, prin harul său. Biserica nu este un corp al statului și nici membrii săi hirotoniți nu pot intra în corpul statului. Slujitorii săi trebuie, de asemenea, să fie separați, având deplină credință și încredere în Hristos.

Trupul lui Hristos este o creație sau făptură a lui Hristos:

„Pe de altă parte, corporația este o creație a Statului. Se presupune că este încorporată pentru beneficiul public. Ea primește anumite privilegii și drepturi speciale și le deține supunându-se legilor Statului și anumitor limitări ale statutului său constitutiv. Puterile sale sunt limitate de statutul său. Nu poate încheia niciun contract care nu este autorizat de statutul său. Drepturile sale de a acționa ca o corporație îi sunt păstrate doar atâta vreme cât respectă legile prevăzute în statutul său constitutiv.”²¹⁵

Biserica este definită de Hristos

Hristos a stabilit regulile statutului nostru, după care trebuie să fim guvernați. Guvernul oamenilor nu poate defini creația lui Dumnezeu, dar Dicționarul Juridic Black oferă o definiție consecventă pentru Biserică:

„În sensul cel mai general,” este „societatea religioasă fondată și întemeiată de Isus Hristos, pentru a primi, păstra și propaga doctrinele și rânduielile Sale.”

„Un corp sau o comunitate de creștini, unită sub o singură formă de guvernare prin profesarea aceleiași credințe și prin respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”²¹⁶

O „*societate religioasă fondată și întemeiată de Isus Hristos,*” care reprezintă autoritatea sa preexistentă, se îndepărtează de Creatorul ei atunci când se încorporează sub autoritatea statului. Încorporarea de către și în cadrul statului afirmă legal că întemeierea de către Isus Hristos nu a existat niciodată, iar Biserica este acum întemeiată de Stat și devine o parte a corpului întregului stat, fuzionând cu domeniul său. Puterile sale devin limitate, autorizate și păstrate de către stat. Astfel de acțiuni ale Bisericii prezintă adulter spiritual, iar ale statului constituie sacrilegiu.

²¹³ 683 S.W.2d 692 (Texas, 1984)

²¹⁴ SSR 81-38: Serviciul membrilor ordinelor religioase care lucrează pentru terți.
https://www.ssa.gov/OP_Home/rulings/oasi/45/SSR81-38-oasi-45.html

²¹⁵ Hale v. Henkel, 201 U.S. 43, 89 (1906); Pinkerton v. Verberg, 78 Mich. 573, 584.

²¹⁶ Black's Law Dictionary, edițiile a 3-a, a 4-a, a 5-a, a 6-a, pagina 325.

Dacă Biserica a fost definită ca „*un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare,*” dar ajunge să devină un corpus sau un corp unit sub autoritatea statului și sub forma sa de guvernare, atunci Biserica nu mai îndeplinește definiția sa autentică de Biserică. Forma de guvernare cu care statul modern operează este una bazată pe exercitarea autorității, asemenea conducătorilor neamurilor, contrar principiilor împărăției lui Hristos. Chiar statul însuși avertizează că aplicarea pentru încorporare sau intrarea sub autoritatea sa va aduce „dezavantaje,” deoarece „acestea derivă din restricțiile stricte de funcționare”²¹⁷ impuse de stat. Biserica nu poate fi încorporată în stat și, în același timp, să rămână liberă.

De asemenea, statul nu ar trebui să ceară unei Biserici să se încorporeze pentru a fi *considerată* ca având un statut de excepție.²¹⁸

Este important de înțeles că a fi „considerat scutit” nu este același lucru cu a fi scutit prin harul statului. O biserică poate fi considerată scutită prin harul lui Isus Hristos, „Regele cetățenilor din Iudeea,” rămășița lui Israel, cunoscută de unii ca Împărăția lui Dumnezeu. În Statele Unite, nici Internal Revenue Service (IRS), nici Department of Treasury nu trebuie să acorde Bisericii un statut de excepție, deoarece:

„Unele organizații nu sunt obligate să depună formularul 1023. Acestea includ: Bisericile, organizațiile interbisericești ale unităților locale ale unei biserici, convențiile sau asociațiile unei biserici, cum ar fi organizațiile de bărbați sau femei, școlile religioase, societățile misionare sau grupurile de tineret.”²¹⁹

Acest fapt nu reprezintă un favoritism special din partea statului, ci rezultă din lipsa de jurisdicție a statului în chestiuni care privesc Biserica liberă. De-a lungul istoriei, a existat o recunoaștere clară a separării autorității Bisericii de cea a statului. Biserica a fost înființată de o autoritate preexistentă, Yeshua Mesia, cunoscut și sub numele de Isus Hristos. Biserica liberă poate exista în cadrul unui stat, dar nu face parte *din* lumea statului. Ea este deja stabilită sub legea perfectă a libertății, sub o altă autoritate.

„Aceste organizații sunt scutite automat dacă îndeplinesc cerințele secțiunii 501(c)(3). Totuși, dacă organizația dorește să-și stabilească oficial scutirea în fața Internal Revenue Service și să primească o decizie sau o scrisoare de determinare care recunoaște statutul său de excepție, trebuie să depună Formularul 1023 la Directorul Districtual competent.”²²⁰

Biserica liberă și-a stabilit scutirea prin Hristos, Regele. A căuta să stabilească această scutire prin Internal Revenue Service (IRS) înseamnă a-L respinge pe Hristos și a face din IRS supraveghetorul și protectorul său.²²¹

Există cerințe pe care Biserica liberă trebuie să le îndeplinească și care pot fi impuse asupra ei de către stat?

²¹⁷ „Dezavantajele scutirii sub §501(c)(3) derivă din restricțiile stricte privind funcționarea.” – Detailed Analysis, Tax Management Inc., filiala Bureau of National Affairs, Inc., 464-2nd, A-1

²¹⁸ „Următoarele organizații vor fi considerate scutite de taxe conform secțiunii 501(c)(3), chiar dacă nu depun Formularul 1023: (a) bisericile, auxiliarele lor integrate și convențiile sau asociațiile de biserici...” – „Cerere pentru recunoașterea scutirii conform Secțiunii 501(c)(3) din Codul Fiscal Intern,” la secțiunea „Scopul formularului,” punctul 2: Organizații care nu sunt obligate să depună Formularul 1023. – Departamentul Trezoreriei, Serviciul Fiscal Intern (IRS)

²¹⁹ Departamentul Trezoreriei, IRS, Pub. 557, Statutul de Scutire de Taxe pentru organizație, Capitolul 3, pagina 9

²²⁰ Idem – pagina 9

²²¹ 1 Samuel 8:7 „Domnul i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului... căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine, ca să nu mai domnesc peste ei.”

– 1 Samuel 10:18-19 „Am scos pe Israel din Egipt și v-am izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna tuturor împărățiilor care vă apăsuau. Și astăzi L-ați lepădat pe Dumnezeul vostru, care vă mântuiește din toate nenorocirile și strâmtorările voastre, și ați zis: «Nu, ci pune un împărat peste noi!» Acum, deci, înfățișați-vă înaintea Domnului, după semințiile voastre și după miile voastre.”
– Luca 7:30 „Dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, nefiind botezați de el.”

În aceeași publicație vedem expresii precum: „Dacă sunteți organizați pentru a opera un cămin pentru vârstnici, următoarele informații trebuie furnizate:” sau, dacă sunteți o organizație științifică, „Trebuie să demonstrați...” etc. Însă, pentru organizațiile religioase există doar „două linii directe de bază,” care sunt doar *menținute* de Internal Revenue Service. Aceste „*linii directe*” există doar pentru a „*determina dacă recunoașterea scutirii ar trebui extinsă în mod corespunzător unei organizații care încearcă să îndeplinească testul scopurilor religioase conform secțiunii 501(c)(3).*”

„Pentru a determina dacă recunoașterea scutirii ar trebui extinsă în mod corespunzător unei organizații care încearcă să îndeplinească testul scopurilor religioase conform secțiunii 501(c)(3), Internal Revenue Service menține două linii directe de bază:

- 1) Convingerile religioase specifice ale organizației trebuie să fie autentice și sincer susținute.
- 2) Practica și ritualurile asociate credinței sau doctrinei religioase ale organizației nu trebuie să fie ilegale sau contrare unei politici publice clar definite.²²²

Regulile IRS, bazate pe USCS (United States Code Service), nu menționează nicio *cerință statutară* pentru Biserici. „Reglementările nu definesc termenul ‘biserică,’ iar Congresul nu a oferit nicio îndrumare în acest domeniu.”²²³ Reglementările nu există pentru Biserici, deoarece statul nu are puterea de a reglementa sau de a înființa religii sau Biserici. Regulile sau liniile directe care se aplică unei „organizații religioase” nu trebuie interpretate ca aplicându-se Bisericii libere. „Deoarece pentru biserici se aplică reguli fiscale speciale, este important să le distingem de alte organizații religioase.”²²⁴

În cele din urmă, trebuie menționat că: „...o biserică, auxiliarele sale integrate sau o convenție sau asociație de biserici nu sunt obligate să depună Formularul 1023 pentru a fi scutite de impozitul pe venit federal sau pentru a primi contribuții deductibile fiscal...”²²⁵

Desfrânarea Hasmoneeană și multitudinea de zei

Poporul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu atunci când a cerut un conducător central, precum Saul, însă Dumnezeu a permis acest lucru pentru ca oamenii să înțeleagă care le va fi soarta atunci când Îl resping pe Dumnezeu. Dumnezeu respectă dreptul personal al fiecăruia de a face alegeri libere, chiar dacă aceste alegeri sunt greșite. Samuel i-a avertizat pe oameni, conform cuvintelor lui Dumnezeu, că acești conducători aleși de ei le vor lua în curând roadele muncii lor, dreptul asupra produselor câmpurilor lor și chiar pe fiii și fiicele lor. Cu toate acestea, poporul nu a renunțat la respingerea lui Dumnezeu.

Pe măsură ce puterea, care odinioară aparținea poporului, a fost centralizată în guvernul instituit prin „vocea poporului,” tot mai multă corupție s-a strecurat în societatea lor. Cei care căutau funcții de putere au acționat mai mult în interes propriu decât pentru binele poporului. Poporul a devenit dependent și supus, mai puțin interesat de aproapele său, apatic și leneș.²²⁶

²²² Departamentul Trezoreriei, I.R.S., Publicația 557 – Statutul de scutire de taxe pentru organizație. Capitolul 3, pagina 14.

²²³ Analiză detaliată, Tax Management Inc., o subsidiară a Bureau of National Affairs, Inc., nr. 464-2nd, A-3.

²²⁴ „Deoarece bisericile sunt supuse unor reguli fiscale speciale, este important să fie diferențiate de alte organizații religioase. Prin urmare, atunci când această publicație folosește termenul «*organizații religioase*», nu se referă la biserici sau la auxiliarele lor integrate.” Publicația 1828, pagina 4. [Luca 18:22, Matei 19:21, Marcu 10:21 – despre săraci; Matei 20:25, Marcu 10:42, Luca 22:25 – despre autoritate; Matei 5:34 – jurămintele; Luca 20:25, Matei 22:21, Marcu 12:17 – despre darea către Dumnezeu]

²²⁵ Departamentul Trezoreriei, I.R.S., Publicația 557 Statutul de scutire de taxe pentru organizație, Capitolul 3, pagina 14.

²²⁶ Proverbe 12:24 „Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșilor va fi supusă birului.”

Oamenii s-au obișnuit să neglijeze din ce în ce mai multe responsabilități încredințate de Dumnezeu și, drept consecință, au pierdut tot mai multe dintre drepturile corespunzătoare acestora.

Curând, chiar și slujitorii sistemului național de asistență socială, leviții, au fost corupți. Acest sistem fusese instituit de Moise pentru a ajuta poporul să se lege între ei prin iubire și caritate, mai degrabă decât prin punga comună care duce spre moarte.²²⁷

La venirea regilor Hasmonei, Biserica „chemată afară” din pustie era pregătită pentru corupție. Regii Hasmonei, Irod și fariseii au început să urmeze greșeala lui Balaam. Ei au făcut legi care obligau la jertfe din partea poporului, asemenea nebuniei lui Saul, și au folosit puterea „mâinii drepte” a noului lor guvern pentru a forța contribuțiile oamenilor în numele unui „bine comun.” Chiar și David i-a numărat pe oameni pentru a institui un sistem de recrutare. Moise însă scrisese avertismentele lui Dumnezeu cu privire la interdicția absolută de a se întoarce vreodată la robia Egiptului.²²⁸

Zeciuiala în Biserica din pustie era o chestiune de dăruire de bunăvoie, iar zeciuiala către slujitorii celor zece familii era în funcție de slujirea lor.²²⁹ În Israel nu exista împărat – fiecare om urma conștiința pe care Dumnezeu i-o dăduse, așa cum vedem în Judecători 17. Fiecare om era împărat în propria sa casă și stăpân peste bunurile sale, potrivit voii lui Dumnezeu.²³⁰ Fără virtutea Dumnezeului cerului, aceasta ar fi fost o stare de haos – dar orice altă cale ar fi însemnat robie.

Națiunii i s-a poruncit să-și iubească aproapele ca pe sine însuși,²³¹ și să nu poftască bunurile sau drepturile aproapelui în cadrul familiei, prin impunerea forțată a alegerilor prin intermediul guvernelor create de oameni. Astfel de instituții au primit puterea de a stăpâni peste oameni cu autoritate și au fost create prin mâinile lor.²³²

Cuvântul „zei” găsit atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, era folosit ca semn de *deferentă față de magistrați*²³³ și însemna „*figurativ, un magistrat*”²³⁴ atât în Israel, cât și în Roma antică. Acești zei nu erau duhuri sau simboluri ale autorității folosite de oameni. Acești zei aveau inimi de piatră și doreau să domnească peste oameni, nu să-i iubească. Acești zei erau oameni care își exercitau autoritatea asupra altor oameni.²³⁵

Există o interdicție clară în Cele Zece Porunci de a nu face legăminte cu alți dumnezei,²³⁶ care ne-ar lega slujirea și ne-ar răpi dreptul dat de Dumnezeu de a alege.²³⁷

²²⁷ Proverbe 1:10, 16 „Fiule, dacă cei păcătoși vor să te ademenească, nu te învoi cu ei. Dacă-ți zic: «Vino cu noi! Să stăm la pândă ca să vărsăm sânge, să ne ascundem fără pricină împotriva celui nevinovat! Să-i înghițim de vii, ca mormântul, și întregi, ca pe cei ce se pogoară în groapă! Vom găsi tot felul de comori scumpe, ne vom umple casele cu pradă! Îți vei arunca partea ta la sorți cu noi; vom avea cu toții o singură pungă!» Fiule, să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor! Căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge.”

²²⁸ Deuteronom 17:16

²²⁹ Numeri 7:5 „Ia-le de la ei, ca să slujească pentru cortul întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

²³⁰ Levitic 25:10 „Sfințiți al cincizecilea an și vestiți eliberare în toată țara pentru toți locuitorii ei. Să fie un an de jubileu pentru voi: fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia lui.”

²³¹ Levitic 19:18 „Să nu te răzbuni și să nu ții mânie împotriva copiilor poporului tău, ci să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.”

²³² Levitic 26:1 „Să nu vă faceți idoli, să nu vă ridicați chipuri cioplite, nici să nu vă așezați stâlpi de piatră în țara voastră ca să vă închinați înaintea lor, căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” Exodul 23:32 „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.”

²³³ Elohiym. Din Strong Nr. H430 אֱלֹהִים „... uneori aplicat, cu respect, și magistraților...”

²³⁴ Din Strong Nr. G316 θεός „theos de origine incertă; o divinitate, ... figurativ, un magistrat...”

²³⁵ 1 Corinteni 8:5 „Căci chiar dacă sunt așa-ziși dumnezei, fie în cer, fie pe pământ (după cum sunt mulți dumnezei și mulți domni,)”

²³⁶ Cei care aveau dreptul de a judeca poporul și de a impune sentințe erau numiți judecători conducători sau „dumnezei.”

Apostolii au repetat aceste avertismente din Proverbe²³⁸ și din cuvintele lui David,²³⁹ atunci când ne-au îndemnat să ne abținem de la jertfele aduse pe altarele civile ale neamurilor.²⁴⁰

A ceda darul lui Dumnezeu — dreptul de a alege — în favoarea voinței altora, în schimbul unor beneficii, este o formă de prostituție și adulter sau desfrânare. A face acest lucru ca societate sau națiune reprezintă adulter național.²⁴¹ Majoritatea formelor de adulter menționate în Biblie sunt forme de adulter național, ale unui popor care se hrănea la altare potrivit doctrinei lui Balaam și a doctrinei nicolaiților,²⁴² intrând sub autoritatea altora prin învoielii pentru beneficii,²⁴³ prinși în capcana lăcomiei lor — care este nelegiuire.²⁴⁴

Toate guvernele, inclusiv Biserica, au un corp de oameni care le reprezintă. Unii sunt titulari, iar alții exercită autoritate. Dumnezeu nu a dorit ca oamenii să stăpânească unii peste alții, dar dacă poporul alegea un conducător, acesta trebuia să fie supus unor reguli și limitări ale puterii sale. Conform rânduielii divine, conducătorii nu trebuiau să impună contribuții forțate, să creeze o visterie centrală, să mențină o armată profesionistă, să aibă puterea de a încheia tratate, și să nu facă nimic care să readucă poporul într-un sistem de sclavie, precum cel din Egipt.²⁴⁵

Hasmonienii au permis leviților să dobândească proprietăți personale și le-au oferit putere legală pentru a impune reguli prin dispoziții statutare, inclusiv prin forțarea contribuțiilor poporului pentru a susține ceea ce fusese anterior îndeplinit prin caritate și ofrande de bunăvoie. Astfel, slujitorii împărăției au devenit legiuitori, iar poporul a devenit supus. Așa cum s-a întâmplat cu Senatul roman și cu noile tradiții ale Sanhedrinului, oamenii au început să ocupe funcții de putere, iar cei care căutau puterea au început să vâneze aceste funcții. În cele din urmă, cei mai puternici dintre aceste guverne asemănătoare neamurilor au devenit dictatori absoluți.

Leviții, odată cu acumularea de averi și moșii, au devenit oameni bogați și puternici. Cei care căutau astfel de bogății au dorit și au corupt slujba rânduită de Dumnezeu. Ei nu mai erau dedicați slujirii poporului, ci se concentrau tot mai mult pe propriile interese, respingând calea Dumnezeului Cerului.

Prinții săraci ai Împărăției

Prinții lui Israel trebuiau să fie doar slujitori, aleși ca slujitori ai slujitorilor, pentru a păstra poporul ca suflete libere sub Dumnezeu. Aceasta este esența unei Biserici bune. Aceasta a fost natura Împărăției și guvernării lui Dumnezeu încă de la început. Alte forme de guvernare întâlnite în Biblie, în opoziție cu Dumnezeu, dau putere oamenilor să conducă cu autoritate. Ambele tipuri de guvernare necesită sprijin.

²³⁷ Exod 34:15-16 „Ai grijă să nu faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva să se desfrâneze după dumnezeii lor, să aducă jertfe dumnezeilor lor și să te poftască și pe tine, iar tu să mănânci din jertfa lor. Să nu iei din fetele lor pentru fiii tăi, ca nu cumva fetele lor să se desfrâneze după dumnezeii lor și să-i facă și pe fiii tăi să se desfrâneze după dumnezeii lor.”

²³⁸ Proverbe 23:1-3 „Când stai să mănânci la masă cu un conducător, ia bine seama ce este înaintea ta; Pune-ți un cuțit la gât, dacă ești lacom; Nu pofti bucatele lui alese, căci sunt o hrană înșelătoare.”

²³⁹ Psalm 69:22 „Masa lor să li se facă o cursă înaintea lor, și ceea ce trebuia să le fie spre bine, să le fie o capcană.”

²⁴⁰ Fapte 15:29 „Să vă feriți de lucrurile jertfite idollor, de sânge, de animale sugrumate și de curvie. Dacă vă veți păzi de acestea, vă va fi bine. Fiți sănătoși!”

²⁴¹ Ieremia 9:2 „O, de aş avea în pustie un loc de popas pentru călători! Mi-aş părăsi poporul și m-aş depărta de ei! Căci toți sunt adulteri, o adunare de oameni vicleni.”

²⁴² Levitic 17:7 „Să nu-și mai aducă jertfele lor dracilor, după care au curvit. Aceasta să fie o lege veșnică pentru ei din neam în neam.”

²⁴³ 2 Corinteni 6:16 „Și ce înțelegere poate fi între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.”

²⁴⁴ Psalm 10:3 „Căci cel rău se laudă cu poftele sufletului său și binecuvântează pe cel lacom, pe care Domnul îl urăște.”

²⁴⁵ Deuteronom 17

În primul caz, poporul trebuie să aleagă liber să-i sprijine pe cei aflați în nevoie, să finanțeze lucrarea de slujire a guvernării și să asigure protecția țării — local și național — prin contribuții voluntare.

În al doilea caz, cei aflați la putere cer ca poporul să susțină nevoile statului prin contribuții forțate, care iau de la aproapele atât substanța, cât și libertatea de alegere.

Primul sistem se bazează pe caritate reciprocă, slujire și daruri de bunăvoie.

Celălalt presupune drepturi reciproce garantate prin constrângere, unde oamenii se află sub autoritatea exercitată a unui binefăcător politic. Nu contează dacă acel binefăcător este un despot sau o democrație. În toate cazurile, oamenii stăpânesc peste alți oameni, alegerea este diminuată, iar Dumnezeu este respins. Împărăția cerurilor este înlăuntrul nostru, iar dacă alegerea nu este făcută în inimile și mințile oamenilor, atunci Împărăția este părăsită.

Acest sistem din urmă, al oamenilor, nu este instituit de Dumnezeu. Este o încălcare a căii lui Dumnezeu, despre care Hristos a vorbit împotriva lui.²⁴⁶ Astfel de sisteme vorbesc adesea despre credința în Dumnezeu, au ritualurile și adunările lor, unde pretind că se roagă lui Dumnezeu, dar în realitate rugăciunile și regii lor nu sunt către Hristos sau Tatăl, ci către Cezarii lumii. Orânduirile și legile lor fac ca să fie fără putere cuvântul lui Dumnezeu. Dar ce este, atunci, cu Biserica?

Adunarea lui Dumnezeu din pustie și Biserica primului secol s-au format în părtășii bazate pe libera alegere. Deoarece adunarea este compusă din oameni liberi, aceștia trebuie să stabilească un corp titular care să îi reprezinte, fără însă a-i oferi autoritate executivă asupra libertății lor. Slujitorii chemați ai Bisericii reprezintă acest corp politic de slujire în fața lumii.

Creștinii nu se legau prin jurământ, cerere sau participare de altarele de putere ale nicolaiților. Acele „drepturi” oferite erau finanțate de agenți care exercitau autoritate asupra aproapelui sau prin asuprastrăinului. Creștinii nu se puteau ruga la astfel de altare lacome, ci își puneau credința într-un alt Rege, care predica un altfel de drum și un altfel de guvernare — cu altare deschise, ale carității și dăruirii libere.

Ei au format altare vii, compuse din oameni credincioși, care primeau ofrandele de bunăvoie ale poporului, considerate sacrificii. Aceste daruri erau redistribuite prin rețeaua vie a congregațiilor și bisericilor, fără un depozit centralizat, ci printr-un flux constant, săptămânal și zilnic, menținând trupul comunității întreg și sănătos. Oamenii își păstrau drepturile și responsabilitățile, iar acest sistem voluntar al altarului viu le permitea să supraviețuiască în vremuri grele. Aceste structuri puteau fi numite slujiri cu scop sacru. Totuși, un astfel de sistem de încredere are nevoie de o formă de protector sau supraveghetor, altfel un stat autoritar va ajunge inevitabil să își asume acest rol.

Slujitorii hirotoniți ai Bisericii ofereau atât reprezentare, cât și funcția de supraveghetor slujitor. Aceștia nu uzurpau și nu exercitau autoritate asupra poporului, ci stăteau în autoritatea rânduită, între corpul comunității și uzurpatorii sau intrușii celorlalte guverne ale lumii.

Diferența esențială între un guvern inspirat de Dumnezeu și guvernele celorlalte națiuni este că nici o autoritate asupra poporului nu este investită în acea funcție publică. Cei care căutau această funcție de slujire trebuiau să se supună descrierii postului stabilite de Hristos și de Moise. Ei puteau fi în lume, dar nu din lume.

²⁴⁶ Matei 23:13 „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că închideți oamenilor Împărăția cerurilor: voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre.”

Hristos le-a interzis să dețină proprietăți în numele lor propriu. Acest lucru este un subiect foarte controversat, dar a fost esențial pentru statutul Bisericii din pustie,²⁴⁷ pentru Biserica în vremea lui Hristos, dar și pentru Biserica liberă de astăzi. Autonomia Bisericii nu depinde doar de respingerea beneficiilor lumii de către Biserică, ci și de faptul că slujitorii hirotoniți trebuie să respingă toate beneficiile lumii care i-ar putea captiva și înrobi.

În primele zile ale Israelului, când nu exista un rege, slujitorii guvernului bazat pe libertate și caritate nu aveau moștenire în pământ, ci deținând toate lucrurile în comun, aparțineau lui Dumnezeu.²⁴⁸

Aceștia erau străini față de lume și față de popor.²⁴⁹ Apostolii au fost rânduiți peste o împărăție, dar li s-a spus să nu fie ca prinții, conducătorii sau regii neamurilor.²⁵⁰ Acești bărbați erau prinți ai împărăției dar, spre deosebire de aproape toate guvernele de astăzi, nu își exercitau autoritatea unul asupra altuia. În Biserica primară, acei ucenici ai lui Hristos, hirotoniți ca slujitori, nu aveau moștenire în pământ, deoarece Hristos le-a poruncit să-și vândă proprietățile, altfel nu puteau fi ucenicii Lui, adică slujitori-studenți ai Împărăției.²⁵¹ Cei precum Barnaba au ascultat această poruncă, dar Anania nu a făcut-o. Pentru a înțelege acest principiu, trebuie menționat că Barnaba, numit și Iosif, un levit care deținea proprietăți în Cipru,²⁵² nu avea voie să aibă moștenire în pământ conform legii lui Moise. Pentru a asculta de Isus, a fost necesar să vândă acea proprietate și să dăruiască banii. „Dar” Anania a eșuat să facă acest lucru și a murit ca urmare.

Dacă slujitorii lui Hristos sunt parte din moștenirea lui Hristos, atunci nu pot avea o moștenire personală a lor. Acest lucru este esențial pentru natura separată a Bisericii, pentru ca aceasta să își păstreze adevărata autonomie. Acest statut unic al unui slujitor hirotonit care nu deține proprietăți personale este important de menționat, însă o analiză detaliată și o explicație completă trebuie tratate într-un alt loc.

Bogățiile slujirii

După 2000 de ani, este posibil să fi fost induși în eroare cu privire la expresii precum „jurământul sărăciei.” Această practică este considerată de mulți o invenție catolică, însă leviții se aflau sub un jurământ similar. Așa cum am văzut în secțiunea despre „Supraveghetorii Bisericii,” episcopii timpurii care nu se conformau pe deplin cu Hristos nu puteau totuși nega cerința clară a lui Hristos de a nu avea moștenire deținută în nume propriu.

Ideea de a face jurăminte este străină multora dintre cei care caută să împlinescă voia lui Hristos sau să umble în libertatea căii Sale. În Anexa 5, „Susținerea biblică a jurămintelor,” se oferă o scurtă explicație despre jurăminte. În esență, există două tipuri de evenimente numite jurământ: unul este un legământ (sau jurământ propriu-zis), iar celălalt este o rugăciune de intenție și dedicare. Este această din urmă formă cea pe care o exprimă slujitorii lui Dumnezeu. Schimbă oare jurămintele de sărăcie, castitate, credință și ascultare statutul membrilor sau al slujitorilor?

²⁴⁷ Acest statut al unui slujitor ordinar este acoperit sub titulatura „Jurământul Sărăciei.” Este adesea greșit înțeles, dar bine documentat atât în textul biblic cât și în legea contemporană. Poate fi necesar un studiu detaliat pentru a depăși concepțiile greșite.

²⁴⁸ Numeri 3:45 „...Leviții să fie ai Mei. Eu sunt Domnul.”

²⁴⁹ Numeri 8:14 „Așa să desparți pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel, și leviții vor fi ai Mei.”

²⁵⁰ Matei 20:25 „...conducătorii neamurilor domnesc peste ele...” Marcu 10:42 „...cei socotiți cârmuitori le stăpânesc...” Luca 22:25 „...împărații neamurilor stăpânesc peste ele; și cei ce au autoritate asupra lor se numesc binefăcători.”

²⁵¹ Luca 14:33 „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu.”

²⁵² Leviților individuali le era interzis, prin porunca lui Moise, să dețină proprietăți, dar acest lucru a fost permis mai târziu de dinastia Hasmoneilor.

Există o diferență între membrii unui Ordin care se află sub jurămintă și cei care nu fac parte dintr-un ordin al Bisericii. Așa cum leviții nu aveau moștenire, fiind considerați ai lui Dumnezeu, tot astfel apostolii aparțineau Tatălui ca robi ai lui Hristos. Tot ceea ce li se dădea, li se dădea ca și cum ar fi fost dat lui Dumnezeu. Ei primeau darul în întregime, dar nu în numele lor, ci în Numele lui Hristos. Poporul păstra dreptul de alegere cu privire la cine considera vrednic să fie lucrător și slujitor în Împărăția lui Hristos, iar prin această rânduială, împreună formau un tip aparte de guvernare.

Poporul este, de asemenea, slujitor al Împărăției, atât prin ofranda sa, cât și prin darul slujirii și ajutorului oferit slujitorilor Bisericii Slujitoare. Ei nu sunt sub jurămintă, ci rămân liberi să slujească în neprihănire.

Hristos a rostit cerințe clare pentru cei pe care urma să-i numească sau să-i hirotonească drept slujitori ai Împărăției Sale. Dacă slujitorii unei guvernări nu pot exercita autoritate sau constrânge ofrandele poporului și nu le este permis să dețină pământ ca proprietate personală, se formează un tip de guvernare fundamental diferit. Dacă acei conducători sunt aleși într-o rețea răspunzătoare înaintea capilor a zece familii, natura atât a oamenilor, cât și a guvernării începe să se schimbe. În aceste condiții, poporul este împuternicit, dar trebuie să caute neprihănirea lui Dumnezeu. Slujitorii sunt susținuți doar prin bunăvoința celor pe care îi slujesc - bunăvoință oferită în mod liber, dacă într-adevăr slujirea lor este autentică.

Când analizăm regulile stabilite de organismele de autoritate, este important să înțelegem statutul celor cărora li se adresează aceste reguli. Regulile pentru un slujitor hirotonit pot să nu se aplice altui slujitor hirotonit, în funcție de statutul și natura hirotonirii.

Așa cum există o diferență între o Biserică încorporată de stat, care a aplicat la un guvern, și una care nu a făcut acest lucru, tot astfel există o diferență între o Biserică ce a depus formularul 1023 către IRS și una care nu a depus. Există și o diferență între un ordin de slujitori care a depus un formular SS-16 și unul care nu a depus. Un formular SS-16 este o cerere irevocabilă de beneficii de la Cezar, care anulează autonomia Bisericii.

Nu toți slujitorii Bisericii trebuie să fie sub un jurământ al sărăciei. Supraveghetorii (episcopii) însă trebuie să fie, pentru a asculta de Hristos și pentru a menține natura străină a Bisericii. Aspectele obligatorii ale jurământului sărăciei separă clar slujitorii Bisericii și păstrează autonomia acesteia.

Pe lângă faptul că Biserica nu trebuie să se încorporeze sub autoritatea Statului, ea nu ar trebui nici să se clasifice drept fundație, organizație de caritate publică sau organizație religioasă. Oricare dintre aceste clasificări ar schimba statutul unic al Bisericii și ar aduce-o sub o autoritate străină.²⁵³

Aceste relații sunt discutate în Anexa 4, în *Declarația de Poziție pentru Slujitorii sub un Jurământ al Sărăciei*, Declarații de poziție și în Manualul Slujitorului Bisericii Libere.

Pentru ca Biserica să rămână liberă, slujitorii ei trebuie să rămână străini față de alți prinți, conducători sau stăpâniri. Ei sunt legați de Dumnezeu prin Hristos și nu sunt „din lume.” Recunoașterea regalității Sale a fost pironită pe cruce și pecetluită cu sângele Lui, pentru ca toți să poată deveni suflete libere în libertatea lui Hristos, sub Dumnezeu.

²⁵³ Ca exemplu, vezi pagina 15 din Instrucțiunile pentru formularul 1023 (Revizuit iunie 2006): „...Dacă selectezi acest statut de organizație caritabilă publică, trebuie să soliciți fie o decizie preliminară, fie una definitivă...” Organizațiile caritabile publice sunt descrise în secțiunile 509(a)(1), (2) sau (3). [vezi și paginile 21 și 35]

Împărăția lui Dumnezeu, Întrebări și Răspunsuri

Întrebare: *Ce este Împărăția lui Dumnezeu?*

Răspuns: Împărăția lui Dumnezeu este o formă unică de guvernare, învățată de Avraam, Moise, Ioan Botezătorul și Isus Hristos, care este în deplină armonie cu calea lui Dumnezeu-Tatăl. Este un alt fel de auto-guvernare, care eliberează oamenii în loc să-i aducă în robie.

Întrebare: *Cum este diferită Împărăția lui Dumnezeu față de celelalte guverne?*

Răspuns: Împărăția lui Dumnezeu nu presupune exercitarea autorității unii asupra altora, ci se bazează pe legea desăvârșită a libertății. Ea este formată din oameni care caută dreptatea, mila, iertarea și recunoștința lui Dumnezeu pentru ceilalți, la fel de mult cum o caută pentru ei înșiși.

Întrebare: *Ce drepturi am în Împărăția lui Dumnezeu?*

Răspuns: Toate drepturile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Nu renunți la niciun drept și rămâi un suflet liber sub autoritatea lui Dumnezeu.

Întrebare: *Ce responsabilități am în Împărăția lui Dumnezeu?*

Răspuns: Toate responsabilitățile stăpânirii pământului, așa cum ți le-a dat Dumnezeu: să-l lucrezi și să-l păzești, să nu ai alți dumnezei, să-ți cinstești părinții, să-ți iubești aproapele și drepturile lui la fel de mult ca pe ale tale.

Întrebare: *Nu a fost amânată Împărăția lui Dumnezeu din cauză că iudeii nu L-au acceptat pe Hristos?*

Răspuns: Puterea nu a fost restaurată decât la zece zile după înălțare. Apostolii, care fuseseră chemați și cărora li se încredințase Împărăția pe care Hristos deja o primise, au fost trimiși să aștepte în Ierusalim. La Cincizecime, mii de cetățeni iudei și alții L-au primit pe Hristos ca Rege și au fost alungați din sistemul guvernamental steril al fariseilor. Isus deja le luase drepturile în Împărăție, iar ei înșiși declaraseră: „*N-avem alt împărat decât Cezarul.*”

Întrebare: *Nu ne spune Romani 13 să ascultăm de guvern?*

Răspuns: Isus a predicat o guvernare bazată pe legea desăvârșită a libertății, prin credință, speranță și caritate. Pavel spune că orice suflet trebuie să fie supus autorității mai înalte — adică libertății — pentru că toată libertatea vine de la Dumnezeu. Cuvântul folosit este *exousia*, care înseamnă „drept” sau „putere de alegere” și este tradus în 1 Corinteni 8:9 chiar cu sensul de „libertate.”

Întrebare: *Este Împărăția pentru toți?*

Răspuns: „*Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.*” – Matei 7:21 [Vezi și Mt 5:20, 18:3, 19:23-24, 23:13; Mc 10:15-25; Lc 18:17-25; In 3:5; Fapte 14:22]

Întrebare: *Cum este susținută guvernarea în Împărăția lui Dumnezeu?*

Răspuns: Prin daruri de bunăvoie ale poporului, printr-o rețea de slujitori aleși de către popor, pentru popor. Acești slujitori sunt funcționarii publici ai celor care caută Împărăția și dreptatea Sa.

Întrebare: *Ce a fost în neregulă cu creștinii? De ce au fost persecutați?*

Răspuns: Creștinii nu aplicau pentru beneficiile oferite de binefăcători autoritari. Ei trăiau în structura familială, în asociație liberă, având doar lideri titulari care le slujeau nevoilor printr-o comunitate unită doar prin credință, speranță și caritate. Majoritatea guvernelor își sporesc puterea oferind beneficii finanțate pe seama aproapelui tău.

Întrebare: *Care era doctrina sau greșeala „nicolaiților?”*

Răspuns: Doctrina nicolaiților, asemenea greșelii lui Balaam, este atunci când oamenii se hrănesc de la mesele sau altarele binefăcătorilor care exercită autoritate. Astfel, oamenii nu mai trăiesc sub libertatea mai înaltă — dreptul de alegere — ci devin prinși într-o stare în care alții aleg pentru ei. Elita conducătoare capătă autoritatea de a decide cât vor contribui și ce vor primi. Oamenii nu mai sunt suflete libere sub Dumnezeu-Tatăl, ci literalmente un „popor cucerit,” *νικώω λαός*, sub oameni care vor să fie dumnezei sau judecători peste ei.

Întrebare: *Sunt oamenii proprietatea statului?*²⁵⁴

Răspuns: În majoritatea guvernelor moderne, oamenii sunt considerați proprietatea statului. Ei sunt supușii statului, numiți „resurse umane” sau, cum spune Petru, „marfă.” Dumnezeu nu dorește acest lucru, dar îl permite dacă nu urmăm căile Sale.

Întrebare: *Cum putem deveni suflete libere sub Dumnezeu?*

Răspuns: Trebuie să ne pocăim și să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Trebuie să iertăm, ca să fim iertați, și să ne dăruim, ca să ni se dea. Este un proces de pocăință și de căutare sinceră a căilor lui Dumnezeu care ne va elibera prin harul Său.

Întrebare: *Ce este neprihănirea Lui?*

Răspuns: Cuvântul grecesc tradus prin „neprihănire” este *dikaioșune*, derivat din *dikaioș* – drept sau just. *Dikaioșune* este definit ca „starea celui care este așa cum ar trebui să fie, neprihănire, o condiție acceptabilă înaintea lui Dumnezeu.”

Biserica Lui și Congregațiile Sale – Întrebări și Răspunsuri

Întrebare: *Cum se raportează Împărăția la Sfânta Sa Biserică?*

Răspuns: Biserica, în sensul ei cel mai general, este Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Ea este formată din fiecare bărbat și femeie în cadrul propriilor familii, congregându-se liber. Include de asemenea mai multe tipuri de slujitori și familiile acestora, într-o rețea de slujire. Fiecare familie și membru de familie este un altar de lut, slujind comunitatea, în timp ce slujitorii sunt „pietre vii” care slujesc întreaga comunitate — inclusiv văduvele, orfanii și familiile sau comunitățile cu nevoi speciale. Slujitorii hirotoniți acționează ca un corp reprezentativ pentru poporul din congregațiile libere.

Întrebare: *Care era rolul sau scopul Bisericii?*

Răspuns: Biserica are multe datorii și funcții, inclusiv proclamarea Împărăției. Ea trebuie să păstreze o intrare către Împărăție și să faciliteze alegerea de a căuta Împărăția ca suflete libere sub Dumnezeu. Dacă Biserica își îndeplinește lucrarea, poporul va avea o alternativă la supunerea sub binefăcători autoritari precum Cain, Nimrod, Faraon, Cezar și alți conducători moderni care exercită autoritate, dar se numesc binefăcători.

Întrebare: *Cum se raportează Biserica la viața noastră și la planul lui Dumnezeu pentru noi?*

Răspuns: Dumnezeu a dorit întotdeauna ca noi să fim suflete libere, sub El singur. Ne-a scos din Egipt și ne-a poruncit să nu ne mai întoarcem niciodată. Ne-a oferit un Rege răscumpărător care a rânduit oameni ca să ne păstreze liberi — în lume, dar nu din lume. Acest plan nu s-a schimbat. Pentru a fi liberi sub Dumnezeu, trebuie să fim suflete responsabile, caritabile și active, potrivit căilor Lui.

²⁵⁴ Cecil B. DeMille în filmul „The Ten Commandments.”

Întrebare: *Ce este această entitate numită Biserica?*

Răspuns: „În sensul cel mai general, este societatea religioasă întemeiată și stabilită de Iisus Hristos, pentru a primi, păstra și propaga doctrinele și rânduielele Sale.”

Întrebare: *Este Biserica încorporată?*

Răspuns: Biserica este „trupul” sau „corpusul” lui Hristos, prin rânduirea Sa. Este „un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare, prin mărturisirea aceleiași credințe și respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”²⁵⁵

Întrebare: *Ce înseamnă respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii?*

Răspuns: Toate formele de guvernare au ritualuri și ceremonii. Biserica nu face excepție, dar are câteva distincții esențiale. De exemplu, înregistrarea căsătoriei în guvernele „lumii” presupune și stabilirea unei autorități asupra cuplului căsătorit. Biserica recunoaște și înregistrează căsătoriile, dar doar pentru a stabili că nimeni nu are autoritate exercitată asupra unității familiale. Pentru a marca această diferență, Biserica folosește semne exterioare, ritualuri și ceremonii coerente, pentru a face distincția între cei care vor să trăiască în lume, dar nu „din lume,” și cei care caută beneficiile ei, intrând sub autoritatea acesteia. [Vezi Articolul 7 din *Polity*.]

Întrebare: *Ce este o congregație?*

Răspuns: O congregație este o comuniune neîncorporată de oameni, liberi și robi, care privesc spre Biserica slujitoare rânduită de Hristos, pentru a-i ajuta în căutarea Împărăției și a dreptății ei, ca alternativă la sistemele autoritare și subjugante ale lumii.

Întrebare: *Câte persoane sunt necesare pentru a forma o congregație?*

Răspuns: O congregație este formată din cel puțin două persoane sau familii și un slujitor reprezentant. Dimensiunea ideală a unei congregații este de zece familii.

Întrebare: *Ce face o congregație?*

Răspuns: Oamenii din congregație sunt guvernarea, iar slujitorii sunt funcționarii lor publici. Căminul sau cortul congregației se bazează pe bunăvoința și caritatea liberă a membrilor pentru a acoperi toate nevoile sociale. În mulțumire, ei sunt acolo unii pentru alții, pentru a răspunde nevoilor și a alina suferințele pe care viața le aduce. Aceasta este religia curată.

Întrebare: *Ce fac slujitorii?*

Răspuns: Ei, asemenea altor funcționari publici din alte guverne, sunt responsabili de sănătatea, educația și bunăstarea comunității. Sunt conducători titulari și reprezentativi ai lui Hristos, care învață și facilitează căile Sale de dreptate. Ei administrează și bunurile, primite și distribuite liber, pentru a „hrăni” poporul, și gestionează rezervele sub formă de bunuri tangibile — reale sau personale — păstrate în încredințare, atât pentru nevoile imediate, cât și pentru cele pe termen lung ale congregației.

Întrebare: *Cum trăim „în lume”, dar nu „din lume?”*

Răspuns: Învățând să nu depindem de sistemele subjugante ale lumii, ci privind spre darurile de bunăvoie ale aproapelui nostru în credință, speranță și caritate, în ascultare de Hristos, în congregații libere, sub legea desăvârșită a libertății a lui Dumnezeu.

Întrebare: *Ce formă de guvernare este Biserica?*

Răspuns: Biserica nu este ca alte națiuni care „exercită autoritate,” ci rămâne în slujire „a poporului, pentru popor și prin popor,”²⁵⁶ prin autoritatea rânduită a lui Mesia și credința

²⁵⁵ Black's Law Dictionary, ediția a III-a, pagina 325. De asemenea edițiile a IV-a, a V-a și a VI-a.

²⁵⁶ Introducerea la traducerea Bibliei realizată de John Wycliffe în anul 1382.

poporului în El. Împărăția lui Dumnezeu este o republică pură sub Dumnezeu-Tatăl, cu slujitorii Săi drept conducători titulari.

Întrebare: *Cine este membru al Bisericii?*

Răspuns: Există Biserica generală și cea specifică. Sunt indivizi și familii adunate în congregații libere care alcătuiesc Biserica generală, și membri ai slujirilor și ordinelor Bisericii. Aceste slujiri pot fi autorizate de popor sau comisionate de către slujitorii Bisericii.

Întrebare: *Ce trebuie să fac pentru a deveni parte a unei congregații?*

Răspuns: Pocăiește-te și botează-te. Botezul cu apă este o ceremonie prin care ne exprimăm intenția, rugăciunea sau jurământul de a căuta Împărăția lui Dumnezeu în toate lucrurile și dreptatea Lui, într-un botez spiritual continuu al iertării și recunoștinței. O congregație este o adunare liberă care caută Împărăția ca o comunitate de credincioși.

Întrebare: *Este Biserica un trust (încredințare sacră)?*

Răspuns: Lucrarea slujirii Bisericii este rânduită de Hristos, cu obligația de a sluji Împărăției Sale, și poate primi contribuții din partea poporului pentru scopurile Sale într-o încredințare sacră.

Ce este un Ordin Religios? – Întrebări și Răspunsuri

Întrebare: *Ce trebuie să fac pentru a deveni membru al slujirii în Biserică?*

Răspuns: Trebuie să devii un slujitor hirotonit, autorizat sau comisionat. Cei hirotoniți ar trebui să fie membri ai unui ordin religios, adică o congregație de slujitori.

Întrebare: *Ce trebuie să fac pentru a deveni un slujitor autorizat?*

Răspuns: Un slujitor autorizat este ales de o congregație și numit de un slujitor hirotonit pentru a acționa *ex officio* în numele Bisericii.

Întrebare: *Ce trebuie să fac pentru a deveni un slujitor comisionat?*

Răspuns: Un slujitor comisionat este numit de un slujitor hirotonit pentru a acționa *ex officio* în numele Bisericii în chestiuni pe care acesta nu le poate sau nu le poate îndeplini personal. Este un slujitor cu o misiune — un misionar.

Întrebare: *Ce trebuie să facă o persoană pentru a deveni slujitor hirotonit?*

Răspuns: Trebuie să asculte de cerințele lui Isus Hristos, potrivit chemării Sale, și să fie recunoscut de un alt slujitor hirotonit. Acest proces implică, de obicei, punerea mâinilor, ungerea cu untdelemn sau o altă formă de înregistrare a evenimentului prin martori sau documentare în cadrul unei congregații de slujitori hirotoniți numită Ordin.

Întrebare: *Ce este un Ordin?*

Răspuns: Un ordin este o congregație de slujitori hirotoniți. De obicei nu este mai mare de 10 slujitori hirotoniți și familiile acestora.

Întrebare: *Care este scopul unui Ordin?*

Răspuns: Ca și o congregație, el slujește nevoilor slujitorilor și familiilor lor și face parte dintr-o rețea mai mare a Împărăției, care leagă poporul în credință, speranță și caritate în moduri practice.

Întrebare: *Sunt doar slujitorii membri ai Ordinilor?*

Răspuns: Ordinele sunt compuse din slujitori, membri ai ordinului, familiile lor și, dacă este cazul, servitori în lucrare.

Întrebare: *Cine sunt membrii unui Ordin?*

Răspuns: Membrii unui Ordin pot fi cei care caută să devină slujitori cu normă întreagă, cei retrași din slujirea activă sau cei care sprijină ordinul cu aptitudini speciale, evlavie sau devotament. Un Ordin este un grup mic de bărbați sau familii — ideal între zece și doisprezece — care au ales să devină o frăție sau un corp cu toate lucrurile în comun, ca parte a Sfintei Sale Biserici și a Împărăției rânduite de Mesia, numit Isus Hristos.

Întrebare: *Cum diferă un Ordin de o congregație?*

Răspuns: O congregație este o părtășie de bărbați și femei care dăruiesc liber și se iubesc unii pe alții ca pe ei înșiși. Un Ordin este o frăție autonomă, fără proprietate personală, care a ales să trăiască în întregime în slujba scopurilor lui Hristos, ca robi ai Săi, bazându-se pe Providența Divină. Membrii și-au oferit moștenirea și bunurile în slujirea exclusivă a lui Hristos.

Întrebare: *Ce înseamnă „cu toate lucrurile în comun?”*

Răspuns: Fiecare ordin funcționează ca un „bun comun” (*commonwealth*). Un „commonwealth” este definit ca „poporul unei națiuni sau al unui stat; corpul politic. O națiune sau un stat guvernat de popor; o republică.”²⁵⁷ Noi folosim cuvântul *ordin* pentru a descrie o subdiviziune autonomă, autogovernată, asociată voluntar cu Sfânta Sa Biserică, întemeiată de Isus Hristos. Fiecare membru al ordinului poate deține o formă de „titlu legal,” dar beneficiul efectiv al averii sale aparține ordinului, în comun.

Întrebare: *Cum este creat un Ordin?*

Răspuns: Un Ordin este creat prin voia lui Hristos, prin jurăminte de intenție exprimate în fața martorilor de către trei sau mai mulți bărbați care își renunță la averea personală pentru scopurile lui Hristos. Ordinul are articole de guvernare clar definite, crezuri acceptate, iar cuvintele și faptele membrilor exprimă această dedicare față de Hristos.

Întrebare: *Cine stabilește regulile unui Ordin?*

Răspuns: Cei care se alătură Ordinului în momentul întemeierii trebuie să adopte formele, principiile și orânduirile de bază care îi oferă identitatea în cadrul Bisericii. Aceste reguli trebuie să fie în conformitate cu învățăturile și orânduirile lui Hristos și acceptate de către membrii fondatori și de toți cei care se alătură ulterior.

Întrebare: *Ce este un jurământ?*

Răspuns: Un „jurământ” poate fi definit ca „în mod specific, o promisiune de fidelitate; un angajament de dragoste sau afecțiune, precum jurământul de căsătorie.” De asemenea, este definit ca „O promisiune solemnă făcută lui Dumnezeu... un act prin care cineva se consacră sau se dedică, în mod absolut sau condiționat, în totalitate sau parțial, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, unui act, unei slujiri sau unei condiții; o dăruire a posesiunilor sale, precum jurământul de botez sau jurământul de sărăcie.”²⁵⁸ Cuvântul „jurăminte” este folosit în sensul cuvântului grecesc *euche*, care înseamnă „a se ruga lui Dumnezeu.”

²⁵⁷ The American Heritage® Dictionary of the English Language, ediția a IV-a.

²⁵⁸ Webster's Dictionary, ediția 1913.

Întrebare: *Pot fi schimbate regulile prin votul majorității?*

Răspuns: Votul este definit ca „O dorință sau voință arzătoare; un jurământ; o rugăciune.”²⁵⁹ Când se face un jurământ, regulile unui ordin nu pot fi schimbate fără consimțământul unanim al ordinului și al conducătorului și supraveghetorului său, rămânând în conformitate cu învățăturile și rânduielile lui Hristos.

Întrebare: *Pot părăsi ordinul când doresc?*

Răspuns: Oricine poate părăsi un ordin în orice moment, dar este posibil să nu poată lua cu el nicio parte din bunurile comune. Dacă ordinul consideră de cuviință, poate acorda o gratificație conform rânduielilor sale, pentru a sprijini stabilirea persoanei în afara ordinului.

Întrebare: *Ce fel de jurăminte ar trebui să depun?*

Răspuns: Jurăminte de sărăcie, ascultare, loialitate, castitate etc.

Întrebare: *Înseamnă un jurământ de sărăcie că trebuie să trăiesc ca un cerșetor?*

Răspuns: Un jurământ de sărăcie înseamnă că nu deții o avere personală. Tot ceea ce deții aparține lui Hristos și este deținut de Ordinul în cadrul căruia ești fie slujitor, fie membru.

Întrebare: *Înseamnă un jurământ de castitate că nu mă pot căsători?*

Răspuns: Un jurământ de castitate se referă la menținerea purității prin abținerea de la implicări în afara ordinului. Nu există nimic impur în Căsătoria Sfântă. Vezi regulile ordinului cu privire la proceduri.

Întrebare: *Oferă jurământul de ascultare autoritate de conducere liderilor ordinului?*

Răspuns: Nu. Slujitorii împărăției lui Dumnezeu nu exercită autoritate, ci sunt doar servitori. Ei au, totuși, autoritate asupra modului în care își exercită slujirea, conform conștiinței lor date de Dumnezeu.

Întrebare: *Ce sunt jurămintele de noviciat sau temporare?*

Răspuns: Jurămintele sunt adesea făcute pe o perioadă de timp datorită naturii lor serioase și a implicațiilor și consecințelor pe termen lung. Jurămintele sunt întotdeauna făcute cu intenția de a fi reînnoite.

Întrebare: *Este un jurământ același lucru cu un jurământ solemn (jurământ de credință)?*

Răspuns: Jurămintele și jurămintele solemne nu sunt același lucru.²⁶⁰ Jurămintele sunt făcute în inima și mintea individului în comuniune zilnică cu Dumnezeu. Ele pot fi exprimate în cuvânt și faptă în cadrul Bisericii și pot fi redactate ca document oficial și mărturie în fața lumii.

Întrebare: *De ce este nevoie de toată această documentație?*

Răspuns: Dumnezeu nu are nevoie de ea, căci El vede inima, dar lumea are nevoie de o notificare sau mărturie pentru a înțelege identitatea Bisericii, a slujitorilor și a membrilor săi.

Întrebare: *Pot păstra numărul meu de asigurare socială (Social Security) sau beneficiile aferente sub un astfel de jurământ?*

Răspuns: Membrii sau slujitorii unui ordin trebuie să aibă credință și loialitate totală față de Împărăția lui Hristos și sunt excluși de la a deține sau folosi un SSN.

²⁵⁹ Idem

²⁶⁰ Una dintre definițiile **jurământului** este: „Un apel (în confirmarea unei declarații făcute) la o sancțiune superioară, într-o formă care îl expune pe cel ce face apelul la acuzația de sperjur dacă declarația se dovedește falsă.” Este un act de supunere față de o autoritate, ce provine din rău, căci ispitește, corupe și naște apatie și lăcomie.

Întrebare: *Poate un ordin să depună formularul SS-16 la IRS în numele membrilor săi?*

Răspuns: Nu. În acel moment nu ar mai fi un ordin al Bisericii.

Întrebare: *Dacă un membru este exclus, nu doar scutit, mai poate folosi acel SSN anterior pentru a obține beneficii precum permisul de conducere sau actul de identitate?*

Răspuns: Dacă ai renunțat la tot, nu mai ai un SSN de utilizat. Sub un jurământ de sărăcie, așa cum este descris în Biblie, un slujitor este cu adevărat un om nou în Hristos, așa cum vedem la bărbați precum Iosif, care a devenit Barnaba după ce și-a cedat proprietatea și a oferit valoarea acesteia Bisericii. (Faptele Apostolilor 4:36)

Întrebare: *Ce este un Aspirant?*

Răspuns: Orice persoană matură care aspiră să devină membru al Ordinului și aplică pentru a fi admis într-unul dintre ordine, acceptând o anumită sarcină sau misiune pentru a valida cererea.

Întrebare: *Ce este un Presbiter?*

Răspuns: Un presbiter este un bătrân al unei familii, dar poate fi și un aplicant la un ordin care a trecut printr-o perioadă de muncă, slujire și comuniune cu Ordinul, și care poate, prin cerere, să fie acceptat ca Noviciat.

Întrebare: *Ce este un Noviciat?*

Răspuns: Un Noviciat face jurămintele temporare ale unui ordin, reînnoibile anual. Un noviciat poate părăsi Ordinul în orice moment pe durata perioadei de studiu și formare și poate, prin consensul membrilor Ordinului, fi înlăturat. La finalizarea cu succes a perioadei de probă și prin consensul membrilor Ordinului, Noviciatul este primit ca membru deplin.

Înlăturarea solzilor: Eseuri Suplimentare

Următoarele sunt o serie de eseuri menite să ne deschidă ochii asupra naturii Bisericii și a evangheliei împărăției. Rugăciunea noastră este ca acestea să-ți lărgescă înțelegerea cu privire la ceea ce profeții ne ofereau și la calea care duce către împărăție și neprihănirea ei.

Hrănirea Oilor

Fiecare dintre noi trebuie să aibă înțelegerea deschisă pentru a putea cuprinde natura Împărăției și a Bisericii Sale. Aceasta este ceea ce trebuie să căutăm în comuniune cu poruncile Lui: să facem ceea ce El spune și să permitem ca doctrina evangheliei Sale să se împlinească în noi. Împărăția este aproape și la îndemâna noastră. Trebuie să o căutăm și să ne alăturăm ei. Îmbrăcați-vă cu deplinul caracter, sau armura, lui Dumnezeu Tatăl, pentru ca toți să puteți mânca în Împărăția întemeiată de Hristos Regele.

„A treia oară i-a zis: Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? Petru s-a întristat că i-a zis a treia oară: Mă iubești? Și I-a răspuns: Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc. Isus i-a zis: Paște oile Mele.” (Ioan 21:17)

Guvernarea lui Dumnezeu a fost întotdeauna dependentă de daruri oferite din voință liberă, credință, speranță și caritate. Trăind într-un astfel de sistem, sufletele bărbaților și femeilor se maturizează în căile lui Dumnezeu. În schimb, trăind în alte sisteme, devenim supuși leneși²⁶¹ sau chiar fiare, devorându-ne aproapele și copiii acestuia pentru propriul nostru beneficiu. Calea Împărăției ne schimbă gândirea și modul în care ne raportăm unii la alții.

²⁶¹ Proverbe 12:24 „Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșului va fi supusă birului.”

Acest sistem de autogovernare, conceput de Dumnezeu, a unit poporul ca o națiune într-un ținut ostil, sub căile lui Dumnezeu. Oamenii erau legați unii de alții prin slujire reciprocă, caritate și dragoste față de Dumnezeu și aproapele lor.

Niciun sistem nu poate garanta moralitatea oamenilor. Poate îndruma oamenii spre virtute, dar nu îi poate face să aleagă în mod liber să facă binele. Libertatea sub Dumnezeu necesită practicarea zilnică ale acelor calități care reflectă caracterul lui Dumnezeu, numele lui Dumnezeu, care este Hristos.

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, atunci vom căuta Împărăția și neprihănirea Sa. Această neprihănire înseamnă că vom căuta dreptatea și mila pentru aproapele nostru la fel de mult ca pentru noi înșine. Îi vom oferi aceeași libertate și aceeași dreptate pe care ni le dorim și noi, iubindu-l cu adevărat pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Împărăția lui Dumnezeu, care este aproape, este un mod de viață. Este profund diferită de ceea ce fariseii ajunseseră să creadă despre profeți și despre natura guvernării lui Dumnezeu. Evanghelia Împărăției este pentru cei vii.²⁶² Împărăția era o cale prin care oamenii puteau trăi în „lume,” dar fără a fi parte din ea. Împărăția lui Isus nu făcea parte din „lumea”²⁶³ celorlalte națiuni, unde binefăcătorii își exercitau autoritatea unii asupra altora. Lumea devenise asemenea Egiptului, unde „toți vor să trăiască pe seama statului, uitând că statul trăiește pe seama tuturor.”²⁶⁴

Cum putem trăi în lume, dar fără a fi din lume? Cum putem păzi poruncile lui Dumnezeu într-o lume care este legată prin politici ce le încalcă? Ce urăște Dumnezeu și ce ne-a făcut să ne poticnim? „Atunci Petru și ceilalți apostoli, răspunzând, au zis: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Faptele Apostolilor 5:29

Corbanul Nicolaiților

Isus a venit pentru a-l întoarce pe fiecare om la familia sa și la moștenirea sa, ca suflete libere sub Tatăl Său.²⁶⁵ Acest lucru necesită ca noi să ne străduim²⁶⁶ și să căutăm Împărăția și neprihănirea Sa cu toată inima, mintea și sufletul nostru.

Isus i-a chemat pe oameni să-I hrănească oile, să le slujească așa cum a făcut El.²⁶⁷ El a rânduit o Împărăție pentru acei oameni²⁶⁸ și le-a spus să meargă în „lume” pentru a le explica altora natura Împărăției. El a spus că cei care au urechi de auzit și ochi de văzut vor înțelege și vor urma Calea Sa.

²⁶² Daniel 4:17 „...ca cei vii să știe că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dată cui vrea și că poate să ridice peste ea pe cel mai de jos dintre oameni.”

– Daniel 6:26 „Poruncesc ca în tot cuprinsul împărăției mele oamenii să se teamă și să tremure înaintea Dumnezeului lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel viu, care dăinuie veșnic; împărăția Lui nu va fi nimicită și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit.”

– Marcu 12:27 „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Vă înșelați amarnic.” [Matei 22:32, Luca 20:38, Romani 14:9, Coloseni 2:20]

²⁶³ 2889 κόσμος *kosmos* [din rădăcina lui komizo, care provine din komeo (a îngrijii, adică a purta de grijă)] 1) o rânduială sau constituție armonioasă; ordine, guvernare, organizare bine întocmită.

²⁶⁴ – Frederic Bastiat (1801–1850), economist, om de stat și autor francez. Cartea *The Law*, 1850.

²⁶⁵ Levitic 25:10 „Să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți libertate în toată țara pentru toți locuitorii ei: va fi un jubileu pentru voi; fiecare să se întoarcă la moșia lui și la familia lui.”

²⁶⁶ Luca 13:24 „Luptați să intrați pe poarta cea strâmtă; căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.”

²⁶⁷ Ioan 21:17 „A treia oară i-a zis: Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? Petru s-a întristat că i-a zis a treia oară: Mă iubești? Și i-a răspuns: Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc. Isus i-a zis: Paște oile Mele.”

²⁶⁸ Luca 22:29 „Și Eu vă dau o împărăție, cum Mi-a dat-o Tatăl Meu.”

Suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, care este dreptate și milă. Isus ne-a spus că, dacă Îl iubim, trebuie să păzim poruncile. Trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu, nu doar o imagine a Lui creată de oameni. Ni s-a poruncit să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Împlinirea acestei iubiri față de aproapele prin dreptate și milă înseamnă ascultare de Dumnezeu.

Ni s-a spus să respectăm poruncile dacă Îl iubim pe Dumnezeu și pe Isus.²⁶⁹ Nu ar trebui să asuprim, să ne dedăm la adulter, să lipsim pe cineva de dreptul său, să mințim, să furăm sau să poftim.²⁷⁰ Sistemele precum Corbanul fariseilor au făcut cuvântul lui Dumnezeu să fie fără efect.²⁷¹ Biserica este o alternativă la acel Corban, care readucea poporul în robia Egiptului. Corbanul fariseilor avea natura altarelor nicolaïților și rătăcirea lui Balaam, pe care Dumnezeu le urăște.²⁷² Era un sistem lipsit de alegerea liberă dată omului de Dumnezeu. Cei care urmau aceste căi respingeau libertatea prin care Hristos i-a făcut liberi și curând erau din nou prinși în jugul robiei.²⁷³

Cuvântul grec *korban* [κορβάν] este definit ca „un dar oferit (sau care urmează să fie oferit) lui Dumnezeu; vistieria sacră.” În Evanghelia după Matei, *Corban* este menționat, dar traducătorii au transformat acest cuvânt în „vistierie.”²⁷⁴ În ebraică, cuvântul *qorban* [קָרְבָּן] este definit ca „ofrandă, dar sacru” și este tradus de 68 de ori ca „ofrandă,” de 12 ori ca „dar sacru” (*oblation*), iar o dată ca „sacrificiu” sau „ofertă.”

Cum ar putea un dar pentru Dumnezeu, un sacrificiu sau o ofrandă, să facă Cuvântul lui Dumnezeu fără efect? Vedem cuvântul *qorban* în Leviticul 22:18, unde casa lui Israel este învățată că ofrandele sau sacrificiile aduse Domnului trebuie să fie „daruri oferite din voință liberă.”

Templul sacru al Romei, numit Capitoliu, precum și alte culturi aveau un sistem similar numit *Qurban*. Sistemele religioase păgâne sau musulmane²⁷⁵ aveau toate forme de *Qurban* sau *Korban*. Chiar și Sfânta Împărtășanie sau Euharistia era cunoscută sub numele de *Qurban*. Aceasta nu consta doar într-o firimitură de pâine, ci în saci întregi de grâu, mai ales în timpul foametei care afectau Biserica primară, în timp ce Roma se prăbușea sub o serie de crize economice, foamete, războaie și inflație scăpată de sub control.²⁷⁶

Aceste cuvinte se referă la contribuțiile poporului aduse pe altarele vii ale lui Dumnezeu pentru sprijinirea celor nevoiași din societate. Aceasta era semnificația religiei. Era iubirea aproapelui printr-un sistem activ și viabil de credință, speranță și caritate, sub legea perfectă a libertății.

Dar nu toate sistemele de Corban au rămas daruri de bunăvoie. Atât Roma, cât și Israelul au început cu sisteme voluntare, dar au decăzut în sisteme cu binefăcători care exercitau autoritate, forțând contribuțiile poporului.

²⁶⁹ Exod 20:6 „Și arăt îndurare până la a mia generație celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.” [Deuteronom 5:10, 7:9, 11:1, 11:13; Neemia 1:5; Psalmii 119:127; Daniel 9:4]

– Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.” [Matei 19:17, Ioan 14:21, 15:10, 1 Ioan 5:2-3, 2 Ioan 1:6]

²⁷⁰ Matei 19:18-19 „Care? a întrebat el. Isus i-a răspuns: Să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; și: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” [Marcu 7:22, Luca 12:15]

²⁷¹ Marcu 7:11 „Dar voi ziceți: Dacă un om spune tatălui sau mamei: Este Corban (adică, un dar) ceea ce ai fi putut primi de la mine... Faceți astfel Cuvântul lui Dumnezeu fără putere prin tradiția voastră pe care ați dat-o mai departe. Și faceți multe alte lucruri asemănătoare.”

²⁷² Apocalipsa 2:15 „Tot așa ai și tu pe unii care țin învățătura nicolaïților, pe care Eu o urăsc.” (Apocalipsa 2:6)

²⁷³ Galateni 5:1 „Stați, deci, tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți din nou în jugul robiei.”

²⁷⁴ Matei 27:6 „Preoții cei mai de seamă au luat arginții și au zis: Nu este îngăduit să-i punem în vistieria templului, fiindcă sunt preț de sânge.”

²⁷⁵ (Nahr) – Al Quran, 108:2 *Qurbani* este o prescripție islamică prin care cei înstăriți împart din bunăstarea lor cu cei nevoiași „din comunitate.” Wikipedia

²⁷⁶ Vezi Anexa 1.

Guvernele bazate pe putere, control și privilegii au înlocuit în cele din urmă religiile întemeiate pe credință și dragoste. Religiile care au neglijat îndatoririle încredințate de Dumnezeu au devenit asociații superstițioase, dedicate autojustificării prin doctrine ale mândriei.

Cu Susul în Jos sau cu Josul în Sus

În sistemul lui Dumnezeu, bazat pe credință, speranță și caritate și pe legea perfectă a libertății, iertarea și mulțumirea trebuie să domine inimile noastre. Suntem uniți prin dragostea unora pentru alții, nu prin politicile conducătorilor sau prin forța armelor. Pentru a contura o imagine clară a împărăției și a Bisericii care o slujește, trebuie să ne reanalizăm cu rugăciune și umilință ceea ce am ajuns să credem.

Principiul și natura „Împărăției lui Dumnezeu” au fost îndepărtate din „evanghelia împărăției.”²⁷⁷ A devenit ceva pentru cei morți, nu pentru cei vii.²⁷⁸ Se imaginează că vine prin observarea ritualurilor și ceremoniilor.

Împărăția cerurilor este înlăuntrul tău. Este scrisă pe inimile și în mintea ta de către Dumnezeu. Ea te schimbă atât în interior, cât și în exterior. Biserica a fost acuzată că a răsturnat lumea cu susul în jos. Lumea era condusă de sus în jos, împărăția funcționa de jos în sus. Fiecare familie este o unitate autonomă. Scriptura era considerată un manual pentru o societate liberă.

„Această Biblie este despre guvernarea Poporului, de către Popor și pentru Popor.”²⁷⁹

În împărăția lui Dumnezeu, slujirea zilnică a celor nevoiași a fost întotdeauna oferită prin daruri de bunăvoie. Ofrandelor forțate erau contrare preceptului lui Dumnezeu și celor Zece Porunci și interzise de Hristos, care a afirmat că aceste tradiții, traduse și ca „orânduiești,” făceau ca cuvântul lui Dumnezeu să fie fără putere.

Această carte este completată de alte două lucrări, *Legămintele zeilor* și *Vie Împărăția Ta*. Prima vorbește despre natura contractuală a guvernelor „lumii” create de oameni. Astfel de sisteme de putere au acționat împotriva planului lui Dumnezeu, îndepărtând oamenii de preceptele Sale și scoțându-i din prezența Sa. Vedem acest lucru încă de la început, în cetatea lui Cain, în guvernarea Babilonului și a lui Nimrod, în Egipt și în Roma. Vedem astăzi rămășițele aceluiași sisteme, dar, asemenea fariseilor, am fost învățați doar o parte a unui mesaj distorsionat al lui Dumnezeu.

Cartea *Vie Împărăția Ta* a fost scrisă pentru a ne deschide ochii spre o nouă înțelegere a coerenței mesajului lui Dumnezeu către poporul Său și către lume. Ea prezintă istoria Împărăției, natura și scopul acesteia în viața de zi cu zi a bărbaților și femeilor care caută libertatea pe care o avem în Hristos Isus și în împărăția cerurilor, care este la îndemână.

Dacă dorim să-L cunoaștem pe Dumnezeu, trebuie să înțelegem Evanghelia Sa despre Împărăție. Prin înțelegerea a ceea ce au învățat Abraham, Moise și profeții poporul, vom fi mai bine pregătiți să predicăm acea Evanghelie a Împărăției și să-i ajutăm pe oameni în căutarea lor pentru acea Împărăție și neprihănire a Sa.

Această carte despre Biserica Liberă sub Dumnezeu este adesea opusul a ceea ce ai fost condus să crezi. Ea poate să-ți răstoarne lumea cu susul în jos, în timp ce îți pune înțelegerea în poziția corectă.

²⁷⁷ Matei 24:14 „Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate neamurile. Atunci va veni sfârșitul.” [Matei 4:23, 9:35, Marcu 1:14]

²⁷⁸ Luca 20:38 „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii; căci pentru El toți sunt vii.”

²⁷⁹ Introducerea la traducerea Bibliei realizată de John Wycliffe, 1382.

A fost alcătuită cu speranța că vom putea dezvolta cu toții o viziune mai clară asupra Evangheliei Împărăției și a rolului pe care Biserica l-a jucat în zidirea acelei Împărății în inimile și mințile oamenilor care caută neprihănirea Sa.

Vom aborda din nou multe dintre aceste precepte, în mai mare detaliu și în diferite contexte. Misiunea Bisericii este de a predica Evanghelia Împărăției și de a boteza oamenii în adevărul neprihănirii Sale, astfel încât ei să devină un popor deosebit, care urmează Calea Sa Sfântă.

Fiecare dintre noi trebuie să fim altarele de lut pe care sunt aduse jertfele către Dumnezeu, prin manifestarea carității și iubirii față de aproapele nostru. Slujitorii Bisericii trebuie să formeze altarele de pietre vii ale lui Hristos, hrănind adevăratele nevoi ale oilor Sale, pentru că Îl iubim. Cu toții facem parte dintr-un templu viu al Duhului Sfânt.

Pentru a fi ceea ce Dumnezeu a rânduit să fim, trebuie să ne curățăm inimile și mințile de corupția lumii. Trebuie să ne străduim să pregătim mesele Domnului, care au eliberat oamenii încă din vremea lui Avraam, Moise și Isus Hristos. Ne rugăm ca toți cei care citesc *Raportul Bisericii Libere* să fie dispuși să privească toate lucrurile cu o inimă deschisă și iertătoare.

Multe dintre ideile și preceptele pe care le vei citi în această carte pot părea diferite, chiar ciudate sau incorecte. Trebuie să cauți motivele pentru care susținem aceste poziții despre Biserică și Evanghelia Împărăției. Roagă-te cu privire la aceste diferențe. Evanghelia a răsturnat lumea cu susul în jos și a cerut pocăință și smerenie pentru a recunoaște că fariseii și alții fuseseră rătăciți. Aceeași problemă există și astăzi în Biserica modernă.

Adevărul și ideile exprimate în aceste scrieri vor pune, fără îndoială, sub semnul întrebării multe dintre convingerile pe care le-ai avut până acum, dar nu facem acest lucru fără a oferi un înlocuitor adecvat.

Fie ca tu să cauți adevărul și să renunți la înșelăciune, să îndepărtezi vălul de pe ochi și să te pocăiești de greșeli și piedici, pe măsură ce cauți Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.

Temple și Biserici

Isus ne-a dat cheile Împărăției. Ceea ce legăm pe pământ este legat și în cer, iar ceea ce dezlegăm este de asemenea dezlegat. Trebuie să facem ca „da” al nostru să fie „da” cu adevărat. Dumnezeu ne-a spus de nenumărate ori să nu facem legăminte, adică contracte sau acorduri, care să diminueze drepturile și responsabilitățile pe care ni le-a dat El. Ne-a avertizat să nu batem palma²⁸⁰ sau să ne rugăm, adică să *cerem*, de la oameni și zeei lor,²⁸¹ devenind astfel *înjuțați în mod inegal* și mâncând *de la mesele înșelătoare* care prind oamenii *în capcană*. Hristos a confirmat acest precept prin poziția Sa cu privire la rugăciune/cerere, la Corban, la interdicția de a numi pe cineva tată pe pământ și la opoziția Sa față de depunerea jurămintelor de orice fel, idee reluată și de Iacov. Pavel spune că, dacă putem fi liberi, ar trebui să alegem libertatea și că el nu s-ar supune autorității nimănui, îndemnându-ne să rămânem sub autoritatea *libertății* mai înalte.

„Să nu jurați deloc; ci să fie da al vostru da și nu al vostru nu; căci ce trece peste acestea vine de la cel rău.” (Justin Martirul, Prima Apologie, Capitolul XVI: Despre jurămintele, A.D. 165)

²⁸⁰ Proverbe 17:18 „Un om lipsit de pricepere se pune chezaș și se obligă înaintea prietenului său.”

Proverbe 22:26 „Nu fi dintre cei ce dau mâna, dintre cei care se pun chezași pentru datorii.”

²⁸¹ Exod 23:32 „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” [Exodul 34:15, Deuteronom 31:16, 31:20, Iosua 23:16, 2 Regi 17:35, 38, Ieremia 11:10, 22:9]

Isus le-a rânduit²⁸² Apostolilor Săi o împărăție pe care să o slujească. În Biblia King James, cuvântul *Biserică* este tradus din grecescul *ekklesia*, care este definit ca „o adunare chemată afară.” Acest termen este compus din două cuvinte care, luate individual, înseamnă „chemat” și „afară,” dar împreună capătă un nou sens, exprimând *unitatea formată din mulți*.

Există mai mult de o duzină de cuvinte grecești pentru „adunare.” *Ekklesia* era un termen politic, nu un termen religios. În greaca clasică, *ekklesia* însemna „o adunare a cetățenilor chemați de crainic, adunarea legislativă.”²⁸³ *Ekklesia* nu era doar orice adunare, ci „adunarea legală într-un oraș grec liber, formată din toți cei care posedau drepturi de cetățenie, pentru desfășurarea treburilor publice.”²⁸⁴

În Faptele Apostolilor 7:38, se face referire la „biserica din pustie.”²⁸⁵ Poporul a fost *chemat afară* din robia guvernului egiptean, iar leviții au fost *chemați afară* din tabăra zidită a vițelului de aur pentru a deveni slujitori ai lui Israel, care trebuia să fie Împărăția lui Dumnezeu. Apostolii au fost, de asemenea, *chemați* să fie robi ai lui Hristos, Împăratul. Petru a spus că ei trebuiau să mențină o cale de intrare²⁸⁶ în acea Împărăție, slujind sub *legea perfectă a libertății*.²⁸⁷ Avraam a fost chemat afară din Ur și Haran, Israel din Egipt, iar cetățenii Iudeii din apostazia fariseilor, pentru a deveni Biserica primară, deoarece Dumnezeu dorește ca noi să trăim ca suflete libere sub El, și nu sub Cain, Nimrod, Faraon, Cezar sau orice alt om care acționează ca un zeu. Dumnezeu vrea ca noi să învățăm toate națiunile preceptele Împărăției Sale, care este aproape.

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?
Aceeși luptă continuă și astăzi în întreaga lume.”²⁸⁸

Isus i-a chemat și i-a rânduit pe oameni să-L urmeze în slujirea poporului Său, a Împărăției Sale. Aceștia erau oamenii pentru care s-a rugat, ca să poată trăi în „lume,” dar să nu fie parte din ea, în timp ce slujeau și învățau căile Sale de speranță, libertate și iubire.²⁸⁹ Acești slujitori ai lui Dumnezeu Îi aparțineau Lui. Isus îi vedea mai degrabă ca frați decât ca slujitori.

Leviții, înaintea lor, aparținuseră și ei lui Dumnezeu și erau frați în slujirea congregațiilor poporului.²⁹⁰ Ei nu trebuiau niciodată să stea între oameni și Dumnezeu. Trebuiau să slujească corturile congregațiilor [*unitățile mici ale comunității* - corturilor comunitare, acele grupuri de câte zece], astfel încât poporul să nu fie nevoit să se roage la zeii neamurilor în vremuri de nevoie și disperare. Acest sistem continua să lege oamenii prin credință, speranță și caritate.

²⁸² Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.” Luca 22:29 „Și Eu vă dau o împărăție, cum Mi-a dat-o Tatăl Meu.”

²⁸³ *A Greek-English Lexicon*, p.206, R. Scott & H.G. Liddell (1996), Baker Book House, Grand Rapids

²⁸⁴ *Synonyms of the New Testament*, ediția a 7-a, pp. 1-2, R.C. Trench

²⁸⁵ Fapte 7:38 „Acesta este cel care era în biserică din pustie, cu îngerul care-i vorbea pe muntele Sinai și cu părinții noștri; el a primit cuvinte vii ca să ni le dea nouă.”

²⁸⁶ 2 Petru 1:11 „În acest fel vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

²⁸⁷ Iacov 1:25 „Dar cine privește cu băgare de seamă în legea desăvârșită, care este legea libertății, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.”

²⁸⁸ Cecil B. DeMille în filmul „The Ten Commandments.”

²⁸⁹ Ioan 17:11 „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Tată sfânt, păzește-i în Numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una.”

²⁹⁰ Numeri 3:12 „Iată, Eu am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel, în locul tuturor întâilor născuți care deschid pânțele mamei dintre copiii lui Israel; și leviții vor fi ai Mei.”

Când Isus Și-a *chemat* ucenicii pentru a-i învăța să slujească Împărăției,²⁹¹ El a impus și restricții asupra lor, limitând domeniul și puterea funcției lor rânduite. Acest lucru a fost făcut în condiții remarcabil de asemănătoare cu cele în care Moise a procedat la fel cu secole înainte, deoarece Dumnezeu este neschimbat, precept după precept.

Cuvântul *ekklesia* nu este întotdeauna tradus prin *Biserică*. Una dintre sursele confuziei este că *ekklesia* nu este un nume propriu, ci un substantiv descriptiv. Wycliffe traduce toate cuvintele *ekklesia* ca și *churche* („biserică”), în timp ce Tyndale le traduce întotdeauna ca și *congregation* („congregație”). Fără o înțelegere mai profundă, ambele interpretări pot duce la confuzie.

Investind în Diana

Wycliffe a preluat cuvântul „*churche*” din vechiul englez „*kirke*,” care era adesea atribuit unui templu păgân în vremurile anterioare. El a tradus întotdeauna cuvântul *ekklesia* ca „*churche*,” chiar și atunci când era folosit pentru a descrie o adunare guvernamentală în Efes. În 1526, William Tyndale, iar în 1535, Myles Coverdale, au tradus *ekklesia* ca și „*congregation*.”

Tyndale a folosit cuvântul *church* (biserică) doar în Faptele Apostolilor 19:37, referindu-se la templul păgân al Diane, atunci când a tradus cuvântul *hierosulos*, adică „jefuitori de temple.”²⁹²

În Faptele Apostolilor, vedem cum slujitorii lui Hristos sunt acuzați în Efes că sunt *jefuitori de biserici, vinovați de sacrilegiu*. *Sacrilegiul* provine din latinescul *sacrilegus*, care înseamnă „*cel care fură lucruri sacre*.” Acest cuvânt include și rădăcina *legus*,²⁹³ care este un termen latin legat de „*a lega împreună*,” de unde derivă cuvinte precum *legal* și *legiferă*. *Sacru* este definit ca „*dedicat sau pus deoparte pentru închinare...*” Iar cuvântul *închinare* are legătură cu *loialitatea* și *omagiul*. Ceea ce oamenii ne spun astăzi că înseamnă aceste cuvinte nu este la fel de important precum intenția autorilor originali. Trebuie să dorim să înțelegem ceea ce autorul a încercat să comunice, rugându-ne pentru o înțelegere adevărată.

Ce era această „biserică” care pretindea că fusese jefuită de acești „creștini?” Ce făcea ca templele sau bisericile (*churche*) lor să fie păgâne? Era scopul lor diferit sau era modul în care își împlineau acel scop? Oare preceptele contrare celor ale Tatălui din Ceruri au fost cele care i-au *condamnat* pe păgâni?

Adunarea din Efes era structurată conform *doctrinelor zeiței Diana*, cunoscută și ca Artemis în tradițiile asiatiche. Centrul său era un templu masiv, asemănător ca design cu fațada Trezoreriei SUA. Putea găzdui peste 24.000 de persoane. Fiecare dintre cele 127 de coloane ale sale fusese donată de un guvern diferit, iar locația templului era strategică, situată pe rute comerciale majore.

Cel mai interesant aspect era scopul templului. Acesta conținea un seif imens, considerat unul dintre cele mai sigure depozite din Asia Mică. Templul funcționa în realitate ca o bancă mondială — o instituție religioasă asemănătoare cu Corbanul fariseilor. „Marele preot” era și ofițer de credit, acordând împrumuturi, percepând dobânzi, gestionând proprietăți valoroase și fiind responsabil cu securitatea depozitelor aduse în cursul comerțului. Mai important, templul furniza asigurări sociale printr-un sistem de tip Qurban roman, funcționând ca subscriitor al intereselor comerciale și chiar al guvernelor naționale. Membrii aduceau contribuții regulate și semnificative în speranța unei rentabilități sau câștiguri sigure. Se bătea monedă și se emiteau titluri de valoare. Nu era doar o bancă, ci o trezorerie la nivel național și internațional.

²⁹¹ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

²⁹² Fapte 19:37 „Căci ați adus aici niște oameni care nu sunt nici jefuitori de temple, nici hulitori ai zeiței voastre.”

²⁹³ *lex, legis* – Vezi „*Law vs Legal*” sau *The Covenants of the gods*.

Chiar și până târziu, în anul 250 d.Hr., împăratul roman Decius a arestat șapte creștini și a ordonat executarea lor la Efes. Acești bărbați proveneau din familii înstărite, dar renunțaseră la averile lor pentru a sluji comunitatea creștină — un serviciu care i-a adus din nou în conflict cu Templul din Efes, fiind acuzați de „jaf.” Existau acuzații că tot mai puțini oameni aduceau sacrificii la templu. Unii cred că aceasta însemna o scădere a sacrificiilor animale, întrucât s-au găsit oase în templu, ceea ce susține convingerea că sacrificiile animale erau o parte esențială a cultului. Totuși, templele nu aveau nevoie de animale, ci de numerar. Atât ele, cât și Imperiul, erau falite. S-au descoperit oase de animale la Efes — dar întrebarea rămâne: de ce erau acolo?

Devalorizarea Împărăției

Potrivit lui Herodot, moneda a apărut în secolul al VII-lea î.Hr., în Lidia. Primele monede erau făcute din electrum natural — aproximativ 70% aur și 30% argint. Însă tezaurele de astfel de monede descoperite în Templul zeiței Artemis din Efes, în 1904, conțineau monede din electrum „artificial,” cu un conținut de aur mult mai scăzut. Deși greutatea lor era uniformă, conținutul de aur ajungea chiar și la doar 30%.

Ceea ce fusese descoperit era dovada unei infracțiuni. „Lidienii și grecii nu doar că învățaseră tehnicile de metalurgie ale Egiptului antic, dar și cum să supraevalueze monedele folosind mai puțin metal prețios și să exploateze prerogativa monetară ca instrument fiscal.”²⁹⁴

Aceasta se realiza printr-un proces secret cunoscut de maeștrii argintari, numit *cupelare*. Templul avea nevoie de cantități mari de cenușă de oase — nu pentru a satisface zeii, ci pentru a ascunde fraudă devalorizării monetare. Această falsificare a monedelor a dus în cele din urmă la o inflație galopantă, care este o formă de furt și o încălcare a principiilor lui Dumnezeu privind măsurile și greutatea drepte.

„Să nu ai în sacul tău greutate diferite, una mare și una mică.” (Deuteronom 25:13)

Ideea lui Plutarh de a aduna întreaga avere a națiunii într-o trezorerie comună și de a emite monede din fier nu era, în mod clar, biblică.²⁹⁵ Astfel de scheme au fost, istoric vorbind, dezastruoase și au contribuit la robia popoarelor, asemenea celei din Egipt. Isus dorește ca noi să fim liberi de orice înșelăciune, datorie și robie.

Antoniou și Cleopatra au redus puritatea monedelor lor cu 10%. Nero a scăzut greutatea denarului de la 3,5 grame la 3,36 grame și finețea acestuia de la 98% la 93,5% argint. Până la mijlocul secolului al III-lea, monedele conțineau doar 40% argint, iar până la sfârșitul acestuia, doar 0,02%.²⁹⁶ Inflația a crescut de la 600% la peste 40.000%. Prețul unui modiu (8.75 litri) de grâu a crescut de la 8 drahme la 120.000.²⁹⁷ În secolul al IV-lea, Dioclețian a încercat să impună controale asupra prețurilor prin pedepse capitale, dar societatea a fost zdrobită sub povara economică. Un kilogram de aur ajunsese să coste 2,1 miliarde de denari.

²⁹⁴ Uses and Abuses of Gresham's Law in the History of Money, articol publicat în Zagreb Journal of Economics, Volumul 2, Nr. 2, 1998

²⁹⁵ Levitic 19:36 „Să aveți cumpene drepte, greutate drepte, efa dreaptă și hin drept. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-am scos din țara Egiptului.” [Deuteronom 25:13, Proverbe 16:11, 20:10, 20:23; Mica 6:11 – toate denunțând înșelătoria cu greutate și măsuri false]

²⁹⁶ În 1965, conținutul de argint din monedele americane a fost redus de la 90% la 40%, iar în 1971 a fost eliminat complet.

²⁹⁷ „În timpul domniei lui Claudius II Gothicus (268–270 d.Hr.), conținutul de argint al denarului a scăzut la 0,02%. Ca urmare, prețurile au explodat. O măsură de grâu egiptean, care costa 7–8 drahme în secolul al II-lea, ajunsese să coste 120.000 drahme. Aceasta indică o inflație de 15.000% în secolul al III-lea.” (Bartlett, citând Rostovtzeff, 1957: p.471)

Băncile centrale, camăta și devalorizarea monedelor erau dovezi ale unei probleme care își avea originea în însăși poporul. Puterile de guvernare create de oameni nu erau altceva decât o manifestare a aceleiași slăbiciuni morale. Oamenii se abat de la calea lui Dumnezeu atunci când sunt lacomi de câștig și poftesc bunurile aproapei lor.

Templul din Iudeea, în vremea lui Hristos, era centrul unui sistem juridic, monetar și de asistență socială al guvernării. Dumnezeu și Hristos ne-au avertizat cu privire la trezoreriile comune controlate centralizat.²⁹⁸ Mulți oameni au continuat să se încreadă în socialismul binefăcătorilor autoritari și în mamona lor nedreaptă, fiind astfel împinși spre datoriile naționale fără speranță și crize economice. Dar unii au ales să se încreadă în Evanghelia lui Isus, au înțeles Împărăția Sa și au căutat-o atât prin cuvânt, cât și prin faptă, fiind astfel salvați în duh și adevăr.

„Și s-a ridicat unul dintre ei, numit Agab, și a vestit prin Duhul că va fi o foamete mare [criză economică] peste tot pământul; și aceasta s-a întâmplat în zilele lui Claudiu Cezar.” (Fapte 11:28)

Slujitorii chemați ai împărăției, desemnați drept Biserica, fuseseră pregătiți pentru decăderea și prăbușirea inevitabilă a sistemului „lumii” romane. Mamona nelegiuită urma să eșueze. Creștinii erau excluși de la beneficiile fariseilor și își dezvoltaseră propriul sistem.

„Atunci ucenicii au hotărât, fiecare după puterea lui, să trimită ajutor fraților care locuiau în Iudeea; Ceea ce și-au făcut, trimițându-l la bătrâni prin mâinile lui Barnaba și ale lui Saul.” (Fapte 11:29-30)

Creștinii aduceau ofrande voluntare slujitorilor lor. Ei se auto-tributau, se taxau înguri. La Cincizecime, ieșiseră dintr-un sistem de control și intraseră într-unul al libertății. Cu mii de oameni întorcându-se spre *mesele* roditoare ale creștinilor, nu este de mirare că Ștefan a fost primul martir înregistrat. El era unul dintre cei șapte bărbați aleși de popor pentru a facilita acest sistem de caritate națională.²⁹⁹ Conceptul celor șapte voluntari care asistau uniunea sau comuniunea financiară a poporului există și astăzi.

Bisericile nu mai acordă atenție slujirii zilnice care era esențială în Biserica primară. Oamenii sunt trimiși, de obicei, la guvernele „lumii.” Aceste guverne colectează tribut de la membrii lor îndreptățiți. Oamenii s-au rugat pentru beneficiile acelor altare sau mese civice, finanțate pe seama aproapei lor, de către binefăcători care exercită autoritate asupra lor.

Temple, Bănci și Case de Brokeraj

Referința la un templu ca bancă nu este deloc neobișnuită. Templele din Egipt funcționau într-un mod foarte asemănător băncilor: emiteau scripturi, produceau forme de monedă cu dobândă, acordau împrumuturi și colectau dobânzi — mai ales în vremurile în care poporul era în robie, iar aurul și argintul se aflau în trezorerie, nu în punga personală. Oamenii foloseau înlocuitori sau monedă legală în locul banilor adevărați. Templele din antichitate acționau adesea ca centre de investiții în minerit, comerț și chiar expediții militare. Se puteau obține câștiguri importante prin astfel de investiții în temple precum cel al lui Ianus sau al zeiței Diana.

Templele puteau, de asemenea, să funcționeze ca sisteme de asistență socială, pentru a garanta conformitatea — dacă nu chiar popularitatea — în rândul oamenilor de rând. Contribuțiile aduceau un fel de securitate socială în caz de invaliditate sau bătrânețe, ușurând familia de responsabilitatea dată de Dumnezeu și comunitatea de datoria sa divină voluntară.

²⁹⁸ Exod 22:25, 32:4-17, Levitic 25:36-37, Deuteronom 17:17, 23:19, Proverbe 1:10..., Matei 6:19, Luca 12:34, Fapte 3:6, 6:2, Iacov 5:3

²⁹⁹ Eclesiastul 11:2 „Împarte-ți partea la șapte și chiar la opt, căci nu știi ce nenorocire poate veni pe pământ.”

Patronii templului erau *adunarea* membrilor săi, care se întâlneau adesea pentru a decide termeni și probleme legate de „afacerile” templului. Templul zeiței Diana, cu cele 24.000 de locuri, era un *kirke* păgân — o *biserică* păgână.

Nimeni nu îi suspecta pe creștini că ar fi spart seiful templului Dianei, dar era clar că erau considerați o amenințare. Această idee devine mai puțin stranie dacă înțelegem că *mesele* pe care le-a răsturnat Isus în Templul de aur al lui Irod făceau parte din acea „bancă.”³⁰⁰ Schimbătorii de bani erau parte a sistemului bancar național sau a trezoreriei regale. În Ioan, capitolul 8, Isus este văzut supraveghind activitățile din trezoreria regală,³⁰¹ lucru permis doar regelui. Conflictul cu fariseii a fost parțial legat de doctrine religioase deșarte, dar crucificarea a fost, în esență, una financiară. Urmărește banii.

Acei slujitori nu au furat banii din seiful sigur al Dianei, dar furau inimile și mințile, chiar sufletele investitorilor harnici și muncitori, care nu mai râvneau bunurile aproapelui lor prin aceste sisteme de Corban, ce făceau ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie lipsit de putere. Veniturile lumii au început să scadă pe măsură ce caritatea Împărăției veșnice creștea.

Iudeea adoptase și ea sistemul roman de *Qurban*, numit în Biblie *Corban*. Acesta presupunea *contribuirea* de fonduri pentru îngrijirea poporului, ceea ce reprezenta „religia” în practică. Aceste fonduri nu rămâneau inactive, ci erau adesea investite pentru a genera profit. Ca în orice sistem de tip *tontine* [Un **sistem de drepturi de tip tontină** este un aranjament financiar sau organizațional în care mai mulți participanți contribuie la un fond comun, iar drepturile (venituri, beneficii etc.) se redistribuie între membrii rămași pe măsură ce unii se retrag sau încetează să participe. În unele cazuri, ultimul membru rămas poate beneficia de întregul fond sau de drepturi exclusive.], în care noile contribuții acopereau cererile existente, fluxul de fonduri era continuu. Profituri mari puteau fi obținute, sume imense treceau prin „mesele” templului, iar taxele administrative erau colectate în mod regulat. Surplusul era folosit pentru construirea de clădiri publice și temple în alte părți ale lumii. Pe măsură ce puterea și bogăția se revărsau în aceste trezorerii centralizate, oamenii care căutau putere și avere râvneau funcțiile de conducere și control. Corupția a urmat inevitabil. Cu venituri garantate, lăcomia a condus la împrumuturi făcute în detrimentul viitorului. Iar când banii pentru investiții s-au epuizat, a urmat dezastrul.

Nevoia unui sistem social *de asistență și securitate* a fost dintotdeauna o parte esențială a societăților. Acesta reprezintă „mâna stângă” a guvernării. Leviții erau investiți cu această funcție, iar *Portarii* sau *Păzitorii porților* din Vechiul Testament administrau fondurile acestui sistem. Inițial, acesta nu era centralizat și nici impus, ci funcționa ca o rețea de caritate și slujire. Slujitorii Împărăției formau o rețea voluntară, organizată de jos în sus, bazată pe iubire și generozitate. Din vremea lui David, doar regele putea concedia portarii templului.

Timp de secole, serviciile sociale erau gestionate de către popor, pentru popor, în grupuri de câte zece. Zece familii alegeau un slujitor, zece slujitori alegeau un alt slujitor, iar zece dintre aceștia alegeau altul, și așa mai departe, formând astfel întreaga națiune. Majoritatea actelor de caritate se desfășurau la nivel local. Cei mai de seamă slujitori ai slujitorilor activau la nivel național în acest sistem de contribuții voluntare, formând templul viu al lui Dumnezeu Tatăl.

³⁰⁰ Cuvântul pentru „*masă*” a schimbătorilor de bani, pe care Isus a răsturnat-o, este același cuvânt folosit pentru „bancă” în Luca 19:23. În greacă, cuvântul „*trapeza*” încă înseamnă „bancă.” Cuvântul „*bank*” provine din italianul *banca*, care înseamnă „bancă” sau „*banc de lucru*.”

³⁰¹ Ioan 8:20 „Isus a spus aceste cuvinte în **vistierie**, în timp ce învăța în templu; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că ceasul Lui încă nu sosise.” În greacă, cuvântul este *gazophylakion* (AV – „vistierie”; apare de 5 ori) și înseamnă un „depozit de comori,” în special comoara publică, o vistierie public ... folosită pentru serviciul templului și sprijinirea celor săraci.

Această rețea de zeci, sute și mii de oameni răspundea atât nevoilor locale, cât și celor naționale. Investițiile și recompensele se bazau pe credință, speranță și caritate. Virtutea poporului era adevărata trezorerie a națiunii.

Nu exista o autoritate impusă de sus în jos, nici *urcarea pe trepte* ale puterii.³⁰² În zilele când *nu era rege în Israel*, fiecare om acționa după propria conștiință dată de Dumnezeu. Israel era o națiune de oameni liberi. *Dumnezeu era regele lor*.³⁰³ Fiecare om aparținea familiei sale, iar bunurile sale erau ale lui. Capul fiecărei case era preot și rege în propriul său cămin. Altarele de lut ale poporului erau oamenii înșiși, iar altarele de piatră erau bărbați de încredere, oameni de credință. Națiunea își punea încrederea în Dumnezeu și în calea Sa. Laptele și mierea pe care un om le producea îi aparțineau și putea să le savureze sau să le ofere de bunăvoie pe altarele de piatră vie, formate din slujitorii publici aleși de el. Acestea erau altarele de lut și piatră,³⁰⁴ simbolizând poporul și preoții Împărăției lui Dumnezeu.

Mâna Dreaptă și Mâna Stângă

În Evanghelii, vedem cum mama fiilor lui Zebedei³⁰⁵ îi cere lui Isus două poziții pentru fiii ei în Împărăția propovăduită de El. Ea dorea ca aceștia să stea la stânga și la dreapta Regelui. Ea știa că Isus era Mare Preot prin Ioan Botezătorul³⁰⁶ și Rege prin naștere și prin alegerea poporului, și dorea o poziție în guvernarea Lui pentru fiii săi.

Însă Isus știa că venise ca Rege pentru *a întoarce pe fiecare om la familia sa și pe fiecare om la posesiunile sale*. Mâna dreaptă a guvernării trebuia acum să se întoarcă la popor, conform planului lui Dumnezeu. Acest lucru urma să întărească poporul și să necesite creșterea virtuții. Recăpătarea responsabilității date de Dumnezeu urma să le redea oamenilor drepturile lor divine, făcându-i întregi din nou. Regele nu trebuia să exercite autoritate asupra poporului, ci să lase fiecare om sub stăpânirea libertății superioare. Poporul, ca judecători ai propriilor vieți, trebuia să-și aleagă liderii titulari, care nu erau decât slujitori ai slujitorilor slujitorilor, atât pe partea dreaptă, cât și pe partea stângă a guvernării divine.

Mâna dreaptă a guvernării era numită *imperium* de către romani. Aceasta era împărțită în două: *merum*, care se ocupa de agresiunile externe, și *mixtum*, care gestiona „răufăcătorii” din cadrul jurisdicției statului civil. Aceste puteri au fost în cele din urmă cedate, după aproape 500 de ani, provinciei Patronus („Tatăl nostru”) al Romei. Sub *tutela* și *patronajul* acestuia, oamenii și-au înregistrat copiii, puterea statului imperial a crescut, iar poporul a fost împins în robie.

Isus a spus *să nu numim pe nimeni Tată pe pământ*, ci doar pe Tatăl din ceruri. Dumnezeu a spus în Deuteronom 17 că nu trebuie să existe armată permanentă, trezorerie centralizată sau taxe impuse, așa cum era în zilele robiei din Egipt. Când oamenii trăiesc ca frați, nu este nevoie ca guvernul să fie tatăl lor. Nu trebuie să avem binefăcători care exercită autoritate asupra noastră și nici să poftim bunurile aproapelui nostru. În Împărăția lui Dumnezeu, nu există niciun drept sau autoritate care să impună contribuțiile sau sacrificiile poporului pentru a susține beneficiile societății. Mâna dreaptă a guvernării a rămas în mâinile poporului, sub legea perfectă a libertății, iar oamenii au rămas sub domnia lui Dumnezeu Tatăl.

³⁰² Exod 20:26 „Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ți se descopere goliciunea.”

³⁰³ 1 Samuel 12:12 „...ați zis: Să domnească un împărat peste noi! Deși Domnul, Dumnezeul vostru, era Împăratul vostru.”

³⁰⁴ Vezi cartea *Vie Împărăția Ta*.

³⁰⁵ Matei 20:21 „Și El a zis: Ce vreți? Ea I-a zis: Poruncește ca acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta, în Împărăția Ta.”

³⁰⁶ Ioan 3:30 „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.”

Templele făceau parte din mâna stângă a guvernării și, inițial, depindeau de darurile de bunăvoie ale poporului. Mâna stângă a guvernării rămânea liberă de puterea și controlul mâinii drepte. Sub domnia regilor, această libertate s-a diminuat, iar darurile au ajuns să fie impuse în mod nechibzuit.³⁰⁷ În Împărăția lui Dumnezeu, acest lucru nu trebuia să se întâmple niciodată, iar Ioan Botezătorul a explicat clar cum funcționa guvernarea divină.

„Drept răspuns, le-a zis: Cine are două haine să dea celui ce n-are; și cine are bucate să facă la fel.” (Luca 3:11)

Comoara națională a Împărăției Cerurilor se află în inimile oamenilor. Caritatea și speranța din cadrul familiei se extind către comunitate și națiune. O astfel de virtute națională menține libertatea sub Dumnezeu, atât pe plan intern, cât și extern. Așa cum mâna dreaptă a omului este oferită liber în slujba dreptății față de semenii săi, tot astfel mâna stângă îi slujește în nevoile lor caritabile, cu compasiune și discernământ. Ambele elemente ale societății primesc harul lui Dumnezeu și sunt întărite printr-un exercițiu liber al fraternității.

Această lege perfectă a libertății funcționează doar pentru un popor care își iubește aproapele și îi respectă drepturile, nevoile și bunăstarea la fel de mult ca pe ale sale.

„Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta.” (Matei 6:3)

Isus știa că regele nu trebuia să numească aceste funcții ale unui guvern liber de sus în jos, așa cum se întâmpla sub conducătorii neamurilor. *Vocea poporului* ar fi respins pe Dumnezeu — așa cum s-a întâmplat în zilele lui Samuel — dacă ar fi dat această putere unui rege sau conducător. Dumnezeu urma să stabilească cine deține acele funcții de conducere titulară, prin descoperirea în inimile oamenilor, într-o rețea a carității, fiecare alegând slujitorii ai slujitorilor slujitorilor. Isus a explicat:

„Dar a ședea de-a dreapta Mea și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit.” Și când cei zece au auzit, au început să se mânie pe Iacov și pe Ioan.

„Căci Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți.” Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: „Știți că cei ce sunt socotiți cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și măimarii lor le stăpânesc. Dar între voi să nu fie așa; ci care va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și care va vrea să fie întâiul între voi, să fie robul tuturor.” (Marcu 10:40–45; Matei 20:21–26)

Împărăția dinlăuntru

Dacă Dumnezeu ar fi cu adevărat în inimile oamenilor, aceștia ar face alegerile corecte, nu pe baza cunoștințelor acumulate în propria lor minte, ci prin locuirea Duhului Sfânt în ei.

Chiar și cel mai înalt slujitor al împărăției nu trebuia să stăpânească peste popor, nici să-i întoarcă în Egipt, nici să încheie acorduri sau tratate în numele lor. Fiecare om trebuia să își aleagă singur slujitorul principal. Nu putea exista fraudă electorală, nici acaparare din partea intereselor speciale. Fiecare conducător era cunoscut în mod intim de zece bărbați, care fuseseră la rândul lor aleși de alți zece, datorită încrederii, virtuții și slujirii regăsite în el. Orice corupție, la orice nivel, era direct accesibilă și vizibilă. Orice poftire sau luare de la aproapele era fundamental interzisă. Protejarea și iubirea aproapelui erau la fel de importante ca protejarea și iubirea de sine. Nu exista impozit impus, ci doar caritate voluntară. Curajul și virtutea erau cele care mențineau bastioanele împărăției.

³⁰⁷ 1 Samuel 13:13 „Atunci Samuel i-a zis lui Saul: Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți-o poruncise; Domnul ar fi întărit domnia ta peste Israel pe vecie.”

Nu exista o trezorerie centrală care să poată fi jefuită, nici o funcție înaltă de putere unde să se facă înțelegeri sau să se instaleze corupția. Fiecare individ trebuia să-și asume responsabilitatea pentru sine, pentru familia sa și pentru vecinii săi. Aceasta era adevărata creștinătate. Aceasta este și a fost Împărăția lui Dumnezeu, o împărăție bazată pe credință, speranță și caritate, formată din oameni liberi care s-au unit sub preceptele lui Dumnezeu Tatăl. Pe măsură ce oamenii căutau neprihănirea și făceau voia Tatălui ceresc, Împărăția prindea viață în ei și în jurul lor. Oamenii de onoare și virtute sunt atrași de un astfel de sistem, în timp ce cei leneși, lacomi și însetați de putere și control nu își pot găsi locul în el.

Acest sistem străvechi, propovăduit din nou de Hristos și de ucenicii Săi, a despărțit oile de capre, a răsturnat stăpânirea autoritară a lumii și a netezit calea Domnului.

În vremuri de grea încercare și mare necaz, nu dictaturile îndepărtate, nici filozofiile ipotetice, nici doctrinele detașate și nici denominațiunile divizate nu cultivă loialitatea, curajul și sacrificiul în oameni, ci jertfa personală a fraternității este cea care hrănește spiritul virtuos din sufletul societății.

Este pâinea împărțită în foame, haina oferită împotriva frigului și sudoarea, sângele și chiar viața dăruite liber, cele care învață iubirea și răbdarea, virtutea și tăria, și leagă sufletele într-un singur trup, o singură națiune, un popor ales, în numele lui Dumnezeu — în această lume și în cealaltă. Este jertfa zilnică de sine pentru drepturile celorlalți cea care îl aduce pe om la dorința de a face sacrificiul suprem, de a trăi sau muri în slujba Domnului Domnilor.

„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul să-și pună cineva pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13)

O națiune unită printr-o astfel de fraternitate nu poate fi zdrobită. Isus știa că o națiune clădită pe forță, control și supunere oarbă se va clătina și, în cele din urmă, va cădea, deoarece aceste lucruri hrănesc puterea și mândria, frica și mânia. Când iubirea dispare din inimile oamenilor, oamenii se prăbușesc. Când dragostea și caritatea nu sunt practicate, virtutea moare. Când credința nu crește, loialitatea slăbește. Fără practica onoarei, nu există în noi un cămin pentru Duhul Sfânt.

Cei care au studiat istoriile lui Israel au înțeles că jertfa sângeroasă și arderile de tot ale fariseilor nu erau altceva decât o parodie, dacă nu chiar o erezie. Cei care au căutat să înțeleagă vechile taine ale Împărăției știau că altarele lui Avraam și Moise erau zidite din oameni, nu din piatră moartă. Acești indivizi nereglementați [neciopliți] de conștiință nobilă erau oameni ai harului, cărora li se ofereau contribuții caritabile prin voința liberă a poporului. Scopul lor era să îngrijească de cei nevoiași și de nevoile comunității și să hrănească oile împărăției. Ei înțelegeau că aceste altare reprezentau o formă de asigurare socială nereglementată care întărea atât pe cel ce primea, cât și pe cel ce dădea. Acest sistem a fost cel care a unit întreaga națiune într-o rețea vie de fraternitate și iubire, în numele sau caracterul Tatălui.

Nimeni nu putea lua ceva de la un israelit sau să-l vatăme fără să vatăme întreaga națiune. Nimeni nu putea cuceri un astfel de popor fără să cucerească fiecare bărbat și femeie din el. Cu cât erau atacați mai mult, cu atât deveneau mai puternici și mai hotărâți. Pare că ura, frica, pofta și lăcomia au o mare putere, dar credința și iubirea le biruiesc pe toate.

Acest venerabil sistem a fost conceput pentru a menține națiunea puternică și liberă în fața adversităților. Sărbătorile nu erau doar ritualuri ceremoniale, ci aveau un scop practice - acela de a ține națiunea unită ca un singur popor. Aceste festivități erau menite să întărească comunitatea, reunind familiile și congregațiile de familii într-o comunitate națională bazată pe alianțe familiale, căsătorii și o fraternitate loială.

Oamenii știau că familia este temelia întregii societăți și că nu există înțelepciune în a o slăbi, decât dacă scopul era tirania. Fiii și fiicele priveau către tatăl și mama lor pentru a învăța lecțiile vieții. Comunitatea era o familie extinsă, unită într-un singur trup sub legea perfectă a libertății și iubirii. Fiecare generație știa că trebuie să își îngrijească propriii părinți, precum și pe cei nevoiași din societate. Cei lipsiți de sprijin familial erau îngrijiți ca parte a unui obicei firesc și a unei asigurări comune bazate pe speranță și credință. Într-un sistem bazat pe caritate, nu există drepturi „garantate” de stat, ci doar har și speranța acestuia.

Orice rege sau conducător rânduit de Dumnezeu ar ști că a conduce conștiința poporului înseamnă a ucide libertatea și iubirea. Isus nu a numit conducători peste popor și nici El nu a domnit peste ei. Modelul Său a fost Ghedeon, care a spus:

„Și Ghedeon le-a zis: Eu nu voi domni peste voi și nici fiul meu nu va domni peste voi; Domnul va domni peste voi.” (Judecători 8:23)

Banca Vițelului de Aur

Este o naivitate istorică să ne imaginăm că acel vițel de aur de la Sinai era altceva decât un depozit de bogății, conceput să lege poporul într-o comunitate loială de contribuitori și investitori. Prin depunerea tuturor averilor în Vițelul de Aur, oamenii aveau garanția că nimeni nu putea pleca fără a pleca în sărăcie totală. Porți erau ridicate, iar oamenii și averile erau ținute înăuntru, la fel cum dușmanii erau ținute afară.

Această practică era folosită în orașele-stat, precum Atena, care își numea statuia de aur „fondul de rezervă.” În anul 406 î.Hr., la sfârșitul Războiului Peloponesiac, după un dezastru naval major, atenienii și-au echipat și înarmat noua flotă topind statuile de aur ale zeiței Nike din Partenon și trimitând aurul la monetărie.³⁰⁸ Ei își depuneau bogățiile într-un tezaur centralizat, controlat de guvern, ca „fond de rezervă.”³⁰⁹ Moise a înțeles că este un lucru rău să lege poporul prin altceva decât prin dragostea pentru aproapele, pasiunea pentru milă și dreptate și calea lui Dumnezeu Tatăl. Aceste fonduri de rezervă erau create pentru a-i proteja împotriva deficitelor comerciale și pentru a garanta loialitatea. Însă, în realitate, ele consolidau puterea elitei conducătoare. Ele asigurau totodată puterea *elitelor conducătoare*. Zidurile aveau scopul nu doar de a ține intrușii afară, ci și de a-i ține pe oameni înăuntru.

Regele Sodomei a pus mai multă valoare pe oameni decât pe comorile orașului său, atunci când Avraam i-a eliberat, împreună cu nepotul său Lot. Regele i-a oferit lui Avraam toate bunurile în schimbul poporului, dar Avraam a refuzat să ia chiar și o cataramă, căci nu căuta bogăție, ci elibera oamenii prin altarele sale vii.

³⁰⁸ Atena, sub conducerea lui Pericle, a fost nevoită să recurgă la fondul lor de rezervă – zeita de aur – și l-au topit pentru a-l transforma în monedă în timpul Războaielor Peloponeziene. Mai târziu, au bătut tetradrahme de bronz placate, în perioada grea dintre 406–393 î.Hr. În 393 î.Hr., această monedă mizerabilă de necesitate a fost desființată oficial; crainicul orașului a anunțat că doar argintul va mai fi monedă legală: (ARIST. *Eccl.* 819)

³⁰⁹ Aerarium (din lat. *aes*, în sensul său derivat de „bani”) era denumirea (în forma completă: *aerarium stabulum*, adică casa comorii) dată în Roma antică vistieriei publice, și, într-un sens secundar, finanțelor publice. Vistieria conținea banii și registrele statului, precum și standarde militare ale legiunilor, legile publice gravate în alamă, decretele senatului și alte documente și înregistrări importante. Aceste comori publice erau depozitate în templul lui Saturn, aflat pe panta estică a colinei Capitoliului... Pe lângă vistieria comună, susținută din taxele generale și destinată cheltuielilor obișnuite, exista și un fond de rezervă special, de asemenea în templul lui Saturn, numit *aerarium sanctum* (sau *sanctius*), care, probabil, era constituit inițial din prada de război, iar mai târziu era alimentat în principal printr-o taxă de 5%... Împărații de mai târziu aveau un *aerarium privatum* separat, care conținea banii alocați pentru uzul lor personal, distinct de fiscus, care era administrat în interesul imperiului. (Sursa: Enciclopedia din 1911)

Aceste cetăți-stat aveau un sistem de evidență a contribuțiilor cetățenilor cu drepturi depline și emiteau o formă de schimb între *persoanele* orașului, dar tot ele îi și reglementau valoarea. De asemenea, aveau un sistem de evidență a supușilor, căci poporul era garanția pentru regii cetăților-stat și era considerat resursă umană.

Aaron, cunoscând „meșteșugurile templului,” a acceptat un sistem monetar alternativ. A devenit administratorul templului, mare preot și binefăcător al poporului într-un trust caritabil de tip *cestui que*.

Moise a fost indignat pentru că el înțelegea căile lui Dumnezeu și unde avea să ducă calea punții comune.³¹⁰ El a chemat poporul să se întoarcă de la căile păcătoase ale încrederii în această mamonă nedreaptă, ale legării aproapelui printr-o pungă comună care duce la moarte, ale delegării unei responsabilități pe care Dumnezeu a intenționat ca fiecare dintre noi să o prețuiască personal.

Moise a chemat oameni să slujească Domnului, iar leviții, ca popor, au răspuns acestei chemări. Prin autoritatea lui Moise, ei au început să treacă prin porțile acestui nou stat civil, menținând atât intrarea, cât și ieșirea.³¹¹ Curând, poporul a fost din nou liber să aleagă să urmeze căile lui Dumnezeu în inimile și mințile lor. Vițelul de Aur a fost dărâmat și nimic

Totuși, era nevoie de un sistem care să zidească și să sprijine poporul pe calea Dumnezeului lui Avraam. Moise a întemeiat o adunare a leviților în pustie. Ei au fost chemați să slujească congregațiilor poporului. Leviții și-au dovedit credința și curajul, dar Moise le-a interzis să dețină pământ ca moștenire personală. Leviții erau întâii-născuți ai Împărăției în vremea lui Moise.

Bogățiile Sărăciei

Apostolii, cele 120 de familii, și oameni precum Barnaba și Ștefan au fost întâii născuți ai împărăției în zilele lui Hristos. Moise și Isus au oferit oamenilor o alternativă la sistemele lumii. Amândoi știau că *iubitorii de lucruri moi*³¹² nu sunt cei care vor sluji bine împărăției.

Dumnezeu este același, iar Isus a făcut același lucru pentru cei chemați de El, așa cum a făcut Moise pentru ai săi. El le-a cerut slujitorilor Săi să vândă toate *proprietățile* și să le dea celor în nevoie, astfel încât nici ei să *nu aibă moștenire*.³¹³ Isus afirmă clar, referindu-se la numirea împărăției în Luca 12:32, „Vindeți ce aveți...” Asemenea lui Moise, Isus a cerut ca slujitorii împărăției Sale să *nu dețină proprietăți personale* (*huparchonta* însemnând proprietate ca avere sau bunuri materiale).

Apostolii au cerut ca noii numiți hirotonisiți să facă același lucru, așa cum vedem în cazul celor doi slujitori, Ioses, un levit, care a devenit Barnaba, și Anania, care a reținut o parte. Acești slujitori ai Împărăției lui Hristos depindeau de contribuțiile oamenilor, care ofereau doar daruri de bunăvoie, în funcție de slujirea oferită de slujitorii lor.

³¹⁰ Proverbe 1:14,18 „Aruncă-ți sortul împreună cu noi; să avem toți o singură pungă!” „Fiule, nu merge pe calea lor, ferește-ți piciorul de cărările lor, Căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge. În zadar se întinde lațul sub ochii oricărei păsări. Ei stau la pândă împotriva sângelui lor, își întind curse unii altora spre pieirea lor.”

³¹¹ Exod 32:27 „...Fiecare să-și pună sabia la șold, să intre și să iasă din poartă în poartă prin tabără și să omoare fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său.”

³¹² Acesta este un nume dat slujitorilor care au cerut și promovat binefăcători care exercită autoritate, așa cum a făcut Irod.

³¹³ Numeri 18:23–24, Deuteronom 14:27–29, Iosua 18:7, Luca 12:33, 14:33, 18:22, Matei 19:21, Marcu 10:21, Fapte 4:36–5:...

Serviciile pe care le ofereau în împărăție includeau sănătatea, educația și bunăstarea, ajutorul de urgență și securitatea socială a unei societăți bazate pe asigurarea iubirii, fidelitatea credinței și puterea vindecătoare a speranței. În împărăție nu existau ofrande impuse sau drepturi garantate, ci doar credință, speranță și caritate.

Dumnezeu ne-a avertizat în repetate rânduri că cei leneși vor fi supuși birului, și:

„Când stai la masă cu un conducător, gândește-te bine la ce este înaintea ta; Și pune-ți cuțitul la gât dacă ești un om lacom. Nu pofti bunătățile lui, căci sunt o hrană înșelătoare.” (Proverbe 23:1–4)

Astfel de cerințe impuse de Moise și Isus au contribuit enorm la menținerea onestității și dedicării slujitorilor împărăției. Bărbații care doreau putere, control și bogății nu căutau astfel de funcții de slujire. Dar în autoritățile centralizate — fie ele democrații indirecte sau dictaturi demonice - beneficiile oferite pe mesele conducătorilor au devenit o capcană pentru popor, așa cum au avertizat David și Pavel:

„Și David zice: Masa lor să le fie întinsă ca o cursă, ca o capcană, ca un prilej de poticnire și ca o răsplătire pentru ei.” (Romani 11:9; cf. Psalm 69:22)

Biserica nu este chemată doar să predice împărăția, ci să-i fie slujitoare, să faciliteze slujirea zilnică, să așeze mesele Domnului, să hrănească oile Lui și să aducă căile mântuirii lui Dumnezeu în inimile și mințile oamenilor prin harul lui Dumnezeu — în această lume și în cealaltă.

Slujitorii împărăției lui Dumnezeu nu stau între om și Dumnezeu, ci între om și dumnezeii acestei lumi, care caută să prindă poporul în capcană prin legăminte și contracte care includ poftirea bunurilor aproapei și transformarea oamenilor în marfă.

Trezoreria Regală

„Isus a spus aceste cuvinte în vistierie, pe când învăța în templu; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-I sosise ceasul.” (Ioan 8:20)

Prima impresie oferită de filme și povestitori este că Isus era așezat undeva în zona comună, ca un predicator itinerant, vorbind poporului despre religie sau despre Biserică, când a vorbit fariseilor. Însă cuvântul „vistierie” din Ioan 8 provine din doi termeni grecești care înseamnă „trezoreria regală” și „camera sau seiful păzit.” Toate acestea s-au petrecut în gazophylakion, adică vistieria regală.

Există multe concepții greșite despre ceea ce se întâmplă și despre locul exact în care a avut loc această scenă. Isus se afla în *depozitul vistieriei publice*, care era *seiful regal*. Foarte puțini oameni aveau acces acolo, în primul rând din motive de securitate. Acesta conținea milioane de dolari în argint, depozitate în lăzi mari, care păstrau contribuțiile *colectate* de la cetățeni pentru administrarea guvernului și chiar pentru sprijinirea săracilor. Aceasta era o împărăție, un guvern.

Din păcate, se abătuse grav de la ceea ce ar fi trebuit să fie guvernarea lui Dumnezeu. Se întorceau din nou la robia Egiptului. De la Ioan la Isus, poporul era chemat la pocăință în Împărăția lui Dumnezeu, care era aproape.

În această zonă de înaltă securitate existau și câteva apartamente luxoase, folosite de preoții care dețineau funcții de încredere în cadrul acestui guvern. Acești oameni păzeau fondurile centrale și își apărau poziția de putere asupra lor. Nu le plăcea ideea că Isus, prin Evanghelia Sa despre Împărăție, schimba lucrurile. Ei preferau menținerea status quo-ului (starea de fapt) a puterii și bogăției lor.

„Și Isus, șezând în fața vistieriei, privea cum arunca poporul bani în vistierie. Și mulți bogați aruncau mult.” (Marcu 12:41)

Isus, ca Rege, urmărea practicile și procedurile din *vistieria publică*.³¹⁴ Cuvintele „în fața” provin din cuvântul grecesc *katenanti*, care este o metaforă însemnând „înaintea cuiva, adică El fiind judecătorul.” El, ca Rege proclamat, începuse deja să instruiască oamenii în interiorul vistieriei regale.

„Isus a venit din nou în templu, și tot poporul a venit la El; și El a șezut jos și i-a învățat.” (Ioan 8:2)

Există numeroase cuvinte traduse prin „a șede” în Noul Testament, inclusiv *kathemai*, *epitithemi*, *paratithemi*, *histemi*, *duno*, *anakeimai*, *anapipto*, printre altele. Însă cuvintele „a șezut jos” din Ioan 8:2 sunt traduse din *kathizo*, care este definit ca „a stabili (a așeza), a numi (a desemna), a conferi o împărăție cuiva.”³¹⁵

Isus era deja pe tron și rege al Împărăției Sale. Mii de oameni Îl acceptaseră deja ca Rege. Chiar și romanii l-au recunoscut dreptul legitim asupra tronului, deși Împărăția Sa nu făcea parte din sistemul lor constituțional.³¹⁶ Roma nu avea jurisdicție judiciară legală asupra lui Isus sau asupra Împărăției Sale.

„Și nu îngăduia ca cineva să poarte vreun vas prin templu.” (Marcu 11:16)

Isus era cel mai popular Rege din ultimele secole. De asemenea, trebuie observat că termenul tradus prin „cineva” este, în mod mult mai frecvent, tradus cu „unii oameni” sau „anumite persoane.” Există o anumită confuzie cu privire la ce anume reprezentau aceste vase. Erau ele vase pentru sângele animalelor sacrificate, pentru colectarea cenușii sau pentru transportul apei? Erau ele folosite pentru a muta sau extrage fonduri? Sau erau „keylam” sau „keylim shel milchamah,” așa cum sugerează unii — adică instrumente de război sau arme?

Nu am găsit niciodată un răspuns definitiv cu privire la ceea ce interzicea exact Hristos. A înghețat El fondurile templului? A ordonat soldaților să nu mai colecteze contribuțiile prin forța armelor? Știm că Isus nu era prea popular printre mulți dintre soldați, pentru că ar fi desființat cu siguranță armata plătită. O armată profesionistă, acumularea de aur și argint în vistieria centrală, încheierea de tratate sau orice altceva care ar fi readus poporul în robia Egiptului erau interzise în mod clar prin legea dată de Moise.³¹⁷

Hristos fusese împins în funcția vacantă de rege prin sprijinul popular. Existau opoziție și o istorie de violență și insurecție în jurul acestei funcții încă din zilele lui Aristobul. Era evident că familia și prietenii Lui se temeau pentru viața Sa. Totuși, Isus Și-a asumat rolul de Rege și a îndeplinit funcțiile acestei demnități. El nu putea fi ca binefăcătorii celorlalte națiuni, care își exercitau autoritatea unii asupra altora. Hyrcanus nu a apelat la armata romană pentru a-l alunga pe Aristobul din templu, iar Isus nu a recurs la oameni înarmați pentru a face același lucru cu facțiunile corupte din vistieria regală și templu. Oare a interzis El unor oameni să poarte arme în templu?

³¹⁴ Gazophylakion – un depozit de comori, în special de comori publice.

³¹⁵ 2523 – *kathizō* (o altă formă activă a lui 2516). Tradus în versiunea AV: „a șede” – de 26 ori, „a se așeza jos” – 14 ori, „a pune / a așeza” – 2 ori, „a fi așezat” – 2 ori, „a rămâne” – 1 dată, „a zăbovi” – 1 dată; în total: 48 de apariții. 1) a face pe cineva să se așeze, a pune pe cineva să stea 1a) a stabili, a numi, a conferi o împărăție cuiva 2) (în mod intransitiv) a se așeza, a șede

³¹⁶ Ioan 18:36 „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâna iudeilor. Dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.” Cuvântul „lume” (grecescul *kosmos*) este definit ca: „o rânduială armonioasă sau constituție, ordine, guvernare.” Împărăția Lui nu făcea parte din sistemul constituțional al lui Pilat.

³¹⁷ Deuteronom 17:16..

Ar fi interesant de știut, dar probabil mai important este faptul că, indiferent ce reprezentau aceste vase, Isus a poruncit, în sălile guvernamentale, ca cel puțin unii oameni să nu le mai poarte în templu.

Isus acționa cu autoritatea unui rege în inima guvernului iudeu, pentru că El era Regele în Ierusalim.

Templele Satanei

Isus nu a amestecat mâna stângă a guvernării cu mâna dreaptă. În împărăția Lui, toate taxele contributive erau daruri voluntare de bunăvoie. În împărăția Sa, orice ofrandă voluntară era marcată cu „plătit integral.”³¹⁸ Această „cale” dreaptă și neprihănită avea puterea de a schimba sufletele Iudeii.

Mesagerii Paștelui, odinioară numiți *cântăreți*,³¹⁹ erau trimiși din Ierusalim cu o „proclamație emisă,” cerând tributul templului, care putea fi plătit doar cu moneda emisă de guvern, jumătatea de șechel. Schimbătorii de bani din templu, cunoscuți și ca zarafi, își instalau „mesele,” numite și bănci,³²⁰ pentru a primi aceste plăți. Ofrandele de bunăvoie deveniseră taxe impuse prin lege.

Cu aproximativ 200 de ani mai devreme, *vocea poporului* și puterea Hasmoneilor aleseseră deja un guvern central. Acesta devenise din ce în ce mai puternic și arbitrar, în timp ce poporul devenea tot mai supus și lipsit de putere. Până în anul 78 î.Hr., Fariseii, care erau un partid politic, au reușit să impună o lege prin care se obliga colectarea tributului templului.³²¹ Mâna dreaptă a guvernării forța o „ofrandă,” numită taxă, reducând starea liberă a poporului la o stare de sclavie corvee, asemănătoare cu cea din Egipt. Nu numai că poporul era epuizat financiar, dar pierdea și beneficiul maturizării prin exercitarea responsabilității și dreptului de a alege. Lumea fusese întoarsă pe dos.

În acest sistem elenistic, banii circulau, comerțul înflorea, iar taxarea creștea. În Roma, practica vânzării contractelor de colectare a impozitelor devenise comună. Augustus a pus colectorii de taxe și templele pe statul de plată public, ceea ce a evoluat într-o formă foarte asemănătoare agențiilor fiscale moderne. Această practică a continuat pe toată perioada Noului Testament și dincolo de ea, pe măsură ce Roma intra în declin. Sistemul lui Irod evoluase sub influența romană. Aceste funcții profitabile reveneau adesea persoanei care putea extrage cele mai multe fonduri, ceea ce a dus la abuz și opresiune în cadrul acestei mamone nedrepte.

„Cu cât este mai coruptă o țară, cu atât are mai multe legi.” – Tacitus

Administrarea acestor programe complexe în Iudeea era realizată de numeroși funcționari ai aceluiași guvern. A apărut nevoia de avocați profesioniști și instanțe pentru a interpreta legea. Acești funcționari ai tribunalelor evreiești, care își exprimau opiniile ca fiind lege, reglementau contabilitatea și plata taxelor, înlocuind instanțele libere ale poporului din cadrul congregațiilor. Cu cât poporul devenea mai dependent de avocați, cu atât înțelegea mai puțin legea. Cei leneși ajungeau sub tribut.

³¹⁸ Luca 16:1...

³¹⁹ Cântăreții erau asemenea crainicilor regelui, care anunțau voia acestuia; însă în Împărăția lui Dumnezeu, poporul era, la început, format din *domnitorii lui Israel, căci nu exista un rege*. Crainicii sau cântăreții transmiteau mesajul din partea slujitorilor publici, dar deciziile erau trimise înapoi de la popor către acei slujitori. Nu exista o autoritate centrală care să emită proclamații unilaterale către popor. Ezra 7:7 „Și s-au suit unii dintre copiii lui Israel, dintre preoți, dintre leviți, dintre cântăreți, dintre ușieri și dintre netinimi, la Ierusalim...”

³²⁰ Cuvântul pentru „*masă*” este tradus și prin „*bancă*” în Luca 19:23 și încă înseamnă bancă în greaca modernă.

³²¹ Salome-Alexandra (cca 78 î.Hr.) – pe vremea când partida fariseilor era la putere, s-a adoptat o lege care impunea plata tributului templului prin forța legii. Cartea *The Temple*, Alfred Edersheim

Cărturarii îndeplineau mai multe funcții. Cuvântul grecesc pentru „cărturar” era *grammateus*, însemnând: „funcționar, scrib, în special slujitor public, secretar, registrator, a cărui funcție și influență varia de la un stat la altul.” Ei erau funcționarii publici sau clericii într-un sistem complex de contabili și juriști.³²² În Împărăția lui Dumnezeu, ofranda era de bunăvoie, iar suma era stabilită de către popor în funcție de serviciul primit. Însă în Talmud există o distincție clară între două clase de colectori de taxe: Gabbai și Mokhes (sau Mokhsa).

„Gabbai-ul, sau collectorul de taxe, colecta dările regulate: impozitul funciar, impozitul pe venit și taxa pe cap de locuitor... Deși acestea ofereau deja multiple ocazii pentru abuzuri și nedreptăți, Mokhes-ul putea aduce sarcini și mai apăsătoare asupra oamenilor săraci. Existau taxe și accize pentru toate importurile și exporturile; pe tot ce se cumpăra și se vindea (taxă pe vânzări); taxe de pod, drumuri, porturi, orașe etc. Cititorul clasic știe cât de ingenios putea fi sistemul în inventarea unor taxe și denumiri pentru orice tip de impunere: pe osii, roți, animale de povară, pietoni, drumuri, piețe, transportatori, poduri, corăbii și cheiuri; pentru trecerea râurilor, baraje, licențe – pe scurt, o varietate atât de mare de obiecte taxabile încât nici cercetătorii moderni nu au reușit să identifice toate denumirile. Dar chiar și acestea păleau în fața supliciuului de a fi constant oprit în călătorii, cu scrisori personale deschise, în timp ce Mokhes-ul domnea cu obrăznicie și lăcomie absolută.”³²³

Alungarea schimbătorilor de bani

Gabbai și Mokhes, ca și colectori de taxe autoritari, nu existau în Israelul lui Moise, și totuși acea națiune a prosperat. Acel guvern, fără rege, funcționa într-un mod cu totul diferit, iar poporul avea libertatea deplină să dea sau să rețină după cum considera potrivit, mișcat de Duhul Sfânt. Oamenii nu aveau dreptul să-și oblige aproapele să plătească pentru dorințele sau nevoile lor, și nici să aleagă oameni care să extragă astfel de fonduri de la vecini prin intermediul guvernului, fără a încălca porunca de a nu pofti bunurile aproapelui.

Cântăreții, care fuseseră cândva mesagerii poporului, deveniseră crainicii *elitei conducătoare*. Poporul devenise leneș, iar puterea s-a centralizat. Prin lăcomie, brațul drept al unei împărății deviate a devenit instrumentul de impunere al mâinii stângi lipsite de caritate, ducând la asupra și coruperea tuturor.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar cei leneși vor plăti tribut.” (Proverbe 12:24)

Schimbătorii de bani erau portarii sau păzitorii oficiali ai tributului templului. Cuvântul grecesc pentru „schimbător de bani” este *kollubistes*,³²⁴ care derivă dintr-un termen pentru monedă mică sau „sumă retezată.” *Kollubistes* se referea la comisionul perceput de deținătorii acestor funcții profitabile, pe latura stângă a guvernului iudeu.

³²² Matei 22:35 „Unul dintre ei, care era legiuitor, L-a întrebat ca să-L ispitească...” Luca 7:30 „Dar fariseii și legiuitorii au respins planul lui Dumnezeu pentru ei, nefiind botezați de Ioan.” Luca 10:25 „Și iată, un legiuitor s-a ridicat să-L ispitească, zicând: Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Luca 11:46 „Vai și vouă, legiuitorilor! Pentru că încărcăți oamenii cu poveri greu de dus și voi nici cu un deget nu le atingeți!” Luca 11:52 „Vai de voi, legiuitorilor! Pentru că ați luat cheia cunoștinței; voi nu ați intrat și nici pe cei ce voiau să intre nu i-ați lăsat.”

³²³ Alfred Edersheim, *Life and Times of Jesus*.

³²⁴ *kollubistés* (κολλυβιστής) – conform *Thayer's Greek-English Lexicon of the New Testament*, pagina 353: a) o monedă mică (cf. „monedă tăiată”, adică fracționată), b) curs de schimb, premium. Sensul este: schimbător de bani, bancher – vezi Matei 21:12; Marcu 11:15; Ioan 2:15.

Aceasta era o funcție publică supravegheată de rege încă din vremea lui David: „Toți aceștia, care au fost aleși să fie portari la porți, erau două sute doisprezece. Ei au fost înregistrați după spița neamului lor în satele lor, și David și Samuel văzătorul i-au rânduit în slujbele lor.” (1 Cronici 9:22)

Inițial, acești portari erau aleși sau *recunoscuți pe baza genealogiei lor*, a unităților lor familiale sau a „generațiilor.” Cuvântul tradus de obicei ca *sate* este, în realitate, cel mai adesea tradus ca și *curte*, fiind bazat pe congregațiile organizate în grupuri de zece. Chiar dacă David și Samuel *i-au rânduit în funcțiile lor stabilite*, ei nu aveau autoritatea de a-i alege. Regele, în calitate de supraveghetor, putea respinge pe cei aleși de popor, dar nu putea să-i numească de sus în jos. Regele era un protector, dar nu avea puterea de a alege în locul poporului pe cine își dorea. Isus a înțeles acest principiu și nu a numit oameni nici la stânga, nici la dreapta. Alegerea trebuia să vină din Dumnezeu, care lucra în inimile fiecărui om, căci fiecare era chemat să facă ceea ce judecă și alege.³²⁵

Contribuțiile sau ofrandele poporului pentru susținerea guvernului pot fi doar voluntare în Împărăția rânduită de Dumnezeu. Sistemul lui Dumnezeu se baza pe voința liberă. Libertatea de alege lăsa responsabilitatea guvernării în mâinile *poporului, de către popor și pentru popor*. Oamenii învățaseră, prin lecții dure, că dacă nu își asumau responsabilitatea de a proteja drepturile aproapelui, curând aveau să sufere și pierderea propriilor drepturi. Virtutea era sufletul dreptății, în timp ce lenea și lăcomia erau tovarăși ai propriei lor pieiri. Poporul trebuia să învețe să dăruiască în libertate, altfel avea să alunece spre nebbie și eșec, spre tiranie și totalitarism.

Calea lui Dumnezeu a fost schimbată de oameni, de la Hasmonei până la Irod. Acum vedem calea lui Cain, a lui Nimrod, a faraonului și a cezarului infiltrându-se în guvernarea lui Dumnezeu. Regii, care trebuiau să slujească poporul, îl serveau acum ca pe un ospăț uman și mâncau carnea poporului într-un cazan civil,³²⁶ prin exercitarea autorității asupra lor.

„În ziua de 25 Adar, tranzacțiile comerciale se desfășurau doar în incinta Ierusalimului și a Templului, iar după aceea dată, cei care refuzaseră să plătească impozitul puteau fi acționați în justiție, iar bunurile lor puteau fi confiscate, singura excepție fiind în favoarea preoților, și aceasta 'de dragul păcii, pentru ca funcția lor să nu fie disprețuită.'”³²⁷

Acești schimbători de bani comisionați luau o parte din contribuțiile colectate de la popor sub forma unui comision. Tributul putea depăși 7.600.000 de denari într-o singură lună. Schimbătorilor de bani li se permitea să perceapă un *meah* de argint, aproximativ un sfert de denar. Partea lor, sau comisionul, din acest singur eveniment fiscal putea ajunge la 950.000 de denari, echivalentul a peste 9.000.000 de dolari în prezent.

„Astfel, imensele ofrande ... către Templu treceau prin mâinile schimbătorilor de bani.”³²⁸

Isus a pășit în banca națională, *gazophylakion* sau „vistiaria regală,” și, conform tradiției străvechi a funcției Sale regale, a folosit un bici de șnur pentru a-i alunga pe acești angajați corupți. Prin acest act, i-a concediat pur și simplu. Ca Rege, El avea autoritatea de a înlocui aceste funcții profitabile cu ofițeri mai demni, aleși de popor – un popor care acum Îi susținea domnia cu miile.

³²⁵ Ioan 10:34 „Isus le-a răspuns: Nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei?”

Marcu 10:40 „Dar a ședea la dreapta Mea sau la stânga Mea nu este al Meu să dau, ci este pentru cei pentru care a fost pregătit.”

³²⁶ Ezechiel 11:3 „Ei zic: Nu este aproape timpul; să ne zidim case! Cetatea aceasta este cazanul și noi suntem carnea.” Vezi și Ezechiel 11:7, 11:11; Mica 3:3; Exodul 16:3.

³²⁷ *The Temple*, Alfred Edersheim, pagina 71.

³²⁸ New Unger's Bible Dictionary

Oamenii fuseseră din nou învățați căile străvechi, de către oameni precum Ioan, Isus și urmașii Lui credincioși, care nu doar predicau, ci demonstraseră calea lui Dumnezeu, îndreptând-o din nou.

Înțelegerea faptului că portarii erau oficiali guvernamentali și ce însemna pentru ei să fie concediați din funcțiile lor comisionate în vistieria națională aduce o nouă lumină asupra urgenței și motivației de a-Lă răstigni pe Regele Isus. Evenimentele din templu, legate de Împărăția lui Isus aflată la îndemână, sunt adesea denaturate de mediile religioase și artistice moderne, începând cu Renașterea. Dar Isus făcea schimbări reale, care cereau angajamente spirituale și personale autentice din partea celor care voiau să urmeze calea Lui și să caute Împărăția Sa prezentă. Această realitate rămâne valabilă și astăzi.

Fiii lui Belial

„Fiii lui Eli erau fii ai lui Belial; nu-l cunoșteau pe Domnul.” – 1 Samuel 2:12

Fiii lui Eli nu erau fiii trupești ai doi tați, ci natura lor era împărțită. Caracterul și căile lor semănau cu cele asociate cu termenul Belial. Există o luptă continuă între două concepții despre guvernare încă de când Cain l-a ucis pe Abel. Una se bazează pe forță și control, iar cealaltă pe dragoste și iertare.

Există o scenă în 1 Samuel 2 când preoții au început să își ia partea din jertfă cu forța. Nu era nici un dubiu cu privire la răul acelei idei când au spus: „Nu, ci să mi-o dai acum; iar dacă nu, o voi lua cu forța.”

Leviții nu au primit niciodată un astfel de drept din partea lui Dumnezeu. A fost o uzurpare nechibzuită. Când Saul a forțat contribuțiile poporului în 1 Samuel 13, i se spune că își va pierde împărăția pentru că a acționat cu nebulie.

Pavel întreabă în 2 Corinteni 6:15: „Ce înțelegere are Hristos cu Belial?”

El îi avertiza pe oameni să nu fie „în jug nepotrivit cu necredincioșii,” cu cei care nu cred în calea credinței, speranței și carității în libertatea lui Hristos. Nu voia ca oamenii să facă înțelegeri cu aceștia, iar îndemnul său continuă:

„Și ce legătură este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, precum a zis Dumnezeu: «Voi locui în ei și voi umbla în ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.»” 2 Corinteni 6:16

Această idee de a forța ofrandele poporului pentru a susține slujitorii societății este contrară planului lui Dumnezeu. Este Antihrist, este din Belial, care este numit Satana. Cuvântul grecesc *Satanas* înseamnă „adversary.” Aceste sisteme de guvernare nu sunt rânduite de Dumnezeu, dar sunt îngăduite. Ele sunt adversare căii lui Dumnezeu, dar în același timp, Îl slujesc pe Dumnezeu prin pedepsirea celor răi. Cuvântul ebraic pentru Belial este tradus și ca rău, nelegiuit, ticălos, vicios, oameni fără Dumnezeu.

Îl vedem tradus ca „nelegiuit” în Deuteronom 15:9:

„Ferește-te să nu ai în inima ta un gând nelegiuit, spunând: ‘Se apropie anul al șaptelea, anul iertării’, și să nu privești cu ochi răi pe fratele tău sărac, și să nu-i dai nimic, căci el va striga către Domnul împotriva ta, și aceasta va fi un păcat pentru tine.”

Tatăl nostru care nu e în Roma

La început, dreptul tatălui – sau, cum îl numeau romanii, *Pater Familias* – era absolut și dincolo de jurisdicția guvernului, pentru că puterea guvernării se afla în inimile și mâinile omului liber. Grecii aduseseră idei diferite din contactul lor cu Orientul, idei care începeau să pătrundă în Iudeea odată cu introducerea filosofiei elenistice.

În *Viața lui Lycurg* scrisă de Plutarh, se propovăduia că copiii nu erau proprietatea părinților, ci mai degrabă *proprietatea Statului*.³²⁹ De asemenea, se cerea colectarea întregului aur și argint pentru ca *fierul să fie folosit ca monedă*. Se promova un sistem centralizat de asistență socială și distribuție a hranei, finanțat prin taxe obligatorii colectate într-un tezaur controlat de guvern. Terenul urma să aparțină Statului,³³⁰ iar fiecare era obligat să plătească o taxă de folosință sau o taxă pe proprietate, altfel terenul îi era luat și dat altcuiva. Oare aceasta era calea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale, pe care ni s-a spus să o căutăm?

Copiii erau luați din familie de la o vârstă fragedă și instruiți să urmeze directivele și învățăturile Statului. Pe vremuri, cuvântul *Pietas* reprezenta „simțul datoriei” pe care fiecare copil îl datora tatălui său natural. La naștere, copilul era, în mod tradițional, așezat la picioarele tatălui său. Dacă tatăl îl ridica, acest gest era un act ritualic de recunoaștere a copilului ca fiind al său. În mod similar, înregistrarea civilă a nașterii era echivalentul oficial al așezării copilului la picioarele sau scaunul de domnie al Patronului Statului – *Pater Patriae*.

În guvernarea originală a Israelului, autoritatea de a governa rămânea în mâinile poporului prin unitatea familiei, reprezentată de cel mai în vârstă membru. Bătrânii, sau patriarhii, dețineau puterea de guvernare, numită de romani *Patria Potestas*. Oameni precum Cain, Nimrod, Faraon și Cezar au preluat un rol național de „Tată al Statului.”³³¹ Pentru a primi beneficiile lor, trebuia să te rogi acestor tați înlocuitori de pe pământ.

Persecuția creștinilor a fost, mai des, rezultatul unor reglementări provinciale, numite *mandata*, decât al unor decrete imperiale, *decreta*. Totuși, este clar că politica publică și structura sistemului roman intrau în conflict cu practicile și credințele creștine. Persecuția creștinilor sub împărați precum Antoninus Pius era rară și descurajată sub Traian și Hadrian.

Marcus Aurelius Antoninus fusese preot la altarele sacrificiale ale serviciului roman și era un patriot înflăcărat. Avea o minte logică, dar filosofia sa stoică era împlânzită de blândețe și bunăvoință, fiind subordonată unei iubiri pentru omenire. *‘Meditațiile’* sale sunt încă venerate ca un monument literar al unui guvern bazat pe serviciu și datorie. A fost lăudată pentru „accentul său sublim și tandrețea sa infinită” și pentru „sfințenia” sa, fiind numită „evanghelia vieții sale.” J. S. Mill, în *Utilitatea religiei*, a comparat această operă cu *Predica de pe Munte*. Ca mulți dintre împărații Romei, era iubit de popor.

Cu toate acestea, în ciuda bunăvoinței sale, a administrării justiției și a reformelor sale, adesea nu avea încredere în creștini, pe care i-a supus unei persecuții sistematice și oficiale.

Înregistrările privind persecuția creștinilor sub domnia lui Marcus, caracterizată de un serviciu public plin de iubire, tandrețe și devotament, sunt mai numeroase decât în oricare altă perioadă a istoriei romane. Ce era în neregulă cu creștinii? Constituția romană garanta libertatea religioasă.

³²⁹ „Fiecare copil aparține statului.” – William H. Seawell, Universitatea din Virginia.

– „Controlul și custodia primară asupra sugarilor aparține guvernului.” Tillman V. Roberts, 108 So. 62.

³³⁰ „Proprietatea finală a tuturor bunurilor este în Stat: așa-numita proprietate individuală există doar prin intermediul guvernului, adică a legii, și nu este decât un drept de folosință; iar utilizarea trebuie să se supună legii și să fie în concordanță cu necesitățile statului.” Senate Document No. 43, 73rd Congress, 1st Session (cazul Brown v. Welch)

³³¹ Matei 23:9 „Și să nu numiți pe nimeni de pe pământ 'tatăl vostru'...” (vezi publicația *His Church*)

Niciun creștin nu era persecutat pentru că el cânta în biserică, Îl lăuda pe Domnul sau credea în Isus.

Ceea ce îi puna însă sub suspiciune, dacă nu chiar în conflict deschis cu politicile romane, era schimbarea pe care credința lor o aducea în viziunea și activitățile lor. Independența și succesul lor îi puteau face pe dictatori în devenire sau chiar pe împărați să se simtă neliniștiți. Dar sistemul lor eficient de autogovernare îi îngrozea de-a dreptul.

Creștinii erau uniți într-un sistem bazat pe solidaritate, putere și eficiență, ceea ce adesea îi alarma pe cei care guvernau printr-o putere centralizată întemeiată pe mândrie, fast și binefaceri costisitoare. Comunitatea creștină nu era interesată de beneficiile oferite de Statul autoritar. Responsabilitatea independentă, datoria de a-și iubi aproapele și încrederea în Dumnezeu și în Împărăția Sa prezentă le ocupau toată atenția, dedicarea și loialitatea.

Când creștinii aveau nevoi, mergeau la Biserică și la altarele lor de „pietre vii,” precum Ștefan, Filip, Prohor și slujitorii publici ai Împărăției lui Dumnezeu.³³² Ei nu se rugau la altarele Romei sau ale lui Irod. Știau că Domnul îi ura pe nicolaiți și nu apelau la Tatăl Romei sau la fariseii din Ierusalim, nici nu aduceau jertfe și nu mâncau la mesele lor de Qurban sau Corban.³³³

Întotdeauna a existat opțiunea ca oamenii să solicite cetățenia acordată de un Stat. Tații din Roma își puteau înregistra copiii, abdicând astfel, în mod politic, de la drepturile și responsabilitățile lor ca părinți.

Acest proces implica trei pași esențiali: *Novation*, *Tutor* și *Qurban*.³³⁴ Această eliberare a tinerilor de sub autoritatea custodială a părinților era numită *manumissio*.³³⁵ Statul, în calitate de Bienfăcător și Patron (In Parentis Loci), îi accepta astfel ca cetățeni supuși. Acest proces fusese întotdeauna voluntar, dar în cele din urmă, o anumită formă de apartenență la Familia Civilă Romană a devenit obligatorie prin excludere.

Marcus Aurelius a impus tuturor să înregistreze nașterea copiilor lor la Secretarul Trezoreriei sau la Registratorii Provinciali în termen de 30 de zile, sub *sanțiunea legii*. Sistemul roman era îndatorat și în declin. Avea nevoie de mai multă garanție și de investitori contribuabili—resurse umane—pentru corporația Statului. Cererea pentru resurse umane era mare. Cei care refuzau erau expuși riscului de persecuție.

„Și să nu numiți pe nimeni ‘tată’ pe pământ; căci Unul singur este Tatăl vostru, acela care este în ceruri.” Matei 23:9

Creștinii nu puteau să se adreseze Tatălui Statului fără a încălca porunca lui Hristos. Gratuitățile și beneficiile aceluia guvern păgân proveneau de la binefăcători autoritari care obligau contribuțiile.

„Uniunea și disciplina republicii creștine”³³⁶ formaseră „treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”³³⁷

³³² Fapte 6:5 „Vorba aceasta a plăcut întregii mulțimi. Și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozolit din Antiohia.”

³³³ Marcu 7:9–13 „Isus le-a zis: Bine ați respins porunca lui Dumnezeu ca să țineți tradiția voastră! Căci Moise a zis: Cinsteste pe tatăl tău și pe mama ta și: Cine va blestema pe tatăl sau pe mama să fie pedepsit cu moartea. Dar voi ziceți: Dacă un om zice tatălui sau mamei: Este Corban (adică, un dar) ceea ce ai fi putut primi de la mine – el este scutit. Și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau mama lui. Anulați astfel Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră... Și faceți multe alte lucruri asemănătoare.”

³³⁴ Korban, Corban și Quarban sunt toate forme de sacrificii pe altarele guvernelor. Acestea pot fi impuse sau voluntare.

³³⁵ „Patria potestas (puterea tatălui) nu putea fi desființată imediat prin *manumissio* (eliberare), pentru că trebuia privită ca un imperium, nu ca un simplu drept de proprietate precum cel al stăpânului asupra sclavului.” Unterholzner, *Zeitschrift*, vol. II, p.139; *Despre formele de Manumissio per Vindictam și Emancipatio*.

³³⁶ Declinul și prăbușirea Imperiului Roman – Edward Gibbon

³³⁷ Rousseau și Revoluția, Will și Ariel Durant, p.801, notele 83 și 85 – Heiseler.

Acea republică ar fi putut fi recunoscută pentru cetățenii Iudeii prin proclamația bătută în cuie pe cruce de Proconsulul Romei, Ponțiu Pilat, dar când cetățeni ai altor națiuni au început să-i urmeze exemplul, guvernele respective au început să dea vina pe acea pierdere pentru propriul lor eșec.

Isus a venit ca noi să *putem fi mântuiți*. Nu suntem mântuiți doar pentru că El a murit, ci și pentru că ne pocăim. Acolo unde nu am iertat, trebuie acum să iertăm.³³⁸ Acolo unde nu am ascultat, trebuie acum să căutăm să ascultăm. Acolo unde ne-am abătut de la cale, trebuie acum să netezim calea Domnului, pentru a putea primi binecuvântarea harului Său. Trebuie să avem un singur Tată căruia să ne rugăm și căruia să ne adresăm, și niciun altul.

Cuvântul „*păcat*” provine din grecescul *hamartia* și *hamartano*, care în limba greacă poate fi definit ca „a fi fără o parte în ceva.” *Harul* provine din cuvântul grecesc *charis*, care înseamnă un *beneficiu acordat*. Dacă păcătuiești, nu ai parte de acest beneficiu, căci ai părăsit calea și ai ieșit din prezența lui Dumnezeu. Așa cum Cain a ieșit din prezența lui Dumnezeu și a construit un oraș-stat pentru a deveni un „dumnezeu” pentru cei din el, harul Tatălui ceresc nu i-a mai fost disponibil. Oricât de mult ne-am strădui, nu putem câștiga harul lui Dumnezeu astfel încât El să fie obligat să ni-l dea. Harul nu este niciodată datorat sau meritat, ci este un dar acordat prin bunăvoință.

„Nu oricine Îmi zice: ‘Doamne, Doamne’, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‘Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.’” Matei 7:21

Dacă nu facem ceea ce Isus ne spune, credința noastră în El este o minciună. Trebuie să facem mai mult decât să spunem „Doamne, Doamne.” Dacă acționăm contrar vocii Sale, suntem împotriva lui Hristos. Trebuie să învățăm să trăim fără a pofti bunurile aproapelui nostru, fie individual, fie prin intermediul instituțiilor create de mâinile noastre. Dacă participăm la o astfel de practică lacomă, devenim noi înșine tirani și vom primi răsplata cuvenită. Scopul unui guvern după voia lui Dumnezeu este să întărească caracterul oamenilor prin practicarea virtuții în credință, speranță și caritate, legând oamenii doar prin iubire și jertfă.

Este clar că Biserica trăiește prin caritate și libertatea lui Hristos, dar încă de la început au existat oameni care, deși pretindeau că cred în Hristos, căutau bunăstarea socială oferită de binefăcători care își exercitau autoritatea unii asupra altora. De la Iuda la Constantin, de la Ambrozie la socialismul religios finanțat prin taxe, oamenii au subminat Evanghelia Împărăției și s-au pus sub controlul binefăcătorilor care domină și impun autoritate asupra celorlalți.

Sodoma a fost distrusă pentru că *a eșuat în a întări pe cei săraci în mijlocul belșugului său*.³³⁹ Nu primirea carității este cea care întărește societatea, ci alegerea de a dărui. Legăturile de iubire sunt cele care țin în mod durabil structura societății prin credință și speranță.

„Vai de copiii răzvrățiți – zice Domnul – care iau sfaturi, dar nu de la Mine, și își țin un plan, dar nu din Duhul Meu, ca să adauge păcat peste păcat! Ei pornesc să coboare în Egipt, fără să Mă întrebe, ca să se întărească prin tărnia lui Faraon și să se adăpostească sub umbra Egiptului! Dar tărnia lui Faraon va fi rușinea voastră, și adăpostul sub umbra Egiptului – ocară voastră. Căci căpeteniile lui sunt la Țoan, și trimișii lui au ajuns la Hanes.” Isaia 30:1

³³⁸ Matei 18:35 „Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”

³³⁹ Ezechiel 16:49 „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: mândrie, belșug de pâine și lene multă erau în ea și în fiicele ei; și nu a întărit mâna celui nenorocit și nevoiaș.”

Țoan înseamnă „loc al plecării,” iar Hanes este cuvântul pentru „harul a fugit.” Dumnezeu ne-a spus să nu ne mai întoarcem în Egipt, unde am fost în robie, fiind forțați să dăm douăzeci la sută din munca noastră guvernului, pentru a fi protejați de foamete și nenorociri. Din nou și din nou, oamenii se întorc la sisteme³⁴⁰ în care nu mai au nicio alegere reală în privința carității. Această natură lacomă îi transformă pe oameni în resurse ale celor care vor să fie dumnezei peste oameni.

„Tirania nu constă în furturi și acte de violență mărunte, ci în jaf total – sacru și profan, privat sau public. Dacă ești prins săvârșind astfel de crime la scară mică, ești pedepsit și disprețuit; sacrilegiu, răpire, spargere, înșelăciune, furt – acestea sunt numele pe care le dăm formelor mărunte de fărădelege. Dar când un om reușește să jefuiască întregul corp cetățenesc și să-l reducă la sclavie, oamenii uită aceste nume urâte și îl numesc fericit și norocos – la fel și toți ceilalți care aud despre fărădelegea lui fără margini.”³⁴¹

Încheiere

Rezumând Împărăția și slujirea publică a Bisericii – ele sunt în slujba celor care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui Hristos. Aceasta este echivalentă cu a iubi dreptatea și mila lui Dumnezeu Tatăl, preceptele identității Sale, pe care le numim Numele Său, și cu a ne iubi aproapele ca pe noi înșine.

Dacă facem aceste două lucruri, vom împlini toate poruncile lui Dumnezeu, pe care le numim Cele Zece Porunci. Nu vom ucide, nu vom pofti, nu vom minți, nu vom fura, nu vom comite adulter și nu vom încălca familia aproapelui nostru sau ceea ce este în mod legitim al lui – și vom căuta în mod activ să garantăm drepturile lor, date de Dumnezeu, venind împreună în dragoste.

Dacă oamenii doresc să-și recapete drepturile date de Dumnezeu, trebuie să-și asume din nou responsabilitățile oferite de Dumnezeu. Trebuie să aibă grijă de aproapele lor și de cei nevoiași din societate printr-o religie curată, întemeiată în întregime pe credință, speranță și caritate.

Pentru acest scop, Avraam, Moise și Hristos au stabilit altare vii formate din oameni credincioși, cunoscuți ca fiind prieteni ai căilor drepte ale mamonei lui Dumnezeu. Ei au devenit altare vii de pământ și piatră, adunând poporul într-o jertfă zilnică de bunăvoie – care este Euharistia lui Hristos. Comuniunea acestei rețele naționale forma templul lui Dumnezeu în care locuia Duhul Său.

Ceea ce a fost prezentat în această carte și în alte scrieri ale Bisericii este Evanghelia Împărăției. Este Calea lui Hristos pentru a elibera oamenii. Este un sistem prin care omul poate începe drumul pocăinței înapoi spre Împărăția lui Dumnezeu și spre o viață de neprihănire, așa cum a fost concepută de Tatăl care ne-a creat pe toți.

Este, de asemenea, un proces în conformitate cu legea oamenilor și a lui Dumnezeu, care a eliberat suflete de-a lungul veacurilor, dacă ei se pocăiesc și se botează în acea cale a iubirii și a vieții.

„Dar cel ce a primit sămânța în pământ bun este cel ce aude cuvântul și-l înțelege; el aduce rod: unul o sută, altul șaiszeci, altul treizeci.” Matei 13:23

„Și pe drum propovăduiți, zicând: ‘Împărăția cerurilor este aproape.’” Matei 10:7

Pace casei tale

³⁴⁰ 2 Petru 2:22 „Li s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: Câinele s-a întors la ce vărsase, iar porcul spălat s-a tăvălit iarăși în mocirlă.”

³⁴¹ *Republica* lui Platon, 344a–c. Traducerea lui Lee, Penguin Books, 1955, pagina 73.

Anexa 1. Comuniunea Împărăției

Comuniunea Bisericii din primul secol era una substanțială, menită să împlinească adevăratele nevoi fizice și spirituale ale oamenilor. Creștinii se bazau pe caritatea de bunăvoie unii față de alții, nu pe ajutoarele oferite de Roma sau de sinagoga Satanei.³⁴² Aceasta era calea dreaptă a lui Dumnezeu încă de la început.

„Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor.” 1 Corinteni 10:21

Comunitatea creștină era bine disciplinată și organizată de jos în sus printr-un sistem al carității, nu prin taxe impuse cu forța. În timp ce sistemul politic roman și economia sa bazată pe câmătă se destrămau, cei ce urmau pe Hristos erau excluși de la delicatesele acelor mese civice. În jurul anului 150 d.Hr., Justin Martirul, dorind să înlăture neînțelegerile și prejudecățile privind creștinismul, i-a scris împăratului Antoninus Pius în apărarea credinței creștine și a supunerii față de Hristos:

„Iar cei bogați dintre noi îi ajută pe cei nevoiași... și fiecare dă, cu bunăvoie, ceea ce consideră potrivit; iar ceea ce se adună este încredințat președintelui, care are grijă de orfani și văduve, de cei bolnavi sau în lipsuri din orice alt motiv, de cei întemnițați și de străinii care locuiesc printre noi, și, pe scurt, are grijă de toți cei care au nevoie.” (Cap. 65-67)

Justin nu și-ar fi schimbat credința în Hristos pentru beneficiile Romei, deoarece știa că ceea ce i se oferea ca „protecție socială” era, în realitate, o capcană a răsplătirii. Creștinii „căzuseră într-o asemenea nebunie, încât nu mai ascultau de instituțiile antichității.”³⁴³ Acestea erau templele oficiale ale Romei, stabilite de guvern pentru a asigura bunăstarea poporului.

Așa cum vedem la slujitorii precum Ștefan, la fel și *Didahia* afirmă:³⁴⁴ „Așadar, alegeți pentru voi episcopi și diaconi vrednici de Domnul, oameni blânzi și care nu iubesc banii, oameni adevărați și aprobați, căci și ei îndeplinesc pentru voi slujirea profeților și învățătorilor.” (15:1)

Natura acestor numiri a rămas aceeași timp de secole. În secolul al X-lea, au fost impuse reforme drastice pentru a „unifica liturghia” Bisericii. Acest apel autoritar la unitate sub o Biserică centralizată se strecurase în gândirea unora încă de la început, dar acum devenea o adevărată rebeliune împotriva Evangheliilor.

Liturghia este definită ca „o formă prescrisă sau un set de forme pentru cultul religios public.”³⁴⁵ Provine din cuvântul grec *leitourgi* și *leitourgos*, care înseamnă „serviciu public” și „slujitor public.” Liturghia nu era despre cântări, veșminte sau despre fumul și iluziile Christendom-ului modern. Era despre slujitorii publici ai Împărăției lui Dumnezeu, care acționau conform legii perfecte a libertății, în adevărata închinare față de Dumnezeu,³⁴⁶ prin slujirea poporului. Liturghia reprezenta procedurile comune ale Împărăției lui Dumnezeu în congregații alcătuite de, prin și pentru oameni.

³⁴² Apocalipsa 2:9 „Știu faptele tale, necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și blasfemia celor care zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.”

³⁴³ Edictul de Toleranță de la Nicomedia, emis de Împăratul Galerius, 30 aprilie 311.

³⁴⁴ *Didahia* este menționată de Eusebiu (c. 324) ca învățăturile Apostolilor, în continuarea cărților recunoscute ca fiind canonice (*Historia Ecclesiastica*, III, 25).

³⁴⁵ The American Heritage® Dictionary of the English Language, ediția a IV-a.

³⁴⁶ Vezi Anexa 3 din *Vie Împărăția Ta: Ce este închinarea*.

Sistemele libere de zeci, sute și mii, legate doar prin frăție și iubire, au fost forma predominantă de guvernare voluntară de succes de-a lungul întregii istorii a omenirii. Modele similare de organizare în celule au fost evidente și în Biserica persecutată imediat după Hristos. Aceasta era profeția și planul lui Dumnezeu pentru cei chemați ai Săi:

„Și în ziua aceea, șapte femei [biserici] se vor apuca de un singur bărbat [Hristos], zicând: ‘Vom mânca pâinea noastră și ne vom îmbrăca cu veșmintele noastre; numai lasă-ne să fim numite după numele tău, ca să fie luată ocară noastră.’” (Isaia 4:1)

Ingredientul esențial al succesului lor este aplicarea Legii lui Dumnezeu, rezumată în cele două porunci ale lui Hristos. Să-L iubim pe Dumnezeu și căile Lui cu toată mintea și fapta noastră și să iubim activ drepturile aproapelui nostru—dreptul său la proprietate, familie, viață și libertate—cel puțin la fel de mult cum ne iubim pe noi înșine, dacă nu mai mult. *Euharistia* este cuvântul grecesc care înseamnă *a fi recunoscător pentru oportunitatea de a dăru*—aceasta este adevărata Comuniune a lui Hristos în noi.

Bisericile ce se adună conform acestor modele și în neprihănire poate birui toți tiranii, despoții și dușmanii libertății. Ele pot fi susținute de iubirea lor în vremuri de foamete și nenorociri. Pot ieși din robie și pot prospera chiar și în pustie. Pot rezista celor mai mari furtuni și cataclisme ale omenirii și ale naturii, fie din trecut, fie din viitor. Ele pot și vor moșteni pământul. [Vezi Capitolul 4 din „*Thy Kingdom Comes*”]

Anexa 2. Nicolaiții

Creștinii nu solicitau Corbanul lui Irod sau al Romei. Corbanul era un sistem de asigurări sociale sau de protecție socială. Aceste sisteme de beneficii funcționau diferit față de planul lui Hristos, Moise sau Avraam. Biserica din primul secol și-a dezvoltat propriul sistem de Corban, în conformitate cu învățăturile lui Hristos și ale profetilor.

„Dar ai lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.” Apocalipsa 2:6

Există o legătură între „nicolaiți” și greșeala lui Balaam. *Balaam* provine din cuvântul ebraic *baal*, care înseamnă *stăpân* sau *domn*, iar *‘am’* se referă la popor. Este o expresie a unei poziții superioare peste oameni, contrară poruncii lui Hristos, Regele și Dumnezeu-Tatăl. *Nike* este cuvântul grecesc pentru „biruitor,” iar *nikos* înseamnă „victorie.” *Laos* înseamnă „popor.” *Nicolait* și *Balaam* sunt două forme diferite ale aceleiași idei. Ambele includ noțiunea de rang, domnie și supunere față de o autoritate care judecă și conduce poporul. Sunt sisteme care fac din oameni „dumnezei” sau judecători stăpânitori peste alți oameni. Un grup de oameni trebuie să se supună altora și să le aducă omagiu. Omagiu înseamnă a te închina în slujire. Este același lucru cu credința jurată sau supunerea, care reprezintă o formă de închinare.

Nicolaiții erau învinuiți că țin greșeala lui Balaam, punând piedici Bisericii lui Dumnezeu prin susținerea libertății de a mânca lucruri jertfite idolilor și de a săvârși desfrânare. Lucrurile jertfite idolilor finanțau programele de protecție socială ale altarelor civile, autorizate de diverse guverne naționale care exercitau autoritate ca binefăcători ai poporului. Așa cum am văzut, acestea erau o capcană. David, Proverbe, Samuel, Ieremia, Ioan Botezătorul, Isus și Pavel – doar câțiva dintre ei – au spus că *nu ar trebui să fim astfel*.

Se putea aduce dovada robiei printr-o cerere însoțită de rugăciune pentru a primi beneficii. Această cerere includea adesea un acord de a sluji și a contribui regulat la acele altare încorporate ale statului. De multe ori era necesar un jurământ sub pedeapsa și judecata impusă de sistemul lor juridic.

Împărăția lui Dumnezeu și sistemele constituționale ale lumii au, fiecare, slujitori (funcționari sau clerici) care administrează instituțiile sau altarele contribuțiilor. Există o diferență între sistemul nicolait sau balaamic și ceea ce a stabilit Hristos. Unul este un sistem de credință sub forma unei supunerii jurate față de un binefăcător autoritar care obligă la contribuții. Celălalt este tot o formă de credință, dar exprimată prin caritate și speranță, prin jertfe de bunăvoie, în legături de iubire și iertare, mulțumire și răbdare.

„... Neteziți calea... pregătiți drumul, luați piatra de poticnire din calea poporului Meu.” Isaia 57:14

Isus a rânduit oameni care să slujească poporul în congregații. Aceștia, la rândul lor, au numit oameni aleși de popor, din popor, pentru popor.³⁴⁷ Clerul este alcătuit din funcționarii Împărăției, robi ai Regelui în slujba poporului. Toți trăiesc după legea desăvârșită a libertății, cu povara responsabilității individuale.

În *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, Gibbon a laudat „uniunea și disciplina republicii creștine.” Această disciplină personală includea drepturi și responsabilități divine. El a mai remarcat că „ea a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”

„Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.” 1 Corinteni 8:9

³⁴⁷ Fapte 6:3 „Alegeți, deci, fraților, dintre voi șapte bărbați... pe care să-i punem în slujba aceasta.” Vezi și Eclesiastul 11:2.

Biserica întemeiată de Isus Hristos nu i-a îndemnat pe oameni să se alăture sistemului de Corban oferit de ceea ce Ioan va numi mai târziu *sinagoga Satanei*.³⁴⁸ Nici nu trimitea oameni către pâinea gratuită și jocurile publice oferite de Roma. Motivul pentru care primii creștini se adunau era acela de a se îngriji de treburile Împărăției lui Dumnezeu. Această opoziție clară între cele două sisteme de guvernare a întors lumea cu susul în jos.

Funcționarii sistemelor nicolaiților ademeneau poporul să-și dea loialitatea prin promisiuni de beneficii, dar apoi exercitau autoritate, obligând la contribuții și supunând poporul ca pe o marfă sau resurse umane. Creștinii nu acceptau beneficii plătite pe seama aproapelui lor prin intermediul acestor binefăcători autoritari.

„Adevărații distrugători ai libertății poporului sunt aceia care răspândesc printre oameni ajutoare, donații și beneficii.” Plutarh, acum 2000 de ani

³⁴⁸ Apocalipsa 3:9 „Iată, voi face pe cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint – iată, îi voi face să vină să se închine înaintea picioarelor tale și să știe că te-am iubit.”

Anexa 3. Formele Bisericii

Există numeroase forme care fac parte din edificarea Bisericii, din stabilirea unei congregații sau a unei rânduiri, ori din îngrijirea slujirii zilnice. Formularele sunt documente care marchează și oferă dovada prezenței Bisericii și a congregației. Ele ajută la îndeplinirea datoriilor noastre unii față de alții.

Aceste formulare sunt asemenea unor hărți care ajută la stabilirea unei înregistrări a aspectelor esențiale și a principiilor. Ele sprijină rețeaua Împărăției și stabilesc o limită clară împotriva pătrunderii lumii în chestiunile Împărăției lui Dumnezeu și ale Bisericii. Ele formează semnele, hotarele și zidurile cetății noastre și ale națiunii sfinte – templul lui Dumnezeu alcătuit din pietre vii – într-un mod în care lumea poate vedea clar dovezi ale adevărurilor spirituale.

Liturghia este definită ca „o formă prescrisă sau un set de forme pentru închinarea religioasă publică.”³⁴⁹ Provine din cuvântul grecesc *leitourgia* și *leitourgos*, care înseamnă serviciu public și, respectiv, slujitor public. Liturghia nu se referă la cântări, veșminte sau efecte vizuale din creștinismul modern. Liturghia se referă la slujitorii publici ai Împărăției lui Dumnezeu care lucrează sub legea desăvârșită a libertății, în adevărata *închinare adusă lui Dumnezeu* prin slujirea poporului. Liturghia reprezintă procedurile comune ale slujitorilor publici ai Împărăției lui Dumnezeu în cadrul congregațiilor alcătuite din, prin și pentru popor.

Sistemele libere ale zecilor, sutelor și miilor, legate între ele doar prin frăție și iubire, au fost forma predominantă de guvernare voluntară de succes de-a lungul istoriei omenirii. Modele celulare similare erau evidente în Biserica primară și în întreaga Europă în timpul primului mileniu.

Ingredientul esențial al succesului lor era aplicarea celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu, rezumate în aplicarea virtuoză a celor două porunci ale lui Hristos: Să-L iubești pe Dumnezeu și căile Lui cu tot ceea ce gândești și faci, și să iubești în mod activ drepturile aproapelui tău la proprietate, familie, viață și libertate cel puțin la fel de mult, dacă nu mai mult decât îți iubești propriile drepturi. Biserica care se adună după aceste modele străvechi și în neprihănire poate învinge toți tiranii, despoții și dușmanii libertății sub Dumnezeu. Ei pot înfrunța cele mai mari furtuni și cataclisme din istorie, trecute sau viitoare. Ei pot și vor moșteni pământul prin smerenia iubirii lor, manifestată în jertfa zilnică, care este comuniunea lui Hristos.

O administrație evlavioasă nu este o împărăție sau un guvern unde slujirea este impusă de oameni care fac legi și cer omagiu și loialitate, contrar căilor lui Dumnezeu din Ceruri. A nu avea alți dumnezei în afară de Dumnezeu înseamnă să ne adresăm doar Tatălui Creator, să nu numim pe niciun om de pe pământ „tată” – nici în cuvânt, nici în faptă – ci doar pe Tatăl nostru din ceruri. Nu râvnim la beneficiile conducătorilor care iau de la aproapele nostru. Prohibiția privind serviciul public, enunțată de Isus adresându-se slujitorilor Săi, era că ei nu trebuie să exercite autoritate așa cum o fac prinții și conducătorii celorlalte națiuni.³⁵⁰ Iar când proclamăm public Numele Său ca fii ai Lui, trebuie să rămânem credincioși căilor și caracterului Său în tot ceea ce facem și spunem, cu deplină credință și loialitate față de virtuțile iubirii și carității.

³⁴⁹ The American Heritage® Dictionary of the English Language, ediția a IV-a.

³⁵⁰ Luca 22:25 „Împărății neamurilor domnesc peste ele, iar cei ce au autoritate asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...” [Matei 20:25, Marcu 10:42]

Slujitorii lui Dumnezeu și toți cei care caută Împărăția Sa, care se slujesc unii pe alții, nu exercită autoritate și nu constrâng munca sau serviciul aproapelui lor, ci, potrivit liturghiei lui Isus Hristos, nu trebuie să părăsească adunarea și sprijinul congregațiilor Poporului și ale Bisericii. Ei trebuie să se închine și să aducă omagiu lui Dumnezeu, Tatăl tuturor, și Regelui nostru, Isus Mesia, printr-o rețea activă de credință, speranță și caritate – adică iubire.

Declarație de Scop Sacru

Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Împuternicire în cadrul Bisericii A6:3-8-L5:4M

Alegere și Transfer

Căutând oameni de bună reputație, după rugăciune și cu cuvenita considerație, recunosc și aleg pe _____, slujitor al Bisericii Sale în _____, prin darul oferit de _____, o jertfă în Credință, Speranță și Caritate, încredințată în mâinile sale ca un Legământ Sacru pentru scopurile lui Isus Hristos și ale Bisericii Sale rânduite, în ziua de ____ a lunii _____, în anul Domnului două mii _____.

Semnătură: _____

Statut: _____

Nume complet (litere de tipar): _____

Acceptarea Legământului Său Sacru și a Slujirii în Biserică

Și după rugăciune și considerație potrivită, accept responsabilitatea acestei Slujiri Bisericești și primesc corpul acestei ofrande, fiind de acord în duh și adevăr cu Ghidul Bisericii Sale și chem Biserica Sa Sfântă ca Supraveghetor, în conformitate cu învățăturile, rânduielile și scopurile lui Mesia, și sunt de acord să slujesc Bisericii Sale și acestei congregații potrivit învățăturilor și rânduielilor Sale, în această zi de ____ a lunii _____, în anul Domnului două mii _____.

Semnătură: _____

Statut: _____

Nume complet (litere de tipar): _____

Acceptare și Împuternicire

Și după rugăciune și meditație adecvată, His Holy Church acceptă și desemnează această Slujire către His Church din _____, cunoscută și ca _____, în această zi de ____ a lunii _____, în anul Domnului două mii _____.

Semnătură: _____

Statut: _____

Nume complet (litere de tipar): _____

Și prin aceasta, mărturisesc cu mâna mea și cu sigiliul acestei Alegeri, Acceptări și Împuterniciri consacrate, în această zi de ____ a lunii _____, în anul Domnului două mii _____.

Semnătură: _____

Statut: _____

Nume complet (litere de tipar): _____

Doar pentru uzul Bisericii Sale Sfinte Formular A6:3-8-L5:4M

Instrucțiuni pentru Declarația de Scop Sacru a Bisericii

Formulare de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Împuternicire în cadrul Bisericii
Formular A6:3-8-L5:4M

Un formular important și cu utilizare multiplă, folosit pentru a înregistra înființarea bisericii His Holy Church, este **Declarația de Scop Sacru**: Formularul de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Împuternicire A6:3-8-L5:4M.

Intenția, spiritul și principiile exprimate prin acest formular marchează edificarea esențială a Bisericii. Formularul este doar un semn exterior folosit pentru a exprima aceste legături sacre de credință, speranță și iubire.

Alegere și Transfer. Instrument bisericesc și cerere semnată de Donator / Alegător.

1. Scrieți cu litere de tipar numele slujitorului ales și care primește contribuția – în primul spațiu.
2. Scrieți cu litere de tipar numele de identificare care specifică locația Bisericii [punct de reper etc.] în spațiul doi.
3. Descrieți darul oferit [ex. considerație valoroasă: *substanță* (mineral, rocă, sol), *animal* (vită, viețuitoare), *monedă* (nu bancnote sau promisiuni), *plante* (plante vii), *hrană* (comestibilă), *echipament* (unelte, mașini, dispozitive), *materiale* (lemn, scânduri, vopsea, țesături, resturi), *muncă* (servicii prestate)].
4. Scrieți ziua, luna și anul alegerii și transferului – în spațiile patru până la șase.
5. Semnați, completați statutul [Soț, Tată, Bătrân al unei familii, Necăsătorit] și scrieți numele clar și lizibil în spațiul indicat.

Acceptarea Legământului Sacru al Ministerului. Acceptarea și recunoașterea semnate de slujitorul ales.

Slujitorul ar trebui să fie familiarizat cu Ghidul și Principiile Bisericii și cu responsabilitățile acestei funcții de încredere și slujire.

1. Completați ziua, luna și anul acceptării – în spațiile zece până la doisprezece.
2. Semnați și indicați statutul slujitorului [Hirotonit, Comisionat sau Licențiat & Soț (fără copii), Tată, Bătrân al unei familii, Necăsătorit], apoi scrieți numele clar în spațiile prevăzute.

Acceptarea și Împuternicirea. Finalizarea acestei secțiuni de către un slujitor hirotonit al bisericii His Holy Church.

1. Scrieți cu litere de tipar locația identificabilă a Bisericii (aceeași ca la punctul 2 de mai sus).
2. Dacă este cazul, indicați și o denumire alternativă (cunoscută și ca [a.k.a.]).
3. Ziua, luna și anul acceptării și împuternicirii – în spațiile marcate.
4. Semnați și indicați statutul slujitorului [Hirotonit sau din Ordin], apoi scrieți numele în spațiile douăzeci și unu până la douăzeci și trei.
5. Ziua, luna și anul mărturiei pentru împuternicire – în spațiile douăzeci și patru până la douăzeci și șase.
6. Semnați și indicați statutul martorului [Hirotonit, Comisionat, Licențiat, Soț (fără copii), Tată, Bătrân al unei familii, Necăsătorit], apoi scrieți numele clar și lizibil în spațiul prevăzut.

Formularul de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Împuternicire va fi Sigilat și înregistrat de către Biserica Sa Sfântă, împreună cu alte formulare. Copii sigilate vor fi disponibile la cerere.

Termeni:

- „Alegător” – „Bătrânul”, capul unei gospodării dintr-o congregație, reprezentând o unitate familială.
- „Congregație” – O părtășie de indivizi care caută Împărăția lui Dumnezeu sub legea perfectă a libertății.
- „Transfer” – Actul și documentarea transmiterii efective a proprietății ca jertfă de către un donator către Biserică, cu acceptarea corespunzătoare a scopului potrivit principiilor lui Iisus Hristos.
- „Donator” – Persoana sau reprezentantul care oferă o jertfă caritabilă pe altarul Bisericii.
- „Biserica Sa” – Parte integrantă din corpusul Bisericii întemeiată de Hristos, pentru acceptarea jertfelor poporului și slujirea congregațiilor sau ordinelor.
- „Slujitor” – Un individ viu, încredințat cu slujirea sacră a jertfei poporului, într-un „administrație” adesea atât corporală cât și spirituală, în duh și în adevăr, după Hristos.
- „Supraveghetor” – Un slujitor hirotonit al Bisericii Sale Sfinte sub „jurământ de sărăcie,” „slujitor al lui Iisus Hristos.” Uneori identificat ca Protector sau Episcop (*episkopos* în limba greacă).
- „Scop Sacru” – Deși nu este amorf în intenție, este flexibil în slujirea vie, potrivit nevoilor variate ale poporului, scopurilor lui Iisus Hristos și călăuzirii Duhului Sfânt.
- „Considerație valoroasă” – Un bun cu valoare reală și prezentă, oferit efectiv și schimbat, spre deosebire de o promisiune sau angajament.
- „Act de transfer” (Indenture) – Substantiv: Un acord mutual scris între două sau mai multe părți, în care fiecare parte are de obicei un duplicat sau exemplar;
- „A contracta” (Indent) – Verb: A încheia un contract; a negocia sau a conveni.

Notificare privind Informațiile Ministerului

Formular J10:37 și Formular Ex30:16

Numele: Biserica Sa din

Slujitor numit

Slujitor alternativ sau asistent (dacă este numit)

Semnătura slujitorului

Semnătura semnatarului alternativ

Contact poștal: Adresă stradală și/sau casuță poștală

Contact poștal: Adresă stradală și/sau casuță poștală

Oraș Stat

Oraș Stat

Țară / Cod poștal

Țară / Cod poștal

Telefon și fax

Telefon și fax

Ioan 10:37 „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”

Alegători numiți

Telefon și fax

Informații contact [Adresa]

Oraș Stat

Alegători numiți

Telefon și fax

Informații contact [Adresa]

Oraș Stat

Alegători numiți

Telefon și fax

Informații contact [Adresa]

Oraș Stat

Alegători numiți

Telefon și fax

Informații contact [Adresa]

Oraș Stat

Alegători numiți

Telefon și fax

Informații contact [Adresa]

Oraș Stat

Doar pentru uzul Bisericii – J10:37 și Ex 30:16 Formular

Doar pentru uzul Bisericii

Exod 30:16 „Substanța copiilor lui Israel să fie rânduită pentru slujirea caselor congregației...” – J10:37 și Ex 30:16 Formular

Instrucțiuni pentru Formularul de Informații Ministeriale

Formular J10:37 și Formular Ex 30:16

Pentru ca His Holy Church să-și păstreze integritatea în calitate de slujitor al slujirilor lui Hristos, trebuie să rămână informată cu privire la activitatea, caracterul și statutul acestor Biserici și congregații. Un scop esențial al Bisericii este menținerea rețelei între Biserici, Ordine și congregațiile Poporului. Fiecare congregație, alcătuită din cel puțin doi alegători sau bătrâni, trebuie să aleagă, prin consens, un slujitor al Bisericii. Formularul A6:3-8-L5:4 trebuie completat pentru fiecare bătrân al congregației, împreună cu formularele J10:37 / Ex30:16.

- Doar slujitorii hirotoniți pot sigila un document și păstra originalele în cadrul unui Ordin.
- Transmiterea Formularului de Notificare a Informațiilor despre Slujitor [J10:37], împreună cu Informațiile despre Alegători Cunoscuți [Ex30:16], către His Holy Church sau un slujitor calificat.
- Aceste două formulare completate se află pe o singură pagină și trebuie să includă minimum doi și maximum cinci alegători numiți. Alegători suplimentari pot fi adăugați prin formulare suplimentare.
- Modificările aduse informațiilor de contact trebuie actualizate folosind Formularul 2Pt1-10g (sau J10:37 și Ex30:16).
- O copie sigilată a împuternicirii va fi returnată slujitorului. Copii suplimentare pot fi puse la dispoziție la cerere.

Aceste formulare și documente, împreună cu alte înregistrări de identificare și rapoarte periodice, sunt folosite ca documentație oficială a Bisericii pentru autentificare și identificare a congregației, pentru protejarea Altarelor și jertfelor sale, și pentru luarea în considerare, acceptarea și desemnarea unui Slujitor al Bisericii, fie licențiat, fie comisionat.

Copii certificate trebuie păstrate de către slujitor și supraveghetorii acestuia [episcop] și să fie disponibile congregației la cerere.

Originalele pot fi păstrate de slujitor și de supraveghetorii acestuia în cadrul Bisericii.

Se solicită cel puțin un raport anual de la fiecare Biserică, împreună cu actualizări și modificări privind alegătorii congregației. Aceste rapoarte pot fi detaliate sau generale, după cum consideră slujitorul. Scopul unui raport anual este doar acela de a menține o comunicare activă pentru asistența zilnică, slujirea și protecția Bisericii Sale, a slujitorului și a congregației.

Servicii și asistență suplimentară vor fi oferite slujitorilor desemnați și unei congregații recunoscute, la cerere, într-o rețea de caritate și iubire. Certificate de Căsătorie Sfântă, naștere, Botez sponsorizat și alte înregistrări de autentificare și identificare de către martori vor face parte, de asemenea, dintr-un lanț de protecție și slujire. Identificarea slujitorilor și a persoanelor va fi disponibilă pentru Biserici și congregații active, conform regulilor și obiceiurilor comune ale oamenilor și potrivit principiilor lui Dumnezeu Tatăl.

Atunci când proprietăți sau bunuri sunt încredințate unei Biserici și slujitorilor săi, aceste documente sunt esențiale pentru protejarea scopului sacru al încrederii oferite de congregații în slujba lui Mesia și a Tatălui.

Deoarece slujitorii slujitorilor se adună și ei în congregații de ordine, pot exista mai multe niveluri în această rețea. Informațiile sunt, de regulă, păstrate local în cadrul congregației respective, la slujitorul său și la slujitorul acestuia. Aceasta este valabil indiferent unde în rețea este formată o congregație. Nu este nevoie de centralizarea informațiilor materiale despre niciun individ din rețea. Aceste înregistrări fac parte din fundațiile originale ale Bisericii și sunt considerate sfinte și consacrate.

Formular de Informații 2Cor6:8 – Raport Anual

„Prin slavă și ocară, prin vorbire de rău și vorbire de bine; ca niște înșelători, și totuși adevărați;”

Pentru a sprijini His Holy Church, vă rugăm să includeți și alte informații privind lucrarea generală sau declarații relevante.

Întocmit în luna _____, în ziua _____,
în anul Domnului *două mii și* _____.

Semnătură: _____

Instrucțiuni: Formularul de Raport Anual 2Cor6:8

Modificări în cadrul congregației

1. Dacă acesta este primul Raport Anual:
 - a. Acest raport ar trebui să menționeze valoarea actuală oferită de alegătorul contribuabil.
 - b. Aceste informații se includ doar o singură dată, deoarece Alegerea, Acceptarea și Recunoașterea pot fi respinse, iar bunurile pot necesita returnare.
2. Este necesar cel puțin un raport anual de la fiecare congregație, împreună cu actualizări și schimbări în componența alegătorilor.
 - a. Acest raport poate fi detaliat sau general, după cum consideră potrivit slujitorul.
 - b. Deoarece contribuțiile nu reprezintă un trust cu identificare a donatorului (grantor trust), identificarea donatorilor nu este obligatorie, dar este recomandată.
 - c. Scopul raportului anual este menținerea unei comunicări active pentru sprijinul zilnic și protecția slujitorului și a congregației sale desemnate.
 - d. Noii membri sau plecările din congregație trebuie înregistrate.
 - e. Modificările în datele de contact trebuie înregistrate.

Deși raportul anual poate fi redactat după aprecierea slujitorului, este în avantajul tuturor ca el să includă informațiile relevante pentru lucrarea de slujire și protecția acesteia, precum și pentru protecția celorlalte slujiri din congregație și a întregului Trup al Bisericii și al Împărăției lui Dumnezeu. Copii ale raportului trebuie păstrate doar de Supraveghetor (Ordin) și de slujitorul local. Copii suplimentare pot fi puse la dispoziție la cerere, dacă sunt necesare sau utile slujirii congregației sau Bisericii.

3. O evidență a tuturor sosirilor și plecărilor din cadrul alegătorilor congregației:
 - a. Decese
 - b. Cei care s-au mutat, au renunțat sau au fost excluși din congregație
 - c. Noi membri care depun un formular de Alegere, Acceptare, Recunoaștere și Împuternicire [A6:3-8-15:4], formular J10:37/Ex30:16
 - d. Modificările în datele de contact trebuie făcute prin Formularul 2Pt1-10
 - e. Căsătorii
 - f. Nașteri, inclusiv botezul (dacă este cazul)
4. Orice neregulă sau activitate a slujitorului sau a congregației care poate da impresia de rău sau bine.
5. Modificări privind proprietățile deținute de slujitorii Bisericii (comisionați sau licențiați):
 - a. Conturile, dacă există, trebuie raportate lunar sau mai frecvent, la cererea Supraveghetorului.
 - b. Cărți, registre, evidențe, depozite etc.
 - i. Securitatea este o prioritate, iar procedurile corespunzătoare trebuie stabilite.
 - c. Orice alte modificări financiare ale statutului Bisericii, inclusiv:
 - i. Nevoi, dorințe și obiective
 - ii. Distribuții semnificative, cheltuieli, transferuri de bunuri interne sau externe
 - iii. Ghidul Administrativ trebuie să fie întotdeauna un standard de confirmare.

6. Proiecte, acțiuni de evanghelizare, activități planificate, în desfășurare sau finalizate:
 - a. Lucrări, ministere auxiliare suplimentare operate în mod individual în cadrul congregațiilor.
 - b. Activități ale Bisericii desfășurate în frățietate și caritate cu alte congregații.
 - c. Împărăția în parteneriat cu alte Biserici, dincolo de congregațiile proprii.
 - d. În lume. Dăruire externă dincolo de congregație și Biserică. [Vaca Roșie].
7. Raportul trebuie să fie relațional:
 - a. Biserica este bazată pe relațiile cu Dumnezeu și cu cei din jurul nostru.
 - b. Există cei pe care îi slujim și cei cu care suntem conectați în rețea.
 - c. Biserica este o comunitate de credincioși care caută să urmeze căile lui Hristos.
 - d. Biserica este creată după chipul lui Hristos, pe măsură ce ne conformăm vocii Sale.
8. Activitățile Bisericii ne oferă o imagine asupra Duhului Bisericii:
 - a. Rapoarte despre serviciile de închinare și întâlniri.
 - b. Predare, formare, practici și programe.
 - c. Orice alt proiect comunitar sau eveniment de interes pentru noi sau pentru Hristos.

„Să-i iei de la ei și să-i dai leviților, fiecăruia după slujba lui, ca să slujească la cortul întâlnirii.” Numeri 7:5

Anexa 4. Declarație de Poziție pentru Slujitori aflați sub Jurământ de Sărăcie

Un membru al unui ordin religios care a făcut un jurământ de sărăcie nu este considerat ca fiind angajat pe cont propriu.³⁵¹ Aceștia sunt implicați în răspândirea doctrinelor și rânduielilor lui Isus Hristos, Conducător al Împărăției lui Dumnezeu pe pământ și în Ceruri. His Holy Church sau Biserica Sa, ca ordine și altare ale lui Isus Hristos, nu pot aplica către niciun alt guvern, birou patern, rege, prinț sau potentat prin vreo alegere sau act de profanare.³⁵²

Un slujitor *Hirotonit*, *Licențiat* sau *Comisionat*³⁵³ al unui *ordin religios*³⁵⁴ al Bisericii întemeiate de Isus Hristos, aflat sub jurământ de sărăcie, este exclus din sistemul de Securitate Socială, întrucât ordinul său religios nu poate opta³⁵⁵ pentru depunerea formularului SS-16³⁵⁶ pentru ca serviciile prestate de membrii săi să fie acoperite de acest sistem și, implicit, administrate de IRS. Aceasta ar constitui o încălcare a jurământului de Credință în Tatăl, o încălcare a jurământului de Castitate prin primirea de beneficii, și o încălcare a Ascultării printr-o cerere externă, care este o expresie a credinței într-un alt stăpân.

Doctrina lui Isus Hristos și convingerile fraților din His Holy Church nu permit completarea formularului SS-16 sau cererea de includere în sisteme de tip Securitate Socială,³⁵⁷ sisteme de Corban care fac Cuvântul lui Dumnezeu să nu aibă putere. Niciun slujitor *Hirotonit*, *Licențiat* sau *Comisionat* aflat sub jurământ de sărăcie în rețeaua Sfințelor Sale Ordini nu poate aplica pentru astfel de calitate de membru, care ar presupune precepte conforme cu doctrina nicolaïților³⁵⁸ sau piedica lui Balaam, decât dacă toți frații ar consimți – fapt ce ar însemna o respingere a lui Dumnezeu.

„Conform secțiunii 210(a)(8)(A) din Social Security Act, serviciile efectuate de un membru al unui ordin religios ‘în exercitarea îndatoririlor cerute de acel ordin’ sunt excluse din definiția angajării.”³⁵⁹

³⁵¹ SSAH 1122.2 Termenul „afacere sau activitate comercială” nu include serviciile oferite de un membru al unui ordin religios care a depus un vot de sărăcie, atunci când aceste servicii sunt îndeplinite în cadrul datoririlor cerute de ordin.

³⁵² Apocalipsa 2:6 „Dar ai lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaïților, pe care și Eu le urăsc.”

– Apocalipsa 2:15 „Tot așa ai și tu pe unii care țin învățătura nicolaïților, pe care o urăsc.”

³⁵³ A. DESCRIEREA TERMENILOR 1. Hirotonit, licențiat sau comisionat. Acești termeni descriu procedurile urmate de biserici sau denominațiuni recunoscute prin care se conferă statutul de slujitor persoanelor care îndeplinesc cerințele stabilite de biserică. RS 01901.600 Slujitori și membri ai ordinelor religioase (Social Security Administration, SUA)

– SSAH 934. Ești considerat „hirotonit,” „comisionat” sau „licențiat” dacă ai primit acest statut potrivit procedurilor denominațiunii tale. Nu este obligatoriu să fii legat de o congregație. Autoritatea ta rămâne activă până la revocarea de către biserică.

– Unele biserici au proceduri formale de hirotonire. În ceea ce privește Securitatea Socială (Social Security), comisionarea sau licențierea ta ca slujitor (pastor) trebuie să fie recunoscută de biserică ta ca o hirotonire, dacă biserică urmează astfel de proceduri.

³⁵⁴ RS 01901.640 Acoperirea pentru membrii ordinelor religioase care au depus un jurământ de sărăcie

– B. DEFINIȚII 1. Ordin religios. Un ordin religios este o comunitate care trăiește după o regulă distinctă, disciplină sau constituție, precum o fraternitate monastică.

– Majoritatea ordinelor cer jurăminte de castitate, ascultare și sărăcie, pe lângă alte angajamente specifice ordinului.

³⁵⁵ 2 Corinteni 6:14 „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau ce părtașie este între lumină și întuneric?”

³⁵⁶ SSAH 932 Slujitori și membri ai ordinelor religioase. 932.2 Poți fi acoperit de sistemul de asigurări sociale dacă ordinul religios a ales ca activitatea desfășurată de membrii săi să fie inclusă în acest sistem.

– 932.3: Pentru a opta pentru acoperire, ordinul religios sau subdiviziunea acestuia trebuie să depună Formularul SS-16 (Alegerea includerii salariilor acoperite pentru membrii ordinului religios care au depus jurământul de sărăcie) la Serviciul Fiscal Intern (IRS).
Ultima revizuire: Martie, 2001

³⁵⁷ SSAH 1130.8 Un membru al unui ordin religios care a depus un jurământ de sărăcie nu este considerat lucrător independent.

³⁵⁸ Apocalipsa 2:4–17 „Ai și tu pe unii care țin învățătura nicolaïților, pe care Eu o urăsc...”

³⁵⁹ SSR 81-38: TITLUL II: SCOP: Stabilirea unei politici privind acoperirea serviciilor oferite de membri ai ordinelor religioase care lucrează pentru terți.

– CITĂRI (AUTORITATE): Secțiunea 210(a)(8)(A) din Legea privind Securitatea Socială (SSA); Regulamentul nr. 4, secțiunea 404.1023(e).

Un membru sau slujitor *Hirotonit*, *Licențiat* sau *Comisionat* al unui ordin religios care se află sub jurământ de sărăcie poate presta muncă în afara ordinului, dar numai sub îndrumarea unui ordin,³⁶⁰ și rămâne exclus din definiția de „angajat.” El sau ea nu are voie să intre într-o relație de angajare cu un angajator terț. Trebuie să rămână credincios și cast sub conducerea unui Ordin, ca robi loiali ai lui Hristos, având toate lucrurile în comun în cadrul moștenirii Sale, fără a opta pentru acoperire socială conform secțiunii 3121(r) din Codul Fiscal al SUA și fără a depune formularul SS16.

„Regula generală derivată din aceste hotărâri este că atunci când un membru al unui ordin religios intră într-o relație de muncă cu o terță parte care nu este afiliată cu ordinul, iar acea parte se bazează pe membru și nu pe ordin pentru îndeplinirea atribuțiilor, veniturile acelu membru devin impozabile conform FICA, chiar dacă ordinul i-a cerut să aplice pentru acel post și să îndeplinească respectivele sarcini.”³⁶¹

Termenul „comerț sau afacere” nu include serviciile prestate de un membru al unui ordin religios aflat sub jurământ de sărăcie, atunci când aceste servicii sunt exercitate ca parte din îndatoririle cerute sau atribuite de acel ordin.³⁶² Natura și amploarea muncii sunt irelevante.³⁶³ Aceasta reflectă pur și simplu cerințele lui Isus Hristos și nevoia firească a Trupului Său.

Moștenirea slujitorilor din His Holy Church este moștenirea lui Hristos și a Tatălui. Munca și drepturile lor sunt încredințate Lui, ca o frățietate comună dedicată scopurilor Sale și promovării învățăturilor Sale. Prin renunțarea la propria libertate, ei sunt dedicați prin credință eliberării celor captivi și întoarcerii fiecărui om la familia sa și la posesiunile sale.

Slujitorii Bisericii și „familiile” lor sunt considerați:

- hirotoniți conform condițiilor stabilite de Hristos, sau
- comisionați, acționând ex officio prin numirea de către un slujitor hirotonit, sau
- licențiați, acționând ex officio prin numirea de către un slujitor hirotonit, după alegerea de către o congregație.

– ISTORIC RELEVANT: Conform secțiunii 210(a)(8)(A) din *Social Security Act*, serviciile prestate de un membru al unui ordin religios „în exercitarea atribuțiilor cerute de acel ordin” sunt excluse din definiția legală a angajării. Membrii ale căror servicii sunt excluse conform acestor prevederi, și care se află sub jurământul de sărăcie, pot fi acoperiți ca angajați prezumați (considerați)... [Vezi SSR 81-38: TITLUL II: Acoperirea prin Securitate Socială a serviciilor membrilor ordinelor religioase care lucrează pentru terți, în acest ghid].

³⁶⁰ „Manualul de operațiuni SSA RS 01901.600 Slujitori și membri ai ordinelor religioase B, 4. Serviciul misionarilor, fie pe plan intern sau extern, atunci când este efectuat de un slujitor hirotonit, comisionat sau licențiat în mod corespunzător pentru o organizație misionară, este exclus din categoria „angajare” și este considerat ca activitate independentă.

– Chiar dacă organizația misionară nu îndeplinește definiția legală a unei biserici sau a unui ordin religios, serviciul rămâne exclus, întrucât este considerat serviciu desfășurat în exercitarea slujirii.” Vezi Manualul de operațiuni SSA RS 01901.600

³⁶¹ SSR 85-10c: SECȚIUNEA 210(a)(8)(A) (42 U.S.C. 410(a)(8)(A)) ACOPERIRE — SERVICIILE MEMBRILOR ORDINELOR RELIGIOASE CARE LUCREAZĂ PENTRU TERȚI 20 CFR 404.1023(e) SSR 85-10c, Samson v. U.S., 743 F.2d 884 (Fed. Cir. 1984)

³⁶² SSH 1122.2 Termenul „activitate comercială sau profesională” nu include serviciile prestate de un membru al unui ordin religios care a depus jurământul sărăciei, atunci când aceste servicii sunt îndeplinite în exercitarea atribuțiilor cerute de ordinul religios.

³⁶³ Codul Reglementărilor Federale, Titlul 20 — Secțiunea 404.1023, alineatul (e) Lucrul în exercitarea atribuțiilor cerute de un ordin religios. Munca prestată de un membru al unui ordin religios, în exercitarea atribuțiilor cerute de ordin, include toate îndatoririle impuse acelu membru. Natura sau amploarea muncii este irelevantă, atâta timp cât este vorba despre un serviciu pe care membrul este îndrumat sau obligat să îl îndeplinească de către superiorii săi ecleziastici.

Statutul de „fără moștenire în lume”

Următoarele citate și referințe sunt oferite pentru clarificare. Este important să păstrăm distincțiile adecvate în percepția noastră atunci când studiem acest material. „Deoarece regulile fiscale speciale se aplică bisericilor, este important să facem distincția între biserici și alte organizații religioase.”³⁶⁴

Nimeni nu poate defini Biserica sau *ekklesia* a lui Hristos, în afară de Hristos Însuși. De fapt, Biserica a fost predefinită în mințile noastre, iar o reexaminare a principiilor stabilite de Hristos este esențială.

Statutul slujitorilor hirotoniți sub jurământul de sărăcie, membri ai unui ordin religios al Bisericii care a păstrat credința adevărată și ascultarea prin necompletarea formularului SS16, este diferit de statutul altor slujitori. Secțiunea 1122.2 din manualul SSA (Social Security Administration) afirmă că termenul „*comerț sau afacere*” nu include serviciile acestor slujitori ai ordinelor religioase de acest tip.

Într-o secțiune separată – 1122.1 – același termen nu include serviciile prestate de slujitori comisionați sau licențiați, dacă aceștia aleg personal să fie excluși din acoperirea prevăzută de Codul Fiscal Intern, chiar dacă nu au făcut un jurământ de sărăcie. Acesta este un statut distinct de cel al slujitorilor aflați sub jurământ de sărăcie și poate fi limitat în ceea ce privește activitățile desfășurate ca „exercitare a slujirii.”³⁶⁵

Așadar, aceste două secțiuni (1122.1 și 1122.2) tratează condiții sau statute diferite ale slujitorilor. Secțiunea 1122.2 se referă exclusiv la serviciile prestate în exercitarea îndatoririlor cerute de ordin.

Slujitorii comisionați sau licențiați de un slujitor hirotonit al Bisericii aflat în bună rânduială, care nu au făcut un jurământ de sărăcie, dar care acționează *ex officio* în conducerea, desfășurarea și administrarea organizației religioase, sub îndrumarea unui ordin religios fidel al Bisericii, pot fi considerați exonerati în acele activități, conform următoarelor surse: SSA Handbook §935, SSR 67-6, Section 210, 20 CFR §§ 404.1023,³⁶⁶ 404.1015 și 404.1057.

Statutul slujitorilor hirotoniți sau al familiilor lor în slujire

Aproape orice formă de angajare sau activitate pe cont propriu este, în general, eligibilă pentru a fi acoperită de programul de Securitate Socială. Totuși, în câteva situații (cum ar fi ordinele religioase sub jurământ de sărăcie, afiliați străini ai angajatorilor americani, sau guvernele locale și de stat), acoperirea trebuie aleasă de angajator. Începând cu iulie 1991, acoperirea a devenit obligatorie pentru angajații statului și ai autorităților locale care nu participă la un sistem de pensii publice. În câteva cazuri (ex: slujitori sau membri ai unor grupuri religioase auto-angajați), aceștia pot opta să iasă din program.

³⁶⁴ IRS Publication 1828, pagina 4

³⁶⁵ Vezi Manualul SSA, secțiunea 935

³⁶⁶ Titlul 20 CFR §404.1023 – Slujitori ai bisericilor și membri ai ordinelor religioase: „...Dacă ești membru al unui ordin religios care a depus un jurământ de sărăcie, munca pe care o desfășori în exercitarea atribuțiilor cerute de ordin (această muncă poate fi efectuată pentru ordin sau pentru un alt angajator) este considerată angajare doar dacă ordinul sau subdiviziunea autonomă a ordinului din care faci parte a depus o alegere valabilă de includere în sistem. Această alegere se face în conformitate cu secțiunea 3121(r) din Codul Fiscal. Pentru regulile privind acoperirea prin activitate independentă a slujitorilor religioși și a membrilor ordinelor religioase care nu au depus jurăminte de sărăcie, vezi §404.1071.”

Este important să menținem distincția între slujitorii hirotoniți sub jurământ de sărăcie, și slujitorii care doar au ales să iasă din sistemul de Securitate Socială. Cei din a doua categorie sunt doar exonerati. Activitățile celor din prima categorie sunt excluse complet, dar numai în măsura în care se limitează la *îndatoririle cerute de ordin*. După cum am menționat în Declarația de poziție pentru slujitorii bisericii His Holy Church sub jurământul de sărăcie, „Conform secțiunii 210(a)(8)(A) din Social Security Act, serviciile prestate de un membru al unui ordin religios ‘în exercitarea îndatoririlor cerute de acel ordin’ sunt excluse din definiția angajării.”

Anexa 5. Sprijin Biblic pentru Jurăminte

Există mai multe cuvinte care apar în Biblie și care sunt uneori traduse ca **jurământ** (vow), dar în greacă sunt cuvinte diferite, cu semnificații distincte. Un cuvânt grecesc, *omnuo*, apare de 27 de ori în Biblie și este întotdeauna tradus prin cuvântul *a jura* (swear) în versiunea King James.

În Matei 5:33 citim:

„Iarăși ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu juri strâmb, ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale.”

Aici, cuvântul *jurământ* este tradus consecvent din cuvântul *horkos*,³⁶⁷ care este definit ca: „ceea ce a fost promis sau garantat printr-un jurământ.”

În alte traduceri, cuvântul *oath* este tradus și ca *jurământ*.

În Faptele Apostolilor 18:18 ni se spune că Pavel „făcuse un jurământ.” În versiunea King James, cuvântul pentru *jurământ* aici este *euche*.

Omnuo, *horkos* și alte cuvinte au în greacă sensuri diferite, și ne pot induce în eroare dacă le folosim interschimbabil cu „a jura,” „jurământ” și „legământ.” Biserica trebuie să stabilească ce definiție sau sens se aplică termenului *jurământ* atunci când este folosit în legătură cu un ordin religios.

Același cuvânt tradus *jurământ* în Fapte este tradus *rugăciune* în Iacov 5:15, unde se face referire în mod specific la un *jurământ al credinței*:

„Și rugăciunea [*euche* = jurământ] făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, i se vor ierta.”

Deoarece ni se spune de către Hristos și de către Iacov³⁶⁸ să nu jurăm, atunci când Biserica folosește expresia **Jurământ de sărăcie**, în realitate spunem **Rugăciune de sărăcie**, sau de castitate, credință și ascultare, aplicând sensul cuvântului *euche*. Aceasta nu înseamnă că nu este legată conștiința slujitorului hirotonit. Este legată. Dar este legată de dragostea față de Hristos și Dumnezeu, iar „*rugăciunea*” sau „*jurământul*” este mărturia acelei legături.

Cuvântul *euche* provine din *euchomai*,³⁶⁹ care înseamnă: „1) a se ruga lui Dumnezeu 2) a dori, a se ruga, a mijloci.” Prin folosirea cuvântului *jurământ*, exprimăm intenția și rugăciunea noastră pentru ajutor din partea lui Dumnezeu, de a ne dedica Lui, de a rămâne credincioși acelei dedicării, de a fi statornici în îndeplinirea îndatoririlor noastre, și ascultători față de voia lui Dumnezeu. Nu este ca un jurământ (în sensul *omnuo* sau *horkos*) menit să ne lege sub autoritatea altuia, și nu există nicio interdicție împotriva acestui tip de jurământ. De fapt, este chiar esența chemării la rugăciune către Dumnezeu Tatăl.

Jurământul de sărăcie

Jurământul de sărăcie înseamnă că slujitorii hirotoniți ai bisericii His Holy Church nu dețin nicio proprietate ca moștenire sau avere personală, ci țin toate lucrurile în comun pentru beneficiul lui Isus și al Tatălui.³⁷⁰

³⁶⁷ 3727 horkos (ὄρκος), din herkos (graniță, limită). Horkos este definit ca: „ceea ce a fost promis sau garantat printr-un jurământ.”

³⁶⁸ Iacov 5:12 „Mai presus de toate, frații mei, să nu jurați: nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ. Ci ‘da’ al vostru să fie da, și ‘nu’ să fie nu, ca să nu cădeți sub judecată.”

³⁶⁹ 2172 euchomai (εὐχομαι); verbul apare în versiunea AV astfel: „a dori” (3 ori), „a se ruga” (2 ori), „a putea dori” (1), „aș vrea” (1); în total 7 apariții. 1) a se ruga lui Dumnezeu. 2) a dori, a se ruga, a mijloci în rugăciune pentru ceva sau cineva

³⁷⁰ Numeri 3:12, 3:45, 8:14–17; Levitic 25:32; Fapte 7:38; Matei 19:21; Marcu 10:21; Luca 14:33, 18:22; Ioan 17:9; Fapte 2:44–45, 4:32–5:4

Isus a fost Regele care a existat dinaintea primului secol. El era cel mai înalt fiu al lui David, uns ca rege al Israelului, care era Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, transmisă de la Noe la Sem, apoi la Avraam, Iacov și urmașii lor. Aceștia au fost eliberați din robia Egiptului de Moise, dar mai târziu au ajuns sub autoritatea unui rege, mai întâi cu Saul și apoi cu David. În cele din urmă, Isus a venit ca Mesia și a luat Împărăția de la cei care o transformaseră din nou într-un stat apostat prin propriile lor statute și rânduieli.

Matei 21:43: „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei.”

În acea Împărăție originală, Dumnezeu a pus deoparte un anumit grup de oameni numiți leviți, care proveneau în mare parte din seminția lui Levi. Acest eveniment a avut loc atunci când poporul a fost chemat să iasă din tabăra închisă a vițelului de aur, iar majoritatea celor care au răspuns chemării erau leviți. Acești oameni au fost separați de restul națiunii în mai multe moduri și pentru scopuri specifice.

Jurămintele Slujitorilor Bisericii

Jurămintele trebuie făcute fie pentru o perioadă de ani, ca Noviciat, fie pe viață, ca Membru Hirotonit deplin sau Slujitor. Familiile sunt incluse în această acoperire atâta timp cât rămân sub protecția capului familiei sau a Ordinului supraviețuitor. Soții și soțiile trebuie să participe sau să consimtă la adevărul jurămintelor ca o mărturisire individuală a Credinței, Speranței și Ascultării față de Hristos.

Jurământul de Sărăcie înseamnă că Slujitorii bisericii His Holy Church nu dețin nicio proprietate ca avere personală, ci păstrează toate lucrurile în comun pentru beneficiul lui Isus și al Tatălui nostru.³⁷¹

Numeri 18:23-24 "Dar... vor face slujba cortului întâlnirii și vor purta nelegiuirea lor: aceasta va fi o rânduială veșnică în neamul vostru, ca să nu aibă moștenire între copiii lui Israel."

2 Corinteni 4:5 "Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Isus ca Domn; iar pe noi înșine, ca slujitori ai voștri, pentru Isus."

Această rânduială privea posesia pământului ca moștenire personală.

Numeri 18:20 "Și Domnul i-a vorbit lui Aaron: Tu nu vei avea moștenire în țara lor și nu vei avea parte între ei; Eu sunt partea și moștenirea ta între copiii lui Israel."

Moise a adăugat multe detalii cu privire la modul în care acești slujitori ai Împărăției lui Dumnezeu trebuiau să își îndeplinească rolul, dar acest lucru este adesea greșit înțeles din cauza metaforei folosite în limbajul scriptural.

Deuteronom 18:1-2 "Preoții, leviții și întreaga seminție a lui Levi, să nu aibă parte și moștenire în Israel; să mănânce jertfele Domnului făcute prin foc și moștenirea Lui. De aceea să nu aibă moștenire între frații lor: Domnul este moștenirea lor, cum le-a spus El."

Aceste pasaje subliniază că slujitorii lui Dumnezeu nu aveau o moștenire pământească, ci erau dedicați în întregime slujirii Domnului, trăind din darurile și jertfele poporului. Această chemare la renunțarea la moștenirea lumească a fost reluată și împlinită prin Hristos și slujitorii Săi, care își pun toată încrederea în providența divină.

³⁷¹ Idem

În versetele care au urmat, s-a precizat că leviții puteau beneficia personal de o parte din contribuțiile poporului oferite lui Dumnezeu. Această rânduială avea un aspect practic în ceea ce privește poziția și statutul lor. Leviții primeau zeciuială³⁷² doar *în funcție de slujirea lor*,³⁷³ iar poporul nu era obligat să plătească o taxă impusă de leviți ca autoritate executivă, deoarece în acele vremuri *nu era rege în Israel*.³⁷⁴

Până la venirea lui Isus, leviții începuseră să dețină pământ de aproximativ 160 de ani, datorită favorurilor primite din partea dinastiei Hasmoneene din Iudeea. Mai mult, cu peste 70 de ani înainte de nașterea lui Hristos, fariseii reușiseră să adopte un statut care permitea instanțelor să impună contribuțiile poporului ca o taxă obligatorie.

2 Corinteni 8:9 "Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos: măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, ca prin sărăcia Lui voi să fiți îmbogățiți."

Când Isus i-a chemat pe oameni, El a impus anumite cerințe asupra celor aleși să slujească în Împărăția lui Dumnezeu, care era „aproape”. Urmând principiu peste principiu, vedem că El le-a cerut să renunțe la orice moștenire de proprietăți sau pământ.

Luca 14:33 "Tot așa, oricine dintre voi care nu renunță la tot ce are,³⁷⁵ nu poate fi ucenicul Meu."

Aceasta a fost o declarație directă, nu o sugestie generală, și a fost în conformitate cu afirmațiile atribuite lui Dumnezeu în relație cu robii Săi care slujeau Împărăției Sale pe pământ, Leviții. Prin faptul că Isus a stabilit acest principiu pentru slujitorii Săi, cerându-le să nu aibă averi și proprietăți în Împărăția lui Dumnezeu, s-a asigurat că slujitorii publici ai împărăției vor rămâne cu adevărat *slujitori* publici ai poporului, cu excepția cazului în care oamenii ar fi permis altceva.

Contribuțiile către Împărăția lui Dumnezeu și slujitorii ei sunt întotdeauna bazate pe alegeri individuale și nu sunt impuse de oameni sau prin statute omenești.

Matei 6:3 "Dar când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta;"

Isus le-a spus ucenicilor Săi că le va da Împărăția, pe care o lua de la cei ce, în acel timp, ședea pe scaunul lui Moise. În Luca 12:32, El le-a spus, "Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția." Apoi, în Luca 12:33, El le-a cerut: "Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă punji care nu se învechesc, o comoară în ceruri care nu se epuizează, unde hoțul nu se apropie și molia nu strică."

În Împărăția lui Dumnezeu, oamenii nu trebuiau să își adune tot aurul și argintul într-un loc central, într-un tezaur, într-un vițel de aur sau într-o vistierie de templu. Ei trebuiau să își păstreze banii în pungile lor și să îi ofere pe altarul lui Dumnezeu după nevoi și în funcție de slujire. Această rânduială păstra libertatea atât în țară, cât și în inimile lor, iar drepturile și responsabilitățile date de Dumnezeu rămâneau în mâinile lor și în cadrul familiilor lor.³⁷⁶

Luca 12:34 "Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră."

³⁷² Evrei 7:5 „Cei dintre fiii lui Levi care primesc preoția au porunca să ia zeciuială de la popor, adică de la frații lor, deși și ei sunt urmași ai lui Avraam.”

³⁷³ Numeri 7:5 „Să le iei de la ei, ca să slujească în cortul întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

³⁷⁴ Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

³⁷⁵ Huparchonta (ὕπαρχοντα) – substantiv. 1) averi, bunuri, proprietăți, bogăție.
– Expresia *tois huiois ta huparchonta* se traduce ca „a lăsa moștenire fiilor.” IB2=LXX De.21.16. 3

³⁷⁶ Levitic 25:10–13 „Să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți libertate în toată țara pentru toți locuitorii ei; să fie un jubileu pentru voi, fiecare să se întoarcă la moșia sa și la familia sa... În anul jubileului, fiecare să se întoarcă la moștenirea lui.”

Hristos știa că, dacă slujitorii s-ar concentra asupra bogățiilor din vistieriile regale ale templului, ar uita curând de slujirea poporului. Dacă li s-ar permite zeciuială doar *în funcție de slujirea lor*, iar bogăția împărăției ar rămâne în mâinile poporului, atunci împărăția ar rămâne sănătoasă. Însă de îndată ce bogăția este centralizată în templu sau în Biserică, tipul greșit de slujitori este atras spre slujirea poporului. Slujitorii trebuie să rămână slujitori.

2 Corinteni 4:5 "Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Isus ca Domn; iar pe noi înșine, ca slujitori ai voștri, pentru Isus."

Jurământul de Castitate

Jurământul de castitate înseamnă că frații, ca mireasa lui Hristos, nu comit adulter cu vreo altă autoritate conducătoare.³⁷⁷ Israel a fost o națiune, iar Hristos a predicat și a rânduit o Împărăție. Israelul a fost adesea acuzat de curvie³⁷⁸ și adulter³⁷⁹ în calitate de națiune.

Isaia 23:17: „Și va fi așa: după șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, și ea se va întoarce la plata ei și va curvi cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului.”

Ezechiel 16:26: „Ai curvit și cu egiptenii, vecinii tăi cei cu trup mare, și ți-ai mărit curviile ca să Mă mânie.”

Fapte 15:20: „Ci să le scriem să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.”

Fapte 15:29: „Să vă feriți de cele jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie; de care păzindu-vă, bine veți face. Fiți sănătoși!”

1 Corinteni 4:20: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere.”

1 Corinteni 5:1: „Se aude, în adevăr, că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea, care nici chiar între neamuri nu se pomenesc; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său.”

Slujitorii Împărăției nu pot face înțelegeri cu alte guverne, deoarece aparțin lui Dumnezeu ca slujitori ai Săi.

Numeri 3:12: „Iată, Eu am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel în locul tuturor întâilor născuți... deci leviții vor fi ai Mei.”³⁸⁰

Exod 23:32: „Să nu faci legământ cu ei și cu dumnezeii lor.”

În ce privește adulterarea slujirii, vedem că întregi națiuni și chiar Biserica pot comite adulter, adică idolatrie.

Ieremia 3:8,10: „...și am văzut că pentru toate **preacurviile** lui Israel, cea necredincioasă, am dat-o la o parte și i-am dat carte de despărțire; dar Iuda, sora sa vicleană, nu s-a temut, ci s-a dus și ea și a curvit. Și s-a întâmplat că, prin ușurătatea curviei ei, a spurcat țara și a **preacurvit** cu piatra și cu lemnul. Și nici cu toate acestea, Iuda, sora ei vicleană, nu s-a întors la Mine din toată inima ei, ci cu prefăcătorie, zice Domnul.”

Ieremia 5:7: „Cum să te iert? Copiii tăi M-au părăsit și jură pe cei ce nu sunt dumnezei. Le-am dat hrană din belșug și ei **au curvit** și s-au strâns cete-cete în casele desfrânatelor.”

³⁷⁷ Exod 23:32, Deuteronom 7:2, 13:13, Judecători 2:2, Apocalipsa 2:1–17, 14:4, Matei 5:34, 10:33, Iacov 5:12, 2 Corinteni 6:14–18, Romani 8:21, Galateni 2:4, 5:1, 2 Petru 2:19

³⁷⁸ Isaia 1:2; Ieremia 2:20; Ezechiel 16; Osea 1:2; 2:1–5; Ieremia 3:8–9

³⁷⁹ Idolatria, lăcomia și apostazia sunt descrise ca adulter spiritual. (Ier. 3:6, 8, 9; Ezec. 16:32; Osea 1:2:3; Apoc. 2:22). O biserică apostată este numită adulteră (Isa. 1:21; Ezec. 23:4, 7, 37), iar iudeii sunt numiți „neam adulter” (Matei 12:39). (Compară cu Apocalipsa 12)

³⁸⁰ Numeri 3:45 „Ia pe leviți în locul întâilor născuți dintre copiii lui Israel și pe vitele leviților în locul vitelor lor; leviții vor fi ai Mei: Eu sunt Domnul.” Numeri 8:14 „Așa să despartiți pe leviți dintre copiii lui Israel, și leviții vor fi ai Mei.”

Ieremia 7:9: „Cum? Veți fura, veți ucide, veți **preacurvi**, veți jura strâmb, veți aduce tămâie lui Baal și veți merge după alți dumnezei...?”

Ieremia 23:14: „În prorocii Ierusalimului am văzut lucruri grozave: **preacurvesc** și umblă cu minciuna, întăresc mâinile celor răi...”

Romani 2:22: „Tu care spui să nu se săvârșească adulter, săvârșești tu însuși **adulter**? Tu, care urăști idoli, săvârșești sacrilegiu?”

2 Petru 2:14,19: „Având ochii plini de **preacurvie** și neîncetând de la păcat, amăgesc sufletele nestatornice... au părăsit calea cea dreaptă și au rătăcit, urmând calea lui Balaam... Promit libertate, dar ei înșiși sunt robi ai stricăciunii...”

Apocalipsa 14:4: „Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciori. Ei urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca pârga lui Dumnezeu și a Mielului.”

Slujitorii Împărăției desemnate a lui Hristos sunt robi aflați exclusiv sub autoritatea lui Dumnezeu.

Matei 20:27,28 „Și oricine va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie **rob**. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”

Matei 23:11 „Cel mai mare dintre voi să fie **slujitorul** vostru.”

Luca 12:37 „Ferice de **robii** aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească.”

Fapte 16:17 „Ea s-a luat după Pavel și după noi și striga: «Oamenii aceștia sunt **robii** Dumnezeului Celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii.»”

Romani 1:1 „Pavel, **rob** al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu,”

Galateni 1:10 „Caut eu oare în clipa aceasta să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi **robul** lui Hristos.”

Filipeni 1:1 „Pavel și Timotei, **robi** ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii:”

Coloseni 1:7 „cum ați învățat de la Epafra, preaiubitul nostru **tovarăș de slujbă**, care este pentru voi un slujitor credincios al lui Hristos,”

2 Timotei 2:24 „Și **robul** Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de răbdare,”

Iacov 1:1 „Iacov, **rob** al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: Sănătate!”

2 Petru 1:1 „Simon Petru, **rob** și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos:”

Iuda 1:1 „Iuda, **rob** al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov, către cei chemați, care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Hristos:”

Apocalipsa 22:9 „Dar el mi-a zis: «Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt împreună-**slujitor** cu tine și cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele acestei cărți. Închină-te lui Dumnezeu!»”

Slujitorii care ocupă această stare separată a lui Dumnezeu nu pot vinde sau ceda prin contract nicio parte din proprietatea, drepturile sau Împărăția lui Dumnezeu. Isus a rămas un rege slujitor, la fel vor fi și slujitorii Lui.

2 Corinteni 6:15 „Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?”

Romani 8:21 „căci și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.”

Galateni 5:1 „Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.”

Legământul Credinței

Legământul Credinței înseamnă că Frații, ca slujitori ai lui Hristos, își oferă întreaga credință, fidelitate și loialitate Regelui Uns al Împărăției lui Dumnezeu care este aproape, și nu sistemelor precum cel al Egiptului.³⁸¹

Frații, prin credința lor, sunt dedicați manifestării credinței și loialității față de Dumnezeu, Tatăl nostru.

Psalm 62:8 „Încredeți-vă în El în orice vreme, popoare, vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru! Sela.”

Psalm 146:3 „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor.”

Încrederea noastră trebuie să fie în Domnul, și nu în oameni care vor să exercite stăpânire asupra fraților lor.

Geneza 15:1 „După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis: «Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.»”

Geneza 50:19 „Iosif le-a zis: «Fiți fără teamă, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu?»”

Iosua 10:25 „Iosua le-a zis: «Nu vă temeți și nu vă înpăimântați, ci întăriți-vă și îmbărbătați-vă, căci așa va face Domnul tuturor vrăjmașilor voștri împotriva cărora vă veți lupta.»”

2 Regi 18:20,21 „Tu ai zis: «Pentru război trebuie chibzuință și putere!» Dar acestea sunt doar vorbe în vânt. În cine te încrezi de te-ai răzvrătit împotriva mea? Iată, acum te încrezi în toiagul acesta de trestie frântă, în Egipt, care înțepă și străpunge mâna oricui se sprijină pe el! Așa este faraon, regele Egiptului, pentru toți cei care se încred în el.”

Proverbe 29:25 „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul este la adăpost.”

Matei 10:28 „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”

Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatălui vostru Îi place să vă dea Împărăția.”

Cu adevărată încredere și credință în Dumnezeu, vom respecta porunca Sa: „Nu vă temeți.”

Isaia 30:3 „De aceea ocrotirea lui faraon vă va da de rușine, și adăpostul sub umbra Egiptului vă va aduce confuzie.”

Isaia 30:12 „De aceea, așa zice Sfântul lui Israel: «Fiindcă nesocotiți cuvântul acesta și vă încredeți în asuprire și răutate și vă sprijiniți pe ele,»”

Matei 12:21 „Și Neamurile vor nădăjdui în Numele Lui.”

Marcu 1:15 „El zicea: «S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie.»”

Marcu 11:22 „Isus a răspuns și le-a zis: «Aveți credință³⁸² în Dumnezeu!»”

Filipeni 3:20 „Dar cetățenia³⁸³ noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos,”

³⁸¹ Efeseni 2:12; Filipeni 1:27, 3:20; Matei 21:43; Luca 22:25–29, 22:67; Marcu 15:32; Iacov 2:5; Romani 1:8; Fapte 14:22

³⁸² Pistis (πίστις) – credință, convingere, însoțită de ideea de încredere, loialitate, credincioșie, devotament.

Iacov 5:15 „Rugăciunea³⁸⁴ făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.”

Luca 22:25-29 „... Și Eu vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie;”

Galateni 3:26 „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.”

Tit 2:10 „Să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, în toate privințele.”

Legământul Ascultării

Legământul Ascultării înseamnă că Frații, ca mireasă a lui Hristos, nu se opun Voinței Mirelui care respectă voința Tatălui Său din Ceruri.³⁸⁵

Matei 7:21 „Nu oricine Îmi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

Matei 12:50 „Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.”

Matei 19:17 „El i-a răspuns: «De ce mă întrebi despre ce este bine? Unul singur este Cel Bun: Dumnezeu. Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.»”

Marcu 4:41 „I-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții: «Cine este oare Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?»”

Ioan 8:51 „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.”

Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

Ioan 14:21-24 „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui... Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.»”

Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

Faptele Apostolilor 5:29 „Petru și ceilalți apostoli, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!»”

Iacov 1:25 „Dar cine își va adânci privirile în Legea desăvârșită, care este Legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.”

Dumnezeu îi călăuzește pe Slujitorii desemnați să slujească și să fie lumină tuturor guvernelor lumii.

Matei 20:25,27 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: «Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricine va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob.»”

Marcu 10:42,44 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: «Știți că cei priviți drept cârmuitori ai Neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor.»”

³⁸³ Politeuma (πολίτευμα) din politeuomai. Verbul politeuomai înseamnă: 1) a fi cetățean 2) a administra treburile civile, a conduce statul 3) a face sau a crea un cetățean. Substantivul politeuma înseamnă: 1) administrarea treburilor civile sau a unei comunități/stat 2) constituția unui stat, forma de guvernare și legile după care este administrat 3) un stat, o comunitate (commonwealth) 3a) comunitatea cetățenilor

³⁸⁴ Euchē (εὐχή) 1) rugăciune către Dumnezeu 2) jurământ, legământ. De două ori tradus ca „jurământ” și în aici ca „rugăciune.”

³⁸⁵ Exod 19:5, Matei 6:10, Matei 7:21, 12:50, 20:27, 24:46, 26:39, Luca 11:2, 22:25–42, Ioan 5:30, Fapte 5:29, 2 Corinteni 1:20–24

Luca 22:25,29 „Isus le-a zis: «Împărații Neamurilor domnesc peste ele, și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci cine este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cel ce stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă. Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie.»”

Matei 10:7 „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!»”

Faptele Apostolilor 5:29 „Petru și ceilalți apostoli, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oamenii!»”

Anexa 6. Articolele de Guvernare

Articolele de Guvernare ale UNUI ORDIN RELIGIOS NUMIT DE ISUS HRISTOSUL CA PARTE INTEGRANTĂ A BISERICII HIS HOLY CHURCH ÎN SLUJBA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

– [Notele de subsol apar ca note de final în versiunea de lucru a articolelor de guvernare ale ordinelor și fac parte integrantă din întregul document.]

Articolul I Denumirea și Termenii

Denumirea acestui ordin religios va fi _____, format din membri: (a) chemați de Isus Hristos,³⁸⁶ ca **Ordinul Său Religios de la White Rock**, sub jurământ de sărăcie, castitate, credință și ascultare, pentru a deține toate lucrurile în comun în slujba Bisericii His Holy Church³⁸⁷ și obligați exclusiv de legile libertății și iubirii; și (b) trimiși de Isus Hristos în slujire sfântă și acoperire către His Holy Church,³⁸⁸ în locații geografice din întreaga lume, pentru împlinirea scopurilor Sale.

Articolul II Misiunea Apostolică

Misiunea Ordinului este în mod exclusiv aceea de a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielile, și de a împlini practicile lui Isus Hristos sub autoritatea directă a Acestuia, în continuarea misiunii apostolice și sacre originale încredințate de Hristos tuturor adevăraților credincioși, pentru a fi martori în toată lumea despre Împărăția lui Dumnezeu, prin Sfânta Sa Biserică.

Articolul III Regula Comună și Disciplina

Ordinul se supune Acordurilor și Preceptelor Bisericii Apostolice sub auspiciile lui Isus Hristos.

Disciplina Ordinului:

1. **„Disciplina” sau „Instrucțiunea oferită unui discipol:”** Fundamentul Bisericii este revelația spirituală prin binecuvântările Duhului Sfânt de la Tatăl Ceresc, astfel încât toată formarea membrilor Ordinului se face în disciplina Duhului Sfânt în căile lui Dumnezeu, fără alți dumnezei înaintea Lui, centrată pe:

³⁸⁶ Termenul „Hristos” este folosit în sensul său grecesc de „Unsul” și este echivalentul ebraicului *Mesia*, care era o denumire tradițională pentru Regele lui Israel – adică Împărăția lui Dumnezeu, de la David până la Yeshua (a.k.a. Isus), Regele uns al împărăției lui Israel, locul în care Dumnezeu domnește.

³⁸⁷ His Holy Church este formată din slujitori rânduiți ai lui Hristos, nu ai „lumii,” deși sunt în ea. Este alcătuită din bărbați hirotoniți, slujitori ai Împărăției, adunați în congregații numite ordine.

³⁸⁸ His Church este o instituție a lucrării His Holy Church, care primește și distribuie caritatea și dragostea congregației. Familiile din congregații sunt altarele de pământ, iar His Church este piatra din altarul de piatră care slujește Împărăției.

- a. **Credință**, adică loialitate și încredere în căile și preceptele lui Dumnezeu;
 - b. **Nădejde**, adică răbdare manifestată prin extinderea libertății către frați și lume;
 - c. **Caritate**, adică iertare și mulțumire,³⁸⁹ care este iubire.
2. Natura **disciplinei Ordinului**: Interzicând exercitarea autorității unora asupra altora, membrii Ordinului sunt chemați să slujească și să hrănească oile Lui, și să predice că Împărăția lui Dumnezeu este aproape, incluzând administrarea prudentă și evlavioasă a darurilor și contribuțiilor caritabile oferite lui Dumnezeu de către popor și pentru popor, și restaurarea, protejarea și menținerea drepturilor acordate de Dumnezeu fiecărui om:
- a. **Viața**, în belșug roditor;
 - b. **Libertatea**, în cadrul familiei și în asociere liberă cu ceilalți;
 - c. **Fidelitatea**, în urmărirea, beneficiul și bucuria acesteia.
3. **Modul disciplinei Ordinului**: Apărând adevărul cu orice preț, muștrând și îndemnând împotriva oricărei nedreptăți, și hrănind viața fiecărui individ într-o comunitate credincioasă, mijloacele prin care membrii Ordinului trăiesc sunt:
- a. **Predicarea** Cuvântului;
 - b. **Promovarea** disciplinei personale;
 - c. **Păstrarea** purității Bisericii în misiunea sa de slujire.
4. **Scopul disciplinei Ordinului**: Atingerea dreptății și compasiunii pentru toți participanții și asigurarea unei determinări juste, rapide și pline de milă în procedurile judiciare din cadrul Bisericii, prin:
- a. **Corectarea/reținerea** răului pentru a aduce pocăință și restaurare;
 - b. **Susținerea** eliberării celor răniți și zdrobiți;
 - c. **Restaurarea** unității prin iubirea și puterea Duhului Sfânt.
5. **Manifestarea disciplinei Ordinului**: Prin exprimarea jurămintelor în sensul cuvântului grecesc *euche*, care înseamnă „a te ruga lui Dumnezeu,” fiecare membru al Ordinului va depune un jurământ de:
- a. **Sărăcie**, prin care fiecare frate se dedică averii lui Dumnezeu, renunțând la orice altă avere;
 - b. **Castitate**, prin care fiecare frate se angajează să nu fie guvernat de nici o altă putere sau autoritate;³⁹⁰
 - c. **Credință**, prin care fiecare frate se angajează la fidelitate și loialitate față de Regele Uns al Împărăției lui Dumnezeu, care este aproape;
 - d. **Ascultare**, prin care fiecare frate se angajează să caute a onora și a face voia lui Dumnezeu-Tatăl din Ceruri, și pe niciun altul.

³⁸⁹ Euharistia lui Hristos înseamnă recunoștință pentru oportunitatea de a dăruia altora, adică mulțumire.

³⁹⁰ Încălcarea **castității** ar fi *relația adulteră* sau *alianța* (prin contract, legământ sau rugăciune) cu un conducător străin – rege, suveran sau stat – adică cu o autoritate exercitată care nu este rânduită de Dumnezeu.

Procesul Juridic Ecleziastic al Ordinului:

1. **Respectarea Datoriei Legale:** Procesul juridic reprezintă mijlocul prin care disciplina din cadrul Ordinului este implementată, oferind:
 - a. Garanții procedurale în conformitate cu preceptele lui Hristos;
 - b. Prevenirea și corectarea neregulilor și abaterilor din cadrul Ordinului;
 - c. Prevenirea și corectarea ofensei comise de persoane³⁹¹ din cadrul Ordinului;
 - d. Un exemplu de proces just și divin pentru libera asociere a congregațiilor poporului din Biserică.

2. **Dreptate și Milă:** În conformitate cu preceptele Sfintei Scripturi, calea și procedurile pentru soluționare cu dreptate și milă în interiorul sau între Ordin(e) vor:
 - a. **Începe cu** o rugăciune pentru a „te împăca repede cu pârâșul tău cât timp ești cu el pe drum...” (Matei 5:25);
 - b. **Apoi**, dacă medierea mutuală a eșuat între părți, cauza va fi prezentată unor mediatori sau arbitri aleși de comun acord pentru soluționare;
 - c. **Și apoi**, dacă problema rămâne nerezolvată, aceasta va fi supusă unui forum deschis al Bătrânilor din fiecare familie a Ordinului, sub președinția Directorului sau Supraveghetorului, pe baza mărturiilor deschise, scrise sau orale, fără părtinire sau falsitate, fiecare bătrân oferind înregistrarea și opinia sa, urmând a se obține rezoluția prin consens unanim și mutual bazat pe milă și dreptate;
 - d. **În cele din urmă, prin apel**, către Ordinul Supraveghetorilor, oferind o Curte de refugiu împotriva nedreptății, cu puterea de achitare.

3. **Soluționarea Disciplinară a Litigiilor:** Prin acțiunea Duhului Sfânt în inimile și mințile tuturor membrilor Ordinului, cu iubire și milă, răbdare și iertare, soluționarea disputelor se va realiza prin respect reciproc, acord și consens comun³⁹² al întregului Ordin și poate include:
 - a. **Mustrare**, inclusiv reținerea asistenței și proviziilor caritabile;
 - b. **Disociere**, excomunicare sau izolare de la comuniunea și acoperirea comună;
 - c. **Predarea către Dumnezeu-Tatăl** a acelor cauze care nu pot fi rezolvate, iertate, reglate sau depășite între frați.

Articolul IV Structura de Guvernare

Prin numirea apostolică a lui Hristos, membrii Ordinului vor constitui o rețea unită prin iubire și speranță, în libertate și credință, desemnați exclusiv de Hristos ca fiind comunitatea Sa, deținând toate lucrurile în comun pentru a forma Trupul lui Hristos, uniți sub o singură formă de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe și prin respectarea acelorași ritualuri și ceremonii, în scopul slujirii Împărăției Cerurilor pe pământ.

³⁹¹ „**Persoană**” este folosit aici în sensul de membru. Un membru al unui ordin are îndatoriri și obligații care îi sunt atribuite prin însăși apartenența sa la acel ordin. De asemenea, el are drepturi și privilegii, cum ar fi participarea la consilii și luarea deciziilor în chestiuni de conflict. Dacă este înlăturat din acel ordin printr-un act legitim, atunci drepturile, îndatoririle și obligațiile asociate calității de membru sunt și ele înlăturate, așa cum se dă jos *masca unui actor*.

³⁹² Consensul înseamnă că toți membrii care aleg să participe într-o decizie o fac fără abțineri.

Numirea suverană a bisericii His Holy Church instituie o putere exclusivă de determinare în conformitate cu doctrinele, tradițiile și rânduielile lui Dumnezeu prin Hristos și prin Duhul Său Sfânt.³⁹³ Toți membrii Ordinilor din congregații sunt obligați prin jurăminte solemne, oferind deplină credință și recunoaștere³⁹⁴ Tatălui lor comun din Ceruri, ca frați în Isus Hristos³⁹⁵ și în Împărăția ecleziastică a lui Dumnezeu, sub Legea Canonică,³⁹⁶ un sistem de jurisprudență separat și distinct. Nicio parte a persoanei lor nu poate să se roage către,³⁹⁷ sau să fie legată prin cerere, salariu, garanție, jurământ sau afirmație,³⁹⁸ de vreo altă autoritate sau instituție omenească care

³⁹³ Matei 18:15, 18: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta... Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.”

– Romani 13:2: „Cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu.”

– 1 Corinteni 11:2: „Vă laud, fraților, că vă aduceți aminte de mine în toate și țineți rânduielile așa cum vi le-am dat.”

– Evrei 9:1: „Legământul dintâi avea și el rânduieli pentru slujba divină și un locaș pământesc sfânt.”

³⁹⁴ Fapte 5:29: „Petru și ceilalți apostoli au răspuns și au zis: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.”

– Matei 23:23: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că dați zeciuială din izmă, din măr și din chimen și ați lăsat lucrurile mai însemnate ale Legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți, fără să le lăsați pe celelalte nefăcute.”

– Marcu 11:22: „Isus, răspunzând, le-a zis: Aveți credință în Dumnezeu.”

– Luca 22:32: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca credința ta să nu se piardă; și, după ce te vei întoarce, întărește-i pe frații tăi.”

³⁹⁵ Ioan 5:30: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud, și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.”

– Matei 12:49–50: „Și, întinzându-și mâna spre ucenicii Săi, a zis: Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.”

³⁹⁶ Dreptul (Legea) Canonic(ă) este definit într-un loc ca fiind „corpul de legi codificate care guvernează treburile unei biserici creștine” [sinonim: drept ecleziastic] Sursa: Webster’s Revised Unabridged Dictionary (1913).

Ca lege, este de asemenea definit astfel: „În general, o regulă de existență sau de comportament, stabilită de o autoritate care are puterea să-și impună voința...” Această autoritate este stabilită de Duhul Sfânt, dar nu fără dovezi concrete în istorie și revelație.

„Acestea sunt legile, hotărârile și poruncile pe care le-a dat Domnul.” (Leviticul 26:46)

„Legea Dumnezeului tău și legea Împăratului.” (Ezra 7:26)

Dar, în cele din urmă, Biserica lui Dumnezeu recunoaște că Dreptul Canonic este „gândul Lui, împărăția Lui, și voia Lui – legea Lui.” (Cowper) Așadar, din perspectiva adevăratei Biserici a lui Hristos, codificarea Dreptului Canonic nu este doar codul scris, ci ceea ce este scris pe inimile și în mințile celor credincioși Duhului Sfânt [Ier. 31:33, Evr. 8:10]

Dreptul canonic sau ecleziastic, ca lege, include, prin definiție: „Voia lui Dumnezeu, ca regulă pentru comportamentul și dispoziția tuturor ființelor responsabile față de El și față de semenii; O regulă de viață, conformă cu dreptatea; O regulă de acțiune, obligatorie pentru conștiință și natura morală.” Și „În guvernarea umană, ‘legea’ include: (a) O regulă organică, precum o constituție sau cartă, care stabilește și definește condițiile de existență ale unui stat sau ale unei comunități organizate; (b) Orice edict, decret, ordin, statut, hotărâre, decizie judiciară, uzanță, etc., recunoscute și impuse de autoritatea conducătoare.

Dumnezeu este Tatăl a tot ceea ce este rațional, iar după cum afirmă Coke: „Rațiunea este viața legii; ba mai mult, legea comună însăși nu este altceva decât rațiune.”

După Wharton, „Dreptul canonic, corpul legii ecleziastice adoptat în Biserica Creștină, anumite părți ale căruia (de exemplu, legea căsătoriei existentă înainte de Conciliul de la Trento) au fost aduse în America de coloniștii englezi, ca parte a dreptului comun al țării.” El distinge, de asemenea, că „dreptul civil’ este un termen folosit pentru a desemna dreptul roman, modificat în funcție de țara în care a fost introdus.”

Trebuie să ne amintim întotdeauna că: „...legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2) și, „Pentru ca dreptatea legii să se împlinească în noi, care nu umblăm după firea pământească, ci după Duhul.” (Romani 8:4) „Căci știm că legea este duhovnicească...” (Romani 7:14)

De asemenea, prin definiție, legea este „un jurământ, ca în prezența unei curți,” iar din acest motiv: Porunca lui Hristos de a nu jura sau afirma sub jurământ este o interdicție clară pentru His Church de a intra sub autoritatea altei legi. [Matei 5:33; Iacov 5:12]

Corpul conducător al Iudeii a sporit poverile poporului Israel, dar Isus, ca Rege, a eliberat din nou poporul, după cum este scris: „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce.” (Coloseni 2:14)

Cuvântul Canon provine din latină și înseamnă „linie de măsurat.” Autoritatea legii rămâne la Dumnezeu, iar canonul scris există pentru a da o măsură și o dimensiune legii divine în raport cu ceilalți. „Și mi s-a dat o trestie, asemenea unei prăjini; și îngerul a stat și mi-a zis: Ridică-te și măsoară templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.” (Apocalipsa 11:1)

³⁹⁷ Matei 6:9: „Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău.”

Matei 7:21: „Nu oricine îmi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

³⁹⁸ Romani 13:8: „Să nu datorai nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe aproapele a împlini Legea.”

[Vezi și Matei 5:33; Iacov 5:12] Exodul 20:16 „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.” Deut. 5:20 „Să nu aduci mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.” Matei 19:18 „El L-a întrebat: «Care?» Și Isus a zis: «Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci mărturisire mincinoasă.»” Marcu 10:19, Luca 18:20, Romani 13:9.

poate exercita autoritate unii asupra altora,³⁹⁹ deoarece întreaga persoană a fiecărui membru al ordinului a fost deja consacrată Domnului Dumnezeu al Cerurilor, pe Altarele Sale, ca membri ordinați ai bisericii His Holy Church a Împărăției Sale desemnate.⁴⁰⁰

În acest sens, membrii Ordinului nu vor exercita autoritate unii asupra altora, nici asupra celor pe care îi slujesc, continuând în desăvârșita lege a libertății, restituind fiecărui om posesiunea sa și fiecărui om familia sa, făcând fapte bune prin respectarea acelor ritualuri și ceremonii, inclusiv, dar fără a se limita la: (a) Supravegherea nevoilor văduvelor și orfanilor;⁴⁰¹ (b) Slujirea celor slabi, bolnavi sau incompleți;⁴⁰² (c) Protejarea sau păstrarea prin acoperire, conservarea tuturor lucrurilor;⁴⁰³ (d) Oficierea în calitate de vestitor al Împărăției Cerurilor pe pământ;⁴⁰⁴ (e) Numirea de noi slujitori dintre cei aleși de popor și de Tatăl;⁴⁰⁵ (f) Măsurarea templului lui Dumnezeu, a altarului și a celor ce se închină acolo;⁴⁰⁶ (g) Mustrea, avertizarea, îndemnarea, legarea și dezlegarea prin mărturie și martori.⁴⁰⁷

-
- ³⁹⁹ Matei 20:25 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că domnitorii neamurilor le stăpânesc, și mai-marii lor exercită autoritate asupra lor.”
Marcu 10:42 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că cei socotiți conducători ai neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor stăpânesc peste ele.”
Luca 22:25 „Și El le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele, iar cei ce au autoritate asupra lor sunt numiți binefăcători.”
- ⁴⁰⁰ Numeri 3:12 „Iată, am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel în locul tuturor întâilor născuți care deschid pântecul dintre copiii lui Israel; de aceea, leviții vor fi ai Mei.” Numeri 3:45 „Ia pe leviți în locul tuturor întâilor născuți dintre copiii lui Israel... și leviții vor fi ai Mei: Eu sunt Domnul.”
Ioan 17:9: „Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi.
Și tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu; și Eu sunt proslăvit în ei...”
Matei 20:15: „Nu este voie să fac ce vreau cu ce este al Meu?...”
Ioan 6:38 „Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.” Ioan 5:30: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi. Judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis.”
Marcu 9:41: „Căci oricine vă va da de băut un pahar de apă în Numele Meu, pentru că sunteți ai lui Hristos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.”
Efeseni 3:1 „Iată de ce eu, Pavel, sunt întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, neamurilor...” [Filimon 1:1, 1:9]
- ⁴⁰¹ Grijă pentru văduve și orfani,
Ioan 9:34–35 „Ei i-au răspuns și i-au zis: «Tu te-ai născut cu totul în păcat și vrei să ne înveți pe noi?» Și l-au dat afară. Isus a auzit că l-au dat afară; și, când l-a găsit, i-a zis: «Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?»”
Fapte 6:1 „În zilele acelea, când numărul ucenicilor creștea, s-a iscat o cărtire a eleniștilor împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau neglijate la împărțirea zilnică.”
Cuvântul „văduvă” în greacă – chēra (χήρα). 1) văduvă (în sens propriu – femeie al cărei soț a murit); 2) (metaforic) un oraș pustiit de locuitori și bogății este reprezentat sub imaginea unei văduve.
- ⁴⁰² A sluji celor slabi, bolnavi sau neîntregi (neputincioși):
Matei 10:8 „Vindecăți bolnavii, curățați leproșii, înviați morții, scoateți dracii; fără plată ați primit, fără plată să dați.”
„A vindeca” este din grecescul therapeuō (θεραπεύω) care înseamnă: 1) a sluji, a face slujire; 2) a trata, a îngriji; 3) a vindeca prin slujire (nu doar medical, ci și spiritual sau social).
Luca 10:9 „Vindecăți pe bolnavii care sunt acolo și spuneți-le: «Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi!»”
Luca 9:2 „Și i-a trimis să predice Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.”
Aici, „a vindeca” vine din iaomai (ιάομαι): 1) a vindeca, a tămădui; 2) a face întreg, a restaura sănătatea sau integritatea
„Bolnavii” – astheneō (ἀσθενέω): 1) a fi slab, fără putere, neputincios; 2) nu doar fizic, ci și spiritual sau social (cei marginalizați, săraci, excluși).
- ⁴⁰³ A proteja, a acoperi, a păstra toate lucrurile:
1 Corinteni 9:12: „Dacă alții au parte de acest drept asupra voastră, nu-l avem cu atât mai mult noi? Totuși, n-am folosit acest drept, ci suferim totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos.”
- ⁴⁰⁴ A sluji ca un crainic al Împărăției Cerurilor pe pământ:
A predica – în greacă: κηρύσσω (kēryssō): 1) a fi un crainic, a sluji oficial ca purtător de cuvânt 1a) a proclama în felul unui crainic – cu voce clară și mesaj anunțat public 1b) întotdeauna cu un ton de solemnitate, gravitate și autoritate a proclama solemn, cu autoritate, asemenea unui crainic regal; 2) folosit pentru proclamarea publică a unui mesaj oficial, adesea de interes divin.
- ⁴⁰⁵ A rândui noi slujitori dintre cei aleși de popor și de Tatăl:
Fapte 6:3: „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați cu bună mărturie, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i rânduiim pentru această lucrare.”
- ⁴⁰⁶ A măsura templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei care se închină acolo:

În conformitate cu cele de mai sus, membrii Ordinului vor alege prin consens: (a) un Supraveghetor numit Episcop sau Arhiepiscop; (b) un Director care să înregistreze și să coordoneze direcția Ordinului; (c) un Casier (Bursar) pentru a menține un flux ordonat al fondurilor în și prin Ordin; și (d) alți funcționari necesari pentru îndeplinirea sarcinilor caritabile, sacerdotale⁴⁰⁸ și de evidență ale Ordinului.

Articolul V

Responsabilitate Reciprocă

1. Ordinul este responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru grija față de frați și îndeplinirea misiunii și îndatoririlor lor.
2. Ordinul este responsabil pentru supravegherea Bisericii Sale pentru Hristos, în hrănirea Oilor.
3. Ordinul trebuie să slujească din abundență intrarea „în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”
4. Independența în cadrul Împărăției divine a lui Dumnezeu a fost întotdeauna echilibrată prin responsabilitate mutuală și consensuală, precum și prin supunere iubitoare și caritabilă față de comuniunea mai largă.
5. Fiecare slujitor și membru al Ordinului este responsabil față de și pentru familia sa și față de slujitorii și membrii Ordinului și familiile acestora, potrivit desăvârșitei legi a libertății, prin credință, nădejde și caritate, în conformitate cu preceptele neprihănirii lui Hristos.
6. În rețele de asociere liberă și responsabilitate recunoscută, relațiile (nu politicile și regulile) sunt principala sursă de forță organizațională.
7. Scopul rețelei de ordine din cadrul bisericii His Holy Church este de a furniza un mecanism de responsabilitate reciprocă și un mijloc de asigurare a bunăstării comune într-o asociere liberă, în lipsa unei autorități centrale.

Apocalipsa 11:1: „Apoi mi s-a dat o trestie, asemenea unei prăjini; și îngerul a stat în picioare și mi-a zis: «Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.»”

⁴⁰⁷ A muștra, a corecta, a îndemna, a lega și a dezlega prin mărturie și martori: 1 Tim. 5:20 „Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i în fața tuturor, ca și ceilalți să aibă frică.”

2 Tim. 4:2 „Propovăduiește Cuvântul; stăruiește asupra lui la timp și ne la timp; mustrează, ceartă, îndeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătură.”

Matei 18:17 „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; iar dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și un vameș.”

Tit 1:13 „Această mărturie este adevărată. De aceea, muștră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință.”

Tit 2:15 „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și muștră cu toată autoritatea. Să nu te disprețuiască nimeni.”

⁴⁰⁸ Sacerdotal (preoțesc) provine din ideea timpurie de consacrare. Slujitorii și cele primite de ei erau ambele consacrate pentru slujirea lui Dumnezeu. Scopul acestei slujiri era îngrijirea poporului, astfel încât acesta să nu fie nevoit să se roage altor dumnezei sau binefăcători care exercită autoritate și domnesc peste ei în locul lui Dumnezeu. Astfel de conducători folosesc înregistrări pentru a marca membrii care supuși. Slujirea sacerdotală a Bisericii include și registrul sau evidențele Bisericii, care separă poporul de acei binefăcători care nu acționează pe baza libertății și iubirii.

Articolul VI

Afilieri și Asocieri

La solicitarea bătrânilor congregațiilor locale ale bisericii His Holy Church, Ordinul poate desemna slujitori ordinați și alți membri ai Ordinului pentru a sluji acestor congregații, iar în cazul în care trei sau mai mulți astfel de membri sunt trimiși în slujire, se va primi în comuniune un Ordin afiliat asociat respectivei congregații. Acest Ordin afiliat va deveni parte a unei rețele de astfel de Ordine, fiecare dintre ele fiind obligată de preceptele și condițiile lui Hristos.⁴⁰⁹

Articolul VII

Calitatea de Membru

1. Aspiranți

Orice persoană care aspiră să devină membru al Ordinului va depune o cerere de intrare. Aspiranții trebuie să fie: (a) maturi din punct de vedere spiritual; (b) conștienți de îndatorirea pioasă a unui membru al Ordinului; (c) liberi să solicite intrarea; (d) motivați de o intenție dreaptă. Cererile pot fi susținute prin mărturie personală, documente justificative, referințe de încredere și orice altă dovadă care validează motivul, statutul și intenția aspirantului. Aspiranții pot fi acceptați de Ordin fie ca Presbiteri, fie ca Novici.

2. Presbiteri

Un aspirant acceptat de Ordin ca Presbiter va intra într-o perioadă de muncă și slujire, de învățare și comuniune cu Ordinul, experimentând, studiind și participând la Viața sau Slujirea Ordinului pe bază rezidențială temporară, pe o durată stabilită de comun acord. Deși nu sunt membri ai Ordinului, presbiterii vor lucra, studia și participa îndeaproape la activitățile Ordinului și pot, prin cerere, să fie acceptați ca Novici.

3. Novici

Un aspirant sau presbiter acceptat ca Novice va urma un program de studiu și formare cu durata de cel puțin un an și de cel mult trei ani, cu posibilitatea prelungirii prin acord mutual, sub sponsorizarea și supravegherea activă a unui membru sau a mai multor membri ai Ordinului. Novicii vor depune jurămintele temporare de sărăcie, caritate, credință și ascultare, reînnoibile anual. Novicii pot părăsi liber Ordinul în orice moment pe durata formării și pot fi excluși prin consensul membrilor Ordinului. La finalizarea cu succes a perioadei de probă și prin consens, un Novice va fi acceptat ca membru deplin.

4. Frăția

Prin depunerea jurămintelor permanente de sărăcie, castitate, credință și ascultare, un Novice devine membru consacrat al frăției Ordinului în viața comună, complet supus stăruirii lui Dumnezeu-Tatăl, în cadrul regulii comune și disciplinei Ordinului. La intrarea în frăție, continuând lanțul autentificării prin datoria apostolică și liturgică de slujire, fiecărui Frate i se va

⁴⁰⁹ 2 Corinteni 6:3–10 „Nu dăm niciun prilej de poticnire în nimic, ca slujba noastră să nu fie vorbită de rău. Ci, în toate privințele, ne arătăm ca niște slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în închisori, în tulburări, în osteneți, în privegheri, în posturi; prin curăție, prin cunoștință, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, prin dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății deopotrivă în dreapta și în stânga, prin slavă și necinste, prin vorbire de rău și vorbire de bine; ca niște amăgitori, măcar că suntem adevărați; ca necunoscuți, și totuși bine cunoscuți; ca murind, și iată că trăim; ca pedepsiți, dar nu omorâți; ca întristați, dar întotdeauna bucurându-ne; ca săraci, dar îmbogățind pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.”

elibera documentație și scrisori de renunțare, hirotonire și investitură în Ordinul bisericii His Holy Church, în cadrul Împărăției lui Dumnezeu de față. Ruperea tuturor legăturilor și încetarea relațiilor cu lumea care sunt incompatibile cu spiritul, statutul și poziția sa distinctă sub Dumnezeu-Tatăl în cadrul Ordinului vor fi atestate, verificate și consfințite prin documente, scrisori de hirotonire, investitură și acreditare⁴¹⁰ din partea Ordinului, precum și prin spiritul, activitățile și roadele propriei sale vieți și mărturii.

5. Părăsirea Ordinului

Orice membru al Frăției poate părăsi Ordinul prin aderarea la un alt Ordin sau devenind membru al unui Ordin existent în bună stare, jurămintele sale rămânând neatins și continue. Părăsirile temporare pot fi realizate fără încălcarea acoperirii, dacă sunt făcute prin dispoziția conducătorului, în consens cu frăția Ordinului. Orice membru al Frăției poate părăsi voluntar Ordinul printr-un act public de revocare a jurămintelor în fața Frăției, acest act fiind recunoscut ca abandon al Ordinului și încetarea calității de membru, lăsându-l în mâinile lui Dumnezeu.

6. Familia

Soțiile și copiii membrilor Frăției se bucură de acoperirea oferită de Ordin. Fiii sau fiicele care, după luarea unei decizii mature, doresc să părăsească Ordinul, o pot face cu binecuvântarea și harul Ordinului, prin consens.

Articolul VIII Jurământul de Sărăcie

Slujitorii hirotoniți și membrii unui Ordin, care au depus un jurământ de sărăcie, nu dețin proprietate personală, în conformitate cu preceptele lui Dumnezeu, așa cum au fost demonstrate de Moise și poruncite de Isus, care este Regele. Astfel, ca frați ai unei singure Familii – Ordinul – sub un singur Tată Ceresc, fiecare nu va primi personal niciun fel de remunerație sau valoare pentru serviciile prestate. Orice valoare sau fonduri care pot fi plătite sau oferite aparțin Ordinului din care face parte. Mărimea și natura muncii efectuate la îndemnul Ordinului sunt irelevante. Membrii sau slujitorii nu pot intra în nicio relație de muncă cu persoane fizice, instituții sau cu vreo congregație a poporului.

Membrii Ordinului pot primi indemnizații, provizii sau fonduri pentru acoperirea nevoilor de trai (personale și familiale) și a cheltuielilor de misiune, conform consimțământului mutual al membrilor Ordinului, exprimat prin slujitorii desemnați. În niciun caz nu poate nicio proprietate, mobilă sau imobilă, dobândită de Ordin, să revină în beneficiul privat al vreunui membru al Ordinului sau al oricărei alte persoane sau entități, fie ea publică sau privată, cu excepția cazului în care este utilizată în îndeplinirea unei nevoi caritabile.

Articolul IX Trupul lui Hristos / Moștenirea Tatălui

Tot ceea ce este dedicat liber lui Dumnezeu prin altarele vieții ale bisericii His Holy Church este oferit în întregime spre Folosința Sa. Ordinul va deține o posesie și un interes indivizibil asupra tuturor bunurilor, mobile și imobile, dobândite de acesta și va utiliza aceste bunuri doar pentru îndeplinirea misiunii Ordinului și a întregului Trup al lui Hristos.

⁴¹⁰ O Scrisoare de Acreditare este un document oficial sau scrisoare formală prin care un guvern transmite altui guvern acreditarea oficială a unei persoane desemnate.

Ordinul, împreună cu tot ceea ce i se oferă, constituie Moștenirea lui Dumnezeu, Creatorul Cerului și al Pământului. În cazul în care Ordinul se dizolvă sau, în orice alt mod, își încetează misiunea, utilizarea acestor bunuri va putea fi redirecționată numai către o altă entitate care este pe deplin dedicată misiunii religioase a acestui Ordin și a bisericii His Holy Church, așa cum a fost însărcinată de Hristos.

Bunurile gestionate de Ordin și deținute de alte ordine sau aflate pe altarele bisericii His Holy Church pot fi distribuite doar lateral în cadrul rețelei Bisericii, sau alocate în direcția celor săraci și nevoiași ai Bisericii,⁴¹¹ în conformitate cu preceptele lui Hristos.⁴¹²

Articolul X

Amendamente la acest Document de Guvernare

Ordinul este exclusiv dependent de Duhul Sfânt al Tatălui din Ceruri pentru viața și existența sa. Acest Duh locuiește în sufletele care se adună în Sfântul Său Nume, potrivit voii Sale. Acest document este un semn și o mărturie pentru „lume” a Voii lui Dumnezeu. Deși acest document organic poate suferi modificări, Dumnezeu rămâne același ieri, astăzi și în veci. Orice amendament adus cuvintelor sau notelor trebuie să fie în consens deplin cu toți frații și cu Duhul Sfânt, altfel Viața se va depărta de trup.

Finalizat într-o adunare solemnă în Împărăția lui Dumnezeu, la poalele White Rock, lângă Summer Lake, de către o frăție a lui Isus, în deplin acord, separați și dezbrăcați de lume⁴¹³ prin jurămintele lor, ca un altar viu al lui Dumnezeu, și dedicat cu deplină credință și recunoaștere misiunii apostolice a bisericii His Holy Church către Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, în a cărei mărturie ne-am pus semnătura.

⁴¹¹ Matei 19:21 „Isus i-a zis: Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer; apoi vino și urmează-Mă.”

Marcu 10:21 „Isus, uitându-Se țintă la el, l-a iubit și i-a zis: Ți lipsește un singur lucru: du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer; apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”

Luca 18:22 „Când a auzit Isus aceste cuvinte, i-a zis: Ți mai lipsește un singur lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în cer; apoi vino și urmează-Mă.”

⁴¹² Îngrijirea și păstrarea, proprietatea reală, trebuie folosită pentru a produce substanța necesară împlinirii nevoilor vieții, pentru protecția vieții poporului. Dreptul de folosință asupra proprietății poate fi înstrăinat temporar, în beneficiul comunității, dar tradițional nu pe mai mult de 49 de ani (vezi anul jubileului, Levitic 25). Dreptul de răscumpărare este permanent valabil – proprietatea se poate răscumpăra oricând pentru restabilirea echilibrului familial sau comunitar. Levitic 25:32: „Totuși, orașele leviților și casele din orașele care le sunt în stăpânire, pot fi răscumpărate oricând de leviți.”

⁴¹³ Când Isus a spus lui Pilat că „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta,” a folosit un cuvânt grecesc care înseamnă: „o rânduială armonioasă, constituție, guvernare.” Același cuvânt l-a folosit când a spus că ucenicii Lui „nu sunt din lume,” deși „sunt în lume.”

Anexa 7. Un Acord pentru un Ordin al Sfintei Sale Biserici

Acest Acord exprimă în scris acordul mutual al Ordinului.

I. Admiterea într-un Ordin

A. Persoanele care solicită admiterea într-un Ordin trebuie să urmeze o procedură de admitere, depunând cerere la Conducătorul și Ordinul în cadrul congregației.

1. Solicitanți

1.1 **Aspirantul**⁴¹⁴ sau **Acolitul**⁴¹⁵ Ordinului trebuie să fie:

- (a) fundamental matur,
- (b) conștient de datoria sa pioasă,⁴¹⁶
- (c) liber să solicite admiterea,
- (d) animat de o intenție dreaptă.

1.2 Conducătorul comunității poate solicita orice mărturie, documente, referințe etc., pentru a valida motivul, statutul și intenția aspirantului.

1.3 Pe o perioadă determinată, Acolitul trebuie să experimenteze, să studieze și să participe la Slujirea și Viața Ordinului în regim de reședință temporară.

2. Presbiterul⁴¹⁷ Ordinului trebuie să fie:

- (a) suficient de matur,
- (b) cu experiență și conștient de datoria sa pioasă,⁴¹⁸
- (c) liber să solicite admiterea,
- (d) cu o intenție dreaptă.

2.1 Perioada de presbiteriat este una de muncă și slujire, de învățare și comuniune. În acest timp, Presbiterul trebuie să experimenteze, să studieze și să participe la Slujirea și Viața Ordinului în regim de reședință temporară.

2.2 Presbiterii nu sunt membri, dar lucrează, studiază și participă îndeaproape cu un Ordin.

2.3 Toate funcțiile deținute de Presbiteri sunt ex officio (în virtutea funcției).

3. Noviciatul Ordinului

3.1 Novicele este acceptat în Ordin, angajându-se într-o formare activă pentru Viața Ordinului.

3.2 Acceptarea Novicelui are loc sub sponsorizarea unui frate al Ordinului.

3.3 Numele său este înscris în analele Ordinului.

3.4 Noviciatul are, de regulă, o durată de unu până la trei ani, cu posibilitatea de prelungire prin reînnoire.

⁴¹⁴ Aspirant – substantiv: persoană care aspiră, care caută cu ardoare un ideal sau o poziție.

⁴¹⁵ Acolit – din grecescul ἀκόλουθος (akolouthos), care înseamnă „însoțitor” sau „urmaș.” Un acolit este o persoană laică, adică nehirotonică, care este student al Bisericii, învățând și slujind cu speranța de a fi rânduit într-o slujbă recunoscută sau a deveni membru activ în slujire.

⁴¹⁶ Evlavie (subst.) – Venerare sau reverență față de Ființa Supremă și dragoste față de caracterul Său; ascultare iubitoare de voia lui Dumnezeu și dedicare sinceră în slujirea Lui.

⁴¹⁷ Presbiter. Cuvântul grecesc πρεσβύτερος (presbuteros), este folosit în Noul Testament pentru cei care slujesc în Biserică fără a fi neapărat membri rânduiți oficial (hirotoniți ca episcopi sau diaconi). Presbuteros înseamnă „bătrân” sau „mai vârstnic.”

⁴¹⁸ Evlavie (subst.) – Venerare sau reverență față de Ființa Supremă și dragoste față de caracterul Său; ascultare iubitoare de voia lui Dumnezeu și dedicare sinceră în slujirea Lui.

- 3.5 Novicii depun și practică Jurămintele de intenție.
- 3.6 Prin consens și în fața unei serii de martori, noviciatul poate fi declarat nul de către Ordin.
- 3.7 Un Novice poate părăsi Ordinul în mod liber.
- 3.8 Novicele face o profesiune simplă și temporară a acestor jurămintele, cu intenția de a le reînnoi anual, verbal sau în scris, în fața Ordinului și a lumii.
4. **Profesiunea și Ocupația în cadrul Ordinului**
- 4.1 Trebuie să existe o profesiune verbală sau scrisă a iubirii față de Jurămintele Solemne de Sărăcie, Castitate și Ascultare, prin care se exprimă o dedicare exclusivă lui Dumnezeu și Împărăției stabilite de Mesia.
- 4.2 Membrul trebuie să facă o profesiune deschisă a acestor jurămintele, verbal sau în scris, în fața Ordinului și a lumii.
- 4.3 Membrii pot depune Jurămintele Perpetue sau pentru o durată determinată de ani.
- 4.4 Înainte de profesiunea jurămintelor, membrul trebuie să dispună de bunurile și drepturile sale materiale prin donație sau declarație către alte persoane ori către Ordin.
- 4.5 Ordinul însuși poate deține bunuri materiale în comun, dar nu membrii în mod individual.
- 4.6 Orice compensație pentru muncă sau donație primită din afara Ordinului de către membri va fi predată sau înregistrată în responsabilitatea Conducătorului Comunității sau a Casierului.
- 4.7 În conformitate cu Viața de Sărăcie și Conviețuire Comunitară a Ordinului, utilizarea prudentă⁴¹⁹ și rezonabilă a banilor este permisă membrilor sub autoritatea și îndatorirea conducătorilor și supraveghetorilor comunității.
- 4.8 Toți membrii au permisiunea de a deține și utiliza bunuri imobile sau mobile ale Ordinului în încredințare limitată, în scopurile Ordinului și pentru susținerea bunăstării proprii și a familiei ascultătoare a acestora.
- 4.9 Toate bunurile imobile sau mobile deținute de Ordin, de slujitorii sau membrii săi, constituie **Moștenirea lui Isus Hristos**, indiferent dacă sunt denumite proprietăți, bunuri sau moșteniri.

B. Jurămintele unui Ordin

1. Jurămintele commune

- (a) **Jurământul de Sărăcie** înseamnă că Frații nu dețin niciun bun, remunerație, beneficiu sau drept fiduciary ca patrimoniu personal, drept sau moștenire, ci dețin toate lucrurile în comun cu Ordinul, spre beneficiul lui Hristos, al Împărăției Sale și al Tatălui.
- (b) **Jurământul de Castitate** înseamnă că Frații, ca Mireasă a lui Hristos, nu se supun altei autorități conducătoare.
- (c) **Jurământul de Credință** înseamnă că Frații, ca slujitori ai lui Hristos, oferă deplină credință, fidelitate și loialitate Regelui Uns al Împărăției lui Dumnezeu de față.
- (d) **Jurământul de Ascultare** înseamnă că Frații caută și se străduiesc să onoreze și să împlinească voia Tatălui nostru din Ceruri.

⁴¹⁹ Muncitorul este vrednic de plata sa, iar tot ce câștigă este distribuit de conducătorul ordinului conform instrucțiunilor acestuia, inclusiv zeciuiala reținută în comun pentru scopurile ordinului.

2. Verificarea Jurămintelor

(a) Ordinul, prin consens, și Biserica, prin numire, dau mărturie despre adevărul solemn al acestor jurăminte de hirotonire, în cuvânt și faptă, prin obiceiuri și ritualuri comune.

(b) Un Ordin poate retrage consensul său, iar Biserica numirea sa, în aceeași manieră în care au fost verificate inițial jurămintele de intenție și convingere, prin obiceiuri și ritualuri comune.

3. Impedimente la Jurămintele

(a) Dacă un Presbiter sau Novice dorește admiterea într-un ordin și este căsătorit, jurămintele pot fi depuse numai cu consimțământul soțului/soției,⁴²⁰ în consens cu Ordinul. Niciun alt impediment, obligație sau loialitate nu va fi considerat acceptabil.

(b) Dacă un membru dorește să se căsătorească, căsătoria trebuie să se realizeze în prezența Ordinului.

(c) Dacă un membru al Ordinului dorește să se căsătorească cu o persoană care nu este membră a niciunui ordin și care nu dorește să ia jurămintele Ordinului, atunci aprobarea unirii trebuie obținută prin consensul membrilor Ordinului, iar partenerul conjugal trebuie să consimtă la impedimentele cauzate de jurămintele soțului/soției, ca parte a contractului de căsătorie.

(d) Copiii din cadrul Ordinului rămân sub acoperirea Ordinului atâta timp cât rămân sub acoperirea familială în cadrul Ordinului. La decesul părinților sau la intrarea în starea de Căsătorie, orice fiu sau fiică major(ă) trebuie să depună Jurămintele unui Novice sau Membru.

(e) Copiii orfani sub vârsta majoratului vor fi adoptați de Ordin sau de către sponsorii parentali desemnați anterior.

(f) Dacă un Presbiter sau Novice dorește admiterea în Ordin și este în prezent angajat, implicat într-un comerț sau afacere, ori participă la sisteme obligatorii [corban] de asigurări sociale sau este membru al unei munci corveză/statutare, trebuie să declare încetarea participării la aceste sisteme odată cu intrarea în Ordin și să renunțe la toate drepturile, beneficiile și titlurile în cadrul acestora.

(g) Orice datorii, taxe sau amenzi revendicate împotriva unui Presbiter sau Novice trebuie să fie soluționate înainte de intrarea în Ordin, spre satisfacția Ordinului, înainte de profesiunea Jurămintelor.

II. Permanența Jurămintelor – fie temporare, fie perpetue

1. Părăsirea Ordinului sau Revocarea Jurămintelor în cadrul Ordinului

1.1 Jurămintele sunt permanente după încheierea statutului de Novice.

(a) Întrucât jurămintele sunt făcute înaintea lui Dumnezeu, ele nu pot fi desființate decât de Dumnezeu.

(b) Ori de câte ori jurămintele sunt menționate ca fiind revocate, încetate sau abandonate etc., aceasta reprezintă doar recunoașterea de către oameni și ordine a încetării acestor jurăminte.

⁴²⁰ A fost întotdeauna un obicei în Împărăția lui Dumnezeu ca jurămintele să fie luate cu consimțământul soțului și al soției, în cazurile în care numai una dintre părți face acel jurământ.

1.2 Dacă intenția Membrului este de a intra într-un nou Ordin sau de a deveni Membru al unui alt Ordin existent în bună stare cu Biserica, jurămintele rămân neatinse și continue.

(a) Plecarea temporară din slujba Ordinului nu constituie o încălcare a acoperirii jurămintelor, dacă este făcută la dispoziția conducătorului în consens cu Ordinul.

1.3 Membrii pot renunța la jurămintele și la numirea lor dacă aceasta este făcută în mod deschis și în aceeași manieră în care au fost depuse sau acceptate. În acest caz, persoana nu va mai fi Membru al Ordinului.

(a) Orice Membru sau fiu ori fiică a unui Membru care dorește să părăsească un Ordin poate face acest lucru cu binecuvântarea și harul Ordinului, în consens.

(i) Binecuvântarea și harul ar trebui oferite membrului care părăsește Ordinul în funcție de anii săi de contribuție, conform conștiinței iubitoare a membrilor.

III. Frăția Ordinului în viață comună⁴²¹

1. O Frăție este asemenea unei familii, cu Tatăl Ceresc ca fiind Capul și Autoritatea.

(a) Încălcarea familiilor din cadrul Ordinului:

(i) Nimic nu trebuie făcut pentru a diviza, slăbi sau submina legăturile familiale.

(ii) Responsabilitățile familiei individuale din cadrul Ordinului trebuie să fie încurajate.

(iii) Trupul Ordinului trebuie încredințat membrilor Ordinului pentru a fi administrat și păstrat în cadrul Ordinului.

(iv) Distribuirea Trupului Ordinului trebuie să se facă prin consens sau cu cunoștința Ordinului și a Supraveghetorului.

(b) Consensul reprezintă acordul membrilor Ordinului în Comuniune:

(i) Voia lui Dumnezeu este revelată în acordul Bătrânilor Ordinului.

(ii) Consensul este posibil prin cultivarea smereniei și eliminarea mândriei.

(iii) Consensul în adunări trebuie consemnat fie ca efectiv, fie cu obiecții de preocupare.

(iv) Toate alegerile trebuie confirmate anual, fie prin cuvânt, fie prin faptă.

(v) Nu există voturi secrete sau majoritare.⁴²²

(c) Electoratul Ordinului este constituit din Bătrânii fiecărei familii membre:

(i) Persoanele individuale pot acționa ca Bătrâni, așa cum este specificat de familie.

(ii) Surorile care sunt capi de familie prin circumstanță pot alege un sponsor care să acționeze ca Bătrân în numele lor.

(iii) Surorile care sunt capi de familie prin circumstanță pot acționa ca Bătrâni prin acceptare în consens.

(d) Un Conducător al Ordinului este ales⁴²³ prin consens de către Electoratul Ordinului:

(i) Conducătorii au o autoritate de natură titulară.

(ii) Conducătorii sunt asemenea fratelui cel mai mare dintr-o familie, în beneficiul tuturor.

(iii) Un Conducător nu exercită autoritate, ci rămâne slujitor.

⁴²¹ „Și toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate în comun.” (Fapte 2:42–47; vezi, de asemenea Fapte 4:32)

⁴²² Vot (subst.) O dorință arzătoare sau o voință exprimată cu intensitate; un jurământ, un legământ solemn; uneori folosit și în sensul de rugăciune.

⁴²³ Aleși prin consens sau prin acord comun (nu prin vot majoritar impus, ci prin unitate în alegere).

- (iv) Un Conducător prezidează în mod obișnuit lucrările comunității.
 - (v) Un Conducător poate fi înlocuit prin consens și numirea Supraveghetorului.
 - (vi) Pot exista mai mulți conducători pentru sarcini și îndatoriri diferite.
 - (vii) Conducătorii ar trebui să se adune în congregații de zece împreună cu alți conducători.
- (e) Casierul Ordinului este sau este numit de către conducător, în consens:
- (i) Acesta ține evidența acceptării și distribuirii fondurilor Ordinului, potrivit nevoilor.
- (f) Un Supraveghetor este ales prin consens de către Bătrânii profesați și Conducătorul Ordinului, și prin acceptarea numirii reciproce:
- (i) Un Supraveghetor este un Frate Profesat al Bisericii.
 - (ii) Un Supraveghetor nu exercită autoritate, ci acționează ca protector.
 - (iii) Acesta își poate retrage numirea.
 - (iv) Scopul Supraveghetorului este acela de a sluji Ordinului în calitate de împăciuitor, călăuzitor și legătură cu alte ordine.
 - (v) Corectarea erorilor pe măsură ce acestea apar.
 - (vi) Dacă Supraveghetorul devine incapabil să-și exercite funcția, un membru al Ordinului său îl poate înlocui.
 - (vii) În cazul dispariției tuturor membrilor Ordinului protejat, Supraveghetorul va dispersa corpusul Ordinului către alte Ordine sau către cei săraci.
- (g) Conflicte, dispute, certuri și dezbinări
- (i) Bătrânii trebuie să stabilească o modalitate de soluționare a tuturor conflictelor din cadrul Ordinului, în conformitate cu obiceiurile și precedentul Împărăției.
 - (ii) Conducătorii și Supraveghetorii trebuie informați cu privire la dispute și conflicte, și trebuie conștientizați în legătură cu dezbinările.
 - (iii) În cadrul Ordinului, orice Membru poate convoca Bătrânii, Conducătorii și Supraveghetorul pentru a analiza o problemă de fapt sau de drept.
 - (iv) Toți Membrii trebuie să răspundă de bunăvoie oricărei acuzații care le este adusă lor sau membrilor familiilor lor.
 - (v) Persoanele acuzate pot respinge participarea anumitor Bătrâni la procesul de arbitraj.
 - (vi) Se poate face apel la Ordinul Supraveghetorului, conducerea sa și Supraveghetorul, sau la Biserică.
- (h) Viața socială a Membrilor, Conducătorilor sau Supraveghetorului Ordinului
- (i) În cadrul Ordinului, toți Frații și Surorile sunt egali în fața lui Dumnezeu.
 - (ii) Activitățile desfășurate cu persoane din afara Ordinului sau dintr-un alt ordin nu trebuie să compromită Jurămintele unui Membru al Ordinului.
 - (iii) Nu trebuie să existe niciun fel de afectare a jurămintelor, a familiei sau a integrității și siguranței Ordinului.

IV. Corpusul Ordinului

1. Corpusul Ordinului poate apărea sub forme și statuturi diferite:
 - (a) Acesta poate fi descris sau clasificat ca proprietate sau bunuri, fixe sau mobile, reale sau personale.

(b) Proprietățile sau bunurile pot fi clasificate drept deținute în Încredințare Sacră⁴²⁴ sau ca Uzufruct deținut de Ordin, dar atribuit unuia sau mai multor Membri:

(i) Proprietățile sau bunurile atribuite Membrilor și care nu sunt deținute în Încredințare Sacră pot fi donate, schimbate sau vândute, în funcție de buna lor conștiință, cu condiția ca substanța acestora să rămână în posesia Ordinului până când este distribuită în scopuri caritabile.

(ii) Folosința bunurilor deținute de Ordin, dar neafiate în Încredințare Sacră, atribuite unor Membri anume, poate fi transferată sau schimbată pentru o durată reînnoibilă la fiecare 7 ani, dar care nu va depăși 49 de ani.

(iii) Proprietățile deținute în Încredințare Sacră nu pot fi vândute.

2. Atribuirea corpusului Ordinului către Membrii Ordinului

(a) Obligația de a administra și păstra ceea ce a fost încredințat de Dumnezeu este atât comună tuturor Ordinului, cât și individuală pentru fiecare Membru al Ordinului:

(i) Atribuirea de responsabilități și îndatoriri asupra corpusului Ordinului trebuie încurajată în tot Ordinul, în conformitate cu natura Creatorului.

(ii) Acele lucruri atribuite Membrilor de către oameni sau Dumnezeu trebuie utilizate sau distribuite potrivit bunei lor conștiințe și în limita utilizării permise.

(iii) Membrii au obligația de a utiliza sau distribui potrivit bunei lor conștiințe lucrurile produse de ei înșiși sau cele care le-au fost atribuite.

(iv) Lucrurile produse prin utilizarea bunurilor comune, care nu au fost atribuite unui Membru anume, trebuie să rămână în posesia Ordinului și să fie păstrate, distribuite sau atribuite prin consensul Ordinului.

(v) Ceea ce nu este atribuit individual reprezintă corpusul comun.

(vi) Ceea ce este atribuit unui Slujitor sau Membru al Ordinului trebuie ocupat în numele Ordinului, prin mandatul lui Hristos.

(vii) Dacă obligațiile sau necesitățile cer ca Slujitorul sau Membrul căruia i s-a atribuit proprietatea să lipsească de pe acea proprietate pentru o anumită perioadă, trebuie ales un împuternicit (proxy), preferabil din cadrul Ordinului sau al Bisericii, pentru a continua ocuparea și administrarea bunurilor respective.

3. Rugăciune și dăruire, cereri și solicitări, împărțirea și dispersarea corpusului pentru, prin și din partea Ordinului

(a) Cei care au din belșug împărtășesc cu cei în nevoie. A fi recunoscător pentru oportunitatea de a dărui în cadrul Ordinului se numește Mulțumirea Fraților Ordinului, Comuniune sau Euharistie.

(b) Responsabilitatea dăruirii este exercitată de fiecare Membru individual, care poate dărui din ceea ce produce și/sau din ceea ce i-a fost atribuit, conform propriei conștiințe.

(c) Mulțumirea (Thanks Giving) corpusului comun către un alt Ordin se face prin decizia Conducătorului, în consens cu Membrii Ordinului, și poate avea loc doar în limita discreției atribuite Membrului, potrivit desemnării Ordinului.

⁴²⁴ Terenurile comune, numite și suburbiile în Vechiul Testament, aveau un rol sacru și comunitar în rândul copiilor lui Israel. Levitic 25:32–34 „Totuși, cetățile leviților și casele din cetățile stăpânirii lor pot fi răscumpărate oricând de către leviți. Și dacă cineva cumpără de la un levit, casa care a fost vândută și cetatea stăpânirii lui vor fi eliberate în anul jubileu; căci casele cetăților leviților sunt moștenirea lor printre copiii lui Israel. Dar ogorul suburbiilor cetăților lor nu poate fi vândut, căci este o stăpânire veșnică pentru ei.”

(d) Mulțumirea în afara Ordinului se poate face la discreția Membrului, în funcție de desemnarea, numirea și statutul corpusului în cauză.

4. **Acceptarea Contribuțiilor, Donațiilor și Darurilor**

(a) Lucrurile primite de Ordin sau de membrii individuali fac parte din corpusul comun al Ordinului.

(b) Ceea ce este direcționat către un Membru este atribuit, de regulă, aceluși Membru, cu excepția cazului în care acesta alege să le atribuie Ordinului sau să le distribuie.

(c) Contribuțiile, donațiile și darurile pot fi refuzate de Membru sau de Ordin.

(d) Contribuțiile, donațiile și darurile trebuie să fie oferite în mod liber și integral.

V. Misiunea, Slujirea și Îndatoririle Membrilor și Slujitorilor Ordinului

1. Întregul scop al misiunii, slujirii și îndatoririlor Ordinului este prescris de Tatăl nostru care este în Ceruri, în inimile și mințile membrilor:

(a) Îndatoririle și obligațiile membrilor, în unitate, sunt față de Domnul Domnilor, Dumnezeu Tatăl, căruia i-au fost aduse Jurămintele.

(b) Fiecare Membru trebuie să slujească nevoilor binecuvântate și păcii celui alt, în Caritatea și Numele Mesiei.

(i) Munca în afara Ordinului se poate realiza la cererea Membrului și prin direcția Conducătorului, în folosul Ordinului și al Bisericii.

(ii) Nu există „angajare” în afara Ordinului pentru membrii săi.

(c) Ordinul trebuie să slujească nevoilor binecuvântate și păcii altor Ordine ale Bisericii, în dragoste și caritate.

(d) Toți trebuie să predice Împărăția și legea perfectă a libertății potrivit darurilor lor, incluzând datoria de a aduce unitate celor divizați, a elibera pe cei captivi, a hrăni pe cei înfometăți de dreptate, a fi lumină pentru cei în întuneric, și, în general, să facă voia lui Dumnezeu Tatăl, potrivit învățăturilor, doctrinelor și Numelui Mesiei, Fiul Său.

2. **Natura definitorie a Ordinului:**

(a) În sensul său general, este o societate religioasă fondată și instituită de Isus Hristos pentru a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielile Sale.

(b) Este un corp sau o comunitate de creștini, unită sub o formă unică de guvernare, prin mărturisirea unei singure credințe și respectarea acelorași ritualuri și ceremonii.

(c) Este o Biserică instituită pentru scopuri de închinare religioasă.

VI. Mijloace auxiliare (Expediente) ale Ordinului

1. Pentru a facilita îndatoririle și obligațiile impuse prin voia lui Dumnezeu, se recomandă următoarele:

(a) Ca slujitori ai lui Hristos și ai congregațiilor poporului, este recomandată hirotonirea de noi Membri în Împărăție prin Taina Slujirii.

(b) Se recomandă formarea în abilități și competențe care să sprijine scopurile și slujirile ce revin tuturor membrilor.

(c) Se recomandă crearea de Școli Interne, Convente, Refugii, Facilități de tip clastru pentru găzduirea și îngrijirea membrilor Ordinului.

(d) Se recomandă diseminarea și predicarea Evangheliei prin toate mijloacele utile.

- (e) Se recomandă promovarea sănătății, educației și bunăstării libertății sub Dumnezeu, atât pentru individ, cât și pentru Ordin, în cadrul Împărăției lui Dumnezeu.
 - (f) Se recomandă o Comuniune Euharistică în cadrul Ordinului și între congregațiile de ordine.
 - (g) Se recomandă organizarea de adunări regulate locale și naționale, conform tradiției, pe proprietățile Bisericii.
 - (h) Se recomandă promovarea de consilii locale și naționale, comunicare și frățietate.
2. **Slujirea externă** către cei care caută intrarea în Împărăție și alții:
- (a) Ordinului li se recomandă să fie buni slujitori ai congregației celor care caută Împărăția.
 - (b) Ordinului i se recomandă să mențină înregistrații sacerdotale, atât în cadrul Ordinului, cât și al congregației slujite de Membri desemnați ca slujitori.
 - (c) Se recomandă sprijinirea congregațiilor și a Ordinului în înființarea de biserici ca altare de jertfă în slujba celor credincioși, căutători și pierduți ai lumii.
 - (d) Ordinului li se recomandă să fie buni samariteni pentru oamenii lumii, prin iertare și speranță.
 - (e) Deși toți Slujitorii sunt Membri desemnați cu îndatoriri sacerdotale, toți Membrii Ordinului lui Hristos trebuie să contribuie la primirea, păstrarea și răspândirea doctrinelor și rânduielilor Sale.

VII. Modificarea acestui Acord

1. Modificările sau amendamentele la acest Acord se fac prin Consensul Bătrânilor și al Conducătorului Ordinului, precum și prin numirea Supraveghetorului.
 - (a) Modificările trebuie să fie conforme cu Rânduielile Bisericii, cu preceptele lui Hristos și cu buna conștiință a tuturor membrilor Ordinului.
 - (b) Se poate face apel la Ordinul Supraveghetorului sau la Biserică.

Anexa 8. Un Crez

Aproape toate guvernele au un crez. Redactarea unui crez pentru fiecare Biserică poate fi de o importanță majoră. Un Crez al unei Biserici, congregații sau persoane este redactat ca o mărturisire de credință, fără a avea scopul de a fi exhaustiv sau de a limita convingerile celor credincioși. Este o descriere verbală simplă și concisă a principiilor după care un individ sau un grup alege să trăiască.

Ca exemplu, Crezul American afirmă:

„Cred în Statele Unite ale Americii ca un Guvern al poporului, prin popor și pentru popor, ale cărui puteri juste sunt derivate din consimțământul celor guvernați; o democrație într-o Republică; o Națiune suverană alcătuită din mai multe State suverane; o Uniune perfectă, una și inseparabilă; întemeiată pe acele principii de libertate, egalitate, dreptate și umanitate pentru care patrioții americani și-au sacrificat viețile și averile.

Cred, așadar, că este datoria mea față de Țara mea să o iubesc; să îi susțin Constituția; să respect legile sale; să respect steagul său și să o apăr împotriva tuturor dușmanilor.”

Theodore Roosevelt a avut un crez personal care afirma:

„Cred în onestitate, sinceritate și în tratamentul echitabil: în a lua o decizie și a o duce la îndeplinire. Cred în a-L teme pe Dumnezeu și a-ți apăra cauza. Cred în a merge hotărât înainte atunci când ai dreptate. Cred în a vorbi cu blândețe și a purta un băț mare. Cred în muncă asiduă și sport onest. Cred într-o minte sănătoasă într-un corp sănătos. Cred că avem loc doar pentru o singură loialitate – aceea față de poporul american.”

Întrucât Biserica este atât o instituție a lui Dumnezeu, cât și proprietatea lui Dumnezeu, ea trebuie să creadă în Creatorul său și în Omul care a rânduit-o. De asemenea, trebuie să creadă în caracterul, scopul și doctrinele acestuia. Biserica din pustie, întemeiată de Dumnezeu prin Moise, și Biserica întemeiată de Dumnezeu-Tatăl prin Isus Hristos, trebuie, în principiu, să rămână aceleași, precept peste precept. Toate crezurile Bisericii trebuie să exprime caracterul sau Numele lui Dumnezeu în duh și adevăr.

Crezul Bisericii, așa cum este redactat mai jos, reprezintă o mărturisire de credință. El nu are scopul de a fi complet, nici de a limita convingerile celor credincioși, ci este prezentat ca o descriere verbală concisă a principiilor de credință transmise de la început.

Crezul Bisericii His Holy Church

Cred în Tatăl, Dumnezeu Atotputernicul, Creatorul Cerului și al Pământului, și în cuvintele Sale din grădina către om, să o lucreze și să o păzească.

Cred în credința lui Avraam, în ascultarea lui Isaac, în hotărârea lui Iacov, în iertarea lui Iosif, în sacrificiul lui Moise.

Cred în dreptul din naștere al lui Isus, în Sfânta Sa Numire prin Ioan Botezătorul, în Înălțarea Lui ca cel mai înalt Fiul al lui David, în Ungerea Lui ca Moștenitor al Tronului, în Proclamarea Lui ca Rege de către Ponțiu Pilat pecetluită cu sângele Său, și că El s-a înălțat ca cel mai Înalt Judecător și este așezat la Dreapta Tatălui în Împărăția Cerurilor.

Cred în revelarea Duhului Sfânt,

În numirea Bisericii Sale în slujire,

În comuniunea sfinților în libertate,

În iertarea păcatelor prin iubire,

În renașterea trupului prin mărturisirea credinței.

Anexa 9. Declarație de Poziție

Către Bisericile Sale din cadrul Bisericii His Church
Salutări în Numele lui Hristos,

Către cei interesați,

În paginile ce urmează vom ilustra o serie de cerințe legale și limitări aplicabile instituțiilor și agențiilor care rămân sub autoritatea legii, aderând la excepțiile obligatorii și scutirile automate, în conformitate cu imunitățile de care beneficiază Biserica întemeiată de Hristos.

Legislația federală, de stat și locală este citată pentru a sprijini agențiile și instituțiile în aplicarea propriilor politici și practici, cu scopul de a garanta libera exercitare a credinței de către fondatorii și administratorii Bisericilor înființate conform legii.

His Holy Church este constituită și administrată în baza unui Act de Constituire înregistrat, care include Ghidul pentru Slujirea Bisericii His Holy Church și Legea Canonică.⁴²⁵ Acestea sunt obligatoare din punct de vedere legal, conform termenilor creației lor, prin buna conștiință a Slujitorilor și Membrilor, sub autoritatea Tatălui nostru din Ceruri și a Mângâietorului Bisericii, Apărătorul nostru,⁴²⁶ regăsit în inimile bărbaților și femeilor din congregațiile Bisericii, care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa.

Biserica a fost declarată separată încă de la înființarea sa. A fost întemeiată de Hristos, Mesia, Fiul cel Preaînalt al lui David, Fiul Tatălui nostru Ceresc, Creatorul Cerului și al Pământului. El a venit pentru a lua împărăția de la cei care nu dădeau roade și să o încredințeze altora care s-ar strădui pentru această Împărăție, în slujire sub autoritatea lui Dumnezeu, potrivit legii perfecte a libertății.

Când legea este „examinată în funcție de diferitele sale sisteme, ea este împărțită în drept civil, drept comun și drept canonic.”⁴²⁷ Dreptul canonic este acceptat ca drept străin bine stabilit.⁴²⁸

⁴²⁵ „Dreptul canonic, ansamblul de legi ecleziastice adoptate în Biserica creștină, anumite părți ale acestuia (de exemplu, legea căsătoriei așa cum exista înainte de Conciliul de la Trento) au fost aduse în America de coloniștii englezi ca parte a dreptului comun al țării.” Wharton, conform Webster’s Revised Unabridged Dictionary (1913)

⁴²⁶ Ioan 14:26 „Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus.”

1 Ioan 2:1 „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva păcătuiește, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos, Cel neprihănit.”

⁴²⁷ Legea este, în general, împărțită în patru clase principale, și anume: lege naturală, legea națiunilor, drept public și drept privat (sau civil). Când este analizată în funcție de originea ei, legea este fie lege statutară (statutory law), fie drept comun (common law). Când este privită prin prisma sistemelor juridice diferite, este împărțită în: drept civil, drept comun, drept canonic. Aplicată la obiectele ei, legea poate fi: drept civil, penal sau punitivă. Este, de asemenea, împărțită în: lege naturală și lege pozitivă; în lege scrisă (*lex scripta*) și nescrisă (*lex non scripta*); în drept comercial (law merchant), lege marțială, drept municipal și drept străin (foreign law).

⁴²⁸ „Această expresie are un dublu înțeles: poate face referire la sursele din care provin legile și care le dau acestora forța juridică (*fortes juris essendi*); sau poate desemna sursele unde se regăsește dreptul canonic (*fortes juris cognoscendi*), adică legile în sine, așa cum apar ele în texte și diferite coduri. Aceste surse sunt cunoscute și sub denumirea de surse materiale și surse formale ale dreptului canonic...” Sursa supremă a dreptului canonic este Dumnezeu, a cărui voință este revelată fie prin natura lucrurilor (lege divină naturală), fie prin revelație (lege divină pozitivă). “New Advent” Encyclopedia. Dreptul canonic este voia divină exprimată prin inimile și mințile celor credincioși, nu doar o colecție de texte scrise. [Evrei 10:16, Ioan 10:34, Matei 20:23]

Îndatoriri, Obligații și Cerințe

A fost necesar încă de la început constituirea bisericii His Holy Church⁴²⁹ pentru a se ocupa de slujirea zilnică. Există anumite îndatoriri, obligații și cerințe ce revin Bisericii desemnate de El, pentru a-și îndeplini misiunea și a sluji poporului care contribuie la Hristos prin intermediul Bisericii, într-o varietate largă de forme.

Un aspect al Bisericii este adesea denumit „Trust de Scop Sacru.” Credincioșii oferă jertfele sau darurile lor în încredințare sacră către slujitorii Bisericii, astfel încât aceștia să poată avea grijă de nevoile celor din congregațiile lor. Astfel de forme de trust pot interacționa cu guverne și alte instituții.

Aceste Biserici sunt constituite și administrate în baza unui Act de Trust înregistrat al Bisericii His Holy Church, incluzând – dar fără a se limita la – Ghidurile Comisiilor Bisericii, Ghidurile Registrului de Chemare și alte documente și acorduri formate sub incidența Legii Canonice.

Având în vedere lunga tradiție a libertății religioase în America, Legea Canonică a fost acceptată „drept străin bine stabilit.” Aceste Biserici sunt considerate trusturi cu situs străin,⁴³⁰ constituite conform legii, iar exercitarea *supravegherii primare asupra administrării* acestei legi rămâne în atribuția Bisericii.⁴³¹

Biserica este separată de Stat, în Statele Unite, cu excepția cazului în care întreprinde acțiuni care îi modifică acest statut. His Holy Church își datorează existența dreptului străin. His Church este dependentă de donațiile voluntare ale poporului, consacrate⁴³² în cadrul unui trust de scop sacru cu un Slujitor al Bisericii ales de către popor. Aceste ofrande, ca acte religioase, sunt sfințite⁴³³ instituției lui Hristos, în beneficiul Său, pentru hrănirea și îngrijirea Oilor Sale, cei credincioși care caută Împărăția Lui. His Holy Church este un trust străin în sensul în care este „un trust creat și administrat conform unei legi străine.” Întregul trup sau corpus al Bisericii His Holy Church este străin față de Stat.⁴³⁴

⁴²⁹ Faptele Apostolilor, capitolul 6

⁴³⁰ Codul Fiscal SUA, 26 USC §7701(a)(31)(B): „Trust străin” înseamnă orice trust care nu este definit ca domestic în subparagraful (E) al paragrafului (30). Cu alte cuvinte, un trust este considerat „străin” dacă nu îndeplinește condițiile pentru a fi considerat „domestic” conform definiției din codul fiscal federal (U.S. Tax Code).

Ioan 18:36 Vezi Document de poziție al Bisericii (CPS), Anexa 1 – Title 26 § 7701, Anexa 15 – § 301.7701-7 Trusturi: domestice și străine.

⁴³¹ 26USC § 7701(a)(30)(E)(i). Termenul „persoană din Statele Unite” înseamnă (E) orice trust, dacă (i) o instanță din Statele Unite are capacitatea de a exercita supravegherea principală asupra administrării trustului, și (ii) una sau mai multe persoane din Statele Unite au autoritatea de a controla toate deciziile esențiale ale trustului. Vezi CPS Ap. 1, Titlul 26 § 7701, CPS Anexa 15 § 301.7701-7.

⁴³² Consacra (verb). A declara sau a separa ca fiind sacru. 2. Ecleziastic a. A transforma (elementele Euharistiei) în trupul și sângele lui Hristos. B. A iniția (un preot) în rândul episcopilor. 3. A dedica unui scop sau unui serviciu anume. 4. A face venerabil. Consacrat (adjectiv). Dedicat unui scop sacru; sfințit. The American Heritage Dictionary, ediția a IV-a.

⁴³³ Sfințire. 1. Actul de a face sfânt. În sens evanghelic, este lucrarea harului lui Dumnezeu prin care afecțiunile omului sunt curățite sau îndepărtate de păcat și de lume, și înălțate spre o iubire supremă față de Dumnezeu (Vezi 2 Tesaloniceni 2, 1 Petru 1:2). 2. Actul de a consacra sau de a pune deoparte în scop sacru; consacrare.

A sfinți (verb tranzitiv... Provine din latina târzie *sanctifico*, de la *sanctus* = sfânt și *facio* = a face). 1. În sens general, a curăți, a purifica sau a face sfânt. 2. A separa, a pune deoparte sau a rându pentru o utilizare sfântă, sacră sau religioasă. 3. A consacra. 4. A separa, a ordina și a rându pentru lucrarea de răscumpărare și conducerea Bisericii (Ioan 10). 5. A curăța de corupție, a purifica de păcat; a face sfânt prin detașarea afecțiunilor de lume și de întinăciunile ei, și înălțarea lor către o iubire supremă față de Dumnezeu. [„Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17; Efeseni 5)]. 6. A face ceva mijloc al sfințirii; a transforma în instrument al evlaviei. Judecățile lui Dumnezeu sunt cu atât mai binevenite, cu cât mila Lui le-a sfințit pentru mine, făcându-mă să mă pocăiesc de acel act nedrept. 7. A elibera de vină... A proteja de încălcare sau pângărire... A-L sfinți pe Dumnezeu, a-L lăuda și a-L celebra ca fiind sfânt; a-l recunoaște și onora măreția sfântă, și a respecta caracterul și legile Lui (Isaia 8). Dumnezeu Se sfințește pe Sine sau numele Său prin răzbunarea onoarei Sale față de ocările celor răi și prin manifestarea slavei Sale (Ezechiel 36).

⁴³⁴ ORS (Oregon Revised Statutes), Capitolul 65 – Corporații Nonprofit, Secțiunea 65.001, Definiții (21) (21) „Corporație străină” înseamnă o corporație organizată în conformitate cu o lege diferită de legea acestui stat, care ar fi considerată o corporație nonprofit dacă ar fi înființată conform legilor acestui stat.

Dacă un Slujitor al unui trust de scop sacru al Bisericii Sale are „discreție în distribuirea finală a fondurilor,” iar în caz de dizolvare corpusul trustului sacru nu se întoarce la constituitor, atunci trustul nu este un Grantor Trust.⁴³⁵ Dacă „un trust complex este acela în care administratorii au discreție deplină asupra administrării activelor trustului,”⁴³⁶ atunci His Church poate fi considerată un trust complex pentru un administrator veritabil (bona fide trustee).

Bisericilor li se oferă adesea opțiunea de a se încorpora sub legile și reglementările statului, dar nu sunt obligate să facă acest lucru. De fapt, dacă Biserica s-ar încorpora sub prevederile și statutele de Stat sau Federale, ar fi tratată ca și cum „nu ar fi fost anterior încorporată”⁴³⁷ de Hristos.

Biserica este deja un Trup⁴³⁸ sau entitate, prin referință.⁴³⁹ Dacă Biserica ar fi încorporată sub statutele Statului, ar pierde „excepția obligatorie” și ar înceta să mai fie un Trup unit „sub o singură formă de guvernare,” conform definiției din Dicționarul Juridic Black’s Law Dictionary.⁴⁴⁰

Reguli Speciale și Biserici

Ca urmare a modificărilor recente în legislație, reglementări și politici, a apărut o anumită confuzie în rândul instituțiilor și agențiilor cu privire la ceea ce este cerut și permis de lege în raport cu Biserica. Acest document emis de Biserică are scopul de a clarifica o parte dintre aceste aspecte, în contextul statutului juridic unic al Bisericii.

„Congresul a adoptat legi fiscale speciale aplicabile bisericilor... și slujitorilor religioși...” ca urmare a statutului lor special.⁴⁴¹ Există *excepții obligatorii, scutiri automate și excluderi* de la obligații privind aplicarea, înregistrarea, impozitarea și raportarea, recunoscute în mod constant în legislația federală și de stat, în coduri și reglementări privind bisericile, auxiliarele lor integrate, precum și convențiile sau asociațiile de biserici. Multe dintre aceste excepții nu sunt disponibile altor organizații religioase.

„Întrucât există reguli fiscale speciale care se aplică bisericilor, este important să distingem bisericile de alte organizații religioase.”⁴⁴²

⁴³⁵ Ghidurile His Church, Secțiunea 15 și Secțiunea 20.

⁴³⁶ Black’s Law Dictionary [citat pentru a evidenția principiile legii].

⁴³⁷ 805 ILCS (Illinois Compiled Statutes, Religious Corporations Act) 110/44 §44. Orice congregație, biserică sau societate, care a fost anterior încorporată în baza prevederilor oricărei legi privind încorporarea societăților religioase, poate deveni încorporată în temeiul prevederilor prezentei legi, referitoare la societățile religioase, în același mod ca și cum nu ar fi fost încorporată anterior. În acest caz, noua corporație va avea dreptul la și va fi investită cu întreaga proprietate imobiliară și mobilă a vechii corporații, în același mod și în aceeași măsură ca și vechea corporație, fiind supusă tuturor datoriilor, contractelor și obligațiilor acesteia.

⁴³⁸ 1 Corinteni 12:27: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădulare ale lui.”

Efesenii 4:12: „Pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea slujirii, pentru zidirea trupului lui Hristos.”

⁴³⁹ Luca 22:29: „Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie.”

⁴⁴⁰ „Biserică. În sensul său cel mai general, biserica este societatea religioasă întemeiată și instituită de Isus Hristos, cu scopul de a primi, păstra și răspândi doctrinele și orânduirile Sale.”

„Un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o formă de guvernare prin profesarea unei credințe comune și prin observarea aceluiași ritualuri și ceremonii.” Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a (și menționată și în edițiile a 4-a, a 5-a și a 6-a), pagina 325.

⁴⁴¹ „Congresul a adoptat legi fiscale speciale aplicabile bisericilor, organizațiilor religioase și slujitorilor religioși, recunoscând statutul lor unic în societatea americană și drepturile lor garantate de Primul Amendament al Constituției Statelor Unite.” Publication 1828 – Ghid Fiscal pentru Biserici și Organizații Religioase, Anexa 11 CPS, pagina 2.

⁴⁴² „Deoarece se aplică reguli fiscale speciale bisericilor, este important să se facă distincția între biserici și alte organizații religioase. Prin urmare, atunci când această publicație folosește termenul «organizații religioase», acesta nu se referă la biserici sau la auxiliarele integrate ale acestora. Organizațiile religioase care nu sunt biserici...” IRS Publication 1828, pagina 4 (Anexa 11 – Declarația de Poziție a Bisericii)

Regulile sau ghidurile⁴⁴³ care se aplică organizațiilor religioase nu trebuie aplicate de către nicio persoană sau instituție unei Biserici.⁴⁴⁴ Există excepții obligatorii și scutiri automate pentru Biserici, chiar și fără nicio solicitare oficială. Acestea sunt impuse în toate Statele, subdiviziunile lor, agențiile și instituțiile lor, prin legislația privind nediscriminarea religioasă și prin regula excepției obligatorii prevăzută în USC Titlul 26, §508(c)(1).⁴⁴⁵

Scrisoarea de Determinare

Unele instituții consideră, în mod eronat, că pot solicita Bisericilor obținerea unei scrisori de determinare din partea IRS. Astfel de scrisori se obțin prin completarea „Cererii pentru Recunoașterea Scutirii în temeiul Secțiunii 501(c)(3) din Codul Fiscal Intern,” identificată ca Formularul 1023.

Totuși, IRS declară clar că bisericile „sunt considerate în mod automat ca fiind scutite de taxe și nu sunt obligate să solicite sau să obțină recunoașterea statutului de scutire fiscală din partea IRS,”⁴⁴⁶ și că „vor fi considerate scutite de impozit conform secțiunii 501(c)(3) chiar dacă nu depun Formularul 1023.” Această scutire automată și obligatorie se aplică și „bisericilor, auxiliarelor lor integrate, precum și convențiilor sau asociațiilor de biserici...”⁴⁴⁷

Nu există nicio lege care să impună unei Biserici să solicite sau să obțină o scrisoare de determinare. Refuzul acordării unui serviciu disponibil organizațiilor religioase pe motiv că o Biserică nu solicită recunoaștere fiscală de la IRS sau de la orice altă agenție guvernamentală constituie un act de discriminare religioasă.

Faptul că unele biserici aleg în mod voluntar să depună Formularul 1023 nu creează o obligație pentru alte Biserici de a proceda la fel. Scutirea este automată, iar excepția de la depunere este obligatorie. A solicita completarea unei cereri care nu este impusă de lege reprezintă o încălcare a excepției obligatorii și constituie o formă de discriminare religioasă.

501(c)(3) vs. 508

Mulți folosesc termenul „501(c)(3)” ca și cum ar desemna un statut juridic. Secțiunea 501 este o prevedere din Titlul 26 al Codului Statelor Unite, cunoscut ca Codul Fiscal Intern (Internal Revenue Code – IRS).

⁴⁴³ Declarație a Departamentului de Finanțe și a IRS: „Pentru a stabili dacă recunoașterea statutului de scutire de impozit poate fi acordată în mod corespunzător unei organizații care pretinde că îndeplinește criteriul scopurilor religioase conform secțiunii 501(c)(3), Serviciul de Venituri Interne menține două linii directoare de bază: 1) Convingerile religioase ale organizației trebuie să fie reale și sincer susținute; 2) Practica și ritualurile asociate cu credința religioasă sau doctrina organizației nu trebuie să fie ilegale sau contrare unei politici publice clar definite.” Departamentul Trezoreriei SUA, IRS, Publicația 557 – Statutul de scutire de taxe pentru organizații. Capitolul 3, pagina 14 – Vezi Anexa 10. Aceste linii directoare se aplică organizațiilor religioase, care sunt distincte din punct de vedere legal și doctrinar de Biserici, așa cum sunt acestea definite în legislația americană și în cadrul Declarației de poziție a Bisericii (CPS).

⁴⁴⁴ Nu există linii directoare (impuse de stat) pentru Biserică, deoarece Biserica este separată de Stat. Această separare este reflectată în mai multe pasaje biblice: [Sărăcia / renunțarea la posesiuni] Luca 18:22, Matei 19:21, Marcu 10:21..., [Exercitarea autorității] Matei 20:25, Marcu 10:42, Luca 22:25..., [Jurăminte] Matei 5:34..., [Darea către Dumnezeu și nu către Cezar] Luca 20:25, Matei 22:21, Marcu 12:17.

⁴⁴⁵ 26 USC § 508 – Reguli speciale privind organizațiile 501(c)(3). (c) Excepții. (1) Excepții obligatorii. Subsecțiunile (a) și (b) nu se aplică (A) bisericilor, auxiliarelor acestora integrați și convențiilor sau asociațiilor de biserici...

⁴⁴⁶ Scutire automată pentru biserici. Bisericile... sunt considerate în mod automat ca fiind scutite de impozit și nu sunt obligate să aplice și să obțină recunoașterea statutului de scutire de taxe din partea IRS. Publicația 1828, pagina 2; CPS Anexa 11

⁴⁴⁷ „Cerere pentru recunoașterea scutirii conform secțiunii 501(c)(3) din Codul Fiscal Intern” secțiunea „Scopul formularului,” punctul 2. „Organizații care nu sunt obligate să depună Formularul 1023,” conform Departamentului Trezoreriei – Serviciul de Venituri Interne (IRS). CPS Anexa 10, Capitolul 3, Publicația 557, paginile 18–19.

Secțiunea 501 este intitulată „Scutire de taxe pentru corporații, anumite trusturi etc.” Paragraful (c) constituie o „Listă a organizațiilor scutite” care, la alineatul (3), include: „Corporații, fonduri sau fundații” care sunt „organizați și funcționează exclusiv în scopuri” dintr-o listă specifică, inclusiv „religioase.”⁴⁴⁸

O „corporație religioasă” este definită prin lege ca fiind o corporație internă organizată exclusiv în scopuri religioase. Termenii „corporație” sau „corporație internă” se referă la o entitate juridică încorporată sub legislația națională a statului, și nu este separată de stat, ci parte integrantă a acestuia.⁴⁴⁹

O Biserică nu poate obține scutire fiscală în baza 501(c)(3) decât dacă se declară ca fiind una dintre organizațiile enumerate la alineatul „c.” Prin această declarație, Biserica se supune autorității prevăzute de Subtitlul 501.

Secțiunea 501 reprezintă normele codificate pentru IRS privind acordarea scutirilor fiscale. Pentru a beneficia de aceste reguli, entitatea trebuie să fie internă și să depună cererea, prin Formularul 1023.

Apostolul Pavel nu s-ar fi pus sub autoritatea vreunei puteri lumești, iar împărăția lui Isus nu era o organizație internă a lumii romane.

Ceea ce face o Biserică atunci când aplică în temeiul acestui cod este că oferă o declarație sub jurământ, sub *sanctiunea mărturiei mincinoase*, că este una dintre organizațiile listate.

Singura putere reală pe care IRS o deține după ce cineva aplică este aceea de a revoca statutul de scutire acordat. Formularul 1023 reprezintă o cerere adresată IRS pentru obținerea unui statut. IRS devine astfel supraveghetorul unei corporații religioase interne a Statului. Dacă scutirea este revocată, organizația rămâne o entitate a Statului – dar fără scutire.

Secțiunea 508 este despre „Reguli speciale privind organizațiile 501(c)(3).” În mod normal, potrivit alin. (a) al Secțiunii 508, „organizațiile noi trebuie să notifice Secretarul că solicită recunoașterea statutului 501(c)(3).”⁴⁵⁰

Însă alin. (c) intitulat „Excepții,” prevede la punctul (1) că există „Excepții Obligatorii” pe care IRS trebuie să le respecte în ceea ce privește alineatele (a) și (b). Regulile privind depunerea „nu se aplică” pentru „biserici, auxiliarele lor integrate și convențiile sau asociațiile de biserici...”

Astfel, Secțiunea 508 nu reprezintă un statut, ci doar reguli interne ale IRS. Nu există nicio mențiune în 508 privind o Biserică care nu este impozitată. Biserica pur și simplu nu este obligată să trimită nicio scrisoare sau notificare. Ea nu se află sub jurisdicția 508. Biserica este străină față de IRS, cu excepția cazului în care alege să devină o corporație religioasă domestică, în baza legilor Statului, și declară sub jurământ că este supusă acestora.

Internal Revenue Service (IRS) operează în temeiul 508, 501 și al întregului Titlu 26. 508(c)(1) comunică IRS-ului că Bisericile sunt exceptate în mod obligatoriu de la obligația de depunere în baza 501(c)(3), și astfel IRS le consideră automat ca fiind scutite. IRS nu are drept de alegere, nici drept de determinare sau de revocare, decât dacă Biserica se declară ca fiind o „organizație religioasă” sau „de tip bisericesc” care dorește să se afle sub regulile IRS și depune declarație oficială în acest sens.

⁴⁴⁸ CPS Anexa 8, Titlul 26, USC 501(c)(3).

⁴⁴⁹ SECȚIUNEA 1. ORS 60.001 (5) „Corporație” sau „corporație internă” înseamnă o corporație cu scop lucrativ, care nu este o corporație străină, înființată în temeiul sau supusă prevederilor acestui capitol. (39) „Corporație religioasă” înseamnă o corporație internă care este constituită ca o corporație religioasă în conformitate cu ORS 65.044 până la 65.067, este desemnată ca o corporație religioasă printr-un statut, sau este organizată în principal sau exclusiv în scopuri religioase.

⁴⁵⁰ CPS Anexa 9, Titlul 26, USC 508(c)(1).

Noi trebuie să fim constituiți prin și sub Hristos, nu ca parte a lumii. Putem folosi uneori termenul 501(c)(3) în conversație ca etichetă verbală, deoarece a devenit parte a limbajului comun, dar trebuie să înțelegem că nu suntem nici 501, nici 508. Suntem pur și simplu separați, străini față de stat, și nu am depus nicio cerere la stat sau la comisiile și agențiile sale pentru a deveni sub autoritatea lor, devenind supraveghetori ai Bisericii.

Încrederea în Biserică

Biserica este separată de Stat, iar încrederea acordată Bisericii nu creează un trust statutar sau controlat de stat. Trusturile Bisericii Sale sunt altare ale Bisericii. Ele sunt trusturi de scop sacru și parte integrantă a funcționării Bisericii.

A încerca să reglementezi funcțiile Bisericii și încrederea pe care oamenii o plasează în aceasta înseamnă, în esență, sacrilegiu.⁴⁵¹ Încă din cele mai vechi timpuri, legea a fost clară în ceea ce privește excluderea funcțiilor Bisericii de sub reglementarea guvernelor naționale.

„Tributul anual către Templu era permis să fie transportat la Ierusalim, iar deturnarea acestor fonduri de către magistrații civili era tratată ca sacrilegiu.”⁴⁵²

De la pietrele vii ale templului lui Hristos, care este Duhul Sfânt, până la pietrele necioplite ale altarelor lui Avraam, orice reglementare externă asupra administrării darurilor poporului a fost categoric interzisă. Poporul decide liber ce și când să ofere, iar slujitorii aleg și decid modalitatea și metoda de distribuire, în slujba celor adunați în congregație.

Aceasta este natura Bisericii și a legii perfecte a libertății, care funcționează prin credință, speranță și caritate.

James Madison a afirmat clar: „Guvernul general nu are nici măcar umbra unui drept de a interveni în religie. Cea mai mică interferență ar fi o uzurpare flagrantă.”

În Statele Unite, există o politică de separare între Biserică și Stat. Ceea ce înseamnă exact această separare poate fi dezbătut. Ceea ce nu poate fi pus sub semnul întrebării este Articolul I din Constituția Statelor Unite, care prevede: „Congresul nu va adopta nicio lege privind instituirea unei religii sau interzicerea exercitării libere a acesteia...”

Guvernul sau vreo agenție guvernamentală are dreptul sau puterea de a decide cine sau ce este sau nu este o Biserică? Niciun astfel de drept nu a fost acordat Guvernului Statelor Unite, subsidiarilor sau agențiilor sale, decât dacă oamenii unei biserici aleg în mod voluntar să ofere acest drept prin cerere formală.

Titlul 26, Secțiunea 501(c)(3)⁴⁵³ acordă o scutire reglementată unui număr de organizații, sub reguli și controale specifice. Bisericile nu sunt incluse în lista organizațiilor și, de fapt, beneficiază de o excepție obligatorie prevăzută în Secțiunea 508(c)(1)⁴⁵⁴ din același titlu.

Potrivit IRS: „Deși o biserică, auxiliarele sale integrate sau o convenție ori asociație de biserici nu este obligată să depună Formularul 1023 pentru a fi scutită de impozitul federal pe venit sau pentru a primi contribuții deductibile fiscal...”⁴⁵⁵ unele Biserici aleg totuși să aplice.

⁴⁵¹ Substantiv: blasfemie; comportament blasfemiator; actul de a lipsi ceva de caracterul său sacru.

⁴⁵² Viața și Timpurile lui Isus, Mesia - Capitolul V, Alfred Edersheim

⁴⁵³ CPS Anexa 8, Titlul 26, USC 501(c)(3).

⁴⁵⁴ CPS Anexa 9, Titlul 26, USC 508(c)(1).

⁴⁵⁵ Departamentul Trezoreriei, I.R.S., Publicația 557 Statutul de scutire de taxe pentru organizație. Capitolul 3, pagina 14. CPS Anexa 10

Este esențial ca Bisericile care aleg să aplice să înțeleagă că, prin acest demers, se supun autorității IRS. Atunci când o Biserică aplică la IRS, își pierde statutul juridic distinct de Biserică. IRS afirmă clar că dezavantajele asociate statutului 501(c)(3) decurg din restricțiile operaționale stricte.⁴⁵⁶

Congresul nu definește ce este o Biserică, însă dicționarele juridice oferă o definiție consecventă:

„Biserică: În cel mai general sens, societatea religioasă fondată și instituită de Isus Hristos, pentru a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielile Sale.”

„Un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare, prin mărturisirea unei singure credințe și respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”⁴⁵⁷

Biserica a fost întemeiată de Isus Hristos pentru scopurile Sale și este un trup (corpus) al urmașilor Săi, unit sub o singură formă de guvernare.

Biserica nu poate intra voluntar sub autoritatea unui alt guvern, nu poate depinde de determinările unui guvern străin, și nu poate deveni subiect al unei reglementări juridiciale prin cerere sau participare. Biserica este Biserică pentru că afirmă că este Biserică.⁴⁵⁸ Biserica nu mai este întemeiată de Hristos dacă se încorporează⁴⁵⁹ sau devine o corporație religioasă sub o autoritate străină.

Numere speciale pentru o Biserică?

His Holy Church *nu are alocate numere speciale*, conform celor declarate în Publicația IRS 1828. Biserica nu poate solicita nici măcar un ITIN (Număr de Identificare al Contribuabilului Individual) prin intermediul formularului W-7. Conform reglementărilor: „Solicitanții trebuie să aibă o obligație fiscală validă și să depună o declarație fiscală originală și validă din SUA împreună cu cererea de ITIN...”⁴⁶⁰ Biserica nu are o astfel de obligație.⁴⁶¹ Ea nu desfășoară activitate comercială sau de afaceri, nu este angajator și nu are niciun drept sau obligație de a solicita ori de a obține vreun număr federal.

Nu există norme, motive sau cauze legale pentru ca o instituție sau o persoană să oblige Biserica să depună sau să solicite numere speciale. A solicita acest lucru doar pentru că alte biserici au făcut-o reprezintă o aplicare abuzivă a legii sau chiar discriminare religioasă.

His Holy Church se bazează, în schimb, pe documente certificate și sigilate, acte de constituire, declarații (averments) și Legea Canonică pentru *a-și verifica identitatea*.

Dacă analizăm, de exemplu, reglementările privind Treasury's Bank Secrecy Act (BSA), conform 31 CFR partea 103.28, se prevede:

⁴⁵⁶ Analiză detaliată, Tax Management Inc., o subsidiară a Bureau of National Affairs, Inc. Numărul 464-2nd, Secțiunea A-1

⁴⁵⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pagina 325 (De asemenea, prezent în edițiile a 4-a, a 5-a și a 6-a)

⁴⁵⁸ Titlul 26, § 7611 (h) Definiții (1) Biserică - Termenul „biserică” include: (A) orice organizație care pretinde că este o biserică, și (B) orice convenție sau asociație de biserici. CPS Anexa 7

⁴⁵⁹ 805 ILCS 110/44 §44. Orice congregație, biserică sau societate, înființată anterior conform dispozițiilor oricărei legi privind încorporarea societăților religioase, poate deveni încorporată conform prevederilor prezentei legi referitoare la societățile religioase, ca și cum nu ar fi fost anterior încorporată; în acest caz, noua corporație va avea dreptul la și va deține toate bunurile imobile și mobile ale vechii corporații, în același mod și în aceeași măsură ca vechea corporație, sub rezerva tuturor datoriilor, contractelor și obligațiilor acesteia.

⁴⁶⁰ Pagina 4 – Numărul Individual de Identificare a Contribuabilului (ITIN), Publicația 1915 – IRS. CPS Anexa 13

⁴⁶¹ Formularul 1023, CPS Anexa 5. Formularul 990, CPS Anexa 6. Titlul 26, USC § 508(c)(1)(A), CPS Anexa 9. Departamentul Trezoreriei, Publicația 557, Capitolul 3, Pagina 9, CPS Anexa 10.

„Conform §103.22, o instituție financiară trebuie să verifice și să înregistreze numele și adresa persoanei care prezintă tranzacția, precum și să înregistreze identitatea, numărul de cont și numărul de securitate socială sau numărul de identificare fiscală al oricărei persoane sau entități în numele căreia se efectuează tranzacția.”

IRS declară explicit: „Nu atribuie un număr special sau alt tip de identificare ca dovadă a statutului de scutire al unei organizații.”⁴⁶² Și, într-adevăr, nu alocă numere Bisericii care nu sunt obligate să aplice, conform clauzei de excepție obligatorie din codul fiscal.

Se înțelege că o instituție poate solicita unui client un Număr de Identificare al Contribuabilului din SUA (precum numărul de securitate socială – SSN, număr de identificare fiscală pentru angajatori – EIN sau ITIN). Dacă clientul nu poate furniza un astfel de număr, banca poate accepta forme alternative de identificare.⁴⁶³ „Această prevedere oferă o anumită flexibilitate băncii...” Biserica furnizează instituțiilor și agențiilor informații de identificare suficiente pentru a le permite „să ajungă la o convingere rezonabilă că cunosc identitatea reală a clientului.”⁴⁶⁴

Titlul 31 al legislației federale prevede în mod clar că: „Banca emitentă poate îndeplini cerințele de păstrare a evidenței prin înregistrarea numelui și adresei agentului, împreună cu o descriere a instrumentului și data tranzacției.” Chiar și în cazul în care banca nu reușește să obțină un număr special solicitat, „nu va fi considerată în încălcare a acestei secțiuni dacă: (i) a depus un efort rezonabil pentru a obține acea identificare, și (ii) menține o listă care conține numele, adresele și numerele de cont ale persoanelor de la care nu a putut obține identificarea, și pune aceste informații la dispoziția Secretarului, conform instrucțiunilor acestuia.”⁴⁶⁵

Beneficiarul Real

Beneficiarul Bisericii este Isus Hristos, iar nu există niciun alt identificator specific al beneficiarului, în afara slujitorilor Săi legați prin jurământ, care îndeplinesc lucrarea și slujirea Lui prin mulțumirea poporului ce caută neprihănirea Sa prin credință, speranță și caritate. Acesta este statutul unic al bisericii His Holy Church.

Slujitorul (ministrul) nu este beneficiarul real al corpului Bisericii și nici al conturilor acesteia. Beneficiarul real al Bisericii Sale este Isus Hristos, conform celor prevăzute în Actul de Constituire al Bisericii. Trustul este, de asemenea, un „**trust cu situs străin**” (foreign situs trust), format sub autoritatea lui Hristos și solemnizat prin ofranda voluntară a poporului.

⁴⁶² Ghid Fiscal pentru Biserici și Organizații Religioase, Publication 1828 (Rev. 7-2002), pagina 3. CPS Anexa 11

⁴⁶³ Regula propusă prevedea că „persoană din SUA” este un individ care este cetățean american sau o entitate înființată sau organizată conform legilor unui stat sau ale Statelor Unite. O „persoană non-SUA” este definită ca o persoană care nu îndeplinește niciunul dintre aceste criterii... Banca va trebui să solicite fiecărui client un Număr de Identificare Fiscală din SUA (TIN) — adică: Număr de securitate socială (SSN), Număr de identificare al angajatorului (EIN), sau Număr individual de identificare a contribuabilului (ITIN). Dacă un client nu poate furniza un TIN, banca poate accepta alte forme de identificare. Secțiunea 103.121(a)(7) și (8) privind persoanele din SUA și cele din afara SUA.

⁴⁶⁴ „Regula oferă această flexibilitate deoarece nu există un număr de identificare uniform pe care persoanele non-SUA l-ar putea furniza unei bănci.” Vezi Departamentul Trezoreriei al SUA, „Raport către Congres în conformitate cu Secțiunea 326(b) din Legea USA PATRIOT Act,” 21 octombrie 2002. Publicat în: Federal Register, Vol. 68, Nr. 90, 9 mai 2003, paginile 25090–25099.

⁴⁶⁵ Titlul 31 C.F.R. Subpartea C – Evidențe care trebuie păstrate, Secțiunea 103.34 (a)(1) Banca emitentă poate îndeplini cerința de păstrare a evidențelor prin înregistrarea numelui și adresei agentului, împreună cu o descriere a instrumentului și data tranzacției. În cazul unei persoane care este un străin nerezident, banca trebuie să înregistreze și numărul pașaportului persoanei sau o descriere a unui alt document guvernamental folosit pentru a-i verifica identitatea. CPS Anexa 2, 31 C.F.R. § 103.34.

Este considerat „străin” în sensul în care își datorează existența Legii Canonice, care este separată sau străină de legislația statală sau federală. Biserica este și o instituție caritabilă a Sa și „nu desfășoară activități comerciale sau de afaceri,” prin urmare nu are obligații fiscale ca entitate contribuabilă.

Utilizarea oricărui număr de identificare atribuit administratorului nu este adecvată pentru a identifica *beneficiarul real*, întrucât administratorul nu beneficiază personal de corpul trustului. Clientul unei instituții financiare este His Church, nu individul care acționează în numele ei. Dacă Biserica s-ar încorpora și ar solicita un număr de identificare fiscală în temeiul scutirii 501(c)(3), acest lucru ar compromite sau chiar anula statutul său juridic distinct, conform Secțiunii 508, iar în ochii statului ar deveni o simplă „organizație religioasă,” supusă regimului comun și reglementărilor de drept intern.

„Clientul”

Una dintre întrebările frecvent adresate în momentul în care His Holy Church deschide un cont bancar este: „Cine este clientul?” Donatorii sau constituenții nu dețin niciun drept de proprietate și niciun control asupra donației, odată ce aceasta a fost încredințată Bisericii. Astfel, într-un trust non-grantor, contribuabilii nu au interes financiar și nu sunt considerați „clienți.”

Conform definiției termenului „client”⁴⁶⁶ prevăzute în Regulamentul final privind Protocolul de Identificare a Clientului (CIP Rule 9): „În cazul unui cont de trust, ‘clientul’ este trustul, indiferent dacă banca este sau nu este administratorul trustului.” Regulamentul adaugă, de asemenea, că: „Banca nu este obligată să identifice beneficiarii trusturilor, conturilor escrow sau conturilor similare, ci doar să verifice identitatea titularului de cont numit.”⁴⁶⁷ Prin urmare, His Holy Church este „clientul,” identificat printr-un Act Sigilat de Constituire al Bisericii, care poate fi pus la dispoziția oricărei instituții, la cerere.

Unele instituții și agenții consideră, în mod eronat, că semnatarii trebuie considerați „clienți.” Deși în cazul conturilor personale sau comerciale acest lucru poate fi adevărat, în cazul bisericii His Holy Church, administratorii neplătiți sunt cei care semnează, însă nu dețin niciun interes financiar în cont.⁴⁶⁸ Trezoreria Statelor Unite și alte agenții federale au stabilit în mod explicit că: „Prevederea propusă care definea ‘clientul’ ca incluzând și semnatarul unui cont a fost eliminată.”⁴⁶⁹

Biserica își identifică administratorii activi și adresele acestora. Supraveghetorii Bisericii numesc administratorii aleși, care acționează ex officio în numele beneficiarului – care, conform Ghidurilor Bisericii, este: „Isus Hristos,” precum și Beneficiarii Reprezentativi ai Săi, adică cei pe care El a venit să îi slujească. Cu alte cuvinte, este vorba despre turmele lui Hristos, care pot include – dar nu se limitează la – contributorii din cadrul congregației.

⁴⁶⁶ Titlul 31 C.F.R. § 103.121(a)(3) Clientul. Propunerea a definit „clientul” ca fiind orice persoană care dorește să deschidă un cont nou. Regula propusă definește „persoană” prin trimitere la § 103.11(z). Această definiție include: indivizi, corporații, parteneriate, trusturi, succesiuni, companii pe acțiuni, asociații, sindicate, întreprinderi comune, alte organizații sau grupuri neîncorporate, anumite triburi indiene, și toate entitățile recunoscute ca personalități juridice. Departamentul Trezoreriei și agențiile implicate au fost de acord că nu este necesar să se repete această definiție în regula finală, motiv pentru care a fost omisă. Registrul Federal, Vol. 68, Nr. 90 – Regulamente și Reguli, pagina 25093. CPS Anexa 3.2

⁴⁶⁷ Vezi pagina 6 din Registrul Federal / Vol. 68, Nr. 90, Reguli și Reglementări 25093.

⁴⁶⁸ „...banca trebuie să obțină numărul de identificare fiscală al persoanei care are un interes financiar în certificatul sau contul respectiv.” Titlul 31 C.F.R. § 103.34(a)(1). CPS Anexa 2

⁴⁶⁹ Registrul Federal: 9 mai 2003, Vol. 68, Nr. 90, Reguli și Reglementări [Pagina 25089-25113] „Prin urmare, prevederea propusă care definea „clientul” ca incluzând un semnatar pe un cont este eliminată.” CPS Anexa 3.3.

Supraveghetorii și Ordinele

Deși poate fi important pentru anumite instituții să cunoască identitatea unui Supraveghetor și Ordinul din care acesta face parte, Biserica desemnată prin Actul de Constituire sigilat este cea care este identificată ca și „client,” iar reglementările nu solicită instituțiilor sau agențiilor să obțină mai mult de o adresă.⁴⁷⁰

Trustul Ordinațional (Hirotonit)

Supravegherea Bisericii este realizată de către slujitori hirotoniți, care își exercită îndatoririle sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Toți Supraveghetorii Bisericilor trebuie să fie Slujitori Hirotoniți, iar în această calitate, aceștia trebuie să rămână sub autoritatea mai multor jurăminte, inclusiv cel cunoscut în prezent ca Jurământul Sărăciei, prin care toate lucrurile sunt deținute în comun în cadrul fiecărui Ordin.

„Activitatea” Bisericii și a Slujitorilor Săi Hirotoniți este Caritatea, nu profitul. Prin urmare, aceștia nu „desfășoară activitate comercială,” așa cum este definită în Manualul Administrației Securității Sociale (SSAH), Secțiunea 1122. Ordinele Bisericii care aleg să nu depună Formularul SS-16 sunt „excluse,” conform SSAH 1130.8, din definiția ocupării forței de muncă,⁴⁷¹ și nu sunt obligate să obțină un Număr de Identificare al Angajatorului (EIN).⁴⁷² Administratorii-slujitori sunt voluntari neplătiți, nu au interes financiar în conturi și nu sunt obligați să furnizeze un Număr de Identificare Fiscală (TIN). Biserica în sine nu este un trust grantor, motiv pentru care cerințele prevăzute de Regulamentele Trezoreriei §301.6109-1(a)(2) referitoare la astfel de trusturi nu sunt aplicabile.

A impune unei Biserici să solicite numere de identificare fiscală, pe motiv că alte organizații religioase aleg să le obțină, constituie o încălcare a legilor privind nediscriminarea religioasă.

His Church își confirmă identitatea pe baza documentelor sigilate, conform prevederilor Titlului 31, Codul Reglementărilor Federale (CFR), Subpartea C – Evidențe, §103.34(a)(1).

His Church este o Biserică care invocă o „excepție de cod alta decât secțiunea 501,”⁴⁷³ mai exact Titlul 26 USC §508(c)(1).

Scop și Obligații

S-a afirmat că scopul noilor legi și reglementări este: „Prevenirea și pedepsirea actelor teroriste în Statele Unite și în întreaga lume, precum și îmbunătățirea instrumentelor de investigație ale autorităților de aplicare a legii...” Scopul Bisericii include slujirea congregației poporului. Aceste legi și reglementări nu exonerează instituțiile și agențiile de la „obligațiile lor legale și morale de a respecta legislația privind nediscriminarea.”⁴⁷⁴

⁴⁷⁰ „Secțiunea 326 a Actului cere ca Trezoreria și agențiile să stabilească reglementări care să solicite instituțiilor financiare să implementeze „proceduri rezonabile.” În consecință, conform regulii finale, o bancă nu va fi obligată să obțină mai mult de o singură adresă pentru un client.” Registrul Federal: Vol. 68, Nr. 90, Reguli și Reglementări P 25089-25113. Anexa 3.4.

⁴⁷¹ Conform secțiunii 210(a)(8)(A) din Legea Securității Sociale, „serviciile prestate de un membru al unui ordin religios în exercitarea atribuțiilor cerute de acel ordin” sunt excluse din definiția angajării.” CPS Appx. 4 Pagina 1

⁴⁷² Titlul 31 Sec. 103.34(a)(1). III. Modificări de conformitate la 31 CFR 103.35 Așa cum a explicat Trezoreria în Anunțul de Propunere a Reglementării (NPRM), secțiunea actuală 103.35(a) stabilește cerințe de identificare a clientului atunci când se deschid anumite conturi de brokeraj. Împreună cu regula propusă pentru implementarea secțiunii 326 a Actului, Trezoreria, din proprie inițiativă, a propus eliminarea 31 CFR 103.35(a) din următoarele motive.

⁴⁷³ DEPARTAMENTUL DE TREZORERIE Serviciul de Venituri Interne (IRS). Atenție. Instrucțiuni pentru formularul W-8BEN Pagina 4

⁴⁷⁴ Reg. Fed., 9 mai 2003, Vol. 68, Nr. 90, Pagina 25098.

Nici legislația Federală, nici cea Statală nu impune Bisericii să-și încalce statutul unic. Este o tradiție îndelungată a statului, confirmată prin legile și ordonanțele sale, că Biserica este exceptată în mod obligatoriu de la obligația de a aplica pentru statut special, numere de identificare sau recunoaștere civilă. Biserica este un Trup separat.

Faptul că anumite biserici aleg să depună formulare 1023, să solicite numere speciale sau să obțină statut civil, nu justifică discriminarea împotriva acelei Biserici care își menține statutul unic prin alegerea de a nu aplica pentru astfel de „beneficii” civile.

Dacă Biserica ar fi obligată să solicite recunoaștere statală pentru a-și confirma identitatea, aceasta ar constitui atât o renunțare la poziția acordată de Isus Hristos, cât și o concesie că Statul ar avea o autoritate nedeclarată anterior de a stabili cine este și cine nu este Biserica. Nici Statul, nici Biserica nu au considerat acest tip de relație drept una sănătoasă, și acest principiu a fost evitat de-a lungul întregii istorii, mai ales în Statele Unite.

Pentru că legislatorii Federali și Statali recunosc statutul distinct și separat al bisericii His Holy Church, nu au fost impuse limite legale asupra bisericii His Holy Church, nici asupra auxiliarelor sale. Singurele obligații legale sunt impuse instituțiilor, persoanelor și membrilor Statului. Prin urmare, orice politică privată, personală sau corporativă care exclude His Church din servicii disponibile publicului general, dar care nu sunt restricționate prin legi sau reglementări federale sau de stat, poate fi considerată discriminatorie.⁴⁷⁵

Dacă Corpusul Bisericii este definit drept „un trup sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe,” și dacă o Biserică este ‘întemeiată și instituită’ prin autoritatea lui Isus Hristos, atunci de ce ar dori să devină un corp sau o corporație înființată sub o altă autoritate?

„Corporație: O persoană juridică artificială sau entitate legală creată de sau sub autoritatea legilor unui stat. O asociație de persoane constituită prin statut ca entitate juridică.”⁴⁷⁶

„Toate corporațiile, de orice fel, sunt modelate și controlate, atât în ceea ce privește ceea ce pot face, cât și în modul în care o pot face, prin statutele lor constitutive sau prin actele de încorporare, care pentru ele reprezintă legile existenței lor și pe care nu le pot ignora sau modifica.”⁴⁷⁷

„Încorporare: A crea o corporație; a conferi o franciză corporativă unor persoane determinate.”⁴⁷⁸

Nu este Biserica deja Trupul lui Hristos, creată de Isus conform definiției juridice a unei Biserici? De ce ar trebui o Biserică să caute încorporarea de către un Stat, dacă ea este deja Corpusul lui Hristos?⁴⁷⁹

Hristos este Cel care a rânduit⁴⁸⁰ Biserica.

⁴⁷⁵ Titlul 12 - Bănci și Activități Bancare, Capitolul 31, Banca Națională Cooperativă pentru Consumatori. Subcapitolul 1 Sec. 3015. Eligibilitatea cooperativelor - Statut - (a) Cerințe generale în scopul tuturor subcapitolelor acestui capitol... (4) oferă calitatea de membru pe bază voluntară, fără discriminare socială, politică, rasială sau religioasă și fără discriminare pe bază de vârstă, sex sau stare civilă, tuturor persoanelor care pot folosi serviciile sale și sunt dispuse să accepte responsabilitățile calității de membru, sub rezerva limitărilor prevăzute de legile sau reglementările federale sau de stat aplicabile.

⁴⁷⁶ Black's Law Dictionary, ediția a 6-a

⁴⁷⁷ Bouvier's Law Dictionary

⁴⁷⁸ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a. Pagina 946.

⁴⁷⁹ "Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și toate mădularele trupului, măcar că sunt multe, sunt un singur trup: tot așa este și Hristos. Căci noi toți am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Căci trupul nu este alcătuit dintr-un singur mădular, ci din mai multe... Acum, deci, sunt mai multe mădulare, dar un singur trup." (1 Corinteni 2:12, 20)

⁴⁸⁰ "Și vă dau o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a dat-o Mie;" Luca 22:29

„Caracterul corporației și scopul pentru care aceasta a fost organizată trebuie stabilite prin referință la termenii din statutul său constitutiv, iar dreptul corporației la scutirea sa trebuie determinat în mod similar în funcție de atribuțiile conferite prin acel statut.”⁴⁸¹

Este altcineva decât Dumnezeu suveranul bisericii His Holy Church? Nu a fost suficientă jertfa Fiului Său? Putem noi adăuga ceva la aceasta printr-o nouă carte emisă de o autoritate străină? Ar trebui să facem aceasta? Hristos a întemeiat Biserica, iar Statul nu impune ca Biserica să se reînființeze. A se încorpora sub autoritatea statului ar anula în mod implicit orice încorporare anterioară sub Hristos și ar supune Biserica unor *noi scopuri*, începând astfel modelarea și controlul Bisericii, prin influențarea minților și conștiințelor membrilor săi sub o *nouă autoritate*.

Orice biserică se poate încorpora sub prevederile Statului, dar entitatea astfel creată ar fi privită din punct de vedere juridic ca și cum nu ar fi fost anterior încorporată ca Trup.⁴⁸² Orice imunitate anterioară, stabilită⁴⁸³ prin răscumpărarea sângeroasă a lui Hristos, ar fi anulată în cadrul noii entități juridice, corporative și seculare, create de Stat.

Legea este clară, implicațiile sunt incontestabile, iar excepțiile obligatorii sunt deja în vigoare, fără cerere, notificare sau declarație, pentru Biserica întemeiată de Hristos.

Este o chestiune de datorie ministerială și de convingere spirituală ca Trupul Bisericii, unit printr-o singură Credință, să rămână separat, sub imunitățile inerente răscumpărării lui Hristos. Guvernele Federale și Statale prevăd în mod clar excepții obligatorii și scutiri automate pentru biserici, auxiliarele lor integrate și convențiile sau asociațiile de biserici. Instituțiile seculare, create sub autoritatea Statului, nu sunt abilitate prin lege să ignore sau să încalce aceste reglementări prin propriile politici sau practici corporative.

Prin urmare, orice tentativă de a obstrucționa sau refuza servicii unei Biserici care își exercită în mod legal credința și religia, constituie o practică comercială discriminatorie și o încălcare a legii.

„Bisericile sunt singurele entități scutite de taxe din momentul creației. Toate celelalte organizații nonprofit trebuie să aplice la IRS pentru a obține o scrisoare de scutire fiscală în baza 501(c)(3).”⁴⁸⁴

Ce tip de Trup este Biserica? Thomas Jefferson, împreună cu alți lideri ai epocii, au condus o mișcare de desființare a influenței instituționale a Bisericii, interzicând încorporarea acesteia:

„Interzicerea încorporării bisericii a avut ca efect faptul că bisericile nu mai puteau deține proprietăți în numele propriu și nu puteau încheia contracte în numele bisericii.”⁴⁸⁵

Această afirmație nu înseamnă că Biserica nu poate deține proprietăți, ci doar că nu le poate deține în nume propriu ca entitate privată sau persoană juridică. Biserica poate și are dreptul să dețină bunuri în trust.

De asemenea, această afirmație nu înseamnă că Slujitorul Bisericii, în calitate de administrator, nu poate contracta sau încheia înțelegeri. Este adevărat, însă, că în calitate de slujitor, nu poate angaja întreaga Biserică generală sau congregația în contracte, alianțe sau convenții. Astfel de puteri nu au fost niciodată intenționate pentru guvernarea Bisericii sau a „*bisericii din pustie*.” De asemenea, nu pot angaja sau constrânge poporul care se adună în cadrul Bisericii.

⁴⁸¹ Harrison v. Barker Annuity Fund; 90 E2d 286

⁴⁸² 805 ILCS 110/44) §44. Orice congregație, biserică sau societate, anterior încorporată... ca și cum nu ar fi fost anterior încorporată, caz în care noua corporație... CPS Anexa 24.

⁴⁸³ "Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ținute ascunse din veacuri," (Romani 16:25)

⁴⁸⁴ "Liberty Counsel Journal, Changing the Course of History One Notch at a Time," de Mathew D. Staver, Esq.

⁴⁸⁵ Idem

Scopul încorporării este acela de a lega două sau mai multe persoane sub un regim de răspundere limitată,⁴⁸⁶ pentru un scop determinat, sub autoritatea unei entități preexistente, într-o singură persoană juridică. Scopul Bisericii, dimpotrivă, este acela de a elibera oamenii din robie, astfel încât să poată exercita responsabilitatea și drepturile acordate de Dumnezeu, prin dragoste și slujire față de Dumnezeu și față de aproape, sub legea perfectă a libertății.

Staver a afirmat, de asemenea: „Diferența dintre o entitate încorporată și una neîncorporată poate fi cel mai bine comparată cu diferența dintre un minor și un adult. Minorii nu pot încheia contracte și nici nu pot deține legal titluri de proprietate în nume propriu.”

Dar ce este Biserica, dacă nu un altar de pietre vii, unite sub autoritatea preexistentă a lui Hristos, Cel care le-a întemeiat? Pot pietrele vii ale altarului lui Dumnezeu să dețină jertfa așezată pe altar în nume propriu? Poate robul legat să dețină sau să păstreze ceva în numele său propriu, dacă acționează în numele stăpânului?

Biserica din pustie, biserica primară și His Holy Church de astăzi aparțin Tatălui.⁴⁸⁷ Ele nu sunt Tatăl și nu exercită autoritate ca binefăcători ai statelor corporative.⁴⁸⁸ Ele primesc, acționează și slujesc în Numele Tatălui și al Fiului. Ele primesc încrederea Sa și sunt însărcinate de cei care Îl iubesc și caută Împărăția și neprihănirea Sa. Ei sunt frații lui Hristos, care Îi hrănesc oile, în slujire, astfel încât acestea să fie suflete libere sub Dumnezeu.⁴⁸⁹

Biserica recunoaște că prezintă o situație neobișnuită, care nu este pe deplin înțeleasă de anumite instituții și agenții. Totuși, recunoașterea istorică a Bisericii ca trup guvernamental separat, alături de excepțiile obligatorii codificate, precum și de excluderile statutare și de reglementare și de scutirile automate acordate de numeroase entități guvernamentale, susțin în mod constant statutul juridic unic al Bisericii.

Deși Biserica nu are „drepturi civile” în sensul Legii Canonice, poporul slujit de Biserică nu ar trebui lipsit de dreptul de a putea face donații în mod facil către Biserică. De asemenea, Ordinele Bisericii nu ar trebui obligate să-și modifice tradițiile religioase, obiceiurile sau convingerile pentru a obține servicii accesibile în mod obișnuit altor biserici sau organizații religioase.

O Biserică care alege să rămână distinct separată de stat nu își pierde dreptul la exercitarea și practicarea liberă a credinței sau religiei.

Orice instituție, companie sau agenție care stabilește o politică privată sau o practică internă prin care oferă servicii unei Biserici, dar refuză aceleași servicii alteia, din alte motive decât cele prevăzute în legile federale, de stat sau locale, poate comite un act de discriminare religioasă. Nu a fost adoptată nicio lege nouă care să autorizeze o astfel de discriminare.

⁴⁸⁶ (805 ILCS 110/47) Secțiunea 47. Răspundere. CPS Anexa 24.

⁴⁸⁷ Numeri 8:17 Căci toți întâii născuți dintre copiii lui Israel îmi aparțin, atât oameni cât și vite: în ziua când am lovit pe toți întâii născuți în țara Egiptului, i-am sfințit pentru Mine. Și am luat pe leviți în locul tuturor întâilor născuți dintre copiii lui Israel. Ioan 17:9 Mă rog pentru ei: nu mă rog pentru lume, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat; căci sunt ai Tăi.

⁴⁸⁸ Luca 22:25 Și le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele; și cei ce exercită autoritate asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar voi să nu fiți așa: ..., Matei 20:25..., Marcu 10:42 ...

⁴⁸⁹ Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să prospere și să fii sănătos, după cum prosperă sufletul tău. 3 Ioan 1:2

Appendix 10. Ghidurile Bisericii His Church, Altare și Auxiliare

1. His Church și Trustul de Scop Sacru constituie un altar caritabil ministerial irevocabil al lui Hristos.
2. Constituenții acestui trust sacru sunt persoanele care donează bunuri tangibile sau intangibile Bisericii His Holy Church, pentru convertirea utilizării acestora către Isus Hristos, Împărăția Sa și slujitorii Săi.
3. Un Ministru al trustului Bisericii His Holy Church este nominalizat de membrii congregațiilor⁴⁹⁰ sau adunării poporului și este numit de un Protector al Bisericii. [vezi Formularul A6:6]⁴⁹¹
4. Protectorul Scopului Sacru este acceptat de ministrul ales și recunoscut de constituenții trustului ca fiind un ministru uns al Bisericii His Holy Church. [vezi Polity și Formularul R15:4]
5. Beneficiarul Bisericii His Holy Church și al Trustului de Scop Sacru este Isus Hristos, cunoscut și ca Yeshua, Cel mai Înalt Fiul al lui David, Fiul Omului, Regele Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, Marele Preot al Dumnezeului Cel Preaînalt, după rânduiala lui Melhisedec, Prinț al Păcii etc.
6. His Holy Church a fost numită de Beneficiar pentru a sluji Credincioșilor Săi, copiilor Săi și celor care doresc să se întoarcă la DOMNUL în Împărăția Sa pe Pământ, reprezentând astfel Beneficiarul în slujire.⁴⁹²
7. His Holy Church poate primi, consacra și reconverti echitabil proprietăți în numele Beneficiarului, pentru utilizarea exclusivă și sfințită a acestuia, întrucât His Holy Church Îi aparține și toți membrii dețin toate lucrurile în comun.⁴⁹³
8. His Holy Church și Trustul de Scop Sacru se constituie în momentul în care o proprietate, tangibilă sau intangibilă, este acordată în posesia Ministrului trustului. Simplul „angajament” sau „promisiune” de plată nu constituie „proprietate” și nu poate, de unul singur, să formeze un corpus de trust.
9. Scopul Bisericii His Holy Church și al Trustului de Scop Sacru este de a primi contribuțiile congregației și ale poporului, din orice sursă, și de a reconverti utilizarea acestora către Beneficiar și slujitorii Săi. Ministrul poate aduce în atenția congregației nevoile Bisericii, dar congregația are determinarea inițială a donației, iar Ministrul are discreție finală asupra distribuirii fondurilor.
10. Un Ministru al trustului poate alege să respingă o donație din motive precum: proprietatea este mai degrabă o povară decât un beneficiu; Ministrul nu o poate gestiona corespunzător; intenția donatorului nu este caritabilă sinceră, ci are scopuri ascunse.

⁴⁹⁰ Congregație. O congregație este un grup care acționează într-un acord. Este de obicei compusă din grupuri de familii care pot fi deservite de un singur ministru. Ministrul este membru al Bisericii prin numire sau ungere, trupul clerului. Purtătorul de cuvânt al fiecărei familii este bătrânul său sau reprezentantul acestuia. Doi sau mai mulți bătrâni formează o congregație, iar mai mult de douăzeci și patru pot fi prea mulți, în timp ce 10 sunt considerați ideali. Orice adunare de congregații este, de asemenea, o congregație în adunare. Congregațiile individuale ar trebui să fie legate în Duh și în moduri practice și reale prin comuniunea slujitorilor lor într-o congregație din cadrul Bisericii cu ajutorul și slujirea Episcopilor și Arhiepiscopilor aleși de aceștia.

⁴⁹¹ Fapte 6:3 Așadar, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați cu bună mărturie, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i punem peste această lucrare.

⁴⁹² Slujitorii Beneficiarului sunt His Holy Church. Ei aparțin lui Isus Hristos și Tatălui și nu dețin proprietate personală. Deși pot folosi bunurile consacrate ale Bisericii pentru a-și întreține familiile, toate lucrurile sunt deținute în comun. Ei nu au autoritate asupra slujitorilor încredințați decât în a-i numi sau revoca din funcție.

⁴⁹³ Luca 22:29 Și Eu vă rânduiesc o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie;

11. His Holy Church și Trustul de Scop Sacru nu reprezintă un trust de investiții și are scopul de a sluji, nu de a fi servit. Nu colectează dobândă, nu desfășoară activități comerciale, nu speculează pentru profit și nu adună comori lumești, ci urmărește restituirea fiecărui om către moștenirea și familia sa, pentru că este mai fericit să dai decât să primești.⁴⁹⁴
12. Un Ministru al trustului nu are voie să obțină beneficii personale din Altarul Bisericii, dar poate acoperi cheltuieli generale sau specifice rezultate din îndeplinirea îndatoririlor sale.
13. Constituenții Trustului Sacru al Bisericii nu au control asupra distribuirii fondurilor, dar pot face sugestii privind destinația donației.
14. Valoarea și proprietățile deținute de Altarul Bisericii sunt păstrate în comun pentru a fi utilizate în beneficiul lui Isus Hristos și pentru răspândirea doctrinelor și rânduielilor Sale.
15. Un Ministru al trustului va face tot posibilul pentru a respecta cererile privind direcționarea donațiilor, atâta timp cât acestea respectă scopul Bisericii, dar păstrează discreția finală asupra distribuției.
16. Un Ministru al trustului va păstra evidențe și va pune aceste evidențe la dispoziția altor Miniștri și a Protectorilor trustului, la cerere, și va informa bătrânii congregației privind activitatea sa.
17. Un Protector poate revoca un Ministru pentru încălcarea încrederii, refuzul de a furniza documente, comportament imoral sau alte motive justificate conform conștiinței sale și doctrinelor Beneficiarului. [vezi Formular A5:5]
18. Un Ministru poate contesta revocarea în fața unui alt Protector desemnat și ulterior în fața Bisericii His Holy Church, cu martori din congregație.
19. Un Ministru își poate înainta demisia din orice motiv, preferabil cu notificare adresată altor Miniștri și Protectori. [vezi formular R14:13]
20. Dacă un anumit Altar Sacru și conturile sale nu mai pot fi menținute, acestea se dizolvă, iar corpul se redistribuie altor Stewarzi ai Bisericii, către cei săraci sau este consacrat direct Beneficiarului.

⁴⁹⁴ Fapte 5:5 Când a auzit Anania aceste cuvinte, a căzut jos și și-a dat duhul. Și o mare frică a cuprins pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.

Appendix 11 - Linii Directoare Ministeriale ale Bisericii His Church

Liniile directoare ministeriale pentru His Church sunt redactate pentru a sprijini înțelegerea modului de funcționare al Bisericii și pentru a clarifica rolurile și îndatoririle oficiilor sale. Aceste linii directoare au rolul de a ajuta la stabilirea unor proceduri și politici uniforme pentru a sprijini o slujire eficientă în caritate și speranță. Nicio ordonanță sau precept menționat aici nu trebuie să obstrucționeze, împiedice sau îngreuneze slujitorii încredințați ai Bisericii în îndeplinirea responsabilităților lor principale privind administrarea unui trust sacru caritabil, în conformitate cu aceste Linii Directoare Ministeriale și cu Reglementările Bisericii.

Ghiduri Oficiale ale Comisiei Ministeriale și ale Trustului de Scop Sacru al Bisericii

1. Definirea termenilor

Termenii utilizați în secțiunile 2–10 sunt definiți astfel:

- „Cont” poate include instituții de tip bancar utilizate pentru a înregistra, primi și distribui valori, fonduri și bani.
- „Beneficiar” înseamnă Mesia Yeshua, Cel mai Înalt Fiu al lui David, denumit în continuare Isus Hristos.
- „Consiliu” se referă la membrii executivi sau activi ai consiliului consultativ al Comisiei care iau decizii sau îndeplinesc îndatoriri în consens.
- „Registre” poate însemna fie un singur registru cu mai multe coloane de contabilitate, fie mai multe registre separate.
- „Biserică” înseamnă o instituție întemeiată de Isus Hristos, care aparține lui Dumnezeu, există pentru scopurile Sale și se află sub doctrina și rânduielile Sale.
- „Congregație” înseamnă 2 sau mai multe persoane care se adună pentru a-L venera practic pe Beneficiar și a aduce contribuții, servicii sau jertfe.
- „Contribuție” înseamnă bani sau valori, utilizarea oricărui bun tangibil sau intangibil aflat sub custodia sau controlul persoanelor și cedat necondiționat Bisericii Sale.
- „Corpus” înseamnă orice lucru, fie bun corporal ereditar aflat în jurisdicția Bisericii, fie incorporeal, cele două neputând fi separate fără pierdere.
- „Ucenic” înseamnă fie novice, fie student al lui Isus Hristos și al Bisericii.
- „Depozitar” reprezintă locații, instituții, conturi sau facilități în care banii și alte valori sunt păstrate în siguranță de miniștrii autorizați ai Bisericii.
- „Constituent (Grantor)” este orice persoană care contribuie la Biserica Sa.
- „His Church” include toate instituțiile ministeriale bisericesti desemnate de slujitorii Bisericii His Holy Church, în capacitate de Protector.
- „Membru” înseamnă membru al oricărei Comisii Bisericești, Biserici sau Congregații, așa cum este identificat prin referință.
- „Bani” înseamnă monedă, metal prețios, substanțe schimbabile, valute ale guvernelor străine, bancnote, cecuri, ordine de plată, instrumente negociabile sau transferuri electronice.
- „Depozit” este locul sau persoana desemnată pentru păstrarea în siguranță a banilor și valorilor pentru Biserică.
- „Protector” include orice Slujitor Hirotonit recunoscut al Bisericii His Holy Church, sub jurământul sărăciei, care nu este descalificat pentru a servi ca Protector al unui trust sacru creat de un ministru sau de congregație.

- „Trust” înseamnă tot ceea ce este așezat liber pe altarul lui Dumnezeu, oferit integral Lui, și în grija slujitorilor bisericii His Holy Church, care aparțin și ei acestui Scop Sacru.
- „Proprietate în trust” înseamnă bunurile deținute pentru Hristos de către Biserica Sa, altele decât bani în trust, primite pentru vânzare sau reconversie.
- „Administrator (Trustee)” este orice persoană desemnată sau aleasă de constituenți și/sau numită de Protectori ai unei Comisii Bisericești active sau ai unei Congregații.
- „A venera” înseamnă a aduce omagiu Tatălui sau Fiului.

2. **Obligația fiecărui Ministru de a păstra evidențe**

(1) Fiecare Comisie ar trebui să păstreze registre, evidențe și conturi pentru a înregistra toate fondurile și proprietățile Bisericii primite și distribuite în legătură cu activitățile Bisericii, iar ca practică minimă, fiecare Comisie ar trebui să păstreze:

- (a) un registru de încasări care să arate data primirii și sursa contribuțiilor de la fiecare Constituent și scopul solicitat, dacă este specificat;
- (b) un registru de plăți care să evidențieze toate plățile sau schimburile de fonduri sau bunuri și toate tranzacțiile, instituțiile implicate, data fiecărei plăți sau schimb, și numele fiecărui beneficiar, într-un mod inteligibil pentru Supraveghetor;
- (c) un registru de transferuri care să reflecte mutarea corpusului în interiorul Bisericii și bunurile distribuite, scopul și condițiile acestora;
- (d) un registru al primirii sau distribuirii de valori, altele decât contribuțiile bănești;
- (e) un registru sau fișier cronologic de copii ale facturilor care să reflecte toate cheltuielile Bisericii sau Comisiei;
- (f) o listă a tuturor conturilor, instituțiilor, persoanelor fizice sau juridice utilizate pentru păstrarea, primirea, schimbul sau distribuirea banilor și proprietăților în trust, cu reconciliere detaliată;
- (g) un registru care să reflecte toate bunurile, altele decât bani, deținute periodic în trust, inclusiv cheltuieli de întreținere;
- (h) extrase de cont, file CEC-uri și chitanțe detaliate duplicate pentru toate conturile în trust și generale.

Înregistrările din register

(2) Înregistrările din registre, evidențe, surse de date și conturi necesare pentru conformarea cu alineatul (1)

- (a) să fie completate imediat și puse la dispoziția Supraveghetorului și a altor Slujitori ai Comisiei în mod regulat;
- (b) să fie păstrate fizic sau electronic timp de cel puțin 7 ani, iar registrele menționate la (1)(c) și (1)(h) timp de cel puțin 10 ani;

3. **Obligația Ministrului de notificare și predare**

(1) Fiecare Slujitor trebuie să notifice în scris Supraveghetorul cu privire la data încetării mandatului său sau a Comisiei.

(2) Fiecare Slujitor trebuie să depună un Raport Anual privind Gestiunea Conturilor Bisericii în termen de 120 zile de la încheierea anului fiscal sau de la depunerea raportului anterior.

(3) Toate registrele, documentele, fișierele, informațiile, fondurile și bunurile trebuie predate succesorilor sau păstrate în trust de către Supraveghetor până la numirea unui succesor.

4. Un Slujitor care primește

- (1) Un slujitor care primește bani ai Bisericii în administrare, din partea unui donator, este obligat să îi depună sau să îi plătească fără întârziere într-un depozit sau locaș de păstrare care:
- (a) se află într-o locație sau cont desemnat al Bisericii, și
 - (i) este păstrat pe numele Bisericii His Holy Curch, și
 - (ii) este păstrat într-o instituție specificată, și
 - (iii) este aprobat de Supraveghetor, și
 - (iv) nu generează și nu colectează dobândă.

Slujitorul poate păstra conturi fiduciare

- (2) Un slujitor poate păstra unul sau mai multe conturi fiduciare.

Utilizarea exclusivă a contului

- (3) Un slujitor va depune într-un cont fiduciar numai:
- (a) fonduri încredințate Bisericii His Holy Church,
 - (b) sume primite din schimbul sau vânzarea proprietății Bisericii,
 - (c) sume retrase dintr-un alt cont fiduciar în vederea decontării, transferului sau distribuirii,
 - (d) sume deținute temporar în așteptarea unei hotărâri privind acceptarea.

Slujitorul este instituția, și nu contul instituțional

- (4) Slujitorul nu este obligat să depună fondurile fiduciare într-un cont instituțional fiduciar dacă:

- (a) în cursul normal al activității, la primirea fondurilor, acestea sunt plătite imediat, în forma în care au fost primite, către sau în numele Beneficiarului; însă Slujitorul trebuie să păstreze o evidență a gestionării acestor fonduri.

Limitarea depunerii fondurilor în conturi

- (5) Slujitorul nu va depune în contul fiduciar:
- (a) sume care îi aparțin în întregime, inclusiv bani primiți ca plată generală pentru care nu este obligat să dea socoteală,
 - (b) sume primite de slujitor:
 - (i) care nu au legătură cu His Church,
 - (ii) obținute din activități ilegale ale oricui, sau
 - (iii) rezultate din camătă.

Retrageri personale la timp

- (6) Un slujitor care devine îndreptățit să primească o sumă dintr-un cont fiduciar are obligația de a o retrage într-un termen rezonabil de la momentul dobândirii acestui drept, în conformitate cu alineatul (7).

Limite privind Retragerile Personale

- (7) Un slujitor nu va retrage personal sume dintr-un cont fiduciar decât:
- (a) sume necesare în mod legitim pentru plata cheltuielilor legate de îndatoririle sale, sau
 - (b) sume necesare pentru rambursarea cheltuielilor efectuate în mod legitim în exercitarea atribuțiilor sale, sau

(c) sume depuse în mod eronat în contul fiduciar, cu încălcarea prevederilor prezentei secțiuni,
însă în niciun caz retragerile nu pot depăși soldul disponibil în contul fiduciar sau obligațiile aferente acestuia.

Evidența retragerilor

(8) Sumele retrase dintr-un cont al Bisericii conform paragrafului (7)(a), (b) sau (c) vor fi retrase numai:

- (a) printr-un cec emis pe numele Slujitorului;
- (b) prin transfer într-un cont bancar pe numele Slujitorului, care nu este un cont fiduciar; și
- (c) sau în numerar, dacă este înregistrat corespunzător în registrul de evidență.

Metode de retragere

(9) Un cec emis dintr-un cont de trust nu va fi:

- (a) plătit către „cash” sau „la purtător,” fără documentație justificativă rezonabilă privind utilizarea fondurilor;
- (b) semnat de o persoană care nu este Slujitor, cu excepția cazului:
 - (i) în care cecul este cosemnat de un Slujitor autorizat.

Excepții privind retragerile

(10) Cu excepția celor permise la alineatul (7), toate celelalte retrageri sau plăți trebuie realizate la discreția caritabilă a Slujitorului, în beneficiul Beneficiarului și în conformitate cu Voia și Testamentul Său, pentru împlinirea nevoilor:

- (a) membrilor congregației, familiilor și persoanelor aflate în întreținerea acestora;
- (b) Fraților Sfintei Sale Biserici care slujesc congregațiile, inclusiv:
 - (i) Novicii Sfintei Sale Biserici sau familiile și persoanele aflate în întreținerea acestora;
- (c) altor Trusturi Bisericești care slujesc congregația poporului, inclusiv altor Slujitori și familiile sau persoanele aflate în întreținerea acestora;
- (d) oricărei persoane care, prin credință, caută harul și mângâierile Beneficiarului, Căile Sale și Împărăția Sa.

Mentținerea soldurilor suficiente

(11) Slujitorul trebuie să mențină în permanență solduri suficiente în conturile de trust pentru a onora toate obligațiile Trustului cu privire la fondurile, cheltuielile și bunurile deținute de Biserică.

Fondurile sunt destinate scopurilor Bisericii

(12) În sensul alineatelor (7) și (11), numerarul, cecurile negociabile de către Slujitor, precum și cecurile emise de Slujitor din conturile Bisericii și cardul de debit aflat în posesia și sub controlul Slujitorului, vor fi considerate bani ai Bisericii din momentul în care Slujitorul obține posesia și controlul acestora, cu condiția ca respectivele sume – fie în numerar, cecuri, înregistrări electronice sau utilizarea cardului de debit – să fie depuse în depozitul Bisericii la prima oportunitate.

Acțiunile Slujitorului aprobate de Supraveghetor

(13) Printr-un formular aprobat de Supraveghetor, Slujitorul trebuie să instruiască fiecare instituție în care administratorul menține un cont de trust:

- (a) să nu plătească dobândă pentru acel cont; și trebuie:
 - (i) să returneze Slujitorului toate cecurile anulate emise din contul de trust sau o evidență satisfăcătoare a acelor retrageri;
 - (ii) să raporteze Protectorului în cazul în care apar descoperiri de cont sau nereguli în contul Bisericii.

Instrucțiuni ale Slujitorului către o instituție

(14) Instrucțiunile emise de un Slujitor către o instituție, în conformitate cu reglementările anterioare prezentului acord, se consideră ca fiind date în conformitate cu această secțiune.

5. Limitarea liniilor directe

Nimic din aceste Reguli nu privează un Slujitor de vreun remediu sau drept în administrarea caritabilă și în exercitarea controlului asupra unei Biserici, a fondurilor sau a proprietăților acesteia.

6. Interdicția de a împrumuta

Un Slujitor nu are voie să împrumute bani de la Biserică și nici să acorde împrumuturi din fondurile Bisericii.

7. Proprietăți, bani sau fonduri deținute

(1) Proprietățile, banii sau fondurile aflate în cauză pot fi deținute:

- (a) printr-un trust separat, independent de Biserica Sa; sau
- (b) printr-un cont de trust separat, pe o perioadă de timp,
 - (i) dar care trebuie să aibă o modalitate de returnare; sau
 - (ii) un beneficiar diferit desemnat, în cazul în care nu este acceptat; sau
 - (iii) alte modalități și mijloace de distribuire specificate, dacă este respins.
- (c) sau păstrate în escrow sub condiții specificate.

Slujitorii sunt singurii responsabili pentru administrare

(2) Slujitorii sunt individual responsabili pentru administrarea proprietăților, banilor sau fondurilor aflate sub controlul lor:

- (a) Slujitorii pot asista în îndeplinirea atribuțiilor de administrare ale altor Slujitori, însă fiecare Slujitor rămâne responsabil pentru corpusul aflat sub controlul său inițial;
- (b) doi sau mai mulți Slujitori pot acorda o nouă funcție de administrator, cu numirea acestuia făcută de către Protector.

8. Inițierea unei investigații sau audit

(1) Un Slujitor al Bisericii His Holy Church, acționând în calitate de Protector, poate iniția o investigație sau un audit asupra registrelor, evidențelor, conturilor și tranzacțiilor unui Administrator, pentru a determina dacă acesta a încălcat sau nu încrederea:

- (a) aceasta trebuie realizată cu deplina cunoștință publică a tuturor Slujitorilor Hirotoniți care acționează ca Protectori și a celorlalți Supraveghetori, Slujitori și Congregații implicate;
- (b) orice Slujitor poate supraveghea investigația, respectând poziția și îndatoririle celorlalți Slujitori, Episcopi și Arhiepiscopi din cadrul congregației, potrivit Politei Bisericii;
- (c) în niciun moment activitatea vreunui Slujitor nu trebuie să împiedice desfășurarea investigației;

(d) trebuie depuse toate eforturile pentru ca investigațiile să nu afecteze activitățile Bisericii sau ale Slujitorilor.

Investigatorul sau Auditorul

(2) Slujitorul Bisericii His Holy Church, acționând în calitate de Protector, poate desemna investigatorul sau auditorul care să efectueze investigația.

Investigații neanunțate

(3) Pentru a se asigura că niciun Slujitor nu încalcă încrederea, un Slujitor al Bisericii His Holy Church, acționând în calitate de Protector, poate iniția și coordona un program continuu de investigații sau audituri neanunțate asupra registrelor, evidențelor, depozitelor, arhivelor, conturilor și tranzacțiilor Slujitorilor.

Investigații aleatorii

(4) Un Slujitor al Bisericii His Holy Church, acționând în calitate de Protector, poate desfășura programul menționat la alineatul precedent:

- (a) prin selecție aleatorie a Slujitorilor ale căror conturi urmează să fie investigate sau auditate; sau
- (b) prin împărțirea conturilor în categorii și, în cadrul fiecărei categorii, selecția aleatorie a conturilor sau fondurilor supuse investigației sau auditului.

Numărul investigațiilor

(5) Un Slujitor al Bisericii His Holy Church, acționând în calitate de Protector, poate desemna același investigator sau auditor pentru a efectua oricâte investigații sau audituri prevăzute la alineatul (3).

Obligația Slujitorului de a prezenta toate înregistrările

(6) În cazul în care se desfășoară o investigație sau un audit conform acestei secțiuni, Slujitorul este obligat să prezinte persoanei care efectuează investigația sau auditul toate dovezile, registrele, documentele, conturile, chitanțele, fișierele și explicațiile solicitate de aceasta pentru desfășurarea investigației sau auditului.

Furnizarea de rapoarte de către Protector

(7) Un Slujitor al Bisericii His Holy Church, acționând ca Protector, trebuie să furnizeze o copie a raportului investigatorului sau auditorului Slujitorului ale cărei conturi au fost investigate sau auditate și să pună acel raport la dispoziția altor membri interesați.

Înregistrarea și menținerea confidențialității stricte

(8) Un contabil care desfășoară o investigație sau un audit în temeiul acestei secțiuni trebuie, înainte de a începe, să completeze și să depună la un Slujitor al Bisericii His Holy Church, acționând ca Protector, un angajament de păstrare a confidențialității stricte cu privire la toate aspectele legate de investigație sau audit.

Demisia Slujitorilor

- (9) Demisia Slujitorilor trebuie făcută cu notificare către Supraveghetor,
- (a) un nou Slujitor numit ar trebui să fie desemnat în conformitate cu Registrul de Chemare al Comisiei, Statutele și Rânduielele Bisericii His Holy Church;
 - (b) un alt Slujitor activ din cadrul Comisiei Bisericii, în conformitate cu Statutele, poate acționa ca Slujitor interimar pentru ca atribuțiile Bisericii să nu fie neglijate, sub supravegherea Supraveghetorului;

(c) în conformitate cu Secțiunea 3, Diviziunea (3), toate înregistrările sau bunurile de orice natură sau formă trebuie predate succesorilor sau păstrate în trust.

Încetarea mandatului unui Slujitor

(10) Încetarea mandatului unui Slujitor este o datorie sacră a Supraveghetorului Bisericii His Holy Church:

- (a) atunci când încălcarea funcției este evidentă;
- (b) în caz de refuz sau eșec de a furniza în timp util registrele;
- (c) pentru comportament imoral sau orice alt motiv, în conformitate cu conștiința sa dată de Dumnezeu și cu doctrinele Beneficiarului;
- (d) se aplică prevederile de la 8(9)(a) și (b).

9. Crearea unei auxiliare necesită

(1) Crearea unei auxiliare a Bisericii Sale necesită:

- (a) un donator (constituent) care oferă integral proprietăți, bani sau fonduri unui Slujitor ales; și
- (b) donatorul trebuie să recunoască cel puțin un Slujitor al Bisericii His Holy Church ca Supraveghetor; și
- (c) la cerere, un Supraveghetor poate numi Slujitorul în cadrul Bisericii His Holy Church într-o locație specificată.

Încetarea mandatului unui Slujitor de către Protector

(2) Încetarea mandatului unui Slujitor de către Supraveghetor

- (a) unul sau mai mulți Slujitori ai Bisericii His Holy Church pot fi martori la încetarea mandatului;
- (b) un Slujitor poate face apel direct la alți Slujitori Hirotoniți ai Bisericii His Holy Church, potrivit politei;
- (c) se aplică prevederile de la 8(10).

Încetarea unei Comisii

(3) Încetarea unei Comisii poate fi necesară:

- (a) atunci când nu poate fi găsit niciun Slujitor care să preia funcția celui demis sau demisionar; și
- (b) când corpusul Bisericii nu mai există.

Distribuirea corpusului Bisericii

(4) Distribuirea corpusului trebuie realizată de consiliul imediat către cea mai apropiată Biserică sau Congregație aflată în nevoie, sau poate fi împărțită către săraci și nevoiași, sau consacrată Bisericii His Holy Church, după:

- (a) depunerea unei cereri către un Supraveghetor și aprobarea acestuia;
- (b) o căutare rezonabilă a altor Biserici sau nevoi congregaționale;
- (c) acordarea unei perioade rezonabile pentru răspuns;
- (d) luarea în considerare a limitării pierderii corpusului Bisericii, în contextul prevederilor de la (b) și (c).

10. Conformitatea cu Liniile Directoare și Doctrina

(1) În toate situațiile, Liniile Directoare Ministeriale pentru Comisia Bisericii His Holy Church trebuie să fie în conformitate cu Duhul Chemării Comisiei Sale, cu Statutul, cu Politeia Sfintei Sale Biserici și cu doctrinele și rânduielele Beneficiarului.

– Sfârșitul Ghidurilor Oficiale ale Comisiei Ministeriale

Ghiduri Oficiale ale Comisiei Ministeriale a Bisericii și ale Scopului Sacru

Data: 15 iunie 2003, modificat în mai 2010

Anexa 12. Exemplu: CHEMARE ȘI CONSIMȚĂMÂNT CU PRIVIRE LA LINIILE DIRECTOARE

Următoarele persoane au fost chemate de His Holy Church pentru a fi Slujitori Comisionați ai Bisericii, spre a îndeplini sarcini și îndatoriri în slujba lui Hristos.

Registrul de Chemare

Oferta de comision este adresată administratorilor și supleanților.

Primul Slujitor: _____

Al Doilea Slujitor: _____

Mai mulți administratori supleanți, numerotați, care ocupă poziții consultative, sunt după cum urmează:

Slujitori Supleanți: _____

Scopurile:

Primul: a sluji și a predica oamenilor; a administra și îngriji bunuri, proprietăți sau conturi; a primi și deține titlul de proprietate; a cerceta, livra sau raporta etc., după cum urmează:

Al Doilea: îndatoririle pot fi detaliate sau extinse astfel:

Al Treilea: sfera generală și direcția Comisiei:

Al Patrulea: consecințele preconizate și remediile aferente comisionării:

Încetare, Decomisionare și Distribuire

Congregațiile și Ordinile din cadrul Bisericii trebuie să fie notificate prin publicare.

Slujitorii Supleanți trebuie să fie enumerați și pregătiți.

Planuri sau direcții alternative pentru distribuirea proprietăților, resurselor și bunurilor trebuie evaluate, notate și stabilite în cazul decomisionării, în conformitate cu liniile directoare.

Toate activele rămase în momentul decomisionării trebuie direcționate către o altă Biserică a Lui, către săracii din congregație, nevoiașii lumii din jurul acelei Biserici și/sau către congregații în general.

Perioada de Considerare și Acceptare a acestui comision trebuie să fie limitată.

Condițiile comisionului

Condițiile acestui comision trebuie să fie în conformitate cu Politeia Bisericii și cu Liniile Directoare existente ale Bisericii.

Primul și al doilea administrator, în calitate de slujitori ai Bisericii, trebuie să acționeze în unitate deplină.

Supleanții și Supraveghetorii trebuie informați cu privire la orice decizii sau schimbări. Aceștia pot comisiona alte persoane pentru îndeplinirea unor sarcini specifice de natură temporară în cadrul îndatoririlor lor.

De asemenea, pot angaja sau contracta ajutor pentru îndeplinirea acestor sarcini fie prin contract, fie prin intermediul unui terț angajator. Ei trebuie să păstreze și să mențină evidența tuturor activelor primite și distribuite și să pună aceste evidențe la dispoziția administratorilor supleanți și a Slujitorilor Hirotoniți asociați ai Sfintei Sale Biserici.

Semnat și Sigilat în Registrele Bisericii,

Anexa 14. Criteriile Bisericii His Church și ale Congregațiilor

Comuniunea Bisericii

- **Comuniunea cu Hristos** – Scopurile și puterea lui Hristos trebuie să fie spiritul principal în toate lucrările Bisericii, centrate pe sacrificiu și slujire, recunoștință și iertare.
- **Criteriile tuturor comisiilor** – Astfel de Comisii trebuie să fie în conformitate cu scopurile Bisericii, așa cum au fost stabilite prin rânduirea și învățăturile lui Isus Hristos, Voia Tatălui nostru din Ceruri și Împărăția Sa, în Credință, Nădejde și Dragoste.
- **Implicare echilibrată** – Ori de câte ori este posibil, Biserica ar trebui să mențină un echilibru între participarea familiilor congregației, comunității și cooperarea tuturor, astfel încât, pe lângă beneficiile locale ale unui proiect, să fie luată în considerare și o perspectivă națională și internațională, potrivit voii Tatălui nostru din Ceruri.
- **Beneficiarul** – Cel pentru care toate lucrurile sunt primite și săvârșite. Beneficiarul tuturor lucrărilor Bisericii și ale Bisericilor auxiliare este Isus Hristos. A continua ceea ce Hristos a venit să facă înseamnă a aduce beneficii lui Hristos. Hristos a venit să slujească și să elibereze.
- **Beneficiarul Reprezentativ** – Scopul lui Hristos a fost să slujească poporul. A sluji poporul înseamnă a-L sluji pe Hristos. Cei care cred sunt beneficiarii reprezentativi.
- **Participarea Beneficiarului Reprezentativ** – Deoarece dreptul de a alege este o responsabilitate dată de Dumnezeu, beneficiarii reprezentativi ar trebui să fie implicați în planificarea, administrarea și implementarea proiectelor. Trebuie să existe o participare locală ridicată în aplicarea preceptelor lui Dumnezeu.
- **Transfer și utilizare de competențe** – Activitățile proiectelor trebuie să conducă la transferul de abilități și dezvoltare, ca mijloc pentru un scop de creștere, promovând dragostea pentru Familie, comunitate și preocuparea pentru cei care caută Împărăția Cerurilor a lui Dumnezeu.
- **Educație** – Activitățile Bisericii trebuie să fie concentrate pe educație. Adevărul va elibera oamenii, iar lipsa de cunoaștere leagă omul de greșeală și lipsuri, dezbină familii și îi lasă la mila celor care îi apasă în nelegiuire.
- **Înstrăinarea** – Nimeni nu ar trebui să fie înstrăinat din cauza înțelegerii sau credinței limitate. Activitățile de apropiere față de comunitate trebuie să fie făcute cu o ofertă milostivă de caritate și speranță. Credința și fapta samaritenilor buni, în conformitate cu preceptele lui Hristos, sunt mai importante decât cuvintele sau formele dogmatice.
- **Credința** – Inima și mintea, precum și persoana în sine, sunt judecate de Dumnezeu, nu de oameni. Biserica și auxiliarele sale sunt întotdeauna instituții și frățietăți în slujba celor care cred, dar care pot avea nevoie de ajutor în necredința lor. Nu judecăm după ce spun oamenii, ci după ceea ce fac – și roadele aceluia fapt.
- **Ascultarea** – Ca robi ai lui Hristos, Slujitorii Bisericii trebuie să pună voia lui Dumnezeu, Canonul lui Hristos și ascultarea față de Duhul Său Cel Sfânt ca autoritate supremă, mai presus de toate, în Pace, Dragoste și Milă; în Credință, Speranță și Caritate.

Anexa 15. Organizarea Bisericii

ARTICOLUL I – Congregațiile

Consiliul fiecărei congregații, precum și corpul său constitutiv, este alcătuit în întregime din corpul bătrânilor acelei congregații.⁴⁹⁵ Singura autoritate a slujitorului congregației constă în alegerea sa de a sancționa, prin slujire, decizia întregului corp al bătrânilor adunați în adunare.⁴⁹⁶ Adunarea slujitorilor formează un altar de pietre vii, pe care sunt aduse jertfele congregației⁴⁹⁷ în Numele DOMNULUI.

Exod 20:24 „Să-Mi faci un altar de pământ, pe care să-ți aduci arderile-de-tot și jertfele de pace, oile și boii; în orice loc în care Îmi voi aminti Numele, voi veni la tine și te voi binecuvânta.”

Efeseni 4:4 „Este un singur trup și un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.”

⁴⁹⁵ Consiliul și comunitatea sunt una și aceeași. De obicei este compus din bătrânii sau capii de familie sau din grupurile familiale. Deoarece consiliul nu este o democrație în care majoritatea poate conduce peste minoritate, este adesea mai simplu să fie ales un bătrân dintr-un grup familial care să vorbească în numele întregii familii. Guvernarea congregației este automată. Dacă congregația nu ajunge la un consens acceptabil, ea nu va rămâne unită. Dacă este divizată, nu va rămâne puternică ca grup și va deveni vulnerabilă. Efortul și sacrificiul necesare pentru atingerea unui consens pot aduce o congregație smerită și iubitoare mai aproape unii de alții. – Sunt puține precepte repetate atât de des ca „să vă iubiți unii pe alții”. Prin acest precept al dragostei, sângele viu al congregației este realizat.

– Amos 3:3 „Pot doi să umble împreună fără să fie învoială între ei?”

– Matei 18:19 „Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.”

– Ioan 13:34 „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

– Ioan 15:12 „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu.”

– Romani 12:10 „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească; în cinste, fiecare să dea întâietate altuia.”

– Galateni 5:13 „Fraților, voi ați fost chemați la libertate. Numai să nu faceți din libertate un prilej de a trăi pentru firea pământească, ci sluiți-vă unii altora în dragoste.”

– Efeseni 4:2 „Cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste.”

– 1 Tesaloniceni 3:12 „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragostea unii față de alții și față de toți, cum facem și noi față de voi.”

– Evrei 10:24 „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.”

– 1 Petru 3:8 „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.”

– 1 Ioan 3:11 „Căci aceasta este vestea pe care ați auzit-o de la început: să ne iubim unii pe alții.”

– 1 Ioan 3:23 „Și porunca Lui este aceasta: să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.”

– 1 Ioan 4:7 „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.”

– 1 Ioan 4:11-12 „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi.”

– 2 Ioan 1:5 „Și acum, doamnă, nu-ți scriu o poruncă nouă, ci pe aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții.”

⁴⁹⁶ Directiva principală a slujitorului nu îi permite să exercite autoritatea unii asupra altora. Ei trebuie să slujească celor din împărăție potrivit legii desăvârșite a libertății. Vezi Articolul 10. Slujitorul, asemenea levitului, aparține lui Dumnezeu. El este proprietatea Sa. Va căuta întotdeauna să-l slujească lui Dumnezeu prin slujirea nevoilor congregației și ale oamenilor, în general. Deși ar trebui să caute sfatul altora, este propria sa conștiință dată de Dumnezeu cea de care trebuie să asculte. Misiunea lui este, cel puțin în parte, să ajute la obținerea consensului în congregație prin arbitraj și sfătuire. Să ajute la unirea congregației cu toate celelalte congregații în Duh și Adevăr.

– Aspectul autoguvernării în relația sa cu ceilalți este încorporat în libertatea și libera alegere a acestei relații. Cu cât congregația este mai puternică, cu atât mai bună este starea slujitorului, care primește daruri și donații voluntare de la ea, **potrivit cu slujirea sa**.

⁴⁹⁷ **Congregatia** poate exercita caritatea direct sau prin slujitor. Darurile de bunăvoie pentru săraci, prin intermediul slujitorului, sunt gestionate la discreția acestuia. Odată oferite, congregația nu mai are control asupra acelor fonduri sau obiecte de valoare. Dacă observă că un slujitor abuzează de aceste donații, pot aduce problema în fața altora din Biserică conform Protocoloalelor pentru dispute și pot înceta sprijinirea eforturilor acelu slujitor. Săracii nu sunt doar cei fără bani, ci și cei fără înțelegere, sănătate, cunoștințe, virtute, har etc. Slujitorii, în ansamblul lor, formează un altar din lut roșu, pământ adamic. Ei sunt pietre ale credinței și revelației divine și nu pot fi sculptați sau modelați de mâini omenești. Ei nu stau unii peste alții, ci fiecare se luptă să fie un slujitor mai bun.

ARTICOLUL II – Sediul Autorității

Fiecare bătrân deține autoritate asupra propriei sale case, așa cum Hristos deține autoritate asupra Bisericii, prin slujirea sa smerită față de casa sa. Fiecare bătrân, atunci când se adună în adunare, trebuie să ia în considerare mai întâi nevoile casei sale și apoi nevoile congregației, ținând cont de următoarele:⁴⁹⁸

Romani 12:5 „Tot astfel, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.”

1 Corinteni 12:25 „Pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.”

1 Corinteni 13:13 „Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

Efeseni 1:22-23 „El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.”

Matei 28:18 „Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.”

Levitic 25:10 „Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare dintre voi să se întoarcă la moștenirea lui și fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui.”

ARTICOLUL III – Conștiința Bisericii

Slujitorii răspund în conștiința lor numai înaintea lui Dumnezeu și în privința îndeplinirii slujirii lor. Bătrânii individuali oferă sprijin slujitorului lor „potrivit cu slujirea lui.”⁴⁹⁹

Fapte 5:29 „Petru și ceilalți apostoli, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oamenii!”

Numeri 7:5 „Să le primești de la ei; să le întrebuițezi pentru slujba Cortului întâlnirii și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

⁴⁹⁸ **Familia** este piatra de temelie a Împărăției lui Dumnezeu, iar *Parens Patriae* [ascultarea de Tatăl] este fundamentul oricărei forme de guvernare. Cinstirea tatălui și a mamei constituie esența reușitei comunității. Pe măsură ce familia prosperă în învățarea lecțiilor de compasiune și sacrificiu, hărnicie și slujire, aceste precepte se reflectă și se răspândesc și în cadrul comunității. Capetele familiilor se adună pentru a decide asupra problemelor într-un forum al consensului, spre binele familiei, al congregației și al întregii comunități. Rațiunea, răbdarea, dragostea, caritatea și credința devin liantul și seva vieții comunității — în locul forței, al constrângerii, al reglementării și al controlului.

– **Bătrânii** familiei sunt, de obicei, bărbații cei mai în vârstă, dar nu întotdeauna, iar persoanele care doresc să facă parte din congregație sunt, de regulă, susținute sau recomandate de o familie din cadrul congregației. Așa cum Avraam, deși s-a expatriat de la tatăl său din Haran, a continuat totuși să dea zeciuială celui mai în vârstă conducător al familiei din care descindea — Sem. Tot astfel și persoanele individuale, fie bărbați, fie femei, își formează, în general, o legătură cu congregația printr-o familie pe care o respectă și din care alege să facă parte.

⁴⁹⁹ În vremurile străvechi, marele preot al unei familii era de obicei primul născut. În această poziție de sfătuitor și administrator al familiei, fiul cel mare se pregătea să devină bătrânul (elder-ul) familiei și moștenitorul averii familiei — spre binele tuturor. În vremea lui Moise, leviții au înlocuit pe întâiul născut care deschide pânțele (matrix-ul). După o lungă apostazie a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, Isus a venit în lume în mijlocul unei rămășițe a împărăției, care trăda aproape fiecare precept al lui Dumnezeu, păstrând doar o practică distorsionată a ritualurilor și obiceiurilor stabilite prin Moise.

– Isus, ca Mare Preot și Rege, a rânduit Biserica ca fiind întâiul născut al Împărăției. Este datoria Bisericii să slujească Împărăția asemenea leviților de odinioară. Biserica este formată din cei „chemați afară” (ekklesia) pentru a sluji familiilor din congregație, unindu-le într-un singur trup, învățându-le cu o singură inimă și un singur gând, și, prin exemplul lui Isus, să propovăduiască învățăturile și rânduielile Sale.

1 Corinteni 9:13 „Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului au parte de la altar?”

ARTICOLUL IV – Biserica este proprietatea lui Dumnezeu

Slujitorii trebuie să fie separați de lume. Congregația trebuie să fie într-un proces continuu de pocăință din robia lor, ca mărturie și exemplu pentru lume:⁵⁰⁰

Levitic 20:26 „Să-Mi fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, DOMNUL, și v-am pus deoparte de popoare, ca să fiți ai Mei.”

Levitic 22:2 „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, ca să se ferească de lucrurile sfinte ale copiilor lui Israel pe care Mi le închină, ca să nu pângărească Numele Meu cel sfânt; Eu sunt DOMNUL.”

Levitic 20:24 „Dar v-am zis: Veți stăpâni țara lor; Eu v-o voi da în stăpânire, o țară în care curge lapte și miere. Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul vostru, care v-am pus deoparte de popoare.”

Levitic 15:31 „Să despărțiți pe copiii lui Israel de necurățiile lor, ca să nu moară din pricina necurăției lor, pângărind cortul Meu care este în mijlocul lor.”

Matei 20:15 „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al Meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă Eu sunt bun?”

Luca 6:22 „Ferice de voi când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca rău din pricina Fiului omului!”

Ioan 15:19 „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea.”

Ioan 17:16 „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.”

Fapte 13:2 „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”

2 Corinteni 6:17 „De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.”

Evrei 7:26 „Un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri.”

ARTICOLUL V – Slujitorii Împărăției și ai Omenirii

Diaconii și slujitorii trebuie să-și slujească obștea lor, gospodăriile poporului și pe toți oamenii, cu caritate, dragoste și credință, pentru a aduce binecuvântare asupra congregației și a întregii omeniri:⁵⁰¹

Deuteronom 14:29 „Atunci să vină Levitul, fiindcă n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale, să mănânce și să se sature, pentru ca DOMNUL Dumnezeuul tău să te binecuvânteze în toate lucrările mâinilor tale, pe care le vei face.”

Deuteronom 14:27 „Să nu părăsești pe Levitul care va fi în cetățile tale, căci n-are nici parte, nici moștenire cu tine.”

Luca 10:27 „El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

⁵⁰⁰ Slujitorii (sau lucrătorii) aparțin lui Dumnezeu Tatăl din Ceruri și Fiului Său ascultător. Ei își datorează credincioșia, slujirea și ascultarea doar Lui și nimănui altcuiva. Ei sunt rezidenți și cetățeni supuși ai Împărăției Sale. Nu pot încheia niciun contract fără permisiunea Lui și sunt chemați să ocupe locul lor în slujire față de congregație și față de lume în general. Cei din congregație pot fi robi sau liberi, dar nădejdea Bisericii este ca toți oamenii să fie liberi, trăind în familiile lor sub legea desăvârșită a libertății.

⁵⁰¹ Prin natura Bisericii, care este manifestarea Caracterului lui Hristos prin Credință, Caritate și Lubire, se menține o intrare pe pământ așa cum este și în cer, pentru a aduce Speranța libertății sub Tatăl în Împărăția Cerurilor cu mila și dreptatea Sa pentru toți.

2 Tesaloniceni 3:13 „Voi, fraților, să nu osteniți în facerea binelui.”

1 Tesaloniceni 4:9 „Cât despre dragostea frățească, n-aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții.”

ARTICOLUL VI – Episcopii și Arhiepiscopii

Îndatorirea Episcopilor și Arhiepiscopilor este de a sluji pe cei încredințați lor în misiunea și scopul Bisericii, pentru binele congregației, conducând toți oamenii spre libertatea aflată sub Dumnezeu, Tatăl:⁵⁰²

Exod 20:3 „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”

Levitic 25:10 „Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare dintre voi să se întoarcă la moștenirea lui și fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui.”

Psalm 119:45 „Voi umbla în libertate, căci caut poruncile Tale.”

Matei 6:9 „Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău.”

Matei 7:21 „Nu oricine Îmi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

Matei 23:9 „Și să nu numiți pe nimeni de pe pământ „tatăl vostru”; căci Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri.”

Luca 4:18 „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.”

Filipeni 3:16 „Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel și să gândim la fel.”

Iacov 1:25 „Dar cine își adâncește privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și stăruie în ea - nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta - va fi fericit în lucrarea lui.”

ARTICOLUL VII – RITUALURILE ȘI CEREMONIILE Bisericii⁵⁰³

Există două aspecte ale ritualurilor: slujirea și jertfa, în caritate și dragoste. Biserica întemeiată de Isus Hristos își jertfește toate resursele în slujba omenirii, potrivit Cuvântului, Căii și Vocii Dumnezeului Celui Preaînalt, Tatăl și Fiului Său ascultător. Slujbele ca acte de închinare includ, dar nu se limitează la orice activitate care constituie o adevărată slujire a poporului: Vindecarea și îngrijirea celor bolnavi; predarea adevărului; distribuirea cunoașterii; curățirea sufletului, trupului și minții congregației de invidie, ură, ignoranță, apatie, lăcomie...; Botezul și spălarea picioarelor; Distribuirea carității; frângerea pâinii. Unificarea fraternității umane într-un singur cuget prin arbitraj și sărutul sfânt al dragostei și răbdării, cu natura lui Isus Hristos și a Duhului Sfânt. Asistarea în administrarea zilnică a celor orfani și fără adăpost.

⁵⁰² Episcopii și Arhiepiscopii sunt titluri onorifice de slujire. Ei sunt doar slujitori ai slujitorilor. Scopul lor este de a menține trupul Bisericii unit sub o formă unică de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe și slujirea tuturor sub autoritatea Tatălui și a Fiului prin revelație și comuniunea cu Duhul Său Sfânt.

⁵⁰³ Ritualurile și ceremoniile sunt cel mai simplu aspect al manifestării exterioare a Bisericii, dar adesea cel mai puțin înțeles. Acest lucru se întâmplă pentru că atenția este adesea concentrată pe formă sau aparență, lăsând Duhul să moară. Așa cum este și cu legea, nu litera este importantă, ci Duhul. Aceste semne exterioare ar trebui să fie uniforme, în măsura în care Biserica să poată fi vizibilă, dar niciodată în detrimentul Duhului. – „Dar Isus, răspunzând, i-a zis: Lasă acum, căci așa se cuvine, ca să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Atunci Ioan L-a lăsat. Matei 3:15

Ceremoniile noastre fac de asemenea parte din slujire și sunt adesea simbolice, conform legii, obiceiului sau autorității statornicite prin consangvinitatea liniei strămoșești din Adam până la Noe și Sem, până la Avraam, Isaac, Iacov și Iosif... Copiii lui Israel, până la David și Fiul cel Preaînalt al lui David, Mesia, Domnul și Regele. Aceste ceremonii călăuzesc membrii Trupului în comportamentul lor exterior cu privire la chestiuni importante, precum îndeplinirea îndatoririlor, tranzacțiile în chestiuni de stat, incluzând dar fără a se limita la scrisori sau documente de recunoaștere și identificare, precum și celebrarea, înregistrarea și recunoașterea evenimentelor notabile – inclusiv, dar nu limitat la: nașteri, renașteri, adopții, căsătorii și decese, precum și ungerea slujitorilor, episcopilor și arhiepiscopilor.

Romani 12:2 „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”

ARTICOLUL VIII – Obiectivul Bisericii

Arbitrarea pașnică a disputelor dintre cei care caută să trăiască în Împărăția Cerurilor. Și intervenția pașnică între adversarii Împărăției și cetățenii acesteia, promovând pacea în întreaga lume.⁵⁰⁴

Proverbe 16:7 „Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui.”

Isaia 26:3 „Celui cu inima tare Tu-i chezuiești pacea, da, pacea, căci se încrede în Tine.”

Isaia 32:17 „Lucrarea dreptății va fi pacea, și rodul dreptății: liniștea și încrederea pe vecie.”

Psalm 37:11 „Cei blânzi moștenesc țara și se bucură de belșug de pace.”

Maleahi 2:6 „Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit neleguire pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și neprihănire și pe mulți i-a întors de la neleguire.”

Matei 5:25 „Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum, ca nu cumva pârâșul să te dea judecătorului, judecătorul să te dea temnicerului și să fii aruncat în temniță.”

Luca 10:5 „În orice casă veți intra, să ziceți întâi: „Pacea să fie peste casa aceasta!”

Fapte 10:42 „El ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți.”

ARTICOLUL IX – Propovăduirea veștii bune a Împărăției

Faptele, cuvintele și prezența slujitorilor și slujbașilor Bisericii trebuie să manifeste Împărăția Cerurilor pe pământ, întemeiată de Isus pentru a primi, păstra și răspândi învățăturile și rânduielile Sale.⁵⁰⁵

Isaia 9:7 „Mărirea stăpânirii Lui și pacea vor fi fără sfârșit, pe scaunul de domnie al lui David și în împărăția lui, ca s-o întărească și s-o sprijinească prin judecată și neprihănire, de acum și în veci. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.”

Isaia 61:1 „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea.”

⁵⁰⁴ Obiectivul Bisericii este de a-și îndeplini misiunea, de a uni copiii lui Dumnezeu ca un singur trup, de a menține intrarea pe pământ către Împărăția Cerurilor, de a ocupa poarta deschisă de Isus Hristos Regele, păstrând-o deschisă și de a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielile Sale.

⁵⁰⁵ Nu această structură de guvernare (Polity) și nici documentele Bisericii, ci Duhul și Caracterul Tatălui Ceresc și al Fiului Său ascultător și al Fraților Lui manifestă existența Bisericii. Nu cei care pretind că sunt Biserica prin cuvinte scrise sau rostite, ci cei care fac voia Tatălui din Ceruri sunt Frații Bisericii.

Matei 10:7 „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: ‘Împărăția cerurilor este aproape!’”

Luca 9:2 „Apoi i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.”

ARTICOLUL X – Îndrumarea supremă a Bisericii⁵⁰⁶

Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: „Știți că domnitorii neamurilor stăpânesc⁵⁰⁷ peste ele și cei mari exercită autoritate⁵⁰⁸ asupra lor. Dar între voi să nu fie așa: ci oricine va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; iar oricine va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul vostru.” – Matei 20:25-27

„Isus i-a chemat la El și le-a zis: ‘Știți că cei priviți ca cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le stăpânesc. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare dintre voi va vrea să fie cel dintâi să fie robul tuturor.’” – Marcu 10:42

„El le-a zis: ‘Împărații neamurilor domnesc peste ele; și cei ce exercită autoritate⁵⁰⁹ asupra lor sunt numiți binefăcători.⁵¹⁰ Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Oare nu cel ce stă la masă? Dar Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește. Voi sunteți aceia care ați rămas neclintiți cu Mine în încercările Mele. De aceea vă rânduiesc⁵¹¹ vouă o Împărăție,⁵¹² după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie.’” – Luca 22:25

Ioan 12:26 „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.”

Ioan 18:36 „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta,⁵¹³ a răspuns Isus. Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.”

⁵⁰⁶ Orice organizație, guvern sau trust care încalcă directiva principală nu este Biserica. Toate bunurile corporale și necorporale revendicate pentru Isus Hristos sunt deținute în întregime în comun pentru scopurile Sale de către cei care rămân fideli doctrinelor și rânduielilor Sale în cadrul Bisericii. Încălcările ar include, dar nu se limitează la, exercitarea autorității asupra Poporului în calitate de binefăcători sau conducători; sau încurajarea ori cauzarea prin orice act direct sau de omisiune a creării unor astfel de sisteme; sau facilitarea prin numire sau orice alt mijloc a creării unor astfel de sisteme.

⁵⁰⁷ Cuvintele „a stăpâni” sau „a exercita domnie” sunt traduse din cuvântul grecesc *katakuriuo* care înseamnă „a aduce pe cineva sub puterea ta, a supune pe cineva, a înfrânge, a domina, a ține în supunere, a fi stăpân peste, a domni peste, a conduce cu autoritate, a exercita stăpânire sau autoritate asupra altora.”

⁵⁰⁸ „A exercita autoritate” provine din *katexousiazō*, care înseamnă „a exercita autoritate, a deține putere.”

⁵⁰⁹ „A exercita autoritate asupra” provine din *exousiazō*, care înseamnă „a avea putere sau autoritate, a folosi puterea; 1a) a fi stăpânul cuiva, a exercita autoritate asupra lui; 1b) a fi stăpânul trupului; 1c) a fi adus sub puterea cuiva.”

⁵¹⁰ „Binefăcător” provine din cuvântul grecesc *euergetes*, care este un titlu de onoare, conferit celor care au făcut servicii patriei lor și asupra prinților, echivalent cu *Soter*, *Pater Patriae*: Tatăl patriei. (Un titlu acordat de Senatul Roman lui Caesar Octavianus Augustus.)

⁵¹¹ **A numi** este tradus din cuvântul grec *diatithemai* care înseamnă a aranja, a dispune de, a facerile proprii, a încheia un legământ, a intra într-un legământ..

⁵¹² **Împărăția** provine din cuvântul *basileia* care înseamnă *putere regală, domnie, stăpânire, guvernare* 2) o împărăție, teritoriul supus domniei unui rege.

⁵¹³ Există cinci cuvinte diferite în Noul Testament care sunt traduse în limba engleză prin cuvântul „lume,” incluzând: „*aeon*” - o epocă neîntreruptă, „*oikoumene*” - care are de obicei legătură cu locuri locuite, „*ge*” este de asemenea tradus o dată prin lume dar este tradus ca pământ de aproximativ 188 de ori, iar „*erets*” provine dintr-o rădăcină nefolosită care probabil înseamnă a fi ferm; este tradus ca țară de 1543 ori, pământ de 712 ori. Cuvântul „*lume*” este din „*kosmos*” care înseamnă „o rânduială armonioasă și potrivită, constituție, guvernare.” Probabil provine din cuvântul „*komizo*” care înseamnă „a purta grijă de, a purta de grijă, a furniza” sau „a lua ceea ce este al tău,” ceea ce fac guvernele și sistemele organizate ale oamenilor precum Nimrod, Faraon, Cezar și democrațiile sociale.

Anexa 16. Termeni Generali

Auxiliare. Instituții ale Bisericii Sale care fac parte dintr-o administrație auxiliară prin afirmare, în gestionarea și reglementarea proprietății care aparține lui Hristos și care este localizată în afara domiciliului Sfintei Sale Biserici. Acestea primesc sprijin în principal din ofertele benevole ale bisericii și surselor congregaționale.

Acolit. Acolitul provine din cuvântul grecesc pentru „următor” și este o persoană laică, student al Bisericii, care speră să fie de folos și într-o zi să primească o numire ca membru.

Ungere. Ungerea unui slujitor se face de către un alt Slujitor al slujitorilor și este simbolizată prin administrarea de untdelemn după multă rugăciune, meditație, experiență personală cu noviciatul și consultare între Frați.

Numire. Slujitorii Bisericii pot fi aleși de o comunitate, dar trebuie să fie numiți de membri preexistenți ai Bisericii. Numirea este de obicei realizată prin mărturie, scrisă sau rostită, și sfințită prin actul ungerii cu untdelemn. Ofițerii altarelor bisericii pot fi numiți, dar nu unși, ca membri sfințiți ai Bisericii.

Episcop. Un Episcop este un Slujitor. „Episcop” este versiunea engleză a cuvântului grecesc *episkopos*, care înseamnă supraveghetor. Este un Slujitor al Slujitorilor. Episcopii sunt aleși prin acord unanim al doi sau mai mulți Slujitori dintre ei înșiși, numiți de un alt Episcop în prezența martorilor și unși în acea funcție. Congregația nu are un rol în alegerea episcopilor, iar în schimb, episcopii nu au autoritate sau obligație directă față de congregație. Obligația sa este față de slujitorii care l-au ales. Funcția sa nu se extinde dincolo de slujitorii care l-au ales. Autoritatea lui este titulară, iar datoria lui este să slujească. [Vezi calificări.]

Arhiepiscop. Un Arhiepiscop este un Slujitor. Cuvântul arhiepiscop provine din greacă și înseamnă „supraveghetor-șef”. Arhiepiscopii sunt aleși prin acord unanim al doi sau mai mulți Episcopi dintre ei înșiși, sau doi sau mai mulți Arhiepiscopi, și sunt numiți și unși de un alt Arhiepiscop în prezența martorilor. Funcția sa nu se extinde dincolo de Episcopii care l-au ales. Autoritatea lui este titulară, iar datoria sa este să slujească. [Vezi calificări.]

Biserică. În sensul cel mai general, societatea religioasă întemeiată și stabilită de Isus Hristos, pentru a primi, păstra și răspândi învățăturile și rânduielile Sale.

Un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o formă de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe și observarea aceluiași ritualuri și ceremonii. (Black's Law Dictionary)

Biserica include Frații, Slujitorii, Episcopii și Arhiepiscopii, ca un corp în cadrul Organizării Bisericii pentru a menține o intrare în Împărăția Cerurilor pentru toți cei care caută să asculte de Tatăl și să facă voia Lui.

Cler. Clerul este format din membrii Bisericii, în special diaconi/slujitori, episcopi... Ei sunt membri ai Bisericii pentru a sluji comunitatea lor, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ și oamenii în general, oriunde s-ar afla.

Comunicant. Cei care sunt în poziția de a primi comuniunea, bunăstarea Bisericii.

Congregație. O congregație este un grup care acționează într-un singur duh. Este de obicei compusă din grupuri de familii care pot fi deservite de un singur slujitor. Slujitorul este membru al Bisericii, parte a clerului. Reprezentantul fiecărei familii este bătrânul acesteia sau un reprezentant. Legătura lor este dragostea. Două sau mai multe familii formează o congregație, mai mult de douăzeci și patru pot fi prea multe, în timp ce între 10 și 12 sunt considerate ideale. Orice adunare de congregații este, de asemenea, o congregație în adunare.

Congregațiile individuale ar trebui să fie legate în Duh și în moduri practice și reale prin comuniunea slujitorilor lor într-o congregație a Bisericii, cu ajutorul și slujirea Episcopilor și Arhiepiscopilor.

Congregant. O persoană care se adună cu o congregație de înregistrare. El sau ea poate face parte dintr-o familie, dar nu este parte a congregației ca membru corporativ sau chiar ca asociație neîncorporată. Ei rămân suflete libere sub Dumnezeu din perspectiva și mărturia Bisericii și sunt legați doar de credință, speranță și caritate, care este dragoste, și de libertatea în care Hristos ne-a făcut liberi.

Diacon. Cuvântul diacon înseamnă conducător al zece. Conducerea în Biserică este prin slujire. În greacă, cuvântul *diakonos* înseamnă slujitor sau slujitor religios. Slujitor este cuvântul latin pentru „făcător de fapte mici.” Slujitor este un termen generic care îi include pe toți cei care slujesc pe alții, fie că sunt diaconi, episcopi, arhiepiscopi sau alții.

Bătrân. Un Bătrân este adesea mai în vârstă și mai experimentat, de obicei deține o poziție de respect, este tată și soț prin experiență, capul unei familii prin statut. Un bătrân este ales de fiecare grup de familie prin decizie sau statut. Din rândul bătrânilor sunt de obicei aleși Slujitorii congregației pentru a fi numiți de către Biserică.

Slujitor. Un slujitor este orice slujbaș al Bisericii, fie temporar, fie hirotonit. Slujitorii pot include: slujitori de contact personal, slujitori ai congregațiilor de înregistrare (slujitori licențiați), administratori, membri ai Comisiilor (misionari sau slujitori comisionați), diaconi, slujitori ex officio, slujitori hirotoniți, novici etc. Sau, într-o capacitate mai puțin oficială și mai independentă, orice persoană laică, inclusiv prezbiteri, acoliți sau congreganți care oferă ajutor sau sprijin.

Organizare. Organizarea fiecărei congregații ar trebui să tindă spre a fi într-un singur duh cu toate celelalte congregații prin moștenirea „linie cu linie, precept cu precept,” din generație în generație. Acestea sunt rolurile slujitorilor, episcopilor și arhiepiscopilor în comuniune cu slujitorii. Dumnezeu este judecătorul.

Prezbiter. Cuvântul grecesc *presbuteros* este folosit în Noul Testament pentru cei care îndeplinesc funcții clericale în Biserică, dar nu sunt membri numiți. *Presbuteros* este sinonim cu bătrân.

Preot. Un preot este un Slujitor. Cuvântul „preot” provine din grecescul *presbyteros*, care înseamnă bătrân. Dar un preot este un bătrân al familiei sale în cadrul Bisericii și un Slujitor al slujitorilor. Cuvântul grecesc pentru un funcționar al templului este *hierarch*. Un adevărat preot a devenit un maestru în a fi slujitor, iar mărturia acestui lucru este că a fost ales de slujitori pentru a fi un slujitor al slujitorilor.

Păstor. Păstor este cuvântul latin pentru „cioban.” Un păstor este oficiantul, dar nu proprietarul unei congregații anume. Autoritatea sa este titulară, iar datoria sa este să aibă grijă de nevoile specifice ale congregației (sau sarcinile acesteia indicate de ea) și să creeze unitate în întregul trup.

Ritualuri. Ritualurile sunt legate de riturile sau ritualurile religioase; ca slujbe rituale sau jertfe; legea rituală, care este definită ca „în mod corespunzător și formal; legal; adecvat; tehnic.” Aceste rituri și ritualuri pot diferi în formă, dar îndeplinesc în mod tehnic același scop și esență ca majoritatea rânduielilor și orânduiriilor fundamentale, observațiilor și îndatoririlor; funcțiilor și slujirilor; confirmărilor, consacrării și comuniunii; și recunoașterii nașterilor, căsătoriilor și înmormântărilor. [Vezi Ceremonie.]

Ceremonie. Ceremoniile sunt semnul exterior al unui rit sau ritual. Ele ar trebui să fie o mărturie deschisă și vizibilă pentru cei implicați, pentru comunitatea umană și să fie recunoscute în mod constant cu scopul de a oferi dovada unui eveniment legat de un anumit rit.

Sprijinul pentru Slujitori, Episcopi și Arhiepiscopi Sprijinul este oferit „după slujba lor” de către comunitate, congregații sau populația generală.

Numeri 7:5 „Să le primești de la ei, ca să facă slujba cortului întâlnirii; să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

Fapte 20:35 „În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutăm pe cei slabi, și să ne aducem aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: ‘Este mai fericit să dai decât să primești.’”

Romani 12:13 „Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.”

Romani 13:7 „Dați tuturor ce datorați: cui datorați bir, dați-i birul; cui datorați vamă, dați-i vama; cui datorați frică, dați-i frica; cui datorați cinste, dați-i cinstea.”

1 Timotei 5:17 „Bătrânii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și învățătura.”

2 Timotei 2:21 „Deci, dacă cineva se curăță de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.”

1 Petru 2:17 „Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați, temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste împăratului!”

Unanimitate Fiecare congregație ia decizii, ideal, prin acord unanim.

1 Corinteni 1:10 „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.”

Filipeni 2:2 „Faceți-mi bucuria deplină și fiți uniți în gândire, aveți o dragoste, un suflet și un gând.”

Filipeni 3:16 „Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel și să gândim la fel.”

Jertfă Un act de a oferi ceva prețios; renunțare voluntară la sine sau la interese proprii pentru alții sau pentru o cauză sau ideal. Dăruire voluntară din ceea ce ai, pentru binele altora; caritate individuală. Slujitorii trebuie să gestioneze jertfele congregației ca braț extins al comunității în caritate, credință și speranță.

Închinare „Închinare” ca titlu este folosit pentru o persoană de importanță precum magistrației și unii primari. Închinarea este tradusă din ebraicul „shachah,” care înseamnă a se pleca în fața unui superior în semn de omagiu, și grecescul „*proskuneo*,” care înseamnă literalmente „a săruta mâna” și este folosit pentru a exprima omagiul adus oamenilor de rang superior. Slujitorii Bisericii sunt slujitori ai slujitorilor și, prin urmare, toată închinarea este îndreptată prin conștiință către Dumnezeu Tatăl prin Hristos.

Calificările Slujitorilor, Episcopilor și Arhiepiscopilor

Numeri 3:12-13 „Iată că Eu am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel, în locul tuturor întâilor născuți care ies întâi din pântecele mamei lor la copiii lui Israel; și leviții vor fi ai Mei. Căci toți întâii născuți sunt ai Mei. În ziua când am lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, Mi-am sfințit pe toți întâii născuți din Israel, atât din oameni cât și din dobitoace; ei vor fi ai Mei. Eu sunt DOMNUL.”

Numeri 3:45 „Ia pe leviți în locul tuturor întâilor născuți dintre copiii lui Israel și ia vitele leviților în locul vitelor lor; și leviții vor fi ai Mei. Eu sunt DOMNUL.”

Numeri 8:14 „Astfel să desparți pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel; și leviții vor fi ai Mei.”

Numeri 18:23 „Ci leviții să facă slujba cortului întâlnirii și ei să-și ia asupra lor nelegiuirea. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri: să nu aibă moștenire în mijlocul copiilor lui Israel.”

Levitic 19:18 „Să nu te răzbuni și să nu ții ură copiilor poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt DOMNUL.”

Levitic 19:34 „Străinul care locuiește între voi să fie pentru voi ca și băștinașul dintre voi; să-l iubești ca pe tine însuși, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt DOMNUL Dumnezeul vostru.”

1 Timotei 3:1-7 „Adevărat este cuvântul acesta: Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun. Dar episcopul trebuie să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții; să nu fie dedat la vin, nici bătaș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors de curând la Dumnezeu, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului.”

1 Timotei 3:8-13 „Diaconii, de asemenea, trebuie să fie oameni vrednici, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav, ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie mai întâi cercetați, și numai dacă sunt fără prihană să fie diaconi. Nevestele lor, de asemenea, trebuie să fie vrednice, să nu fie clevetitoare, ci cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Căci cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.”

Tit 1:6-9 „Dacă este cineva fără prihană, bărbatul unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la băutură, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav, ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, ca să fie în stare să îndemne la învățătura sănătoasă și să-i înfrunte pe potrivnici.”

Anexa 17. Preambul la Articolele și Acordul Bisericii

Noi, Poporul care suntem Biserica, *ekklesia*, cei chemați din Hristos, convinși fiind că adevărul este de la sine înțeles, că toți bărbații și femeile sunt creați egali, că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile, printre care se numără Dreptul la libera practicare a Credenței, Speranței și Carității — care este Religia — ne străduim să Îl slujim pe Tatăl slujind copiii lui Dumnezeu.

Noi, Slujitorii lui Dumnezeu Creatorul, numiți de Isus Hristos, Mesia lui Iuda, Regele Rămășiței lui Israel, pentru a menține o poziție separată și egală, promovând practica Religiei Pure, pentru a forma o Biserică mai desăvârșită, pentru a asigura liniștea domestică prin stabilirea Milei și Dreptății în inimile și mințile Poporului, pentru a asigura o fraternitate comună, pentru a promova bunăstarea generală și pentru a dăruia Binecuvântările Libertății în mod egal nouă înșine și Posterității Omenirii, știind că pentru a promova și păstra aceste drepturi și responsabilități dăruite de Dumnezeu, guvernele sunt instituite printre oameni, derivându-și puterile drepte din ofertele libere și consensuale ale Poporului, ne rânduim și ne stabilim ca fiind într-un Singur Acord ca Sfânta Lui Biserică în Duh și Adevăr.

Noi, așadar, adunați într-un Singur Acord, apelând la Judecătorul Suprem al lumii pentru corectitudinea intențiilor noastre, proclamăm și declarăm solemn, în Numele și prin Autoritatea lui YHWH, că Sfânta Sa Biserică este și de Drept ar trebui să fie Liberă și Independentă, cu toată credința și încrederea în Coroana lui Hristos, și că orice conexiune politică între noi și celelalte națiuni ale lumii este și ar trebui să fie desființată; și că, fiind un Trup Liber și Independent al lui Hristos, suntem sub Suveranitatea Sa, sub o singură formă de guvernare, și autorizați să facem toate celelalte Acte și Lucruri pe care Statul Său Ecleziastic Independent le poate face de drept. — Și, pentru susținerea acestei Declarații, cu o fermă încredere în protecția Providenței Divine, ne angajăm reciproc, față de Creatorul nostru și unul față de altul, în Frățietate și Dragoste, Viețile noastre, Averile noastre, Onoarea noastră sacră și Datoria noastră Pioasă față de Hristos și Dumnezeu Tatăl nostru din Ceruri.

Legea de Îndrumările Domnului nostru

Ca lideri titulari numiți de Hristos spre slujire, suntem legați de legile Sale pentru a exercita evlavie în privința celor scrise în inimile și mințile noastre de către Tatăl nostru și suntem opriți de a exercita autoritate⁵¹⁴ în slujba lui Hristos, căci suntem una cu ceilalți în frățietate și în asocieri libere.⁵¹⁵ Ca Ambasadori, nu putem lega poporul sub nicio autoritate, nici să le diminuăm drepturile, nici să-i predăm vreunei robii asemenea celei din Egipt.⁵¹⁶ Slujitorii și membrii Bisericii sunt legați de Legea lui Dumnezeu, dreptate și milă, caritate și iubire, așa cum a fost de la început, este acum și va fi în veci.

Legile lui Dumnezeu

- I. Să nu avem alți judecători conducători în locul lui Dumnezeu, Creatorul Cerului și al Pământului.
- II. Să nu instituim sisteme care să înlocuiască conducerea inimii și minții noastre de către Dumnezeu.
- III. Să nu ne punem sub autoritatea unui alt nume, ci să rămânem ai DOMNULUI.

⁵¹⁴ Deuteronom 17:15, Numeri 20:8, Judecători 8:23, Matei 20:25, Marcu 10:42, Luca 22:25.

⁵¹⁵ Ieremia 31:33, Evrei 8:10, Evrei 10:16.

⁵¹⁶ Deuteronom 17:17 „Să nu-și ia un mare număr de neveste, ca nu cumva să-i abată inima, și să nu strângă mari grămezi de argint și aur.”

- IV. Să ne străduim să muncim înainte de a intra în odihna noastră, trăind prin credință, speranță și caritate.
- V. Să-L onorăm pe Tatăl nostru întorcând fiecare om la familia și posesiunile sale naturale.
- VI. Să nu luăm prin forță sau viclenie nicio parte legitimă a vieții sau libertății unui alt Om.
- VII. Să ne străduim să nu ne pângărim trupul sau orice parte a trupului lui Hristos.
- VIII. Să nu luăm prin forță sau înșelăciune folosul sau beneficiul a ceea ce aparține altuia.
- IX. Să dăm întotdeauna mărturie adevărului, fără a face vreun rău prin minciună sau înșelăciune.
- X. Să nu dorim drepturile sau stăpânirea asupra a ceea ce se află în cadrul familiei unui alt om.

Anexa 18. Sigilii

UN SIGILIU al Bisericii⁵¹⁷

2 Petru 1:11 „În adevăr, în chipul acesta vi se va da⁵¹⁸ din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”⁵¹⁹

Există numeroase sigilii folosite de Biserică ca mărturie a aceluia trup în îndeplinirea îndatoririlor sale. Folosite în mod corect, ele marchează domnia lui Dumnezeu asupra Bisericii, congregației și registrelor de familie într-o rețea de autogovernare care nu este asemenea guvernelor altor națiuni. Aceste sigilii sunt menite să împiedice orice alte autorități să violeze darurile și stăpânirea lui Dumnezeu prin sângele lui Isus Hristos, care este Rege, și care a rânduit acea Împărăție pentru ca toți oamenii să fie suflete libere sub Dumnezeu, Tatăl nostru.

Coloseni 3:15 „Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; și fiți recunoscători.”

⁵¹⁷ Sigiliile Bisericii sunt folosite de fiecare slujitor ca martor al prezenței Bisericii. *Oikodomew ekklesia* în greacă se referă la cuvintele lui Isus care proclamă intenția de a construi și a zidi Casa Sa prin chemarea celor credincioși. *Libera Res Publica* este Împărăția Cerurilor pe pământ care a fost întemeiată de Isus, liberă de cele publice, o *republică* viabilă, o împărăție în inimă, dar nu parte a Imperiului Roman.

⁵¹⁸ Expresia-cheie aici este: „**intrarea va fi slujită.**” Această intrare trebuie menținută de slujitorii Bisericii pentru oameni. Cuvântul „slujitor” este tradus din „epichoregeo” care înseamnă a furniza, a aproviziona, a prezenta și provine din două cuvinte, *epi* și *choregeo*, ceea ce conferă slujitorului un rol de conducător sau coordonator pentru a produce armonie în cadrul congregației și a întregii Împărății. Cuvântul Împărăție este din „basileia” care înseamnă „1) putere regală, domnie, autoritate, conducere 1a) să nu fie confundată cu o împărăție delimitată, ci mai degrabă dreptul de a fi condus.

– Luca 22:29 afirmă: „**Și Eu vă dau o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a dat Mie.**” Vedem o Împărăție desemnată. În Împărăția lui Dumnezeu, individul își asumă dreptul său dat de Dumnezeu la stăpânirea propriului trup, suflet și sânge și responsabilitățile aferente acestor drepturi. Slujitorii Împărăției răspund înaintea lui Dumnezeu prin autoritatea lui Isus, Regele, fără a exercita stăpânire.

– Prima parte a 2 Petru 1 setează scena și ne spune cum să facem acest lucru. Simon Petru, un slujitor și un apostol al lui Isus Hristos, către cei care au obținut o credință prețioasă asemenea cu a noastră prin dreptatea lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos: Simon piatra este atât slujitor cât și apostol. Slujitorul este cuvântul „*doulos*” care înseamnă rob sau sclav, iar apostolul este „*apostolos*” – ambasador, trimis, mesager cu misiune. Fiecare slujitor este trimis cu ordine de la Rege să slujească poporului așa cum Isus i-a slujit. „După cum puterea Sa divină ne-a dat toate lucrurile care țin de viață și evlavie, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și virtutea Sa: Prin care ne-au fost date mari și scumpe promisiuni: ca prin ele să deveniți părtași ai firii dumnezeiești, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă.”

– Există speranța de a prelua firea dumnezeiască a lui Isus și a lui Dumnezeu în locul firii corupte a lumii. Cuvântul „lume” este din „*kosmos*” care înseamnă un sistem constituțional, un sistem organizat al oamenilor. În acel sistem sau lume exista corupție din cauza „*poftelor*.” Cuvântul *poftă* provine din „*epithumia*,” însemnând *dorință* sau *lăcomie*. Petru explică în 2 Petru 2: „**Și din pricina lăcomiei, vor face negoț cu voi prin cuvinte amăgitoare: judecata lor de mult nu zăbovește și pieirea lor nu dormitează.**”

– Petru stabilește principiul general pentru a trăi ca un singur trup păstrând în același timp libertatea individuală și avertizează că fără acestea veți deveni mioapă și chiar orbi. Succesul depinde de aceste principii.

⁵¹⁹ „**Isus**” este o grafie modernă comună cu origini grecești. Este folosit aici pentru a desemna Fiul cel mai înalt al lui David, Regele lui Iuda, Fiul Tatălui, desemnatorul Bisericii. Există și alte forme derivate din ebraică, precum Yeshua, Yehashua. „**Hristos**” este forma grecească a cuvântului *uns* care face referire la ungerea Regelui lui Israel în funcția sa ca Mesia [משיח *mashach*]. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ nu este despre literă, ci despre Duh.

Coperta acestei cărți, Mireasa lui Hristos

Imaginea de pe coperta acestei cărți este o schiță realizată de George Edmund Blair Leighton. Este o reprezentare a celebrei Lady Godiva, despre care se spune că a călărit goală prin oraș pentru a-i scuti pe săraci de o taxă.

Numele Godgifu înseamnă „dar de la Dumnezeu.” Contesa Godgifu, cunoscută astăzi sub numele de Lady Godiva, a rămas în istorie din mai multe motive. Este menționată în hrisovul de la Stow, în cel de la Spalding, precum și în recensământul Domesday Book din 1085, ordonat de William Cuceritorul.⁵²⁰ A fost una dintre puținii anglo-saxoni care și-au păstrat pământurile după cucerirea normandă, și singura femeie menționată ca proprietar de terenuri. Era cunoscută ca o femeie frumoasă și bună la

suflet. Văduvă și bogată prin drept propriu, ea a devenit soția celui de-al doilea soț, Leofric al III-lea, Conte de Mercia și Lord de Coventry.

Leofric, soțul normand al Godivei, era un om cu autoritate și putere. „Era privit de contemporani ca un om drept... [și] s-a menținut la putere mai mult de douăzeci de ani fără violență sau agresiune.”⁵²¹ „Era foarte înțelept în toate lucrurile, atât religioase cât și seculare, care aduceau beneficii întregii națiuni.”⁵²² Leofric fusese presat de rege să împovăreze poporul cu taxe pentru a îmbunătăți condițiile întregii comunități. Soția sa, „evlavioasa Contesă Godiva,”⁵²³ i-a cerut în repetate rânduri soțului său să acorde o ușurare și să elibereze poporul de aceste poveri riguroase și reglementatoare. Dar ea nu s-a limitat la vorbe despre nevoile poporului, ci a și acționat.

Era, de asemenea, faimoasă pentru proiectele sale de construcție și este considerată și astăzi patroana spirituală a inginerilor. Ce construia cel mai adesea erau Biserici, Mănăstiri și Abații.⁵²⁴ Aceste clădiri și instituții nu erau doar centre de ritualuri religioase și predicare spirituală. Biserica era încă centrul întregii asistențe sociale. Administrația sa caritabilă pentru cei nevoiași, centrele sale educaționale și registrele sale au menținut o societate liberă timp de o mie de ani. Slujirea zilnică a văduvelor, orfanilor și celor nevoiași era realizată printr-un sistem de ofrande benevole și prin slujirea acelei Biserici în amintirea carității ca *datorie religioasă față de Dumnezeu și semenii noștri*.

A sosit o nouă eră a schimbării în Stat și în Biserică. Noi taxe, noi curți, și noi idei despre evanghelie. Conducătorii au devenit *izvorul dreptății*, înlocuind curțile populare mai vechi. Contribuțiile au fost forțate de la popor de acești noi *binefăcători autoritari* care se considerau conducători peste oameni și făuritori de legi.

⁵²⁰ Cunoscut și ca William de Normandia și William Bastardul. A fost fiul nelegitim al lui Robert cel Magnific, care pretindea a fi Ducele de Normandia, și al Herleveii, fiica unui tăbăcar.

⁵²¹ Sir Frank Stenton, *Anglo Saxon England*, publicată de Oxford în 1971.

⁵²² *Cronica Anglo-Saxonă*, traducere editată de Dorothy Whitelock, David C. Douglas și Susie I. Tucker, Eyre and Spottiswode 1965, revizuită.

⁵²³ Citat din cronică despre Priorul Ælfic din Evesham care o cunoștea pe Lady Godiva.

⁵²⁴ Mănăstirile de la Stow, Lincolnshire, Coventry, Spalding, Leominster, Wenlock în Shropshire, Worcester, Evesham ...

Acești noi conducători erau încoronați de o biserică ce credea că aceștia trebuiau să fie binefăcători care să *exercite autoritate* asupra altora prin imperium-ul unui stat centralizat. Aceștia chiar impuneau contribuții ca taxe, care trebuiau colectate și oferite acelei biserici.

Se spune că soțul Godivei s-a săturat de rugămințile ei pentru o bunăvoință milostivă și, cu ironie, a declarat că îi va îndeplini cererea cu o singură condiție. Soția lui modestă și sfântă trebuia să călărească goală prin străzile din Coventry. Poporul din Coventry a fost de acord să-și întoarcă privirea de la goliciunea ei când a trecut călare, din respect pentru anii săi de generozitate și caritate.

Se spune că un bărbat, numit Tom, a fost copleșit de ispită și, din curiozitate păcătoasă, a găurit oblonul ferestrei pentru a o privi pe Lady Godiva dezgolită. Pentru această lipsă de respect, se spune că a fost lovit de orbire pentru totdeauna. Soțul ei și-a ținut cuvântul și a abolit taxa împovărătoare.

Această poveste despre o călăreață goală, acoperită doar cu părul ei blond, a fost publicată la peste un secol după moartea ei. Oare Lady Godiva, în sfințenia ei, a trecut cu adevărat goală prin oraș? Este această poveste o legendă pitorească sau adevărul se ascunde în spatele unei fabule ezoterice cu un călugăr idolatru?

Biserica a fost rânduită de Hristos. Cei care au urmat calea Lui slujeau poporului de o mie de ani. Dar nu erau singurii. Încă de la început au existat unii care nu înțelegeau căile lui Ioan și Hristos, și totuși pretindeau că sunt Biserica Lui. Această biserică falsă sprijinea adesea oameni care căutau să stăpânească peste frații lor și modificau mesajul evangheliei lui Hristos.

Unii istorici au sugerat că referirea la Godiva ca fiind „goală” nu avea nimic de-a face cu lipsa hainelor. Ca văduvă, sub legea saxonă, averea ei era a ei. Normanzii aduseseră o abordare mai șovină în ceea ce privește dreptul unei văduve de a dispune și administra averea primului ei soț, sau chiar propria ei avere. Provocarea era, cel mai probabil, că Lady Godiva trebuia să renunțe la o parte din acea avere pentru ca soțul ei să renunțe la dreptul său normand de a-i taxa pe oameni ca supuși.

Citind relatările despre caracterul lor de la acea vreme, pare mai plauzibil că soțul ei a fost doar convins de inima ei caritabilă și că nu a existat o adevărată *provocare* între ei. Eroismul ei, evlavia personală, umilința și caritatea i-au adus dragostea și respectul poporului, întărind întreaga comunitate prin exemplul ei credincios. Oamenii care Îl iubeau pe Hristos au administrat asistența socială timp de secole doar prin daruri voluntare. Această practică a unit comunitățile și le-a făcut puternice, sigure și independente. Ideea babiloniană de a taxa o clasă a societății pentru beneficiul alteia nu devenise încă parte din doctrina creștină modernă.

Povestea și principiile acestei văduve darnice simbolizează natura adevăratei Biserici întemeiate de Mesia. Ea a devenit săracă de dragul altora.⁵²⁵ Biserica slujitoare, asemenea leviților de odinioară, a fost un *dar de la Dumnezeu*, trimisă de El să hrănească oile Sale și să țină poporul departe de robia și complicațiile *lumii*. Biserica primară a avut grijă de slujirea zilnică a văduvelor, orfanilor și celor în nevoie doar prin ofrandele de bunăvoie, pe care numai *iubirea* le poate oferi. Au adus provizii și hrană în timp de foamete, trimitându-l pe Barnaba, fostul levit Hosea,⁵²⁶ să împlinescă acea misiune.⁵²⁷

⁵²⁵ 2 Corinteni 8:9 „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că, deși era bogat, totuși, pentru voi, S-a făcut sărac, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți.”

⁵²⁶ Fapte 4:36 „Și Iosif, care a fost numit de apostoli Barnaba (care, tradus, înseamnă Fiul mângâierii), un levit, din ținutul Cipru, având un ogor, l-a vândut, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.”

⁵²⁷ Fapte 11:29 „Și ucenicii, fiecare după puterea lui, au hotărât să trimită ajutor fraților care locuiau în Iudeea. Ceea ce au și făcut, trimitându-l bătrânilor prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.”

Spre deosebire de binefăcătorii autoritari ai națiunilor păgâne, Biserica, ca guvernare a lui Dumnezeu, trebuia să își ofere slujirea doar prin caritate și darurile libere ale poporului. Dragostea, umilința și iertarea sunt necesare pentru ca asemenea sisteme, care funcționează sub legea perfectă a libertății, să fie o adevărată binecuvântare pentru bogați și săraci deopotrivă.

Leviții erau și ei „goi” de orice autoritate exercitată. Ei nu puteau urca trepte ca să nu-și dezvăluie goliciunea. Poporului i s-a spus să le facă lenjerie intimă, o acoperire, pentru ei.⁵²⁸ A le da o acoperire și a fi goi nu are de-a face cu hainele pe care le poartă. Este vorba despre acoperire legală și puterea sau autoritatea de a acționa și conduce prin slujire. Leviții nu aveau moștenire, nici avere personală și nici autoritate executivă. Ei erau un guvern. Succesul lor depindea de bunăvoința poporului care le dădea acoperirea prin zeciuială, potrivit cu slujirea lor.

Caritatea este menționată de Pavel ca fiind cel mai mare dintre daruri, iar sacrificiul personal nu doar că îi salvează pe cei aflați în nevoie, ci și îi eliberează și maturizează pe cei care dăruiesc, în practica virtuților, sacrificiilor și căilor lui Hristos. Slujitorii *chemați* ai lui Hristos au fost numiți într-o împărăție la îndemână. Ei erau restricționați de mai multe dintre condițiile proclamate de Hristos.

Ei nu trebuiau să exercite autoritate în administrarea și slujirea poporului ce căuta împărăția, ci trebuiau să fie binefăcători ai poporului.⁵²⁹ Ei trebuiau să devină de bunăvoie membri noi ai Familiei Sale, o frățietate aparținând lui Dumnezeu.⁵³⁰ Ei trebuiau să renunțe la averea personală și, ca și leviții dinaintea lor, au devenit Predicatorii Săraci ai Împărăției Sale. Hristos a fost specific în cerințele Sale pentru slujirea Sfintei Sale Biserici.⁵³¹ Slujitorii moderni obiectează adesea la menționarea doctrinei clare a lui Hristos.⁵³²

Slujitorii credincioși ai Bisericii Sale, asemenea leviților de altădată, sunt slujitorii hirotoniți ai formei Sale de guvernare, care dețin toate lucrurile în comun, fără avere personală. Ei nu au autoritate, fiind „goi” în fața poporului. Ei sunt robi hirotoniți ai Săi,⁵³³ slujitorii publici ai Împărăției Sale sub legea perfectă a libertății.

„Căci care este mai mare: cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Oare nu cel ce stă la masă? Dar Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește.” – Luca 22:27

Așa cum fiecare om este un altar din „lut adamic”, tot astfel sunt slujitorii Bisericii His Holy Church pietrele vii ale altarului sfânt al lui Dumnezeu. El are un scop practic. Trebuie să propovăduim împărăția prin slujire și caritate, speranță și credință, astfel încât toți oamenii să poată fi suflete libere sub Dumnezeu.

⁵²⁸ Exod 28:42 „Să le faci pantaloni de in pentru a le acoperi goliciunea; de la coapse până la genunchi să ajungă.”

⁵²⁹ Luca 22:25 „Și El le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele; și cei care stăpânesc asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa: ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, iar cel ce conduce, ca cel ce slujește.”

⁵³⁰ Luca 14:26 „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl și mama, soția și copiii, frații și surorile, ba chiar și propria viață, nu poate fi ucenicul Meu.”

⁵³¹ Luca 14:33 „Tot așa, oricine dintre voi care nu renunță la tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.”

⁵³² Cuvântul „are” în Luca 14:33 este tradus și: „ai” în Matei 19:21, „Isus i-a zis: Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer; apoi vino și urmează-Mă.”

– *substanță* în Luca 8:3, „Și Ioana, soția lui Cuza, ispravnicul lui Irod, și Suzana și multe altele care îi slujeau din averile lor.”

– *Ai* în Luca 12:33, „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă pungi care nu se învechesc, o comoară în ceruri care nu se termină, unde hoțul nu se apropie și nici molia nu o strică.”

– *bunuri* în Luca 19:8, „Și Zaharia, stând înaintea Domnului, a zis: Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am luat ceva de la cineva prin înșelăciune, îi dau înapoi împătrit.” 1 Corinteni 13:3 „Și chiar dacă aș da toate bunurile mele pentru a hrăni pe cei săraci și chiar dacă mi-aș da trupul ca să fie ars, dar n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.”

– *posedate* în Fapte 4:32, „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet; și nimeni nu zicea că vreunul din lucrurile pe care le posedă era al său, ci toate le aveau în comun.”

⁵³³ Numeri 8:14 „Astfel vei separa pe leviți dintre copiii lui Israel, și leviții vor fi ai Mei.”

„Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” Matei 13:16

Această carte este oferită ca ghid revelator pentru cei care caută căile Împărăției Sale, scopul altarelor Sale, statutul slujitorilor Săi și căile Bisericii His Holy Church în lume, dar nu din lume. Înțelegerea și aplicarea acestor precepte peste precepte au eliberat popoare și au format națiuni libere, generație după generație, epocă după epocă, prin Avraam, Moise și Hristos. Neprihănirea Lui va elibera pe cei captivi și va întoarce pe fiecare om la familia și posesiunile sale.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui,
și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:33

Website: hisholychurch.org
His Church
Summer Lake, Oregon 97640-0010

Despre Autor

Fratele Gregory s-a născut în America, în anul 1948. Tatăl său a fost avocat, iar mama sa, fiica unor imigranți norvegieni. A crescut în sud-estul statului Texas, frecventând o școală privată.

În tinerețe, a intrat într-un seminar unde a studiat latina, greaca și teologia. În timpul acestor studii a început să înțeleagă scopurile și practicile unice ale Bisericii primare. Ascunse secole la rând în biblioteci vechi, umbrite de părtinirea istoricilor și acoperite de doctrine și dogme impuse, a înflorit adevărul simplu dar uitat al *Evangheliei despre Împărăția lui Dumnezeu, care este aproape*.

Această căutare a adevărului i-a oferit o percepție iconoclastă asupra legii, istoriei, limbajului și a opiniei moderne despre profeți. Prin dărâmarea altarelor superstiției și îndepărtarea erorilor și neadevărurilor unei credințe zadarnice, plinătatea Evangheliilor Împărăției este descoperită într-o examinare revelatoare a ritualurilor, riturilor și religiilor.

Gregory este autorul mai multor cărți, zeci de broșuri, înregistrări audio și video. A apărut la radio și televiziune, predicând evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, aflată la îndemână, și legea perfectă a libertății. Cărțile sale controversate includ *The Covenants of the gods*, *Thy Kingdom Comes*, *The Free Church Report*, *The Higher Liberty*, care oferă o nouă perspectivă asupra dumnezeilor lumii acesteia.

Căsătorit în 1973, este tatăl a șase copii și are un număr în creștere de nepoți. Poate fi contactat prin *His Church* din Summer Lake, Oregon, unde continuă să îngrijească familia sa și să supravegheze formarea și zidirea *Rețelei Vii* a Bisericii întemeiate de Hristos în inimile și mințile celor care predică că Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui sunt aproape pentru cei care le caută.

Despre Raportul Bisericii Libere

His Holy Church a fost rânduită de Yeshua, cunoscut și ca Isus, acum 2000 de ani. Ea este întemeiată în noi pe măsură ce facem voia și lucrarea aceluia DOMN și Rege, trăindu-ne viața în credință și speranță, în slujire și adevăr. Biserica Sa este guvernarea slujitoare stabilită de El pentru poporul Său. Este guvernarea Lui pe acest pământ așa cum este în cer. Este o formă de guvernare diferită de guvernele neamurilor. Nu poate încheia tratate, nici nu poate jura loialitate, nu poate impune contribuții sau exercita autoritate unii peste alții, și nu este sub autoritatea niciunei alte structuri. Ea este parte din Împărăția lui Dumnezeu, care este aproape, sub legea perfectă a libertății.

Reportul Bisericii Libere a fost scrisă pentru a ne deschide gândirea către scopurile lui Hristos și Biserica Sa rânduită. Aceasta explorează directivele și tradițiile stabilite de Hristos, practicate de Biserica din primul secol și reflectate în istoria uitată a Bisericii comune din primul mileniu după Hristos.

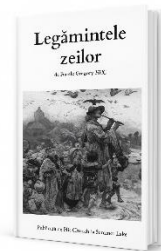
Raportul include schița de bază și liniile directoare pentru formarea unei biserici libere conform poruncilor lui Hristos, cu scopul de a rămâne un guvern autonom în mijlocul lumii moderne, așa cum a fost și în timpul declinului și căderii Imperiului Roman. Sunt incluse elemente de istorie și context în care Biserica timpurie și-a îndeplinit datoriile, precum și exemple de ghiduri, Acorduri și Articole de Guvernare care delimitează și definesc granițele împărăției, precum și formulare de bază pentru începerea procesului de declarație, recunoaștere și mărturie ca Biserică adevărată întemeiată de Isus Hristos.

Mesajul lui Hristos este simplu, dar complexitatea „lumii” aduce multe piedici care pot lega libertatea Bisericii rânduite de Hristos în împlinirea scopului Său în viața noastră. Hristos ne-a dat instrucțiuni specifice, bazate pe preceptele lui Dumnezeu Tatăl. Biserica modernă a uitat, ignorat sau s-a abătut de la acele precepte în așa măsură încât mântuirea lui Hristos și Împărăția lui Dumnezeu, aflată la îndemână, au fost neglijate, dacă nu chiar abandonate.

Conceptele și pozițiile prezentate în aceste pagini pot fi noi pentru gândirea multora, dar sunt bine documentate în istoria celor care caută domnia lui Dumnezeu în viețile lor și doresc să facă voia Lui. Există numeroase referințe și alte cărți care completează poziția prezentată, inclusiv *The Covenants of the gods*, *Thy Kingdom Comes* și *The Higher Liberty*, împreună cu alte publicații ale *His Church*.

Publicații Disponibile:

Legămintele zeilor

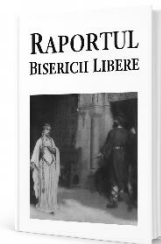

Legămintele zeilor este o expunere iconoclastă care dezvăluie o apologie unică a profetilor și scopurilor lor. Cartea examinează natura contractuală a guvernelor oamenilor printr-o progresie de precepte legale în contextul lor istoric, lingvistic și juridic, în relație cu textele biblice antice.

Cecil B. DeMille întreba în filmul *Cele Zece Porunci*: „Sunt oamenii proprietatea statului sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?” Aceeași luptă continuă în întreaga lume.

Vanitatea îl determină pe om să dea vina pe alții pentru starea sa nedorită, „dar leneșul va fi supus dărilor.” Dacă dorești să fii eliberat, trebuie mai întâi să cunoști întregul adevăr: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” Exod 23:32

Raportul Bisericii Libere

Raportul Bisericii Libere prezintă o cale unică pentru Biserica modernă, conform naturii Bisericii din primul secol, explicând datoria și scopurile instituției rânduite de Hristos. În timp ce Roma decădea sub inflație galopantă, guvern corupt, lege marțială și amenințări continue de război, creștinii au găsit o alternativă la cei care „se numeau binefăcători, dar exercitau autoritate unii peste alții.”

Creștinii timpurii știau că drepturile și responsabilitățile sunt indivizibile. Ei căutau dreptul de a fi guvernați de Dumnezeu, mărturisind *un alt Rege, pe Isus*, prin reluarea responsabilității de a se autoguverna, prin slujirea slujitorilor „chemați afară” care trăiau *în lume, dar nu din lume*. Drepturile lor erau dăruite de Dumnezeu. Beneficiile guvernamentale veneau printr-o rețea divină instituită în inimile și mințile lor prin credință, speranță și caritate, sub legea perfectă a libertății, ca *Qorban*, în timp ce mamona nedreaptă eșua în societatea romană.

Vie Împărăția Ta

Vie Împărăția Ta este o examinare a stăpânirii lui Dumnezeu din generație în generație, de la Avraam până la Biserica timpurie. Curăță o fereastră a istoriei pentru a dezvălui ce făceau cu adevărat Avraam, Israelul timpuriu și primii creștini și cum au început să se abată de la cale.

Avraam, Moise și Isus au promovat un sistem de autogovernare care a eliberat oamenii și i-a menținut liberi sub Dumnezeu, în ciuda urgiilor Egiptului, greutăților din pustiu, apostaziei fariseilor și declinului și căderii Imperiului Roman. Preceptele acelei credințe, autocontrolul spiritual al inimii și minții lui Hristos, i-au călăuzit pe oameni în voia Tatălui și au protejat societăți credincioase în libertate pentru cei care caută cu adevărat *domnia lui Dumnezeu* și neprihănirea Lui.

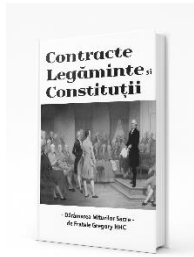
„Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” Matei 6:10

Libertatea Superioară

Libertatea Superioară este o analiză iconoclastă a Romani 13 și a altor învățături discutabile care incriminează Biserica modernă, revelând o evanghelie mai deplină a Împărăției pentru această *lume* și cea viitoare. Avertismentele constante ale profeților și scopul Bisericii rânduite de Hristos ca *formă de guvernare* oferă o nouă lumină asupra apostaziei moderne. Adevărul simplu despre cum Dumnezeu ne-a creat suflete libere, slujindu-L în Duh și Adevăr, este comparat cu cei care acționează împotriva căilor lui Dumnezeu și fac Cuvântul Său fără efect, readucându-ne în robia *dumnezeilor* acestei *lumi* prin *erezii pierzătoare*. Înarmați-vă cu adevărul Lui care vă va face liberi.

Contracte, Legăminte și Constituții

Contracte, Legăminte și Constituții dezvăluie natura contrastantă a unui guvern liber și a celor întemeiate prin contract. Aduce Constituția originală a Statelor Unite în context istoric și oferă o perspectivă unică asupra schimbării în guvernarea americană modernă. De asemenea, analizează în detaliu interdicția biblică privind guvernarea prin contract; elementele delegate biblice pentru constituții; și datoria și robia care rezultă mereu din eșecul de a adera la preceptele lui Dumnezeu.